

КРИСТИН КАШОР ЛАЗУРНА

Част 3 от „Седемте кралства“

Превод от английски: Емилия Ничева-Карастойчева, 2014

chitanka.info

Посвещава се на Дороти

ПРОЛОГ

Той сграбчва мама за китката и я тегли към гоблена на стената. Сигурно я боли. Тя не вика. Крие болката си от него, но ме поглежда и по лицето ѝ се изписва ясно какво чувства. Ако татко разбере, че я боли и ми показва болката си, ще отнеме болката ѝ и ще я замени с нещо друго.

Ще каже на мама:

— Скъпа, всичко е наред. Не те боли и не си изплашена.

По лицето на мама ще се изпише съмнение и объркване.

— Погледни прекрасното ни дете — ще продължи той. — Погледни в каква красива стая живееш. Щастливи сме. Всичко е наред. Ела с мен, скъпа.

Мама ще се втренчи смутено в него, после ще погледне към мен — към красивото си дете в красивата стая — очите ѝ ще се изпразнят и тя ще се усмихне щастливо. И аз ще се усмихна, защото съзнанието ми не е по-силно от нейното.

— Забавлявайте се! — ще им пожелае. — Върнете се скоро.

Сетне татко ще извади ключовете, ще отключи вратата зад гоблена и мама ще мине спокойно през нея. Тиел, висок, притеснен, объркан в средата на стаята, ще се спусне след нея. Накрая ще ги последва татко.

Ключът ще се превърти зад тях и аз ще остана сама, опитвайки се да си спомня какво се е случило преди това. Преди Тиел, главният съветник на татко, да влезе в покоите на мама да търси татко. Преди Тиел, изпружил разтрепераните си ръце край хълбоците, да понечи да обясни нещо на татко, което го разгневи. Той скочи от масата, разпиля листовите, изпусна писалката и извика:

— Тиел, ти си неразумен глупак! Ела с мен. Ще ти покажа какво става, когато се опитваш да мислиш самостоятелно.

Отиде до дивана и сграбчи светкавично ръката на мама. Тя ахна и изпусна бродерията си, но не извика.

— Върнете се скоро! — възкликвам ведро аз, когато скритата врата се затваря зад тях.

Взирам се в тъжните очи на синия кон от гоблена. Снежна пелена блъска по прозореца. Опитвам се да си спомня какво правех, преди всички да излязат.

Какво се бе случило? Защо не помня какво се е случило? Защо се чувствам толкова...

Числа.

Когато съм объркана и не успявам да си спомня, мама ме съветва да започна да смятам, защото числата са опора. Пише ми задачи, та да са ми под ръка в такива моменти. Стоят до листовете, които татко изписваше със странните си заврънкулки.

1058 делено на 46.

На лист ще получа резултата за две секунди, но мама настоява да смятам наум.

— Прочисти ума си от всичко, освен от числата. Престори се, че си сама с тях в празна стая.

Тя ме научи как да смятам по-лесно. Четиридесет и шест например е почти петдесет, а хиляда петдесет и осем е малко повече от хиляда. Петдесет се побира в хиляда точно двайсет пъти. Започвам от там и продължавам с остатъка. След минута намирам решението — хиляда петдесет и осем делено на четиридесет и шест е двайсет и три.

Решавам втора задача. 2850 делено на 75 е 38. Трета. 1600 делено на 32 е 50.

О! Мама е избрала хубави числа. Те досягат паметта ми и заплитат история, защото татко е на петдесет, а мама — на трийсет и две години. Женени са от четиринайсет години, а аз съм на девет и половина. Мама била лиенидска принцеса. Татко посетил островното кралство Лиенид и я избрал за своя съпруга, когато била едва на осемнайсет. Довел я тук и оттогава тя не се е връщала в Лиенид. Липсва ѝ домът, тъгува за баща си, за братята и сестрите си, за брат си Рор, кралят. Понякога говори как ще ме изпрати там, където ще съм на сигурно място, а аз закривам устата ѝ с длан, пъхвам ръка под шаловете ѝ и се притискам до нея, защото никога няма да я напусна.

Не съм ли на сигурно място тук?

Числата и историята проясняват ума ми. Усещам, че падам. Дишам дълбоко.

Татко е крал на Монсий. Никой не знае, че има две различни очи на Даровит, защото ужасната му Дарба се крие зад превръзката върху окото му. Проговори ли, думите му замъгляват съзнанието на хората и те му вярват безусловно. Обикновено ги лъже. Затова числата са ясни, но другите неща в ума ми се объркват. Татко пак ни е излъгал.

Сега разбирам защо съм сама в стаята. Татко е отвел мама и Тиел в покоите си и измъчва Тиел, за да го научи да се подчинява и да не го ядосва. Не знам как го измъчва. Татко никога не ми показва какво прави, а мама никога не помни достатъчно, та да ми разкаже. Забранила ми е да слизам долу в покоите на татко. Прииска ли ми се, опитвам се да забравя желанието си и да решавам задачи. Казва, че ако не я послушам, ще ме изпрати в Лиенид.

Опитвам се. Наистина. Ала не искам да стоя сама с числата в празната стая. Внезапно надавам вик.

Започвам да хвърлям татковите листове в огъня. Притичвам до масата, събирам цял куп, прекосявам килима и ги мятам в пламъците. Викам и гледам как странните, красиви букви на татко изчезват. Изпращам ги в небитието с крясъци. Препъвам се в бродериите на мама — в чаршафите с пъстроцветните редици извезани звезди, луни замъци, цветя, ключове и свещи. Мразя бродериите. Те са израз на измамното щастие, което татко ѝ внушава. Повличам ги към огъня.

Татко се втурна през скритата врата. Аз крещя с пълно гърло в стаята, изпълнена с острата миризма на горяща коприна. Крайчецът на килима също се е подпалил. Татко тъпче пламъците. Сграбчва ме за раменете и ме раздрусва силно. Прехапвам си езика.

— Битърблу! Полудя ли? — възкликва той, видимо уплашен. — Ще се задушиш!

— Мразя те! — изкрещявам аз и го заплювам с кръв.

Татко постъпва странно — окото му грейва и той се разсмива.

— Не ме мразиш. Обичаш ме и аз те обичам — казва.

— Мразя те — възразявам аз, но вече колебливо, объркано.

Той ме прегръща.

— Обичаш ме — повтаря той. — Ти си прекрасното ми, силно дете и един ден ще станеш кралица. Нали искаш да станеш кралица?

Прегръщам татко, който коленичи на пода пред мен в задимената стая. Едрите му длани ме притискат утешително. Тялото му излъчва приятна топлина, ризата му мирише особено — на нещо сладко и гнило.

— Кралица на цял Монсий? — удивлявам се аз.

Произнасям думите с удебелял глас. Езикът ме боли. Не помня защо.

— Някой ден ще станеш кралица — уверява ме татко. — Ще те науча на всички важни неща, за да те подготвя. Ще работиш усърдно, скъпа моя Битърблу. Нямаш моите предимства. Но аз ще те моделирам.

— Да, татко.

— Длъжна си да ми се подчиняваш. Унищожиш ли пак мои документи, ще отрежа един от пръстите на майка ти, Битърблу.

Обърквам се.

— Какво? Татко! Недей!

— Дръзнеш ли отново, ще ти подам ножа и ти ще й отрежеш пръста — продължава татко.

Пак падам. Сама съм в небето с думите, изречени от татко. Сгромолясвам се, проумяла смисъла им.

— Не — поклащам глава. — Невъзможно е да ме принудиш.

— Знаеш, че съм способен. — Той ме притиска към себе си, стиска лактите ми. — Ти си умно момиче. Знаеш отлично какво умея. Да се споразумеем ли, скъпа? Ще си обещаем ли отсега нататък да бъдем честни един към друг? Ще те направя най-сияйната кралица на света.

— Не си способен да ме накараш да нараня мама — упорствам аз.

Татко вдига ръка и ме зашлепява. Ослепявам, дъхът ми секва и залитам. Той обаче ме задържа права.

— Способен съм да те накарам да направиш всичко — отбеляза съвършено спокойно.

— Неспособен си да ме накараш да нараня мама! — изкрещявам, макар лицето ми да пари и по него да се стичат сълзи. — Някой ден ще порасна и ще те убия!

Татко пак се размива.

— Скъпа, съвършена си! Ще бъдеш моят шедьовър! — Притиска ме отново в обятията си.

Когато мама и Тиел влизат през тайната врата, татко ми шепне, а аз съм обронила глава върху силното му рамо, чувствам се в безопасност в прегръдката му и се питам защо стаята мирише на пушек и защо носът ме боли толкова.

— Битърблу? — Мама явно е уплашена.

Поглеждам я. Очите ѝ се разширяват и тя ме отскубва от татко.

— Какво си направил? — просъсква му. — Ударил си я. Животно! Ще те убия!

— Не изглупявай, скъпа.

Татко се изправя и се извисява над нас. С мама сме дребнички, вкопчени една в друга, и аз се чудя защо тя се ядосва на татко.

— Не съм я ударил — казва ѝ той. — Ти я удари.

— Знам, че не съм — възразява мама.

— Опитвах се да те спра — обяснява ѝ татко. — Не успях и ти я удари.

— Няма да ме убедиш — Мама произнася думите отчетливо, усещам как красивият ѝ глас излиза от гърдите ѝ, където съм опряла ухо.

— Интересно. — Татко ни оглежда, наклонил глава, и казва на мама: — Битърблу навлиза в прекрасна възраст. Време е да се опознаем по-добре. Ще започна да ѝ давам уроци.

Мама застава между мен и татко. Ръцете ѝ ме приклепват като железни решетки.

— Няма! Махай се! Махай се от покоите ми!

— Удивително! — възкликва татко. — Ами ако ти кажа, че Тиел я е ударил?

— Ти си я ударил. Върви си! — не отстъпва мама.

— Брилянтно! — Татко тръгва към мама. Юмрукът му изскача от нищото и се стоварва върху лицето ѝ. Мама се просва на пода. Аз падам отново, този път наистина, върху мама. — Поразчистете тук — надвесва се той над нас и ни подритва. — Аз ще обмисля положението. Ще поговорим по-късно.

Татко излиза от стаята. Тиел коленичи до нас. От пресните рани върху скулите му капят кървави сълзи.

— Ашен... Съжалявам, Ашен. Прости ми, принцесо Битърблу.

— Не си я ударил ти, Тиел — успокоява го със задавен глас мама и се изправя на крака.

Взема ме в скута си и ме залюлява, шепнейки ласкави думи. Аз я прегръщам разплакана. Навсякъде има кръв.

— Помогни й, Тиел, умолявам те — казва мама.

Сигурните, нежни ръце на Тиел докосват носа ми, бузите, челюстта ми. Овлажнелите му очи обхождат лицето ми.

— Нищо не е случено — констатира той. — Позволи ми да прегледам и теб, Ашен. О, простете ми, простете ми...

Тримата стоим прегърнати на пода и ридаем. Вкопчвам се в думите, които мама ми шепне. След малко тя проговаря отново на Тиел с изтощен глас:

— Не си направил нищо лошо по своя воля, Тиел. Не си я ударил. Лек я е ударил. Битърблу — мама се обръща към мен, — проясни ли се умът ти?

— Да, мамо — отронвам. — Татко ме удари, а после удари и теб. Искан да ме направи съвършена кралица.

— Искан да бъдеш силна, Битърблу. По-силна от всякога, защото ни предстоят по-страшни дни — предупреждава ме мама.

ПЪРВА ЧАСТ
ИСТОРИИ И ЛЪЖИ

1.

Почти девет години по-късно

Кралица Битърблу не предполагаше, че ще изрече толкова лъжи пред толкова много хора.

Всичко започна в Дворцовия съд със случая за лудия и дините. Въпросният мъж на име Айвън живееше край река Дел в източната част на града близо до търговските докове. Единият му съсед изработваше надгробни плочи, а другият отглеждаше дини. През нощта Айвън успял някак да размени дините в бостана с надгробните плочи в двора на каменоделеца. После пъхнал под вратите на съседите си тайнствени послания с намерението да ги изпрати по дирите на изчезналото им имущество — ход, безполезен в единия случай и ненужен в другия, понеже бостанджията не умее да чете, а майсторът на надгробни плочи виждал съвсем ясно от входа на къщата си изделията, „посадени“ в чуждата градина. И двамата веднага се досетили кой е злосторникът, понеже Айвън се славел с лудориите си. Преди месец той откраднал съседска крава и я качил върху покрива на магазин за свещи, където тя мучала жалостиво, докато не се изкатерили при нея да я издоят. Живяла там няколко дни — най-извисената и вероятно най-обърканата крава в кралството. Накрая малцината грамотни в квартала разгадали кодираните указания на Айвън как да изработят от въжета и макари приспособление и да свалят животното. Айвън бил инженер по призвание.

Всъщност по времето на управлението на Лек именно той проектирал трите градски моста.

Седнала на високия подиум в дворцовата съдебна зала, Битърблу се ядосваше на съветниците си, призвани да преценяват кои случаи изискват кралицата да им отдели време. Струваше ѝ се, че винаги постъпват така — изпращат я да присъства на най-глупавите дела в кралството, а изникне ли нещо любопитно, я прибират в кабинета ѝ.

— Изглежда дребно нарушение на обществения ред — обърна се тя към четиримата мъже вляво и четиримата вдясно от нея — осмината

съдии, които я подкрепяха, когато присъства, и ръководеха процесите, когато отсъства. — Ще ви оставя да отсъдите сами.

— Кости — промърмори съдия Куол вдясно от нея.

— Моля?

Съдия Куол се втренчи в Битърблу, а после изпепели с поглед ищците и обвиняемия, очакващи процесът да започне.

— Спомене ли някой „кости“ по време на изслушването, ще го глобя — предупреди строго той. — Не искам да чувам тази дума. Ясно?

— Лорд Куол, какви ги говориш? — изгледа го с присвити очи Битърблу.

— На бракоразводното дело вчера, кралице, ответникът плещеше като побъркан за някакви кости. Няма да позволя да ме тормозят пак — обясни Куол.

— Но ти често разглеждаш случаи за убийство. Несъмнено си свикнал да обсъждаш скелети.

— Това е процес за дини! Дините са безгръбначни същества! — извика Куол.

— Да, добре. — Битърблу разтри лице в опит да изличи смаяното си изражение. — Няма да споменаваме...

Куол разкриви лице.

Кости, довърши мислено Битърблу. Всички са полудели.

— Каквото и да отсъдят помощниците ми, нека неграмотните от улицата на Айвън край търговските докове да бъдат научени да четат за сметка на Двора. — Разбрано? — нареди тя и стана да си върви.

Посрещнаха думите ѝ с дълбока тишина. Съдиите се втренчиха тревожно в нея. Битърблу се стъписа и повтори наум наставлението си. Хората да се научат да четат. Какво му е странното?

— Във ваша власт е, кралице, да го изискате — кимна Куол, произнасяйки всяка сричка с подтекст, че решението ѝ е абсурдно.

Но защо е толкова високомерен? Тя знаеше отлично, че е във властта ѝ, и не само — пожелаеше ли, имаше право да отстрани всеки съдия от служба в Дворцовия съд. Бостанджията също я гледаше с абсолютно недоумение. При вида на няколкото изумени лица зад него по врата на Битърблу плъзна жега.

Типично за Съда! Всички се държат налудничаво, а после посрещат свършено благоразумните ми решения, все едно аз съм

лудата.

— Погрижи се — заръча тя на Куол и се обърна да побегне.

Мина през вратата зад подиума, изопнала гордо крехките си рамене, макар да не се чувстваше така.

В кръглия ѝ кабинет в кулата прозорците бяха отворени, светлината бе започнала да помръква. Здравчаваше се и съветниците ѝ не бяха доволни.

— Не разполагаме с безкрайни ресурси, кралице — отбеляза Тиел, стоманеносок, стоманеноок, застанал пред писалището ѝ като ледник. — Трудно се отменят решения, обявени на всеослушание.

— Но, Тиел, защо да го отменяме? Не е ли тревожно, че в Източния град има хора, които не умеят да четат?

— В града винаги ще има неграмотни, кралице. Не е въпрос, заслужаващ намесата на Короната. Създадохте прецедент. Излиза, че оплаче ли се неук, кралският двор е длъжен да се погрижи за него!

— Поданиците ми имат право да се обръщат към мен. Татко ги лишаваше от образование трийсет и пет години. Короната е виновна за неграмотността им!

— Но ние нямаме нито време, нито средства да разрешим проблема на индивидуално ниво, кралице. Вие не сте учителка, вие сте кралицата на Монсий. Сега хората имат нужда да се държите именно като владетелка, за да почувстват, че са в добри ръце.

— И без друго почти всички умеят да четат — намеси се съветникът ѝ Ранмуд, седнал върху перваза на прозореца. — А хрумвало ли ви е, кралице, че онези, които не умеят, вероятно не искат да се научат? Хората от улицата на Айвън са занаятчии, изхранват семейства. Кога ще намерят време за уроци?

— Откъде да знам? — възкликна Битърблу. — Какво знам аз за хората и занаятите им?

Понякога се чувстваше изгубена зад писалището в центъра на стаята, прекалено голямо за дребното ѝ тяло. Чуваше всяка дума, която те тактично не споменаваха — как е станала за посмешище, как е показала, че е твърде млада, глупава и наивна за сана си. Разпореждането ѝ изглеждаше като проява на сила, когато го изрече. Толкова ужасни ли бяха инстинктите ѝ?

— Както и да е, Битърблу — вметна по-благо Тиел. — Да продължим нататък.

Имаше добронамереност в употребата на името, а не на титлата ѝ. Ледникът демонстрираше охота да отстъпи. Битърблу погледна в очите главния си съветник и видя колко е разтревожен и притеснен, задето е прекалил с укоризнената тирада.

— Вече няма да обявявам решения, без да съм се консултирала първо с теб — обеща тихо тя.

— Добре. Постъпвате мъдро. Мъдростта е царствена, кралице.

Цял час Тиел я държа за заложник зад купища хартия. Ранмуд обаче сновеше от прозорец до прозорец, възкличаваше колко розов е залезът, полюляваше се на пети и я отвличаше с разкази за извънредно щастливи неграмотни хора. Най-сетне се смили над нея, извини се, че имал вечерна среща с градските лордове, и излезе. Ранмуд имаше приятна външност и се отличаваше с особено умение да парира министри и лордове, проглушаващи ушите на Битърблу с молби, жалби и сервилни хвалебствия. Вероятно защото той самият не си поплюваше с думите. По-младият му брат — Руд — също бе съветник на Битърблу. Двамата братя, Тиел, секретарят ѝ и четвъртият съветник, Дарби, бяха шейсетинагодишни, макар Ранмуд да не изглеждаше на толкова. На другите възрастта им личеше. Четиримата бяха съветвали и Лек.

— Днес не бяхме ли по-малко? — попита Битърблу Тиел. — Май не видях Руд.

— Руд почива днес, а Дарби не се чувства добре — отговори Тиел.

— Аха.

Битърблу разбра подтекста: Руд пак преживява нервен срив, а Дарби е пиян. За момент тя облегна чело върху писалището, да не би напушилият я смях да избухне. Какво ли щеше да си помисли вуйчо ѝ — кралят на Лиенид — за състоянието на съветниците ѝ? Крал Рор ги бе избрал, преценявайки според предишния им опит, че те са най-способните да ѝ помогнат да изправи кралството на крака. Щеше ли да го изненада днешното им поведение? Или неговите съветници бяха не

по-малко своенравни. Навярно такава бе положението във всичките седем кралства.

А и едва ли имаше значение. Битърблу не можеше да се оплаче от прилежанието на съветниците си. Напротив — бяха твърде продуктивни. Документите, трупаци се ежедневно и ежечасно върху писалището ѝ, го доказваха: данъци, съдебни решения, присъди за изпращане в затвора, въвеждане на закони, привилегироване на градове. Листове, листове, докато пръстите ѝ замирисваха на хартия, очите ѝ се просълзяваха при вида на хартия, а понякога главата ѝ бумтеше.

— Дини — промърмори Битърблу към плота на писалището.

— Кралице? — повдигна вежди Тиел.

Битърблу разтърка тежките плитки, увити около главата ѝ, и се изправи.

— Не знаех, че в града има бостани с дини, Тиел. Има ли начин да ги видя при следващата ежегодна обиколка?

— Смятаме следващата ви обиколка да съвпадне с посещението на чичо ви през зимата, кралице. Не съм експерт по дините, но не вярвам да са особено впечатляваща гледка през януари.

— Тогава да отида ли на обиколка сега?

— Кралице, средата на август е. Как смятате, че ще намерите време за това през август?

Небето около кулата бе придобило цвят на зряла диня. Високият часовник до стената отмерваше минутите от вечерта, а през стъкления таван над нея нахлуваше помръкнал, пурпурен светлик. Изгря звезда.

— О, Тиел — въздъхна Битърблу. — Кога ще си вървиш?

— Тръгвам си, кралице, но първо искам да обсъдим въпроса за брака ви.

— Не.

— На осемнайсет сте, кралице, и нямате наследник. Неколцина от шестимата крале имат неженени синове, сред тях и двама ваши братовчеди...

— Тиел, започнеш ли отново да изброяваш принцове, ще те замеря с мастилницата. Ако се осмелиш дори да прошепнеш имената на братовчедите ми...

— Кралице — прекъсна я невъзмутимо Тиел, — не искам да ви разстройвам, но не бива да си затваряме очите пред действителността.

Посланическите посещения на братовчед ви Скай затвърдиха възцарилото се помежду ви разбирателство. Когато дойде през зимата, крал Рор вероятно ще доведе принц Скай. Налага се дотогава да обсъдим въпроса.

— Няма да го обсъдим. Няма нищо за обсъждане. — Битърблу стисна силно писалката.

— Напротив — възрази твърдо Тиел.

При по-внимателно вглеждане Битърблу различаваше белезите от заздравели рани по скулите на Тиел.

— Бих искала да обсъдим друго — предложи тя. — Помниш ли как веднъж дойде в покоите на мама и каза на татко нещо, което го разгневи? Той те отведе надолу през скритата врата. Какво ти направи там?

Все едно духна свещ. Тиел застина пред нея — висок, с изпито лице, смутен. Постепенно дори смущението избледня и светлината в очите му угасна. Той приглади безупречната си риза, втрени се надолу и пак я подръпна, сякаш спретнатостта бе най-важното в момента. После се поклони веднъж и безмълвно излезе от стаята.

Останала сама, Битърблу заразливства документи. Подписваше се и кихаше от прахоляка; опитваше се — и не успяваше — да надмогне лекия срам. Направи го нарочно. Знаеше отлично, че той няма да понесе въпроса. Всъщност почти всички, които работеха в кабинета ѝ — от съветниците до министрите, писарите и личната ѝ стража — а някога бяха служили на Лек, се сгърчваха вътрешно или рухваха при споменаването на предишния им господар. Когато някой стигнеше твърде далеч, тя винаги прибягваше до това оръжие, понеже единствено то работеше. Надяваше се разговорите за брака ѝ да се отложат за известно време.

Праволинейните ѝ съветници понякога забравяха за съществуването ѝ. Ето защо се плашеше от разискването за брака. Темите, подхванати просто на думи помежду им, ненадейно се превръщаха в неизбежна реалност, преди тя да е успяла да ги разбере и да си състави мнение. Така се случи със закона за амнистията за всички престъпления, извършени по времето на Лек. Така беше и с хартата, позволяваща на градовете да се освобождават от господството

на лордовете и да се самоуправляват. Така стана и с предложението — само предложение! — да се блокира достъпа до някогашните покои на Лек, да се разрушат клетките на животните му в задната градина и да се изгорят вещите му.

Тя не се противопостави на въпросните мерки и не съжаляваше, задето ги е одобрила, след като суетнята се уталожи и тя осъзна, че наистина ги приема. Измъчваше се обаче, че не знае какво мисли, нуждаеше се от повече време от тях, невинаги съумяваше да препусне напред като тях и се ядосваше, когато погледнеше назад и проумееше, че е допуснала да я пришпорват.

— Нарочно е, кралице — обясняваха ѝ. — Нарочна стратегия за напредничаво мислене. Насърчавайте я и занапред.

— Но...

— Кралице, стремите се да изтръгнете хората от магията на Лек и да им помогнете да продължат напред, разбирате ли? — наставляваше я Тиел. — Иначе ще тънат в своите безнадеждни истории. Разисквахте ли темата с вуйчо си?

Да, разискваха я. След смъртта на Лек вуйчото на Битърблу прекоси половината свят, за да помогне на племенницата си. Крал Рор създаде новите монсийски закони, сформира министерствата и дворцовите служби, избра администраторите, а после предаде кралството в ръцете на десетгодишната Битърблу. Погрижи се да изгорят тялото на Лек и оплака смъртта на сестра си — майката на Битърблу. Рор въдвори порядък в монсийския хаос.

— Лек все още е вклинен в съзнанието на мнозина — обърна ѝ внимание тогава. — Дарбата му е дълготрайна болест и ти си длъжна да помогнеш на хората да забравят кошмара.

Възможна ли е забравата обаче? Как да забрави родния си баща? Как да забрави, че баща ѝ е убил майка ѝ? Как да забрави насието над собствения си разум?

Битърблу остави писалката и предпазливо приближи до прозорец с изглед на изток. Олюля се, облегна се с длан на рамката и склони глава върху стъклото. Затвори очи, докато усещането отмина. В основата на кулата река Дел очертаваше северната граница на града. Битърблу отвори очи и проследи с поглед южния бряг на реката — на изток, през трите моста, през местата, където предполагаше, че се намират сребърния, дървения, рибарския и търговския док.

— Бостан с дини — въздъхна тя.

Беше твърде далеч, разбира се, и твърде тъмно да види такова нещо.

Тук река Дел миеше северните стени на замъка, бавна и широка като залив. Мочурливата земя на отсрещния бряг пустееше и я прекосяваха само хората, живеещи в далечния Север на Монсий. Все пак, по незнайна причина, баща ѝ построи трите моста, по-високи и по-великолепни, отколкото се полага на мост. Крилатият мост, най-близкият, бе настлан с облаци от бял и син мрамор. Пешеходната алея на Чудовищния мост, най-високият, се виеше чак до най-издигнатата му арка. Зимният мост, изработен от огледала, се различаваше злоещо трудно от небето през деня, а нощем отразяваше звездите и отблясъците по водата. По залез мостовете представляваха морави и алени форми, нереални и сякаш живи. Огромни, стройни създания, прострели се през блестящата вода към безполезната земя на север.

Пак я обзе усещането за пропадане. Баща ѝ бе разказвал история за друг сияен град, също с мостове и река — буйна река, чиято вода отскачала от скален зъбер, разцепвала с грохот въздуха и се гмурвала в морето долу. Битърблу се бе засмяла доволно, представила си летящата река. Тогава беше пет-шест годишна и седеше в скута му.

Лек, който изтезаваше животни. Лек, заради когото изчезнаха безброй малки момиченца и стотици други хора. Лек, който ме преследваше, обсебен, из целия свят.

Защо заставам пред прозорците, щом знам, че ще ми се завие свят и няма да видя ясно нищо? Какво изобщо се опитвам да видя?

Същата вечер тя влезе в преддверието на покоите си, сви надясно към дневната и свари Хелда да плете на дивана. Прислужницата Фокс миеше прозорците.

Хелда — икономка, камериерка и главна шпионка на Битърблу — бръкна в джоба си и ѝ подаде две писма.

— Заповядай, скъпа. Ще позвъня да донесат вечерята.

Тя стана, приглади бялата си коса и излезе от стаята.

— О! — Битърблу поруменя от удоволствие. — Две писма!

Счупи обикновените печати и надникна в пликовете. И двете писма бяха кодирани и написани с почерци, които разпозна веднага —

разхвърляните заврънкулки на лейди Катса от Мидълънс и четливите, решителни букви на принц По от Лиенид, по-младият брат на Скай и един от неженените синове на Рор, нарочени за ужасяващи съпрузи на Битърблу. Наистина, комично ужасяващи.

Тя се сви в ъгъла на дивана и прочете първо писмото на По. Той бе изгубил зрението си преди осем години. Не можеше да чете думи върху хартия. Дарбата, благодарение на която усещаше физическия свят около него, компенсираше до голяма степен слепотата му, ала той се затрудняваше да долавя различията върху плоски повърхности и не разпознаваше цветовете. Пишеше с едри букви с остър графит, понеже с графит се боравеше по-лесно отколкото с мастило, и се ориентираше с помощта на линия, защото не виждаше какво пише. За справки и подсещане използваше и комплект от дървени букви.

Пишеше ѝ, че се намира в северното кралство Нандер и всява смут. Битърблу взе другото писмо и прочете, че Катса, ненадминат боец и надарена с умения да оцелява, снове между кралствата Естил, Сундер и Нандер, където също всява смут. Това правеха двамата Даровити, подпомагани от малобройна група приятели — създаваха неприятности в сериозен мащаб: подкупи, принуди, саботажи, организирани метежи, насочени да прекратят злините на най-порочните крале.

„Крал Драудън от Нандер хвърля в тъмница благородниците си и ги екзекутира безогледно, защото знае, че някои са предатели, но не е сигурен кои“, уведомяваше я По. „Ще ги освободим от затвора. С Гидън обучаваме гражданите да се бият. Назрява революция, братовчедке“.

Писмата приключваха еднакво. По и Катса не се бяха срещали от месеци, а и двамата не бяха виждали Битърблу повече от година. Възнамеряваха да дойдат при нея, щом работата им позволи, и да останат възможно най-дълго.

Изпълнена с щастие, Битърблу се сви на топка върху дивана и прегръща възглавницата цяла минута.

В далечния край на помещението Фокс бе успяла да се изкачи до върха на най-високия прозорец, вкопчила се с ръце и крака в рамките. Търкаше яростно отражението си и излъскваше стъклото до блясък. Облечена в синя пола-панталон, Фокс се сливаше с обстановката, понеже дневната на Битърблу беше синя — от килима до синьозлатните стени и тавана, боядисан като нощно небе със златни и алени звезди. Когато Битърблу не носеше кралската корона, тя винаги стоеше в тази стая върху синя кадифена възглавничка. Гоблен с фантастичен небесносин кон със зелени очи покриваше скритата врата, откъдето навремето, преди майсторите да дойдат и да зазидат стълбището, се слизаше в покоите на Лек.

Фокс бе Даровита — с едно бледосиво и едно тъмносиво око. Изглеждаше стъписващо красива, почти ослепителна, с червена коса и силни черти. Притежаваше странна Дарба — безстрашие. Ала не безстрашие, съчетано с безразсъдство; просто липса на неприятното усещане за страх. Всъщност Фокс обладаваше почти математическа способност да изчислява физическите последствия, Фокс знаеше по-добре от всеки какво ще се случи, ако се подхлъзне и падне през прозореца. Именно предвидливостта, а не страхът, я подтикваше да внимава.

Битърблу смяташе, че похабява Дарбата си, слугувайки в двореца, но след Лек Даровитите в Монсий не бяха собственост на кралиците; разполагаха със свободата да работят, каквото пожелаят. И Фокс явно харесваше да изпълнява странни задачи из горните етажи в северното дворцово крило, макар че понякога Хелда се чудеше гласно дали да не я пробват като шпионка.

— В замъка ли живееш, Фокс? — попита я Битърблу.

— Не, кралице — отговори Фокс, кацнала нависоко. — Живея в Източния град.

— Работното ти време не е ли странно?

— Устройва ме, кралице — отвърна Фокс. — Понякога работя цяла нощ.

— Как влизаш и излизаш от замъка в малките часове? Стражите пред портите не те ли спират?

— Е, не е проблем да се излезе. Пускат всекиго навън, кралице. Но за да вляза през портите нощем, показвам гривната, която Хелда ми

даде, а за да ме пропуснат лиенидите пред вратата ви, освен че пак показвам гривната, изричам и паролата.

— Парола ли?

— Всеки ден се сменя, кралице.

— Как я научаваш?

— Хелда ни я оставя на скришни места, кралице. Всеки ден е различна.

— О? Каква е паролата днес?

— Шоколадова палачинка, кралице — отговори Фокс.

Битърблу полежа малко по гръб на дивана, размишлявайки. Всяка сутрин на закуска Хелда молеше Битърблу да измисли дума или думи, които да им служат като условен знак, ако се наложи да си разменят кодирани бележки. Вчера сутринта Битърблу предложи шоколадова палачинка.

— Каква беше паролата вчера, Фокс?

— Солен карамел — спомни си Фокс.

Думите, избрани от Битърблу преди два дни.

— Много вкусни пароли — отбеляза нехайно тя, осенена от идея.

— Да, от паролите на Хелда винаги ми се дояжда — призна Фокс.

На ръба на дивана лежеше пелерина с качулка — тъмносиня като тапицерията му. Несъмнено принадлежеше на Фокс.

Прислужницата носеше семпли връхни дрехи, далеч по-обикновени от мантиите на Битърблу.

— Колко често се сменят лиенидските стражи? — поинтересува се Битърблу.

— На всеки час, кралице — осведоми я Фокс.

— На всеки час! Доста често!

— Да, кралице. Едва ли успяват да проследят с точност кой влиза и кой излиза — констатира невъзмутимо Фокс.

Прислужницата слезе на пода и с гръб към кралицата се наведе над кофа със сапунена вода.

Битърблу взе пелерината, праметна я през лакът и се измъкна от стаята.

Битърблу бе виждала шпиони да влизат в покоите ѝ нощем — надянали качулки, привели глави, неразпознаваеми, докато не смъкнат горната си дреха. Лиенидската ѝ стража — подарък от крал Рор — охраняваше дискретно главната порта на замъка и входа към покоите ѝ. Войниците бяха длъжни да отговарят само на въпросите на Битърблу и Хелда, но не и на монсийските стражи — официалната армия и полиция на Монсий. Така личните шпиони на Битърблу разполагаха с възможността да влизат и излизат свободно, без администрацията да забелязва присъствието им. Странен малък жест на Рор в защита на личното пространство на племенницата му. Той самият прилагаше същата организация в Лиенид.

Гривната не беше проблем, понеже Хелда даваше на шпионите си обикновена кожена връв с дубликат на пръстена на Ашен — истински лиенидски пръстен от злато, инкрустиран с миниатюрни, лъскави, тъмносиви камъни. Всеки пръстен, носен от лиенидите, символизираше член на семейството му, а този пръстен Ашен носеше за дъщеря си. Оригиналът се намирал у Битърблу. Държеше го при другите пръстени в дървения сандък на майка си.

Развълнува се, докато го завързваше около китката си. Ашен ѝ го бе показвала често. Обясняваше ѝ, че е избрала камъни с цвета на очите на Битърблу. Битърблу притисна китката си към тялото, опитвайки се да реши дали майка ѝ би одобрила намеренията ѝ.

Е, веднъж ние с мама също се измъкнахме тайно от двореца. Макар и не по същия начин. Избягахме през прозореца. И неслучайно. Тя се опитваше да ме спаси от него.

Спаси ме. Изпрати ме напред, а тя остана и умря.

Мамо, не съм сигурна защо го правя. Нещо не се връзва, виждаш ли? От сутрин до вечер подписвам купища хартия в кулата. Не е достатъчно, нали? Разбираш ли ме, мамо?

Да се промъкне тайно беше измама. Както и да се предрешва. Малко след полунощ, облякла тъмни панталони и пелерината с качулка на Фокс, кралицата напусна крадешком покоите си и влезе в света на историите и лъжите.

2.

Никога не беше виждала мостовете отблизо. През ежегодните обиколки не бе минавала по улиците на Източния град. Познаваше мостовете само от височината на кулата, гледаше ги от небето и се питаше дали изобщо са истински. Сега, застанала в основата на Крилатия мост, тя прокара пръсти по студените мраморни парчета, изграждащи гигантските темели.

И привлече внимание.

— Махай се — тросна се мъж, излязъл през прага на една от мръсните белокаменни сгради, сместени натясно между колоните на моста. Изпразни кофа в канавката. — Нямаме нужда от откачалки.

Отношението към човек, чието единствено престъпление е докосването на мост, ѝ се стори възгубо, но Битърблу продължи смирено напред, за да прекрати срещата. По това време ужасно много хора изпълваха улиците. Всички я плашеха. Стараеше се да ги заобикаля, придърпваше качулката над челото си и се радваше, че е дребничка.

Високи, тесни постройки се подпираха, долепени една до друга, и рядко предлагаха изглед към реката. На кръстовищата улиците се разклоняваха в различни посоки, умножавайки възможностите. Тя реши засега да не се отдалечава от реката, защото подозираше, че иначе ще се изгуби и обърка. Подмамваха я обаче лъкатушните алеи, изчезващи в мрака.

Реката я отведе до следващия колос в списъка ѝ — Чудовищния мост. Сега Битърблу попиваше повече подробности, осмеляваше се дори да погледне лицата на хората. Съзираше лукавство, припряност, изтощение, умора. Виждаше и празни и безизразни очи. Постройките, предимно от бял камък, но и дъсчени, се издигаха, облени в жълтеникаво сияние, а краищата им се стопяваха в сенките. Смути се колко излинали и запуснати изглеждат.

Озова се пред странното място за истории под Чудовищния мост, понеже обърка посоката. Всъщност и Лек изигра роля. Отскочи в странична алея да избегне двамина едри, пъргави мъже и се оказа в

капан, когато и те свърнаха след нея. Размисли, разбира се, дали да не се върне обратно покрай тях, но за да не привлича внимание, продължи забързано напред, преструвайки се, че знае къде отива. За жалост уличката свърши внезапно пред врата в каменна стена, охранявана от мъж и жена.

— Е? Какво искаш? Ще влизаш ли, или не? — попита я мъжът, когато тя запристъпва объркано от крак на крак.

— Просто се разхождам — прошепна Битърблу.

— Добре — кимна мъжът. — Върви си по пътя тогава.

Тя се обърна послушно, а мъжете подире ѝ я заобиколиха и вратата се отвори да ги пусне вътре. После се затвори и пак се откряна пред малобройна весела група младежи. Отвътре долетя глас — дълбок, дрезгав, неразбираем, ала мелодичен като на обветрено старо дърво. Интонацията напомняше разказвач на история.

Сетне гласът произнесе разбираема дума — „Лек“.

— Вътре — заяви тя на мъжа, взела мигновено безразсъдно решение.

Той сви безразлично рамене, сякаш му е все едно, стига тя да тръгне нанякъде.

И така, Битърблу последва името на Лек и за пръв път влезе в стая за истории.

Приличаше на кръчма, с тежки дървени маси, столове и бар, осветен от стотици лампи и препълнен с мъже и жени — прави, седнали, сновящи насам-натам, облечени неугледно, отпиващи от чаши. Полазиха я тръпки от дълбокото облекчение, че е влязла просто в гостилница.

Вниманието на присъстващите бе погълнато от разказвача, застанал до бара. Имаше грозновато, сипаничаво лице, което някак се разхубавяваше, докато говори. Битърблу позна историята, но не ѝ се довери веднага не защото сюжетът изглеждаше неправдоподобен, а понеже мъжът имаше едно тъмно и едно бледосиньо око. Каква Дарба притежаваше? Красив глас ли? Или нещо по-зловещо, омайващо слушателите?

Битърблу умножи 457 по 228, за да провери как ще се почувства след това. Отне ѝ минута. 104 по 196. Подбираше числата напосоки.

Не изпита усещане за празнота или замъгляване. Съсредоточаването ѝ върху числата изглежда не превъзхождаше другите ѝ възприятия. Значи Дарбата наистина беше чисто и просто красив глас.

Ненадейно раздвижване около входа избута Битърблу към бара. Пред нея внезапно застана жена и я попита какво ще поръча.

— Сайдер — отвърна Битърблу, съобразявайки бързо, че едва ли е нормално да не поиска нищо.

О, но имаше спънка, понеже жената щеше да очаква да ѝ платят сайдера, нали? Кога за последно в джобовете ѝ имаше монети? Битърблу не успя да си спомни. Кралиците не се нуждаят от пари.

Мъжът на бара до нея се оригна и несръчните му пръсти разпиляха няколко монети върху тезгяха. Без да се замисли, Битърблу облегна ръка върху плота и широкият ѝ ръкав покри двете монети, най-близо до нея. После другата ѝ длан се плъзна под ръкава и прибра монетите в шепа. След миг те бяха в джоба ѝ, а празната ѝ ръка почиваше невинно върху тезгяха. Озърна се, уж небрежно, и улови погледна на младеж, втрепенен в нея с лека усмивка. Облягаше се на бара под прав ъгъл от нея, откъдето я виждаше отлично. В полезрението му попадаха съседите ѝ, а вероятно и простъпките ѝ.

Тя отвърна очи, пренебрегвайки усмивката му. Жената ѝ донесе сайдера и Битърблу пусна монетите върху тезгяха, решила да се довери на съдбата, че са достатъчно. Жената ги взе и ѝ върна по-дребна монета. Битърблу сграбчи и нея, и чашата, отдалечи се от бара и избра ъгъл в дъното, където имаше повече сенки, по-широк обзор и по-малко любопитни.

Позволи си да се отпусне и да се вслуша в историята. Беше я чувала неведнъж; тя самата я бе разказвала. Описваше — вярно — как баща ѝ дошъл в Монсийския кралски двор като малко момче. Молел за помощ, едното му око били закрито с превръзка, не обяснявал кой е и откъде идва. Очаровал краля и кралицата със съчинени от него увлекателни истории за земи, където животните са яркоцветни, сградите — просторни и високи като планини, а величествени армии изскачат от процепи в скалите. Никой не знаел кои са родителите му, защо носи превръзка и защо разказва такива истории, но го обикнали. Кралят и кралицата нямали деца. Осиновили Лек и когато навършил шестнайсет, кралят, понеже нямал живи роднини, го посочил за свой наследник.

Няколко дни по-късо кралят и кралицата издъхнали от загадъчна болест. Никой в двореца обаче не се усъмнил. Съветниците на Стария крал се хвърлили в реката, защото Лек умее да кара хората да правят такива неща. Възможно бе и да ги е блъснал в реката, а на свидетелите да е внушил, че са видели съвсем друго. Самоубийство, а не убийство. Започнало трийсет и пет годишното управление на Лек, гибелно за съзнанието на поданиците му.

Битърблу бе чувала историята и преди, ала като обяснение. За пръв път я слушаше представена толкова ярко — самотните, остарели крал и кралица, нежната им обич към момчето; съветниците, мъдри и разтревожени, предани на краля и кралицата. Разказвачът описваше Лек отчасти какъвто беше и донякъде, какъвто Битърблу знаеше, че не е. Не се кикотеше и не потриваше злорадо длани, както твърдеше мъжът. Беше по-просто устроен. Говореше кратко, с безизразна прецизност. Спокойно осъществяваше необходимото, за да подреди нещата, както му е угодно.

Моят баща, помисли си Битърблу. После внезапно опипа монетата в джоба си, засрамена от кражбата. Спомни си, че и пелерината с качулката е открадната. И аз вземам, както ми е нужно. От него ли съм го наследила?

Младежът, разбрал, че е крадла, я разсейваше. Не умееше изглежда да стои на едно място, непрекъснато обикаляше из помещението, провираше се край хората, а те се отдръпваха да му сторят път. Лесно го следеше, понеже изпъкваше сред другите посетители — лиенид и същевременно не съвсем лиенид.

Лиенидите — почти без изключение — бяха тъмнокоси и сивооки с красиви очи и характерни чупливи кичури като Скай, като По; носеха златни обеци и златни пръстени, независимо дали са мъже или жени, благородници или обикновени граждани. Битърблу бе наследила лиенидските черти, тъмната коса и сивите очи на Ашен, макар те да изглеждаха по-незабележителни у нея. Във всеки случай повече приличаше на лиенидка от младежа.

Той имаше кафява като мокър пясък коса, опалена от слънцето, почти побеляла по краищата и луничава кожа. Чертите на лицето му, макар и приятни, не бяха лиенидски. Златните зрънца обаче, проблясващи в ушите му, и пръстените бяха безспорно лиенидски. Очите му, невероятно, ненормално пурпурни, веднага издаваха, че е

необикновен. После, свикнеше ли човек с несъответствията, забелязваше различния оттенък на очите му. Беше Даровит, разбира се. И лиенид, но не по рождение.

Битърблу се почуди каква ли е Дарбата му.

Той се провря край мъж, отпиващ жадно от чаша, и Битърблу го зърна да бърка в джоба му, да изважда нещо и да го пъха под мишницата си удивително бързо. Младежът вдигна очи, срещна нейните и разбра, че е видяла. Този път не се подсмихна. Лицето му излъчваше студенина, предизвикателство и заплашителност, изразена с едва доловимо повдигане на веждите.

Той се обърна с гръб към нея и тръгна към вратата, където положи длан върху рамото на млад мъж с чорлава тъмна коса. Очевидно бяха приятели, защото излязоха заедно навън. Решила да види къде отиват, тя остави сайдера и ги последва. Те обаче бяха изчезнали в мрачната алея.

Изгубила представа за времето, тя се запъти към замъка, но спря пред подвижния мост. Преди осем години бе застанала на същото място. Краката ѝ помнеха и понечиха да я отведат към Западния град както през онази нощ с майка ѝ. Поискаха да тръгнат край реката на запад, докато градът остане далеч назад, да прекосят възвишенията и равнината към горите. Битърблу изпита неудържимо желание да се върне на мястото, където баща ѝ простреля майка ѝ в гърба. Изпрати стрелата си от седлото на коня, докато майка ѝ се опитвала да избяга в снега. Битърблу не го видя. Тя се криеше в гората, както Ашен ѝ бе казала. По и Катса обаче бяха видели. Понякога По ѝ разказваше тихо, уловил ръцете ѝ. Сцената изплуваше толкова често в представите ѝ, че Битърблу я чувстваше като спомен. Ала тя не беше спомен. Битърблу я нямаше там, не бе изкрещяла, както си въобразяваше. Не беше скочила пред стрелата, не бе избутала майка си от пътя ѝ, не беше хвърлила нож, за да го убие навреме.

Часовник удари два и изтръгна Битърблу от унеса. На запад не я чакаше нищо — само дълъг и труден преход и спомени, пронизващо остри дори от разстояние. Тя прекоси с натежали стъпки моста.

В леглото се прозя изтощено и отначало не разбра защо не заспива. После усети защо — улиците, пълни с хора, сенките на мостовете и сградите, гласът на разказвача на истории и вкусът на

сайдера, страхът, обагрил цялото й приключение — тялото й туптеше в ритъма на живия нощен град.

3.

Обичайната ми работа е опропастана.

Това си помисли Битърблу на другата сутрин, седнала със замъглени очи зад писалището в кулата. Съветникът ѝ Дарби, завърнал се от пиянския гуляй, известен на всички, но не споменаван от никого, тичаше нагоре-надолу между кабинетите, пренасяйки отегчителни документи по витото стълбище. При всяко влизане вратата се отваряше с гръм и трясък, той прекосяваше в галоп стаята и спираше рязко пред бюрото ѝ. Всяко излизане беше същото. На трезва глава Дарби винаги кипеше от жизненост — винаги, защото имаше едно жълто и едно зелено око и притежаваше Дарба да не се нуждае от сън.

Междувременно Ранмуд се размотаваше из помещението, зает да бъде красив, а Тиел, твърде резервиран и мрачен да е красив, кръжеше около Ранмуд или се надвесваше над писалището ѝ, преценявайки в какъв ред да я изтезава с хартията. Руд пак го нямаше.

Битърблу се измъчваше, че има прекалено много въпроси и прекалено много хора, на които не може да ги зададе. Знаеха ли съветниците, че под Чудовищния мост има стая, където разказват истории за Лек? Защо при ежегодните обиколки на града не посещава кварталите под мостовете? Дали защото сградите се разпадат? Гледката я изненада. И как да си набави пари, без да събуди подозрение?

— Искам карта — заяви тя.

— Карта ли? — сепна се първо Тиел, а после разлисти документите пред нея. — На местоположението на независимия град ли?

— Не. Карта на град Битърблу. Искам да разгледам улиците. Изпрати някого да донесе, Тиел.

— Има ли нещо общо с дините, кралице?

— Тиел, просто искам карта! Донеси ми карта!

— Разбира се, Ваше Височество — кимна Тиел. — Дарби — обърна се към светлооката персона, тъкмо влетяла в стаята, — изпрати

някого в библиотеката да донесе карта на града осъвременена карта за кралицата.

— Нова карта. Ясно — Дарби се завъртя кръгом и пак хукна навън.

— Картата е осигурена, кралице — докладва Тиел.

— Да. Бях тук, Тиел — осведоми го саркастично Битърблу и потърка чело.

— Всичко наред ли е, кралице? Изглеждате малко... раздразнителна.

— Изморена е — намеси се Ранмуд, седнал върху перваза на прозореца със скръстени ръце. — Нейно величество е изморена от хартии, присъди и отчети. Щом иска карта, ще я има.

Битърблу се ядоса, че Ранмуд проявява разбиране.

— От сега нататък ще участвам в определянето на маршрута за ежегодните ми обиколки — отсече тя.

— Непременно — съгласи се с апломб Ранмуд.

Честно казано, Битърблу недоумяваше как го търпи Тиел. Тиел беше толкова прям, а Ранмуд — толкова префърцунен, ала все пак двамата работеха спокойно заедно, винаги готови да сформират обединен фронт, ако Битърблу пристъпи границата, чието местоположение знаеха само те. Тя реши да си държи устата затворена, докато дойде картата, за да не издава до какви висоти наистина се простира раздразнението ѝ.

Най-сетне картата пристигна, придружена от дворцовия библиотекар и член на кралската стража — Холт — защото библиотекарят бе приготвил доставка, сериозно надвишаваща желанието ѝ, и нямаше как да я пренесе по стълбите без помощта на Холт.

— Кралице, понеже заповедта ви беше неуслужливо неточна, избрах повече карти, за да увелича шанса да задоволя претенциите ви — обясни библиотекарят. — А сега бих искал да се върна на работното си място, без лакеите ви да ме прекъсват.

Библиотекарят на Битърблу притежаваше Дарба да чете нечовешки бързо и да запомня винаги всяка дума — така поне твърдеше и явно не безпочвено. Понякога обаче Битърблу се питаше дали не е надарен и с жлъч. Казваше се Дийт.

— Ако няма друго, кралице, аз тръгвам — заяви библиотекарят, захвърляйки куп свитъци върху ръба на писалището ѝ.

Половината се развиха и тупнаха глухо на пода.

— Всъщност обясних съвсем ясно на Дарби, че ни е необходима само една съвременна карта — сопна се Тиел и се наведе да ги събере. — Отнеси тези, Дийт. Ненужни са.

— Всички карти са съвременни — изсумтя Дийт, — предвид необятността на геоложкото време.

— Нейно величество иска просто да види града, какъвто е днес — уточни Тиел.

— Градът е жив организъм, променя се постоянно...

— Нейно величество иска...

— Искам всички да излезете — отрони отчаяно Битърблу, по-скоро на себе си, отколкото на другото.

Двамата мъже продължиха да спорят. Включи се и Ранмуд. После Холт, войникът от кралската стража, остави картите върху писалището — внимателно, за да не паднат — метна Тиел върху едното си рамо, метна Дийт върху другото и се изправи с тежестите. В последвалата смаяна тишина той се заклатушка към Ранмуд, който разбра намека и напусна доброволно стаята. Холт изнесе разгневените си товари точно когато си възвърнаха дар словото. Битърблу ги чу как крещят възмутено по целия път надолу.

Холт имаше красиви очи — сиво и сребърно. Беше на около четиридесет години, едър, широкоплещест, с дружелюбно, открито лице и надарен със сила.

— Странно — разсъди Битърблу на глас.

Ала ѝ стана приятно, че е сама. Разгърна първия попаднал пред погледа ѝ свитък и видя, че е астрономическа карта на съзвездията над града. Изруга Дийт и го побутна настрана. Следващият бе карта на замъка преди нововъведенията на Лек, когато дворовете били четири, а не седем, а по покривите на кулата, на вътрешните дворове и на коридорите на последния етаж нямало прозорци със стъкла. Третата карта — чудо на чудесата! — беше на градските улици, но тук-там думите бяха изтрити и нямаше мостове. Четвъртата — най-сетне — се оказа съвременна карта, включваща мостовете. Да, очевидно бе съвременна, защото градът носеше нейното име, а не на Лек или на предишния крал.

Битърблу притисна краищата на картата с купчините хартия. Изпълни я злорадство, че им е намерила приложение, което не изисква да ги чете. После се зае да разучи картата, решена при следващото си тайно излизане да се ориентира по-добре.

Всички са наистина странни, помисли си тя по-късно след поредната среща със съдия Куол. Видя го в коридора пред долните кабинети. Той застана на един крак, после на другия, смръщен срещу недалечното празно пространство.

— Бедрени кости — промърмори, без да я забелязва. — Ключици, гръбначен стълб.

— За човек, който не обича да говори за кости, Куол, ги споменаващ ужасно често — отбеляза Битърблу без предисловия.

Очите му я подминаха неவிждащо, после се фокусираха объркано.

— Да, кралице. Простете ми — опомни се той. — Понякога потъвам в размишления и губя представа за действителността.

По-късно, докато вечеряше в дневната си, Битърблу попита Хелда:

— Забелязваш ли необичайно поведение в двореца?

— Необичайно поведение ли, кралице?

— Днес например Холт вдигна Тиел и Дийт и ги изнесе на рамо от кабинета ми, защото ме изнервиха — сподели ѝ Битърблу. — Не е ли малко странно?

— Много странно — съгласи се Хелда. — Ще ми се да видя дали му стиска да опита същото с мен! Подготвили сме ти няколко нови рокли, кралице. Ще ги пробваш ли днес?

Битърблу проявяваше безразличие към роклите, но винаги приемаше охотно да ги пробва, защото суетенето на Хелда около нея я успокояваше — приятно ѝ беше мекото, бързо докосване и мърморенето на икономката през карфиците между устните ѝ; харесваше ѝ как съсредоточено я оглежда и как ръцете ѝ преценяват внимателно тялото ѝ и вземат правилните решения. Тази вечер помагаше и Фокс, повдигаше плата или го приглаждаше по нареждане на Хелда. Досегът им я приземяваше.

— Възхитително е как полата на Фокс е разделена и е станала на панталон — изкоментира Битърблу на Хелда. — Ще ми ушиеш ли и на мен такава дреха?

По-късно, след като Фокс си тръгна, а Хелда си легна, Битърблу измъкна панталона си и пелерината на Фокс от дъното на дрешника. През деня носеше нож в обувката си, а нощем спеше с ками в ножници, закопчани на ръцете ѝ. Научи го от Катса. Тази вечер Битърблу взе и трите ками като предохранителна мярка срещу непредвидимото.

Преди да излезе, претършува сандъка на Ашен, където държеше не само накитите на майка си, но и някои от своите. Имаше толкова много безполезни неща — красиви вероятно, ала не обичаше да носи бижута. Намери огърлица от гладко злато, изпратена от вуйчо ѝ от Лиенид, и я пъкна в ризата под пелерината. Под мостовете имаше заложни къщи. Забеляза ги снощи и една-две бяха отворени.

— Работя само с познати — отпрати я мъжът в първата заложна къща.

Във втората, жената зад тезгяха повтори същото. Застанала до прага, Битърблу извади огърлицата и я показа.

— Хм — проточи жената. — Нека я видя.

Половин минута по-късно Битърблу замени огърлицата срещу огромна купчина монети и троснато:

— Не ми казвай откъде си я взел, момче.

Монетите далеч надминаха очакванията на Битърблу и издутите ѝ джобове подрънкваха по улицата, докато не се сети да пъкне част от тях в ботушите си. Неудобно, но по-незабележимо.

Стана свидетел на неразбираема улична схватка — подла, ненадейна и кървава. Две групи мъже започнаха да се блъскат и дърпат и мигом размахаха бляскави ножове. Тя избяга, засрамена, но не искаше да вижда свършека. Катса и По щяха да ги усмирят. Като кралица Битърблу също би трябвало да се намеси, но сега не беше кралица и би било лудост да опитва.

Тази нощ историята под Чудовищния мост разказваше дребничка жена с мощен глас. Стоеше като замръзнала върху бара и стискаше полите си. Не притежаваше Дарба, ала успя да заплени Битърблу, която

смътно си спомняше драматичния сюжет — за мъж, паднал в горещ извор в Източните планини и спасен от гигантска златна риба. Лек ѝ разказваше приказки за чудновато пъстри животни. От него ли я знаеше? Или като малка я беше прочела в книга? Ако я знаеше от Лек, дали беше лъжа? Как да разбере — осем години по-късно — кое какво е?

Мъж до бара разби чашата си в главата на друг мъж. Докато Битърблу успее да се стъписа, юмручната свада бе избухнала. Изумена, тя видя как враждата заразява цялото помещение. Дребната жена на бара използва предимството на височината, за да нанесе няколко възхитителни ритника.

В периферията на сражението, където се бе оттеглило цивилизованото малцинство, някой блъсна мъж с кафява коса, а той на свой ред разля сайдера си върху пелерината на Битърблу.

— Олеле. Извинявай, момче — разкая се кафявокосият, грабна съмнителна кърпа от съседната маса и започна да попива дрехата на Битърблу, която се притесни не на шега. Позна го — придружителят на Даровития крадец с пурпурните очи. Вече го видя да се впуска доволно в мелето зад кафявокосия. Отблъсна ръцете му и посочи:

— Приятелят ти! Помогни му!

Онзи пак посегна решително с кърпата.

— Забавлява се, не му е нужна... помощ — възрази младежът, докато гласът му изтъняваше изумено при вида на крайчеца на плитката ѝ, подал се изпод качулката. Очите му се спуснаха към гърдите ѝ, където явно намериха достатъчно доказателства да осветлят положението.

— Велики реки! — възкликна той и отдръпна рязко ръка. За пръв път погледна към лицето ѝ без особен успех, защото Битърблу смъкна качулката още по-ниско. — Простете, госпожице. Добре ли сте?

— Добре съм. Остави ме да мина.

Даровитият и мъжът, който се опитваше да го убие, изблъскаха кафявокосия назад, още по-близо до Битърблу. Той имаше приятно лице с крива усмивка и красиви лешникови очи.

— Позволете ми да ви изпратим, госпожице. С приятеля ми ще се погрижим да не пострадате — предложи той.

— Не се нуждая от ескорт. Просто ме пусни да мина.

— Минава полунощ, а вие сте дребничка.

— Твърде дребна, та да се занимават с мен.

— Де да беше така в града на Битърблу! Дайте ми миг да усмиря ентузиазирания си приятел — помоли той и пак го халосаха изотзад.
— После ще ви изпроводим до дома ви. Казвам се Теди. Той е Саф и не е такъв дръвник, както изглежда в момента.

Теди се обърна и нагази героично в мелето, а Битърблу се запрокрадва край стените, търсейки път за бягство. Излезе навън, стиснала ножовете в ръце, и прекоси тичешком първо гробище, а после алея, толкова тясна, че раменете ѝ докосваха сградите от двете страни.

Мислено се опитваше да отмята улиците и ориентирите, запаметени от картата, но ѝ беше по-трудно на практика, отколкото на хартия. Гледаше да се придвижва на юг. Спря да тича и с по-бавна крачка навлезе в улица с порутени сгради, решена никога вече да не попада в положение, изискващо бягане с ботуши, препълнени с монети.

Някои от сградите изглеждаха оглозгани заради дървения материал. Стресна я силует в канавката, който придоби очертанията на труп. После изхърка и я уплаши още повече. Мъж, вмирисан на мърша, но жив. Върху гърдите му дремеше кокошка, а ръката му я обгръщаше закрилнически.

Натъкна се на ново място за истории и незнайно как тя веднага разбра какво представлява. Приличаше на другото помещение — врата в тясна уличка; влизащи и излизащи хора; двамина здравеняци, застанали отпред със скръстени ръце.

Тялото на Битърблу реши вместо нея. Пазачите изглеждаха заплашително, ала не я спряха. Стълбите зад вратата се спускаха в земята, към втора врата, която я отведе в ярко осветена, миришеца на изба и сайдер стая, стоплена от хипнотичния глас на друг разказвач.

Битърблу си купи питие.

Историята — удивително! — описваше ужасното детство на Катса, когато чичо ѝ Ранда, крал на най-централното от седемте кралства, Мидълънс, използвал уменията ѝ да се бие и я принуждавал да убива и осакатява враговете му.

Битърблу знаеше историите. Самата Катса ѝ ги разказваше. Сега чу версия, отговаряща отчасти на истината — как Катса мразела да убива по заповед на чичо си. Имаше обаче и преувеличени и неверни сюжети — битките бяха зрелищни и кървави, а Катса — невъобразимо

мелодраматична. Прииска ѝ се да защити Катса и да извика на разказвача колко погрешно я представя. Обърка се обаче: слушателите сякаш харесваха преиначената версия. За тях тази Катса бе истинска.

По-късно през нощта Битърблу наближи източната стена на замъка и видя няколко неща едновременно. Първо, един от фенерите върху стената не светеше и околното пространство тънеше в непрогледен мрак. Битърблу се озърна подозрително и установи, че съмненията ѝ са оправдани. Уличните лампи също бяха угаснали. После долови движение — почти невидимо — по средата на тъмната, гладка стена. Гъвкав силует — човек, разбира се? — който застина, дочул отсечените стъпки на монсийския страж над него. Размърда се отново, щом стражът се отдалечи.

Битърблу осъзна, че наблюдава как някой се катери по източната крепостна стена. Притаи се под свода пред вратата на магазин и се замисли дали да се разкреци сега, или да изчака нарушителят да стигне до върха на високата стена, където няма път за бягство, и стражите по-лесно ще го заловят.

Човекът обаче не се изкачи върху стената. Спря точно под малка каменна сянка, кацнала под върха. Съдейки по разположението, Битърблу предположи, че е един от многото крилати водоливници, надвиснали от корнизите и втречени в земята под тях. Чу се странен стържещ звук. Секна за миг, докато стражът минаваше горе, а после започна пак. Продължи така известно време. Любопитството на Битърблу аха да се превърне в отегчение, когато катерачът изпъшка, последва откъртване и човекът се плъзна що-годе плавно надолу с водоливника. Втори човек, когото Битърблу не бе забелязала досега, се размърда в сенките в основата на стената и улови първия, макар поредица от задавени стенания и тихи ругатни да ѝ подсказа, че единият е пострадал. Втората фигура извади торба, в която първата прибра водоливника, нарами я и двамата се отдалечиха крадешком.

Минаха точно пред Битърблу, снишила се до вратата на магазина. Позна ги веднага — приятният кафявокос младеж Теди и Даровитият му приятел Саф.

4.

— Кралице, внимавате ли изобщо? — попита строго Тиел на другата сутрин.

Не внимаваше. Опитваше се да измисли нехаен начин да повдигне недопустима тема. *Как се чувствате днес? Спахте ли добре? Случайно да ви липсват водоливници?*

— Внимавам, разбира се — отсече тя.

— Смея да твърдя, кралице, че ако ви помоля да опишете последните пет документа, които подписахте, няма да успеете.

Тиел явно не разбираше, че подобна работа не изисква внимание.

— Три харти за три крайбрежни града, заповед да се монтира нова врата на кралската съкровищница, писмо до чичо ми, краля на Лиенид, с молба да доведе Скай, когато ми гостува — изреди тя.

Тиел прочисти гърло с известно смущение.

— Простете ми, кралице. Колебанието ви, преди да подпишете писмото, ме накара да се усъмня.

— Защо да се колебая? Харесвам Скай.

— Така ли? — учуди се Тиел и се подвоуми. — Нима? — добави с толкова доволно изражение, че Битърблу съжали, задето го подвежда — понеже точно това правеше.

— Тиел, шпионите ти май не стават за нищо — продължи тя. — Скай предпочита мъже, не жени, и определено не мен. Ясно? Лошото е, че е практичен и току-виж се оженил за мен, ако го помоля. Теб сигурно ще те устройва, но не и мен.

— О... — Тиел не скри разочарованието си. — Полезна информация, кралице, стига да е вярна. Сигурна ли сте?

— Тиел, той не го крие — отвърна припряно Битърблу. Рор също разбра наскоро. Не си ли се питал защо чичо ми не предлага да ни сватоса?

— Е... — подхвана Тиел, но се въздържа да продължи. В кабинета още витаеше заплахата Битърблу да приложи жестоката си тактика, ако съветникът ѝ упорства да разнищва темата. — Да прегледаме ли резултатите от преброяването на населението, кралице?

— Да, моля — Битърблу обичаше да обсъждат статистиката с Тиел. За събирането на информацията отговаряше Ранмуд, но Дарби изготвяше докладите, организирани прегледно по области, с карти, показващи грамотността, заетостта, числеността на населението и много други. Тиел отговаряше подробно на въпросите ѝ; Тиел знаеше всичко. И единствено това занимание ѝ вдъхваше усещане, че упражнява власт над кралството си.

Тази нощ и през следващите две тя пак излезе. Посети двете познати ѝ места и изслуша историите. Повечето бяха за Лек. Как измъчвал изранените дребни животинки в задния му двор. Как дворцовите му прислужници се разхождали с нарязана кожа. Как загинал от камата на Катса. Среднощната аудитория имаше кървав вкус. Ала не само — в промеждутъците между кървавите сцени Битърблу чу и повтаряща се безкръвна история. Винаги започваше като приказка — двамина се влюбват или умно дете се опитва да разбули загадка. Помислеше ли си обаче, че знае какво ще последва, историята приключваше внезапно. Любовниците или детето изчезваха неочаквано от лицето на земята.

Недовършени истории. Защо хората идваха да ги слушат. Не се ли отегчаваха да чуват винаги едно и също, сблъсквайки се всеки път с един и същи въпрос без отговор?

Какво се бе случило с всички, изчезнали заради Лек? Как свършваха историите им? Бяха стотици — деца и възрастни, жени и мъже, похитени от Лек, вероятно убити. Тя не знаеше обаче, а и съветниците ѝ недоумяваха — къде, защо, как. Изглежда и хората в града нямаха представа. Ненадейно Битърблу усети, че не ѝ е достатъчно да знае, че са изчезнали. Държеше да научи продължението, защото хората в местата за истории бяха нейни поданици, а те очевидно искаха да разберат. Битърблу се стремеше да разбере, за да им каже.

Възникнаха и други въпроси. Сега обръщаше внимание и забеляза липсата на още три водоливника по източната стена, освен онзи, който видя да отнасят. Защо съветниците ѝ не я бяха уведомили за кражбите?

— Кралице, не го подписвайте — възпря я строго Тиел една сутрин.

— Какво? — примигна Битърблу.

— Не подписвайте хартата, кралице — повтори Тиел. — Петнайсет минути ви обяснявах защо не бива да я подписвате, а вие държите писалката. Къде витае умът ви?

— О... — Битърблу пусна писалката с въздишка. — Чух те. Лорд Данхол...

— Данзол — поправи я Тиел.

— Данзол, лордът от Централен Монсий, възразява, че му отнемат града. Трябва да разговарям с него, преди да реша, така ли смяташ?

— Съжалявам, но има право да го изслушат, кралице. И аз не одобрявам...

— Да... Спомена също и за желанието му да се ожени за мен. Много добре — кимна разсеяно Битърблу.

— Кралице! — Опрял брадичка в гърдите си, Тиел я изгледа изпитателно. — Кралице — продължи по-меко, — за втори път ви питам. Къде е умът ви днес?

— При водоливниците, Тиел — Битърблу разтърка слепоочия.

— Водоливници ли? Какво имате предвид, кралице?

— Крилатите създания по източната стена, Тиел. Подочух писарите долу да обсъждат как четири изчезнали от източната стена. Защо никой не ме е осведомил?

— Изчезнали?! — възкликна Тиел. — Къде са отишли, кралице?

— Откъде да знам? Къде ходят водоливниците?

— Съмнявам се да е вярно, кралице — поклати глава Тиел. — Сигурно не сте чули правилно...

— Питай ги. Или изпрати някого да провери. Имам добър слух.

Тиел излезе. Не след дълго се върна с Дарби, който носеше няколко листа и ги прелистваше яростно.

— На източната стена наистина липсват четири водоливника, кралице — докладва той, четейки документите. — Но според инвентаризацията на дворцовите орнаменти те просто никога не са били там.

— Не са били там! — Битърблу знаеше отлично, че поне единият е бил там преди няколко нощи. — И четирите ли ги е нямало?

— Крал Лек не ги е поръчвал, кралице. Оставил е местата празни.

Когато броеше, Битърблу видя нащърбени места на стената, където явно е имало откъртени впоследствие каменни изваяния, а именно — водоливници.

— Сигурен ли си, че инвентаризацията е точна? — попита тя.

— В началото на управлението ви, кралице, изготвихме подробен опис на състоянието на всяка част от двореца. Лично надзиравах инвентаризацията по заповед на чичо ви, крал Рор — обясни Дарби.

Стори ѝ се странно да я лъжат за такава дреболия и недостатъчно важно да повдига въпроса, ако Дарби е объркал описа. Ала все пак се разтревожи. Очите на Дарби — жълто и зелено — примигващи срещу нея делово и уверено, макар да ѝ даваше невярна информация, я разтревожиха. Съзнанието ѝ неволно се опита да си спомни всичко, съобщено и от Дарби наскоро, чудейки се дали е лъжец.

После се опомни, разбрала, че е подозрителна просто защото е неспокойна, а е неспокойна, понеже напоследък сякаш всичко бе предназначено да я дезориентира. Като лабиринта, където попадна снощи в търсене на нов, по-безлюден маршрут, по който да стига от покоите си в най-северния край на замъка до портата в южната стена. Притесняваше се да прекосява коридорите със стъклени тавани на горния етаж, да не би стражите, патрулиращи на покрива, да я забележат. Ето защо се спусна надолу по тясно стълбище близо до покоите ѝ и се озова в капана на проходи, на вид многообещаващо прави и добре осветени, ала ненадейно завиваха, разклоняваха се или дори се оказваха без изход. Накрая се обърка безнадеждно.

— Изгуби ли се? — попита я непознат глас зад нея, мъжки и неочакван. Битърблу застина, обърна се и се постара да не се втрещва в сивокосия мъж, облечен в черната униформа на монсийски страж. — Изгуби се, нали?

Затаила дъх, Битърблу кимна.

— Тук всички се губят... Повечето — уточни той. — Намиращ се в лабиринта на крал Лек — коридори, които не водят доникъде. В средата бяха покоите му.

Стражът я изведе навън. Следвайки го на пръсти, тя се чудеше защо Лек е изградил лабиринт около покоите си и защо не е знаела за

съществуването му. Запита се също и за другите странни архитектурни решения в двореца ѝ. За да стигне до голямото преддверие пред главния вход, се налагаше да пресече вътрешния двор, разположен в далечния южен край на замъка. По заръка на Лек храстите в градината бяха оформени като фантастични фигури — гордо изправени хора с цветя за очи и коси; свирепи зелени чудовища: мечки, планински лъвове, огромни птици, фонтанът в единия ъгъл изливаше шумно вода в дълбок басейн. По стените край двора чак до последния, пети етаж, се издигаха балкони. Водоливници, кацнали върху високи первази, се катереха по камъните, зъбеха се злобно или надничаха плахо надолу. Стъкленият таван отразяваше светлината на фенерите като големи разкаляни звезди.

Защо Лек се е занимавал с нищо и никакви храсти? Защо бе поставил стъклени покриви и на вътрешните дворове, и в двореца? И защо мракът я изпълваше с въпроси, каквито никога не си задаваше през деня?

Късно една нощ от голямото преддверие в големия двор излезе мъж, отметна качулката си и ботушите му отекнаха отривисто по мраморния под. Самоуверената походка на съветника ѝ Ранмуд. Пръстените му със скъпоценни камъни блещукаха, а красивото му лице ту изплуваше, ту се скриваше в сенките. Паникьосана, Битърблу се шмугна зад храст, подкастрен като кон, изправен на задните си крака. После Даровитият ѝ страж Холт се появи след Ранмуд, подкрепяйки разтреперания съдия Куол. Тримата влязоха в двореца и се запътиха на север. Битърблу побягна напред. От уплаха, че едва не са я разкрили, не се запита веднага какво са правили из града в този час. По-късно ѝ хрумна да се учуди.

— Къде ходиш нощем, Ранмуд? — попита го тя на другата сутрин.

— Къде ходя ли, кралице? — присви очи той.

— Да, излизаш ли късно? Чувам, че излизаш. Прости ми, но съм любопитна.

— От време на време имам срещи в града, кралице. Късни вечери с лордове, които искат да разговарят с министрите ви, или ръката ви, например. Задачата ми е да ги позабавлявам и да ги отпратя любезно.

В полунощ, със съдия Куол и с Холт?

— Придружава ли те охрана?

— Понякога — Ранмуд се плъзна от перваза на прозореца и застана пред нея. Красивите му тъмни очи блестяха заинтригувано. — Защо ми задавате такива въпроси, кралице?

Задаваше му ги, защото не можеше да зададе въпросите, които искаше. Истината ли ми казваш? Защо чувствам, че ме заблуждаваш? Посещавах ли Източния град? Слушаш ли историите? Ще ми обясниш ли всичко, което виждам нощем и не разбирам?

— Защото настоявам да вземаш страж, ако се налага да излизаш късно — излъга Битърблу. — Тревожа се за безопасността ти.

Усмивката на Ранмуд я заслепи — широка и бяла.

— Каква милозлива кралица сте! — похвали я толкова снизходително, че тя се затрудни да запази милозливото си изражение. — За ваше успокоение ще ме придружава войник.

През следващите няколко нощи тя излизаше сама, невидима за своите лиенидски стражи, които почти не я поглеждаха, задоволявайки се само с пръстена и паролата. После, на седмия ден, откакто ги бе видяла да крадат водоливника, отново се натъкна на Теди и Даровития му приятел.

Тъкмо откри трето място за истории близо до сребърните докове, в мазето на стар, разнебитен склад. Свита в тъмен ъгъл с питие в ръка, тя се сепна, забелязала как Саф се отправя решително към нея. Изгледа я празно, все едно я вижда за пръв път. После застана до нея и насочи вниманието си към мъжа върху бара.

Разказваше история, която Битърблу никога не беше чувала, а не успяваше да се съсредоточи, притеснена да не би Саф да я е забелязал. Главният герой бе моряк от островното кралство Лиенид. Саф изглеждаше погълнат от историята. Наблюдавайки го крадешком, Битърблу зърна блесналите му от задоволство очи и направи връзка, убягвала ѝ досега. Веднъж бе плавала с кораб; с Катса бяха избягали в Лиенид, за да се спасят от Лек. Бе видяла също как Саф се катери по източната стена. Внезапно походката му, загорялото лице и изсветлялата от слънцето коса, ѝ се сториха съвсем познати. Плавните му движения и блясъкът в очите му ѝ напомниха мъжете на кораба, ала не обикновените моряци. Битърблу се почуди дали Саф не е от юнгите, които се катерят доброволно до върха на най-високата мачта, щом се разрази буря.

Запита се какво търси той толкова далеч на север от Монпорт и, отново, каква е Дарбата му. Съдейки по насиненото му чело и ожулената скула едва ли имаше талант да се бие или да оздравява бързо.

Теди лъкатушеше между масите, понесъл по халба във всяка ръка. Подаде едната на Саф и се настани от другата страна на Битърблу. С две думи — уловиха я в капан, понеже столът ѝ се намираше в ъгъла.

— Учтиво е да ни кажеш името си, след като ние се представихме — прошепна ѝ Теди, хвърляйки ѝ кос поглед.

Присъствието на Саф не я притесняваше толкова, когато Теди беше наблизко, достатъчно близо да забележи мастилени петна по пръстите му. Теди приличаше на книжар или на писар, във всеки случай на човек, който не би се преобразил внезапно в престъпник.

— Учтиво ли е двама мъже да приклепват жена в ъгъла?

— Теди би те уверил, че се грижим за безопасността ти — отвърна Саф с отчетлив лиенидски акцент. — Лъжа е. Просто те подозираме. Не се доверяваме на хора, дошли да слушат истории предрешени.

— О, стига! — възкликна Теди по-високо и неколцина до него му изшъткаха. — Говори от свое име — сниши глас той. — Аз наистина съм загрижен. Избухват свади. По улиците се разхождат луди и крадци.

Саф изсумтя.

— Крадци, а? Най-добре спри да бръщолевиш, та да чуем историята. Затрогна ме.

— Бръщолевя? — повтори Теди и очите му грейнаха като звезди. — Бръщолевя. Ще го добавя в списъка си. Май съм го пропуснал.

— Комично — отбеляза Саф.

— О, не съм пропуснал комично.

— Искях да кажа, че е комично как така си пропуснал бръщолевя.

— Да, все едно ти да пропуснеш възможност да си счупиш главата, преструвайки се на прероден принц По — промърмори раздражено Теди. — Писател съм — добави, обръщайки се към Битърблу.

— Млъквай, Теди — скастри го Саф.

— И печатар — продължи Теди. — Чета, поправям правописни грешки. Всичко, нужно на хората, стига да е свързано с думи.

— Наистина ли ти плащат да им поправяш правописа?

— Носят ми писма и аз ги превръщам в разбираемо четиво — обясни Теди. — Уча неграмотните как да подписват документи.

— Редно ли е да подписват документи, щом са неграмотни?

— Не, вероятно не, но работодателите, лордовете и лихварите ги задължават и те им се доверяват, защото не умеят да четат достатъчно. Ето защо аз им чета.

— Толкова ли са много неграмотните в града?

— Как мислиш, Саф? — сви рамене Теди.

— Трийсетима от сто могат да четат — отговори Саф, без да откъсва очи от разказвача. — А вие бърборите твърде шумно.

— Трийсет процента! — възкликна Битърблу, защото статистиката сочеше друго. — Сигурно са повече!

— Или си новодошла в Монсий, или не си излязла от магията на крал Лек. Или живееш в къртичина и се показваш само нощем — предположи Теди.

— Работя в замъка на кралицата — излъга Битърблу, импровизирайки гладко. — Вероятно съдя по хората там. Всеки, който живее под покрива ѝ, чете и пише.

— Хм — усъмни се Теди. — Е, повечето хора в града четат и пишат, колкото да си въртят занаята. Ковачът може да прочете поръчка за ножове, фермерът знае как да обозначи щайгите си с етикети „боб“ или „царевица“. Напишат ли обаче историята, която слушаме в момента — Теди кимна с чорлавата си глава към разказвача, — ще я разберат навярно толкова, колкото твърди Саф. Едно от наследствата на Лек и причината да започна да пиша книгата си с думи.

— Книга с думи?

— О, да. Пиша книга с думи.

Саф докосна Теди по ръката. Веднага, едва ли преди Теди да успее да довърши изречението, двамата я изоставиха толкова бързо, че тя не успя да попита дали някога е писана книга без думи.

До вратата Теди я подкани с поглед. Тя поклати отрицателно глава, стараейки се да прикрие раздражението си, понеже току-що бе забелязала как Саф измъква нещо изпод мишницата на непознат мъж и

го пъхва в ръкава си. Какво ли откраднаха този път? Приличаше на навити на руло документи.

Няма значение. Каквото и да правеха двамата, не беше редно. Налагаше се да реши как да постъпи с тях.

Разказвачът подхвана нова история. Битърблу стъписано осъзна, че пак е за потеклото на Лек и възкачването му на трона. Тази нощ версията се отличаваше малко от предишната. Тя се вслуша съсредоточено с надеждата да чуе нещо ново, пропуснатата дума или картина, ключ, който ще се завърти в ключалката, ще отвори вратата и зад нея всичките ѝ спомени и всички истории ще придобият смисъл.

Общителността им — по-точно общителността на Теди — я окуражи. Това на свой ред я ужаси, ала не достатъчно, за да спре да ги издирва през следващите нощи. *Крадци са*, напомняше си тя, когато ги зърваше в стаите за истории, разменяха си поздравии и по няколко думи. *Опасно е да се изпречвам на пътя на подли злосторници като тях.*

Наближаваше края на август.

— Теди, не разбрах каква книга пишеш. Нали всяка книга е с думи? — попита тя една нощ, когато двамата дойдоха при нея и всички се скупчиха в дъното на тъмната, претъпкана стая за истории до сребърните докове.

— Отбелязвам, че щом ще се виждаме толкова често и ти ни наричаш по име, трябва да измислим как да се обръщаме към теб — отвърна Теди.

— Наречете ми както искате.

— Чу ли, Саф? — Теди се наведе към Битърблу с грейнало лице. — Словесно предизвикателство. Но как да го приемем, след като не знаем нито как се изхранва, нито как изглежда под качулката?

— Наполовина е лиенидка — подсказа му Саф, впил очи в разказвача.

— Така ли? Виждал си я? — впечатли се Теди и наклони глава да се опита — безуспешно — да огледа лицето на Битърблу. — Тогава ще ѝ дадем цветно име. Как ти звучи Червенозеленожълта?

— По-глупаво нещо не съм чувал. Звучи като чушка.

— Ами Сивата качулка?

— Първо, качулката ѝ е синя, и второ, не е баба. Съмнявам се да е на повече от шестнайсет.

На Битърблу ѝ омръзна Теди и Саф да я побутват отляво и отдясно и да я обсъждат шепнешком пред нея.

— Колкото вас съм — възрази, макар да подозираше, че не е. — По-умна съм и вероятно умея да се бия по-добре.

— Характерът ѝ не е сив — констатира Саф.

— Несъмнено — съгласи се Теди. — Хвърля искри.

— Тогава да я наречем Искрица?

— Отлично! Значи те интересува книгата ми с думи, а, Искрице?

Абсурдното прозвище я поласка, смути и ядоса едновременно. Прииска ѝ се да им отнеме правото на избор, ала беше късно и нямаше смисъл да се оплаква.

— Да.

— Е, по-точно се описва, предполагам, като книга за думите. Наричат ги речници. Броят се на пръстите. Съставя се списък на думите и се пише дефиниция за всяка. Искрица — произнесе тържествено той. — Дребно пламъче, например: „Заблудена искрица изскочи от огъня и подпали завесите“. Разбираш ли, Искрице? Читателите на речника ми ще научават значенията на думите.

— Да — кимна Битърблу. — Чувала съм за такива книги. Ала щом описват думите с думи, не е ли необходимо вече да знаеш значенията, за да ги разбереш?

Саф се изпъчи злорадо.

— С един удар Искрица разби на пух и прах книгата с думи на Теди.

— Добре де — въздъхна стоически Теди като човек, водил неведнъж подобен спор. — В абстрактен смисъл е вярно. Но на практика съм сигурен, че книгата ще е полезна. Искан да е най-изчерпателният речник, съставян някога. Пиша и книга с истини.

— Теди, върви да донесеш по още едно — прекъсна го Саф.

— Сапфайър ми каза, че си го видяла да краде — продължи безгрижно Теди. — Не го възприемай погрешно. Той краде само неща, които вече са били...

Саф го сграбчи за яката и думите заседнаха в гърлото на Теди. Саф не продумваше. Стискаше го за врата и го изпепеляваше с очи.

— ... Откраднати — изгъргори Теди. — Ще отида да донеса по още една чаша.

— Ще го убия — заяви Саф, проследявайки го с поглед. — Рано или късно ще го убия.

— Какво искаше да каже? Как така крадеш откраднато?

— Да обсъдим твоите простъпки, Искрице — смени темата Саф. — Крадеш ли от кралицата, или само от нещастни непохватни пияници, които се опитват да си платят сметката?

— Ами ти? И по суша, и по море ли крадеш?

Саф се засмя тихо — за пръв път, откакто Битърблу го познаваше. Почувства се горда от себе си. Той отпи малка глътка от питието си, обходи с очи стаята и поразмисли, преди да отговори.

— Отгледаха ме лиенидски моряци на лиенидски кораб — призна най-сетне. — По-скоро бих си забил пирон в главата, отколкото да открадна от моряк. Истинското ми семейство е монсийско. Преди няколко месеца дойдох тук при сестра си. Срецнах Теди и той ми предложи работа в печатницата си. Устройва ме, докато ми се прииска да потегля отново на път. Ето. Чу историята ми.

— Големи отрязъци липсват. Защо си отгледан на лиенидски кораб, след като си монсиец?

— Твоята липсва цялата. Не разменям тайните си за нищо. Щом си познала, че съм моряк, значи си работила на кораб — предположи Саф.

— Може би — сопна се Битърблу.

— Може би? — развесели се Саф. — Какво правиш в замъка на Битърблу?

— Пека хляб в кухнята — съчини си тя с надеждата да не я разпитва подробно за въпросните кухни, понеже не помнеше да ги е виждала.

— Майка ти ли е от Лиенид, или баща ти?

— Мама.

— С теб ли работи?

— Бродира за кралицата.

— Често ли я виждаш?

— Не и докато работим, но живеем заедно. Всяка нощ и всяка сутрин се виждаме.

Битърблу замълча, внезапно усетила необходимост да си поеме дъх. Стори и се красив сън наяве, който лесно би минал за истина. В дворцовата кухня сигурно работеше момиче, чиято майка е жива, докосва я всеки ден с мислите си, вижда я всяка вечер.

— Татко бе странстващ монсийски разказвач — продължи тя. — Едно лято заминал за Лиенид да разказва истории и се влюбил в мама. Довел я тук. Загина при случаен инцидент. Убиха го с кама.

— Съжалявам — каза Саф.

— Минаха години — прошепна Битърблу.

— И защо пекарка скитосва нощем и краде пари за пиене? Не е ли опасно?

Битърблу предположи, че въпросът взема на прицел ръста ѝ.

— Виждал ли си лейди Катса от Мидлънс? — смръщи се тя.

— Не, но всеки знае историята ѝ, разбира се.

— Опасна е, макар да не е едра като мъж.

— Вярно, но тя има Дарба да се бие.

— Катса научи много момичета от този град да се бият. Научи и мен.

— Значи я познаваш — Саф тупна чашата си върху тезгяха и се обърна към нея с блеснали от любопитство очи. — Виждала ли си и принц По?

— Понякога идва в двореца — махна неопределено с ръка Битърблу. — Исках да кажа, че умея да се защитавам.

— Готов съм да платя, за да погледам как двамата се бият — призна Саф. — Бих дал злато да ги видя как се изправят един срещу друг.

— Твое злато? Или чуждо? Мисля, че имаш Дарба да крадеш.

Обвинението явно развесели искрено Саф.

— Не притежавам обирджийска Дарба — ухили се той. — Не съм и Даровит четец на мисли, но знам защо се измъкваш тайно нощем. Обичаш истории.

Да. Не можеше да се насити на историите. Както и на разговорите с Теди и Саф, понеже и те бяха като историите, като среднощните улици и гробищата, като миризмата на пушек и сайдер, като порутените сгради. Като чудовищните мостове, извисени в небесата, които Лек бе построил безпричинно.

Колкото повече виждам и чувам, толкова по-ясно осъзнавам колко не знам.

Искам да знам всичко.

5.

Нападението в стаята за истории две нощи по-късно я свари напълно неподготвена.

Дори в моментите след него Битърблу не осъзнаваше, че се е случило и се питаше защо Саф е застанал закрилнически пред нея, стиснал ръката на качулат мъж, и защо Теди се е облегал на Саф с помътен поглед и болнаво лице. Схватката беше толкова тиха и толкова яростно овладяна, че когато мъжът с качулката се отдръпна и Саф прошепна на Битърблу: „Дай рамо на Теди. Дръж се нормално. Просто е пиян“, Битърблу помисли, че Теди наистина се е напил. Едва когато излязоха от стаята, мъкнейки натежалото му тяло, разбра: проблемът не беше алкохолът, а ножът, забит в корема му.

Ако Битърблу се бе съмнявала дали Саф наистина е моряк, езикът му сега, докато носеше оцъкления си, дишащ на пресекулки приятел, изпари всичките й колебания. Саф остави Теди на земята, смъкна ризата си през глава и я раздра на две. С едно движение, което накара и Теди, и Битърблу да извикат, издърпа острието от корема му. После притисна сгънато парче от ризата върху раната и просъска на Битърблу:

— Знаеш ли къде се пресичат Уайт Хорс и Боу Стрийт?

Кръстовището се намираше близо до източната стена на замъка.

— Да.

— На втория етаж на сградата в югоизточния ъгъл живее лечителят Роук. Тичай да го събудиш и го доведи в печатницата на Теди.

— А тя къде е?

— До фонтана на Тинкър Стрийт. Роук знае къде е.

— Значи е на една крачка от тук. Няма ли лечител по-наблизо...

Теди се раздвижи и простена.

— Роук! — извика той. — Тилда... Кажете на Тилда и Брен...

— Роук е единственият лечител, на когото се доверяваме. Не губи време! Тичай! — пролая Саф на Битърблу.

Тя се обърна и хукна между дърветата с надеждата Дарбата на Саф — каквато и да е — да му помогне да опази Теди жив през следващите трийсет минути, защото толкова щеше да продължи маратонът ѝ. Мислите ѝ кръжаха трескаво. Защо мъж с качулка в стая за истории ще напада писател и крадец на водоливници и вече откраднати неща? Какво бе сторил Теди, та да искат да му отмъстят толкова жестоко?

После, след няколко минути бягане, въпросите секнаха, умът ѝ се поохлади и тя започна да осъзнава колко отчаяно е положението. Битърблу разбираше каква опасност крият раните от нож. Катса я бе научила да ги нанася, а от братовчед си — принц Рафин, наследник на мидлънския трон и знахар — знаеше, че способностите на лечителите не са безгранични. Ножът бе забит ниско в корема на Теди. Белите му дробове, черният му дроб и вероятно даже стомахът му бяха непокътнати, но червата му сигурно бяха пробити. Това значеше смърт дори ако достатъчно умел лечител зашие прорезите, защото съдържанието на червата му навярно вече се изливаше в корема и щеше да причини инфекция — треска, подуване, болка — от каквато малцина се възстановяват. Ако се стигнеше, разбира се, дотам, а не издъхнеше от кръвоизлива.

Битърблу не беше чувала за лечителя Роук и нямаше как да прецени възможностите му. Познаваше обаче лечител, спасявал живота на хора с ножове в корема — личната ѝ Даровита лечителка Мадлен, прочута с чудодейни лекарства и невероятни хирургически успехи.

Битърблу стигна пресечката на Уайт Хорс и Боу Стрийт, но продължи да тича.

Дворцовата лечебница се намираще на приземния етаж, източно от голямата градина. Чудейки се накъде да свърне, Битърблу се щураше като миша сянка по коридора. Решила да си опита късмета, протегна пръстена на Ашен пред лицето на монсийски страж, задрямал под стенен фенер.

— Мадлен? — попита тя. — Къде е?

Стреснат, мъжът прочисти гърло и посочи.

— Надолу по онзи коридор. Втората врата вляво.

След миг нахълта в тъмната спалня и раздруса лечителката си, изтръгвайки я от съня. Мадлен се събуди и замърмори странни, неразбираеми думи.

— Мадлен, кралицата е — прекъсна я остро Битърблу. — Събуди се и се облечи удобно, защото ще тичае. Вземи всичко необходимо за човек с нож в корема.

Чу се шумолене, после блесна искра и Мадлен запали свещта. Скочи от леглото, впи в Битърблу единственото си кехлибарено око и се заклатушка към гардероба, откъдето измъкна чифт панталони. С краища на нощницата, усукани около коленете ѝ, и с лице, по-бледо от нощницата, лечителката започна да хвърля в чанта стъкленици, пакети и страховити метални инструменти.

— Коя част на корема?

— Ниско долу и вдясно, мисля. Острието е дълго и широко.

— На колко години е пациентът, колко е едър и колко далеч отивае?

— Не знам. На деветнайсет-двайсет. Нормално телосложение — нито висок, нито нисък, нито пълен, нито слаб. Близо до сребърните докове. Зле ли звучи, Мадлен?

— Да. Водете ме, кралице. Готова съм.

Не беше готова в традиционния дворцов смисъл на думата. Не си сложи превръзката на окото, която обичайно прикриваше празната ѝ очна кухня, а бялата ѝ коса стърчеше на възли и бухнали кичури. Напъха обаче краищата на нощницата в колана на панталоните си.

— Тази нощ няма да ме наричаш „кралице“ — прошепна и Битърблу, след като профучаха по коридора и заобиколиха тичешком храстите в големия двор. — Пекарка съм в дворцовата кухня и се казвам Искрица.

Мадлен изпуфтя изненадано.

— И най-вече не бива да казваш нито дума на никого какво се е случило тази нощ. Говоря ти като кралица, Мадлен. Разбираш ли?

— Разбирам кристално ясно — увери я Мадлен, — ... Искрице.

На Битърблу ѝ се прииска да благодари на моретата, задето са изпратили буйната, удивителна лечителка в двора ѝ. Стори ѝ се обаче твърде рано да отправя благодарности.

Втурнаха се към сребърните докове.

До фонтана на Тинкър Стрийт Битърблу спря задъхана и се завъртя в кръг, търсейки осветени прозорци и присвивайки очи към табелите над магазините. Тъкмо различи думите „Тедрън“ и

„Печатница“ над тъмен свод, когато вратата се отвори и златото в ушите на Саф проблесна пред нея.

Ръцете му бяха окървавени до лактите, голите му гърди се спускаха и надигаха, а щом Битърблу дръпна Мадлен напред, паниката, изписана по лицето му, се превърна в гняв.

— Това не е Роук! — посочи към бялата грива на Мадлен — очевидно частта от анатомията ѝ, изтъкваща най-ясно разликата.

— Това е Даровитата лечителка Мадлен — обясни Битърблу. — Сигурно си чувал за нея. Най-добрата е, Саф, най-доверената лечителка на кралицата.

Той се смая.

— Довела си лечителка на кралицата тук!

— Ще запази видяното в тайна, кълна се. Давам ти дума!

— Даваш ми дума? Та аз не ти знам истинското име!

Мадлен, по-млада, отколкото подсказваше косата ѝ, и силна, както се полага на лечител, блъсна с длани гърдите на Саф и го тласна обратно в магазина.

— Истинското ми име е Мадлен и вероятно съм единствената в Седемте кралства, способна да спаси умиращия тук! А помоли ли ме това момиче да си мълча — посочи назад към Битърблу, — съм гроб! Сега се махни от пътя ми, глупако!

Сръга го с лакът да ѝ направи път и тръгна към светлината, процеждаща се от откренатата врата в дъното. Влетя през нея и я захлопна.

Саф се пресегна зад Битърблу да затвори вратата на магазина и ги потопи в мрак.

— Какво, в името на великите морета, се мъти в замъка ви, Искрице! — възкликна той горчиво, присмехулно, обвинително и с всички други противни чувства, които съумя да вложи в гласа си. — Личната лечителка на кралицата изпълнява заповеди на пекарка? Що за лечителка е всъщност? Не ми харесва акцентът ѝ.

Саф миришеше на кръв и пот — кисела, металическа комбинация. Битърблу тутакси я позна. Саф миришеше на страх.

— Как е той? — прошепна тя.

Саф не отговори. Издаде само звук, наподобяващ отвратено хлипане. Сграбчи я за ръката и я повлече през стаята към вратата, от чиито ръбове се процеждаше светлина.

Времето тече бавно, когато няма как да го запълниш, докато лечителят преценява дали ще успее да закърпи тялото на умирация ти приятел. Битърблу наистина нямаше какво да прави, защото макар Мадлен да искаше разжарен огън, кипнала вода, светлина и още чифтове ръце, докато човъркаше с инструментите си в корема на Теди, помощниците бяха предостатъчно. Ето защо Битърблу наблюдаваше Саф и двете му приятелки. Реши, че русокосата е сестра му. Не носеше лиенидско злато, разбира се, очите не бяха пурпурни, но светлата коса и чертите ѝ напомняха неговите, а гневните им изражения си бяха лика-прилика. Другата явно бе сестрата на Теди. Имаше същата гъста кафява коса и ясни лешникови очи.

И преди Битърблу бе виждала жените в стаите за истории. Разговаряха, отпиваха от чашите си, смееха се, а когато братята им излизаха, не даваха ни най-малък знак, че ги познават.

Двете, заедно със Саф, не се отделяха от Мадлен и изпълняваха точно разпорежданията ѝ — миеха си старателно ръцете до лактите, изваряваха инструментите, подаваха ѝ ги, без да ги докосват директно, заставаха, където им посочеше. Не изглеждаха смутени от странното хирургическо облекло на Мадлен, покрило я почти изцяло, включително шал, увит около косите, и втори — завързан пред устата ѝ. Сякаш не се и изморяваха.

Битърблу стоеше наблизко, чакаше и понякога се бореше да задържи очите си отворени. Напрежението в стаята бе изтощително.

Помещението бе тясно, без украса, грубо обзаведено с няколко дървени стола и дървена маса, върху която лежеше Теди.

Малка печка, две затворени врати и тясно стълбище нагоре. Теди дишаше на пресекулки, изпаднал в несвяст, с влажна и обезцветена кожа. Битърблу се опита веднъж да се съсредоточи по-внимателно върху работата на лецителката и я видя как с наклонена глава, за да компенсира липсващото око, прокара игла и конец през слюзеста маса, стърчаща от корема на Теди. След това Битърблу остана нащрек, готова да помогне, но предпочете да не гледа.

Веднъж качулката се смъкна, докато вдигаше казан с вода, и откри лицето ѝ. Дъхът ѝ секна — не от тежкия товар — ала след миг-два разбра, че единствено Мадлен я е видяла.

Призори Мадлен остави шишенцето с мехлем, което използваше, и завъртя врат наляво и надясно.

— Повече не можем да направим. Ще зашия раната, а после ще чакаме. За всеки случай ще постоя тук още няколко часа.

Стрелна с дързък, пряк поглед Битърблу и тя разбра, че ѝ иска разрешение. Кимна ѝ.

— Колко ще чакаме? — попита сестрата на Теди.

— Вероятно ще разберем скоро дали ще умре — отговори Мадлен. — Дали ще живее, ще разберем със сигурност едва след няколко дни. Ще ви дам лекарства срещу инфекция и за възстановяване на силите. Трябва да ги взема редовно. Иначе ще умре.

Сестрата на Теди, толкова хладнокръвна по време на операцията, сега заговори с невъздържаност, която стъписа Битърблу.

— Невнимателен е! Говори твърде много. Приятелява се с неподходящи хора. Винаги е бил такъв. Предупреждавах го, умолявах го! Умре ли, сам ще си е виновен, и никога няма да му простя!

По страните ѝ рукнаха сълзи и уплашената сестра на Саф я прегърна. Отчаяната жена захлипа, притиснала лице о гърдите на приятелката си.

Битърблу внезапно се почувства като натрапник, прекоси стаята и отиде в магазина, затваряйки плътно вратата зад себе си. Облегна се на стената и задиша дълбоко, объркана, че плачът на жената е напълнил и нейните очи със сълзи.

Вратата до нея се отвори. Саф застана в полумрака, вече облечен и с чисти ръце, стиснали мокра бяла кърпа.

— Проверяваш дали не шпионирам? — попита Битърблу с одрезгавял глас.

Саф избърса кръвта по дръжката на вратата. Почисти и дръжката на входната врата на печатницата. Върна се към светлината и тя видя ясно изражението му, ала не успя да го разгадае, понеже ѝ се стори едновременно ядосан, щастлив и озадачен. Той спря до нея, затвори вратата към задната стая и светлината помръкна.

Битърблу не искаше да остава в тъмното сама с него, каквото и да бе изписано по лицето му. Ръцете ѝ се плъзнаха към ножовете в ръкавите и тя отстъпи крачка встрани. Блъсна се в нещо остро и извика.

Саф проговори, сякаш не забелязва уплахата и.

— Мехлемът намали кървенето! — възхити се той. — Разряза корема му, извади нещо отвътре, поправи го и го върна обратно. Даде ни толкова лекарства, че не знам кое за какво е, а когато Тилда поиска да ѝ плати, взе само няколко медни.

Да, Битърблу споделяше удивлението му. И беше доволна, задето Мадлен е взела монетите, защото все пак тя бе лечителка на кралицата. Откажеше ли да ѝ платят, щеше да изглежда, че е работила от името на кралицата.

— Искрице, Роук нямаше да му помогне както Мадлен — призна Саф, изненадвайки я с разпаления си тон. — Изпратих те при Роук, но знаех, че няма да го спаси. Не очаквах някои лечител да успее.

— Не знаем дали е спасен — напомни му кротко тя.

— Тилда е права — продължи Саф. — Теди е невнимателен и твърде доверчив. Ти си отличен пример. Недоумявах защо споделя с теб, след като изобщо не те познава. После разбрахме, че работиш в двореца, и се счепкахме не на шега. Не го убедих, разбира се. Той не спря да разговаря с теб. А всъщност, ако ме беше послушал, сега щеше да е мъртъв. Твоята Даровита лечителка спаси живота му.

В края на дългата нощ, изпълнена с принудително безсъние и тревоги, мисълта, че двамата приятели са врагове на кралицата я сломи. Де да можеше да пусне по дирите им шпионите си, без да събуди подозрението на Хелда откъде ги познава!

— Не е необходимо, предполагам, да те предупреждавам да запазиш в тайна идването на Мадлен тук — напомни тя. — Погрижи се никой да не я забележи, когато си тръгва.

— Ти си истинска загадка, Искрице.

— Кой го казва! Защо някой ще иска да убие крадец на водоливници?

Саф стисна устни.

— Откъде...

— Наблюдавах ви.

— Промъкваш се по-тихо от сянка.

— А ти обичаш да се биеш. Виждала съм. Не замисляш някакво глупаво отмъщение, нали? Заразмахваш ли ножове...

— Не размахвам ножове, Искрице — прекъсна я Саф. — Освен, за да се защитя.

— Добре — кимна тя с облекчение. — И аз.

При тези думи Саф се засмя — тих смях, който постепенно заромоли по-силно и накрая Битърблу също се усмихна. Сивкава светлина се процеждаше иззад кепенците на прозорците. В стаята започнаха да се очертават форми: маси, отрупани с купища хартия; високи етажерки със странни цилиндрични подпори; същински кораб, издигнал се над тъмни вълни, огромна структура в средата на помещението просияваше смътно, сякаш е от метални части.

— Какво е това? — посочи тя. — Печатната преса на Теди?

— Пекарите започват работа преди изгрев-слънце — напомни ѝ Саф, пренебрегнал въпроса ѝ. — Ще закъснееш, Искрице, и кралицата няма да има пухкав хляб за закуска.

— Не ти ли доскучава в магазина след волния живот в морето?

— Сигурно си изморена. Ще те изпратя до вкъщи — отсече той.

Чудно, но недоверието му я успокояваше.

— Добре — съгласи се тя. — Но да видим първо Теди.

Тя се оттласна от стената. С натезжали крака влезе след Саф във вътрешната стая и едва се сдържа да не се прозее. Предстоеше ѝ дълъг ден.

* * *

Докато вървяха към замъка, Битърблу си отдъхна, защото Саф не очакваше да запълват мълчанието. Под просветляващото небе лицето му изглеждаше зорко изопнато. Ръцете му се размахваха нашироко под силните, прави рамене. *Сигурно за една нощ си отспива повече, отколкото аз — за цяла седмица, помисли си горчиво Битърблу. Или пък след безсънните нощи се прибира вкъщи и спи до залез-слънце. Разбойниците не стават в шест, за да започнат да подписват харти в седем.*

В същия момент той разчорли трескаво коса, докато тя щръкна като перушина на подплашена речна птица, и промърмори нещо под нос, прозвучало и отчаяно, и гневно. Раздразнението ѝ се стопи. Теди изглеждаше съвсем малко по-добре от мъртвец, когато отидоха да го нагледат: с лице като маска, с посинели устни. Мадлен бърчеше мрачно чело.

— Саф — Битърблу протегна ръка да го спре. — Почини си днес. Погрижи се за себе си, ако искаш да помогнеш на Теди.

Едното ъгълче на устата му се повдигна.

— Нямам голям опит с майките, Искрице, но думите ти прозвучаха доста майчински.

В светлината на изгрева едното му око аленееше кадифено. Другото, също меко и дълбоко, беше синкаво-пурпурно.

Чичо ѝ бе подарил огърлица с камък в същия синкаво-пурпурен оттенък. На дневна светлина или озарен от пламък, скъпоценният камък оживяваше и затрептяваше в пенливи отблясъци. Аленидски сапфир.

— Дали са ти името, след като очите ти са се оцветили констатира тя. — Лиенидите са те нарекли така.

— Да — кимна той. — Имам и монсийско име, разбира се. Избрали са го родителите ми. Отдавна обаче съм свикнал със Сапфайър.

Очите му са твърде красиви, помисли си тя. Невинното му, луничаво лице е твърде красиво за човек, комуто не бива да поверявам нищо, ако се надявам да го видя пак. Саф не приличаше на очите си.

— Каква е Дарбата ти, Саф?

Той се усмихна широко.

— Цяла седмица ли събираш смелост да попиташ, Искрице?

— Търпелива съм.

— Да не споменаваме, че вярваш само на себе си.

— Както е редно, ако питат теб — изсумтя Битърблу.

— Не знам каква е Дарбата ми.

Тези думи му спечелиха скептичен поглед.

— Какво значи това?

— Каквото казах. Не знам.

— Как не! Нали дарбите се проявяват през детството?

Той сви рамене.

— Каквато и да е, досега не съм имал полза от нея. Като... ами, да речем, да си в състояние да изядеш торта колкото варел, без да те присвие коремът. Само дето не е, защото съм пробвал. Повярвай ми, опитвал съм всичко — той подбели очи и разпери многострадално и апатично ръце.

— Ясно. Знам поне, че не е да лъжеш убедително, понеже не ти вярвам.

— Не те лъжа, Искрице — възрази Саф, но не изглеждаше особено обиден.

Битърблу замълча и тръгна отново. Не беше виждала източния град на светло. Мръсна каменна цветарница се бе килнала опасно настрани, подпряна с дървени колони и намазана тук-там с ярка бяла боя. На друго място изкорубени дървени дъски покриваха дупка в алуминиев покрив, боядисани в сребристо, за да му подхождат. Понататък счупени дървени кепенци бяха позакърпени с ивици брезент, като и дървото, и брезентът бяха боядисани в небесносиньо.

Кой би си правил труда да боядисва кепенци — къща или каквото и да било — преди първо да го ремонтира, както се полага?

Когато Битърблу показа пръстена си на лиенидския страж през портата и влезе в двореца, вече се бе развиделило напълно. Смъкнала ниско качулката, тя показа отново пръстена и прошепна вчерашната шпионска парола — кленова торта — на войниците пред покоите ѝ. Свели глави, те ѝ отвориха големите врати.

В преддверието тя спря да се огледа. Надолу по коридора вратата вляво към жилището на Хелда бе затворена. От дневната вдясно не долиташе никакъв шум. Битърблу сви наляво и влезе в спалнята си, смъквайки пелерината през глава. Когато очите ѝ се подадоха от дрехата, тя подскочи и едва не изпищя, защото По седеше върху сандъка до стената, скръстил ръце. Озарен от златото, блещукащо по ушите и пръстите му, той я измерваше с безизразен поглед.

6.

— Братовчеде — овладя се Битърблу, — трудно ли е да предизвестиш, че пристигаш като нормален гост?

По повдигна вежда.

— Дойдох снощи и веднага разбрах, че не си там, където предполагат всички. През нощта положението не се промени. Би ли предпочела в такъв случай да бях събудил прислужник, та да ме въведе тържествено в покоите ти?

— Добре де, но нямаш право да се вмъкваш тайно в спалнята ми?

— Не съм се вмъкнал. Хелда ме пусна. Казах ѝ, че искаш да те събудя със закуската.

— Щом си влязъл с лъжа, значи си се вмъкнал тайно. — После, с ъгълчето на окото си, тя видя подноса със закуската, отрупан с мръсни чинии и използвани прибори. — Изял си всичко! — възнегодува тя.

— Изгладняваш, когато будуваш цяла нощ, чакаш и се притесняваш — не се разкая По.

Между тях се просна дълъг миг мълчание. Разговорът ѝ до този момент представляваше предимно опит да му отвлече вниманието, докато си събере чувствата — докато ги събере и прогони, та да го посрещне с празно и гладко съзнание, без да му предоставя мисли за разчитане. Справяше се сравнително добре. Макар и замаяна и разтреперана от умора, умееше да прочиства съзнанието си.

Наклонил глава, той сякаш я наблюдаваше. Само шестима на света знаеха, че По не вижда, а Дарбата му не е ръкопашната борба, както твърдеше, а нещо като четене на мисли, позволяващо му да усеща хората и физическите форми. През осемте години след падането, когато бе изгубил зрението си, той бе усъвършенствал техниката да се преструва, че вижда, и я прилагаше по навик дори в присъствието на шестимата посветени. Измамата се явяваше необходимост. Хората не харесваха четците на мисли, а кралете ги експлоатираха. По бе прикривал Дарбата си цял живот, сега беше късно да спре да се преструва.

Битърблу реши, че се досеща какво прави По. Седеше, сребристоклатните му очи сияеха меко срещу нея и изгаряше от желание да разбере къде е била през нощта и защо е предрешена. По обаче не обичаше да краде мислите на приятелите си. Способността му да чете мисли бе ограничена — разгадаваше само свързаните с него, но, все пак, по време на разпит повечето мисли касаят в известна степен разпитващия. Ето защо сега той търсеше ненасилствен начин да помоли за обяснение — смътни и заобиколни думи, които да ѝ позволят да отговори, както пожелае, а не да предизвикат внезапна и лесно разгадаема емоционална реакция.

Тя огледа подноса със закуската и като лешояд грабна половин препечена филийка, останала от пиршеството му. Отхапа стръвнишки.

— Сега трябва да поръчам закуска за теб и да я изям безсърдечно, както ти — моята — рече тя.

— Битърблу, онзи Даровит, с когото се раздели пред замъка — подхвана По. — Чудесният младеж с мускули и лиенидско злато...

Тя се обърна към него, разбрала отлично какво намеква и ужасена от обхвата на Дарбата му. А също и разгневена, защото това не беше ненасилствен въпрос.

— По, съветвам те да смениш коренно тактиката и да пробваш съвсем различен подход — отсече тя. — Защо не ми разкажеш новините от Нандер?

Той присви недоволно устни.

— Крал Драудън е детрониран — съобщи.

— Какво? — задави се Битърблу. — Детрониран?

— Имаше обсада — обясни По. — Сега живее в подземията при плъховете. Ще има процес.

— Но защо не сте ме известили с пратеник?

— Защото аз съм пратеникът. С Гидън дойдохме веднага, щом положението се стабилизира. Яздихме по осемнайсет часа дневно и сменяхме конете по-често, отколкото се хранехме. Представи си задоволството ми, когато пристигнахме ни живи, ни умрели и се наложи цяла нощ да бодърствам, чудейки се къде, в името на великите морета, си се дянала, дали да вдигна тревога и как ще обясня липсата ти на Катса.

— Какво се случва в Нандер? Кой управлява?

— Комитет от членове на Съвета.

Съветът бе тайното общество на Катса, По, Гидън, принц Рафин и всичките им приятели, посветили се на задачата да всяват организиран хаос. Катса го бе създала преди години, за да възпира най-злите крале да тероризират поданиците си.

— Съветът управлява Нандер?

— В Комитета участват всички нандерски благородници, изиграли роля за свалянето на Драудън от престола. Когато тръгнахме, Комитетът си избираше водачи. Ол ги следи изкъсо, но на мен ми изглежда — и Гидън споделя мнението ми — че засега Комитетът е най-безвредният вариант, докато Кралството реши как да се развива занапред. Обсъждаха дали да не възкачат набързо на трона най-близкия сродник на Драудън. Той няма наследник, но по-младият му полубрат е разумен мъж и отдавнашен съюзник на Съвета. Лордовете, които искат Драудън да си възвърне властта, обаче са разгневени и страстите далеч не са се уталожили, както вероятно си представяш. Сутринта, преди да заминем с Гидън, прекратихме юмручен бой, закусихме, сложихме край на саблена схватка и яхнахме конете. — Той потърка очи. — В момента никой не е в безопасност в кралство Нандер.

— Велики морета, По! Сигурно си изморен!

— Да. Дойдох тук да си почина. Беше прекрасно.

Битърблу се усмихна.

— Кога ще дойде Катса?

— Не знае. Несъмнено ще долети, когато сме се отказали да я чакаме. Справяше се с Естил, Сундер и Уестер буквално сама, докато всички други бяхме в Нандер. Копнея за няколко спокойни дни с нея, преди да катурнем следващия монарх.

— Пак ли?!

— Е, пошегувах се, мисля — той затвори очи и се облегна на стената.

— Мислиш?

— Нищо не е сигурно — отбеляза По влудяващо уклончиво, а после отвори очи и ги присви срещу нея. — Имаш ли проблеми?

— Говориш твърде общо — изсумтя Битърблу.

— Имах предвид дали някой оспорва властта ти.

— По! Нали следващата ви революция няма да е тук?!

— Разбира се. Как изобщо ти хрумна?

— Осъзнаваш ли колко неясно се изразяваш?

— Имало ли е необясними нападения? — попита той.

— По, или се изясни накъде точно биеш, или се махай от обсега на ума ми — отсеке припряно, борейки се със спомена за Теди, за да не го покаже на По; тя стоеше със скръстени ръце, сякаш така щеше да защити по-лесно мислите си.

— Съжалявам — той вдигна извинително ръка. — Изморен съм и се обърквам. Две тревоги свързваме с теб. Едната е новината за Нандер, която сее недоволство навсякъде, ала особено в кралства, където са властвали тиранични управници. Безпокоим се, че вероятно те заплашва по-сериозна опасност отпреди. Страхуваме се да не би някой от поданиците ти, навярно пострадал от Лек, да се опита да те нарани. Другата е, че кралствата Уестер, Сундер и Естил мразят Съвета. Колкото и потайно да действаме, те знаят кои са водачите му, братовчедке. Охотно биха ни нанесли удар — по всякакви начини, включително вредейки на приятелите ни.

— Разбирам — кимна Битърблу, внезапно смутена и напрегвайки се да си спомни подробностите от нападението срещу Теди, без да ги свързва с По. Съществуваше ли вероятност ножът, пронизал Теди, да е бил предназначен за нея? Не помнеше достатъчно добре случилото се, та да прецени. Това обаче би означавало, че някой в града знае коя е. Струваше ѝ се невъзможно. — Никой не се е опитвал да ме нарани — заключи тя.

— Звучи успокоително — сподели той с известно съмнение, замълча и след миг попита; — Нещо не е наред ли?

Битърблу въздъхна.

— През последните две седмици няколко неща ме смутиха — призна тя. — Предимно дреболии. Объркана дворцова инвентаризация и тем подобни. Несъмнено не заслужават внимание.

— Готов съм да ти помогна — увери я той — по всякакъв начин.

— Благодаря, По, радвам се да те видя, знаеш ли?

Той се изправи и златото по него заблещука. Красив мъж, с очи, озарени от Дарбата му, и с чувства, изписани по лицето му, които никога не успяваше да скрие. Той приближи до нея, улови ръката ѝ, склони тъмната си глава над нея и я целуна.

— Липсваше ми, бръмбарче.

— Съветниците ми смятат, че е добре да се оженим — призна отвратено Битърблу.

По се засмя гръмогласно.

— Не казвай на Хелда, че ме е нямало.

— Битърблу, има ли причина да се тревожа? — попита той, стиснал ръката ѝ.

— Представата ти за младежа с Дарбата е погрешна. Забрави го, По. Отиди да поспиш.

По се втренчи — или поне изглеждаше, че се е втренчил — в ръката ѝ и въздъхна. После я целуна отново и кимна:

— Няма да ѝ кажа днес.

— По...

— Не ме карай да те лъжа, Битърблу. Сега мога да обещавам само толкова.

— Радвате ли се, че братовчедът ви дойде, кралице? — поинтересува се Хелда сутринта, поглеждайки към Битърблу, току-що влязла в дневната, изкъпана и облечена за деня.

— Да, разбира се — примигна Битърблу, за да облекчи зачервените си очи.

— И аз — призна многозначително Хелда и Битърблу изпита смътно угризение за среднощните си тайни. А и се обезкуражи да помоли за закуска, понеже се очакваше вече да се е нахранила.

— Кралицата няма да има пухкав хляб за закуска — въздъхна тя.

Влезе в кабинетите на долния етаж, през които минаваше, за да се качи в кулата. Десетки мъже сновяха насам-натам, пишеха зад бюрата, четяха дълги, отегчителни документи с празни и досадени лица. Четирима от Даровитите ѝ стражи, седнали до стената, вдигнаха разноцветните си очи към нея. Стражата на кралицата, наброяваща осмина, бе охранявала и Лек. Всички бяха Даровити борци, фехтовчици или притежаваха други умения, подходящи на пазители на кралицата. Те отговаряха и за сигурността на кабинетите и кулата.

Съветникът ѝ Руд също присъстваше, възстановил се най-сетне от нервния пристъп.

— Добро утро, кралице — поздрави я плахо той. — Каква задача ще ми възложите?

Руд не приличаше на по-големия си брат Ранмуд, а на негова сянка — излиян и стар, сякаш ако го боднат с нещо остро, ще изчезне с пукот.

— Яде ми се бекон, Руд. Ще поръчаш ли да ми донесат бекон, яйца и наденички? Как си ти?

— Товар на кораб, акостираше на сребърните докове, е бил откраднат сутринта в седем по пътя към кралската съкровищница, кралице — доложи Руд. — Загубата е дреболия, но среброто е изчезнало, докато каруцата се е движила и, разбира се, сме объркани и загрижени.

— Необяснимо — отбеляза суховато Битърблу. Сутринта се бе разделила със Саф доста преди седем, но не очакваше той да тръгне да краде, след като положението на Теди бе толкова сериозно. — Въпросното сребро крадено ли е преди?

— Моля? Не разбрах, кралице? Какво ме попитахте?

— Честно казано и аз не знам.

— Кралице! — Дарби изникна пред нея от нищото. — Лорд Данзол чака горе. Тиел ще присъства на срещата ви.

Данзол. Лордът, предложил й брак, и възразил срещу иска за самоуправление на града в Централен Монсий.

— Бекон! — промърмори Битърблу. — Бекон! — повтори и внимателно се заизкачва по витата стълба.

Хартите за независимост на градове като Дензоловия бяха идея на съветниците й, одобрена от крал Рор. През властването на Лек мнозина монсийски благородници бяха постъпвали зле. Трудно бе да разберат кой е действал, насърчен от Лек, и кой — по своя воля, полакомил се за печалба от експлоатация, безнаказана в смутните времена. Крал Рор обаче посети няколко съседни имения и стана ясно, че немалко аристократи са се разпореждали като крале: издавали са закони и облагали хората си с неблагоприятни, а често и жестоки, данъци.

Следователно изглеждаше прозорливо да възнаградят всеки пострадал град със свобода и самоуправление. Гарантирането на правото, разбира се, изискваше мотивация и организация — да не споменаваме грамотност — от страна на жителите му, а на лордовете и

дамите бе позволено да възразяват. Рядко го правеха обаче. Малцина изгаряха от желание Дворецът да разследва под лупа някогашното им поведение.

Лорд Данзол беше на около четирийсет, с широка уста и дрехи, които му стояха странно — увиснали на раменете, все едно вратът му се подава от пещера; възтесни на кръста. Имаше едно сребристо и едно бледозелено око.

— Гражданите ти твърдят, че си ги уморил от глад с данъците си по време на царуването на Лек — Битърблу посочи съответните страници от хартата. — И си им плякосвал имуществото, ако не успеят да платят. Книги, занаятчийски изделия, мастило, хартия, дори домашни животни. Пише, че си бил — и още си — комарджия.

— Не разбирам какво ги засягат личните ми навици — отвърна с приятен глас Данзол; ръцете му висяха странно от широките рамене на палтото, сякаш са нови крайници, с които още не е свикнал. — Повярвайте ми, кралице, познавам хората, написали хартата, и избраните в Градския съвет. Няма да успеят да опазят реда.

— Вероятно не — съгласи се Битърблу, — но им е отреден изпитателен срок да те опровергаят. Виждам, че след възкачването ми на престола си намалил данъците, но пък си просрочил множество заеми, дължими на градските предприемачи. Нямах ли фермери и занаятчии? Имението ти не носи ли достатъчна печалба, лорд Данзол?

— Забелязахте ли, че имам Дарба, кралице? — попита Данзол. — Умея да си разтварям устата широко — от ухо до ухо и от челото до брадичката. Искате ли да видите?

Устните на Данзол се разделиха и започнаха да се разтягат, оголвайки зъбите. Очите и носът му се отдръпнаха назад, а езикът се изплезил. После се показа мъжецът му, изопнат и червен — ала не спря дотук. Гърлото му зейна, още по-червено, разтегнато и бездънно, докато накрая лицето му се превърна в слузеста плът, все едно си е обърнал главата наопаки.

Битърблу се отдръпна назад в стола, зяпнала от удивление и ужас. До нея Тиел се мръщеше с нескрито раздражение. Сетне, с едно плавно движение, зъбите на Данзол се събраха отново и чертите му заеха обичайните си места.

Той се усмихна и повдигна закачливо вежда. Битърблу преглътна с усилие мимиката.

— Кралице, ще оттегля възражението си срещу хартата, ако се съгласите да се омъжите за мен — продължи бодро той.

— Имаш богати роднини, чувам — Битърблу се постара да прикрие раздразнението си. — Семейството обаче не иска да ти дава повече заеми, права ли съм? Единственото ти истинско възражение срещу хартата е, че си разорен и се нуждаеш от град, който да ти плаща солени данъци, или — за предпочитане — от богатата съпруга.

По лицето на Данзол пробяга неприятна сянка. Не изглеждате особено уравновесен и на Битърблу внезапно ѝ се прииска да го изгони от кабинета.

— Кралице, не разглеждате възраженията и предложението ми за брак с необходимата сериозност — възнегодува той.

— Имаш късмет, че не разглеждам целия случай по-сериозно — напомни му Битърблу. — Бих се поинтересувала например как си харчил парите на хората, докато те са гладували, и какво си направил с книгите и животните, които си им отнел.

— Но няма да се поинтересувате — усмихна се той. — Хартата е гаранция за деликатно невнимание от страна на кралицата. Попитайте Тиел.

До нея Тиел разгърна хартата на страницата за подписа и подаде демонстративно писалка на Битърблу.

— Просто подпишете, кралице — настоя той. — И ще изведем този простак от тук. Аудиенцията се оказа лоша идея.

— Да — Битърблу грабна писалката почти без да я забелязва. — Хартата не гарантира нищо подобно, Данзол — добави тя. — Имам право да разпоредя разследване на всеки лорд.

— И колцина сте разследвали, кралице?

Битърблу не бе разследвала никого. Досега не бяха възниквали подходящи условия, а и не беше прозорливо и напредничаво да го прави; съветниците ѝ не го препоръчваха.

— Според мен не ни е необходимо разследване, кралице — намеси се Тиел, — за да установим, че лорд Данзол е негоден да управлява града си. Съветвам ви да подпишете.

Данзол се усмихна ослепително и зъбато.

— Наистина ли отхвърляте категорично предложението ми за брак, кралице?

Битърблу захвърли писалката върху писалището, преди да е подписала документа.

— Тиел, изведи този безумец от кабинета ми — нареди тя.

— Кралице... — подхвана Тиел, но спря, защото Данзол се завъртя, стиснал кама, извадена незнайно откъде, и го халоса по главата с дръжката. Тиел подбели очи и се строполи на пода.

Битърблу скочи на крака, твърде поразена отначало да мисли, да проговори и каквото и друго да било, освен да се ококори изумено. Преди да се опомни, Данзол се пресегна над писалището, сграбчи я за врата, дръпна я напред, отвори уста и я целуна. Беше в неудобна позиция, но тя се бореше с него, сега наистина уплашена. Налагаше лицето и очите му, гърчейки се в желязната му хватка. Накрая пропълзя върху бюрото и ритна лорда с коляно. Твърдият му корем изобщо не подаде. *По!* — извика мислено тя, защото бе възможно да привлече вниманието му, ако е достатъчно близо. *По, буден ли си?* Пресегна се за ножа в обувката, ала Данзол я смъкна от писалището и я притисна гърбом към себе си, опрял кама в гърлото ѝ.

— Извикаш ли, ще те убия — предупреди я.

Не би успяла да извика с отметната назад глава, фибите в косите ѝ дращеха и се впиваха в скалпа ѝ.

— Така ли смяташ да получиш желаното? — попита задавено тя.

— О, никога няма да получа желаното. А брачният подход явно не проработи — отвърна той, опипвайки с една ръка ръцете, гърдите, хълбоците и бедрата ѝ за оръжие. Битърблу пламна от ярост и омраза, истинска омраза. Гърдите и коремът му се издуваха и твърдееха странно зад гърба ѝ.

— И ще постигнеш целта си, като убиеш кралицата? Няма дори да излезеш от кулата!

По! По!

— Няма да те убия, ако не се наложи — той я повлече с лекота към най-северния прозорец, притиснал ножа толкова силно в гърлото ѝ, че тя не смееше да помръдне.

После бръкна с една ръка под палтото си и непохватно измъкна навито на кълбо въже, вързано за абордажна кука, която изтрополи на пода до краката му.

— Ще те похитя — обясни ѝ, придърпвайки я по-плътно до омекналото си и сякаш поочовечено тяло. — Ще ми платят цяло

състояние за теб.

— За кого работиш? — извика тя. — За кого го правиш?

— Не за себе си. Не и за теб. За никой жив!

— Ти си луд — ахна тя.

— Така ли? — възкликна разговорливо той. — Да, вероятно. Но така се спасих. Другите не знаят, че полудях. Ако знаеха, нямаше да ме пуснат да припаря до теб. Видях ги! — изкрещя той. — Видях ги!

— Видя какво? — попита тя с обляно в сълзи лице. — Какво видя? Какви ги приказваш? Пусни ме!

По възето имаше възли на еднакво разстояние един от друг. Битърблу започна да проумява намерението му и прозрението я изпълни с неподправен ужас. Нямаше да го направи за нищо на света! *По!* — Навсякъде има стражи. Няма начин да ме изведеш незабелязано.

— На реката ме чака лодка с неколцина дружки. Едната има Дарба да се слива с обстановката. Промъкнахме се под носа на речната охрана. Тя ще те впечатли, кралице, макар аз да не успях.

По!

— Няма...

— Млъквай — нареди ѝ той и притисна камата да я убеди. — Много бърбориш. И спри да мърдаш.

Затрудняваше се с куката. Оказа се прекалено малка за перваза и непрекъснато падаше с дрънчене на каменния под. Той се потеше и мърмореше, от време на време се разтреперваше, дишаше хрипливо и на пресекулки. Битърблу знаеше — неумолимо и кристално ясно съзнаваше, че е неспособна да се спусне с този мъж от най-високия прозорец в двореца върху нестабилно закрепено въже. На Данзол щеше да му се наложи да я хвърли насила надолу.

Направи последен отчаян опит да извика По. После Данзол пак изпусна куката, наведе се и тя се възползва от предимството да пробва безнадеждния си план. Вдигна крак нагоре, пресегна се с длан надолу — изкрещя, понеже гърлото ѝ се вряза в камата — и бръкна слепешком в обувката си. Напипа ножа и замахна рязко назад към пиццала на Данзол.

Той изпищя от болка и охлаби хватката си колкото да ѝ позволи да се завърти. Тя заби ножа в гърдите му както Катса я беше учила — под гръдната кост и нагоре с всички сили. Врълхлетя я ужасно усещане,

невъобразимо ужасно — плътта му беше месеста и податлива, твърде реална и изведнъж твърде тежка. По ръцете ѝ рукна кръв. Тя отблъсна тялото му от себе си и той се стовари на пода.

Мина миг.

После по стълбите избумтяха стъпки и По влетя в стаята, следван от мнозина. Прегърна Битърблу, ала тя не чувстваше ръцете му; задаваше ѝ въпроси, които не разбираше, но сигурно му бе разкрила мислено отговорите, защото след секунда По я пусна, прикрепил куката към перваза, метна въжето през прозореца и изчезна след него.

Тя не откъсваше очи от тялото на Данзол. Приведе се пред отсрещната стена и повърна. Някой услужливо ѝ придържаше косата зад лицето. Мъжки глас проговори гърлено над нея — лорд Гидън, мидлънския лорд, придружил По. Битърблу се разплака.

— Спокойно. Всичко е наред — прошепна Гидън.

Тя понечи да избърше сълзите, но видя, че ръцете ѝ са покрити с кръв. Обърна се към стената и пак повърна.

— Донесете ми вода — нареди Гидън и заизтрива дланите ѝ с мокра кърпа.

В стаята имаше много хора. Всичките ѝ съветници, министри, писари. Даровитите ѝ стражи скачаха през прозореца и ѝ причиняваха световъртеж. Тиел се изправи, стенойки. Руд коленичи до него, притиснал нещо до главата му. Телохранителят ѝ Холт я наблюдаваше и в сребристосивите му очи се четеше тревога. После неочаквано се появи Хелда и обгърна Битърблу с меките си, топли ръце. Сетне се случи най-удивителното — Тиел падна на колене пред нея, улови дланите ѝ и ги притисна до лицето си. В очите му съзря нещо оголено и прекършено, което не проумя.

— Кралице, няма да си простя, ако този човек ви е наранил — каза той с разтреперан глас.

— Тиел, невредима съм. Нарани повече теб. Отиди да полегнеш — тя също се разтрепери. В стаята бе непоносимо студено.

Тиел стана и без да пуска ръцете ѝ, се обърна към Хелда, Гидън и Холт.

— Кралицата преживя шок. Трябва да си легне и да почива, колкото е необходимо. Извикайте лецител да превърже раните ѝ и да

свари чай от лорасим. Той ще успокои тремора ѝ и ще възстанови изгубените течности. Разбрахте ли?

Разбраха. Изпълниха указанията му.

7.

Битърблу лежеше под куп одеяла, разтреперана и прекалено изтощена да заспи. Съзнанието ѝ отказваше да се успокои. Подръпна извезания ръб на чаршафа. Ашен винаги бродираше — неуморно украсяваше чаршафи и калъфки за възглавници с ведри фигурки: лодки, замъци, планини, компаси, котви, падащи звезди. Пръстите ѝ летяха. Не беше щастлив спомен.

Битърблу отметна завивките и отиде до сандъка на Ашен. Коленичи пред него и отпусна длани върху тъмния му дървен капак, покрит с резбовани редици от същите мотиви, които Ашен обичаше да бродира. Звезди, слънца, замъци, цветя, ключове, снежинки, лодки, риби. Помнеше колко се забавляваше като малка, че вземто на Ашен прилича на украсата на сандъка ѝ.

Като съвпадащи парченца от мозайка, помисли си тя. Като неща, които имат смисъл. Какво ми става?

Намери широк червен халат в тон с килима и стените на спалнята и си постави предизвикателство — по причина, необяснима и за самата нея — да застане до прозореца и да погледне надолу към реката. Преди беше скачала от прозорец с Ашен. Възможно бе дори да е бил същият прозорец. И нямаха въже — само завързани един за друг чаршафи. На земята Ашен уби страж с ножа си. Наложил се. Иначе войникът нямаше да ги пусне. Ашен се промъкна крадешком до него и го прониза в гръб.

Бях принудена да го убия, помисли си Битърблу.

Погледна през прозореца и видя По в задната градина на двореца. Седеше, облегнат на стената, обронил глава в длани.

Битърблу се върна в леглото и отпусна лице върху чаршафите на Ашен. След миг стана, облече семпла зелена рокля и закопча ножовете на китките си. После излезе да намери Хелда.

* * *

Хелда седеше в тапицирания със син плюш стол в дневната на Битърблу и иглата ѝ сновеше по плат с лунен цвят.

— Не спите ли, кралице? — тя погледна загрижено Битърблу.

Битърблу обиколи стаята, докосвайки с върховете на пръстите си празните полици в библиотеката, несигурна какво търси, но във всеки случай не откри прах.

— Не успях да заспя. Ще полудея, ако продължа да се опитвам.

— Гладна ли сте? — попита Хелда. — Руд лично докара количка с храна. Настоя, че сте я поискали. Не съумях да го разубедя. Явно отчаяно искаше да ви успокои някак.

Беконът подобри драстично положението. Ала тя все още бе твърде разбудена да заспи.

Неизползвано спирално стълбище близо до покоите ѝ се виеше надолу към вратичка, охранявана от монсийски страж. Вратичката водеше към задната градина на двореца.

Кога за последно беше стъпвала там? Беше ли ходила изобщо, откакто разрушиха клетките на Лек? Тя пристъпи сега в двора и застана лице в лице със същество, наподобяващо жена — с женски ръце, лице и тяло, но с нокти, зъби, уши и поза почти като на планински лъв, изправен на задните си крака. Битърблу се втренчи в очите на жената, живи и уплашени, а не празни, както се полага на скулптура. Жената крещеше, тялото ѝ изглеждаше изопнато като струна — с издадени напред ръце, извит гръб и врат, създаващи някак впечатление за нетърпима физическа болка. Пълзящ храст със златисти цветове се бе увил плътно около задния ѝ крак, все едно я приковава към пиедестала. Жената се превръща в планински лъв, помисли си Битърблу. И я боли ужасно.

Високи живи плетове обграждаха от всички страни двора, обрасъл с неподкастри дървета, лозници, цветя. Земята се спускаше надолу към ниската каменна стена над реката. По все още беше там, подпрян на лакти, втренчен — или поне така изглеждаше — в дългокраките птици, които се пощеха върху пилоните.

Тръгна към него, а той пак оброни глава в длани. Битърблу разбра веднага. По не беше особено непроницаем.

В деня, когато изгуби майка си, братовчед ѝ я намери в кухия ствол на паднало дърво; метнал я на гръб, я пренесе на безопасно място, прекосявайки с бяг гората; опита се да убие баща ѝ, за да я

спаси, не успя, едва не загина и така изгуби зрението си. За да я защити.

— По, не си виновен ти — прошепна тя, застанала до него.

По си пое дъх и издиша.

— Винаги ли си въоръжена? — попита я тихо.

— Да. Нося нож в обувката.

— А когато спиш?

— Спя с ножове, закопчани за китките ми.

— А прибиращ ли се изобщо да спиш в своето легло?

— Винаги — отвърна малко кисело тя. — С изключение на снощи. Не че е твоя работа.

— Дали не е по-добре да си закопчаваш камите на ръцете и през деня както днес?

— Да, а и защо да се крия? Щом ще ме нападат в кабинета ми, защо да не нося и сабя?

— Имаш право. Трябва да носиш сабя. Изгубила ли си форма?

Не й беше оставало време да докосне сабя през последните — преброи ги — три или четири години.

— Напълно.

— С Гидън или някой от стражите ти ще тренираме с теб. От сега нататък ще претърсват всички посетители. Преди малко размених няколко думи с Тиел. Погълнат е от тревога за теб. Обвинява се, братовчедке, че не е наредил да претърсят Данзол за оръжия. Стражите ти заловиха двама от съучастниците му, но те не знаеха от кого е смятал Данзол да получи откуп за теб. Третият съучастник, момиче, успя да се измъкне. Способна е да нанесе сериозни поражения, ала дори не знам как да те посъветвам да си отваряш очите за нея. Притежава Дарба... да се крие, да речем.

— Данзол спомена, че имал приятел с Дарба да се дегизира.

— Е, сигурно щеше да се впечатлиш, ако бе видяла как е скрила лодката. Приличала на голям, разлистен клон, носещ се по водата. Така ми го описаха. Споменаха и огледала. Ще ми се да бях оценил лично майсторството й. Когато приближихме и разбраха, че е лодка, стражите ти се слисаха и ме помислиха за гений, разбира се, задето съм ги довел право до нея, без изобщо да се объркам. Оставих ги да преследват двамата ненадарени съучастници, а аз тръгнах след нея. Казвам ти, Битърблу, уменията й не са нормални. Преследвах я нагоре по речния

бряг, усетих я точно срещу мен и как възнамерява да се скрие, а после изведнъж стигнахме до кей и тя скочи върху него, легна и зачака да я помисля за купчина брезент.

— Какво? — сбърчи нос Битърблу. — Как така?

— Вярваше, че се е скрила от мен — повтори По, — преобразена като купчина брезент. Спрях. Трябваше да изглеждам измамен, ала се обърках, защото тя не ме подлъга. Нямахме никакъв брезент! Отидох до двамина мъже на кея и ги попитах виждат ли брезент наблизо и ако виждат, да не се втренчват в него и да не го сочат.

— Каза го на непознати?

— Да. Взеха ме за откачен — призна По.

— Има си хас!

— После ми отговориха, че наистина има брезент точно там, където очаквах да е тя. Бил сив и червен — била облечена точно в тези цветове, както ми съобщиха. Наложих се да я оставя там. Умрях от яд, но вече бях направил достатъчно зрелищен номер. А и исках да се върна да проверя как си. Представяш ли си — дори я усещах малко като брезент? Не е ли смахнато? Не е ли чудо на чудесата?

— Не е чудо на чудесата! В момента може да е в градината. Да е стената, на която сме се облегли!

— О, не е — поклати глава По. — Не е в двореца, уверявам те. Бих желал да е. Искам да се запозная с нея. Не излъчваше злонамереност. Чувствах, че съжалява, задето се е замесила.

— По. Тя се опита да ме отвлече!

— Но останах с впечатление, че е приятелка със стража ти Холт — уточни По. — Ще се постарая да я открия. Надявам се да ни обясни какво е замислил Данзол.

— Ами зрелищният ти номер, По? Сигурен ли си, че стражите, които си отвел непредпазливо до лодката, не са заподозрели нещо?

Въпросът попари леко въодушевлението му.

— Сигурен съм. Сметнаха ме просто за особняк.

— Безсмислено е, предполагам, да те моля да внимаваш повече.

Той затвори очи.

— Отдавна не съм си почивал. Мечтая да се прибера у дома за кратко. — Разтри слепоочия и добави: — Мъжът, с когото беше сутринта, лиенидът, който не е роден в Лиенид...

Битърблу настръхна.

— По...

— Знам... Знам, скъпа, ще ти задам само един невинен въпрос. Каква е Дарбата му?

— Казва, че не знае.

— Изключително правдоподобно.

— Усети ли я по излъчването му?

По замълча замислено. Поклати глава.

— Четците на съзнания създават отчетливо впечатление. Не го долових у него. Имаше обаче нещо необичайно. Нещо в ума му, разбираш ли, което не усещам у готвачите, танцьорите, у стражите ти или у Катса. Възможно е да има някаква умствена способност.

— Възможно ли е да е ясновидец?

— Не знам. В Нандер срещнах жена, която вика птиците с ума си и ги успокоява. Приятелят ти... казва се Саф, нали?... Саф създава подобно впечатление, но не точно.

— Ами ако има злосторна сила като Лек?

По изпусна звучна струя въздух.

— Не съм срещал другото със съзнание като на Лек. Да се надяваме, че няма да срещна. — Той се поразмърда и смени тона. — Запознай ме със Саф и ще го попитам каква е Дарбата му.

— Как не! Изобщо няма да се учудят, ако се явя пред тях с лиенидски принц.

— Значи той не знае коя си? Чудех се...

— Сега сигурно ще ме порицаеш, задето лъжа.

Той се засмя. Отначало смехът му я обърка, ала после си спомни с кого разговаря.

— Да, да, ясно. Между другото, как обясни лудешкия си набег в кабинета ми тази сутрин? Използва шпионското извинение?

— Естествено. Шпионите винаги ми докладват строго поверителна информация в последния момент.

Тя се разкикоти.

— О, По, ужасно е всъщност да се оплиташ в лъжи. Особено пред хора, които ти вярват.

Той не отговори. Обърна се пак към стената; по лицето му все още се четеше веселие, но и още нещо, което я смълча и тя поиска да си върне обратно лекомислените думи. Паяжината от лъжи на По в действителност не бе толкова забавна. И колкото по-дълго

съществувахе — колкото по-дълго работеше По за Съвета, печелейки доверието на все повече хора — толкова по-малко забавна ставаше. Лъжата, с която обясняваше неспособността си да чете — заболяване е повредило зрението му и не вижда отблизо — изглеждаше крайно неправдоподобна и понякога предизвикваше повдигане на вежди. Битърблу не искаше да си представя какво ще се случи, ако истината излезе наяве. Не стигаше, че е четец на мисли, ами двавет години бе крил Дарбата си и славата му се носеше из всичките седем кралства. В Лиенид буквално го боготворяха. Да не говорим за най-близките му приятели, които не знаеха. Катса знаеше; знаеха още Рафин, приятелят му Бан, майката на По и дядото на По. Ала никой друг. Гидън не знаеше, Хелда не знаеше. Бащата и братята на По бяха в неведение. Скай не знаеше, а Скай обожаваше по-малкия си брат.

Битърблу не искаше да си помисля как би реагирала Катса, ако хората се обърнат срещу По. Яростта ѝ в негова защита щеше да е страховита.

— Съжалявам, че не успях да предотвратя това, което се наложи да направиш днес, бръмбарче — прекъсни мислите ѝ По.

— Не е необходимо да се извиняваш. Справих се, нали?

— Нещо повече. Справи се чудесно.

Той толкова много приличаше на майка ѝ в профил. Ашен имаше същия прав нос и устни, обещаващи всеки миг да се усмихнат. Говореше мелодично и беше свирепо предан като нея. Навярно неслучайно По и Катса се появиха в живота ѝ в момента, когато майка ѝ го напусна. Не изглеждаше справедливо, но имаше смисъл.

— Спомних си на какво ме научи Катса — каза тихо тя.

Той протегна ръка и я прегърна крепко, помагайки ѝ с досега си да дойде отново на себе си.

После Битърблу отиде в лечебницата да разбере как е Теди.

Мадлен хъркаше като стадо гъски, алармиращи за нашествие, но когато Битърблу отвори вратата, се изправи рязко в леглото.

— Кралице — примижа тя. — Теди се държи — добави с дрезгав глас.

Битърблу седна, вдигна крака на стола и обви коленете си с ръце.

— Ще оживее ли, как мислиш?

— Много е вероятно, кралице.

— Даде ли им всички необходими лекарства?

— Всички, които бях взела, кралице, и ще ви дам още да им ги занесете.

— А... видя ли... — Битърблу се поколеба как да зададе въпроса — нещо странно, докато беше там, Мадлен?

Мадлен явно не остана изненадана от думите ѝ. Огледа я обаче изпитателно — от прашната, чорлава коса, до обувките — преди да отговори.

— Да. Чух и забелязах странни неща.

— Разкажи ми — подкани я Битърблу. — Искам да знам всичко, необичайно или не.

— Хм... откъде да започна? — замисли се Мадлен. — Най-странна, струва ми се, бе експедицията, която предприеха. След като ви изпрати, Саф се върна видимо много доволен. Току поглеждаше многозначително Брен и Тилда...

— Брен?

— Сестрата на Саф, кралице.

— А Тилда е сестрата на Теди?

— Съжалявам, кралице, предполагам...

— Представи си, че не знам нищо — прекъсна я Битърблу.

— Добре... Те са двама братя и две сестри — продължи Мадлен. Теди и Саф живеят в стаите зад магазина, където бяхме, а Тилда и Брен — на втория етаж. Жените са по-големи и от известно време живеят заедно, кралице. Тилда явно е собственичка на печатницата, но ми обясни, че с Брен са учителки.

— Учителки ли? Какви учителки?

— Не разбрах, кралице. Учителки, които се вмъкват в магазина със Саф, затварят плътно вратата, шушукат си, а после ме оставят сама с полумъртвия им приятел, без да ме уведомят.

— Значи остана сама в магазина им? — Битърблу свали крака от стола и изопна рамене.

— Теди се събуди, кралице, и аз влязох в магазина да им съобщя добрата новина. Тогава открих, че са изчезнали.

— Жалко, че Теди се е събудил, преди да разбереш, че си сама! — Възкликна Битърблу. — Иначе щеше да се поогледаш и да разбулиш доста загадки!

— Хмм — прочисти гърло Мадлен. — Това не е първостепенната ми задача, когато остана сама в чужда къща със заспал пациент. Както и да е, кралице, ще се зарадвате, защото Теди се събуди в крайно общително настроение.

— Така ли!

— Виждали ли сте ръцете му, кралице?

Ръцете на Теди? Беше виждала ръцете на Саф с лиенидски символи над лакътя, каквито имаше и По. Не толкова сложни, колкото на принца, но достатъчно да привлекат погледа. И не по-малко красиви. Повече, допълни мислено тя, да не би По да е буден и да подхрани егото му.

— Не — тя потърка очи с въздишка.

— Има белези по едната ръка, кралице. Приличат на изгаряне, все едно е жигосан. Попитах го откъде са. Били от печатната преса. Опитал се да събуди родителите си, не успял и заспал, облегнат на пресата. Тилда го измъкнала навън. Обяснението не ми прозвуча смислено, кралице. Попитах го дали печатницата на родителите му е изгоряла. Той се разкикоти. Опиатът, разбира се, му развързваше езика, но пък говореше несвързано. Родителите му имали четири печатници. Изгорели и четирите!

— Четири ли? Да не би да е халюцинирал?

— Не съм сигурна, кралице. Учудих се, ала той повтори разпалено как наистина били четири и изгорели една след друга. Отбелязах, че е твърде странно съвпадение, а той поклати глава. Не било произшествие. Попитах го да не би родителите му да са били непредпазливи, а той пак се разкикоти. Да, в града на Лек било особено непредпазливо да имаш печатница.

О! Сега Битърблу проумя историята. Разбра дълбокия ѝ смисъл.

— Къде са родителите му? — поинтересува се тя.

— Загинали в пожара, от който му останали белезите, кралице.

Досещаше се какво ще гласи отговорът, но все пак ѝ беше трудно да го чуе.

— Кога?

— О, преди десет години. Бил на десет.

Татко е убил родителите на Теди, помисли си Битърблу. Не го виня, ако ме мрази.

— После Теди избърбори нещо съвсем непонятно, кралице. Записах го, за да не се объркам, когато ви предавам думите му. Къде сложих листа? — Мадлен побутна нетърпеливо планината от книги и свитъци върху нощната ѝ масичка. Надвеси се от леглото и опипа захвърлените върху пода дрехи. — Ето го — извади сгънат лист от джоба и го приглади върху дюшека. — Теди каза:

„Надявам се малката кралица да е в безопасност без теб днес, понеже приближените ѝ са ловки като теб. Научиш ли се веднъж да режеш и шиеш, възможно ли е да го забравиш с времето? Дори да е времето на Лек? Притеснявам се за нея. В мечтите си виждам как кралицата търси истината, но как ще я намери, ако тя я превърне в нечия жертва?“

Мадлен спря да чете и впи очи в Битърблу, която ѝ отвърна с празен поглед.

— Това ли каза?

— Да, доколкото си спомням, кралице.

— Кои са „приближените“ ми? Съветниците ми? И... какво значи жертва?

— Нямам представа, кралице. Предвид контекста, вероятно най-добрите ви лечители?

— Сигурно са глупости, плод на опиата. Дай да видя — помоли я Битърблу.

Мадлен пишеше като дете с едри, старателно оформени букви. Битърблу присви крака под тялото си и се опита да разгадае посланието. Рязане и шиене? За лечители ли говореше наистина? Или за шивачи? Или за ужасните мъчения, на които баща ѝ подлагаше зайци и мишки? *В мечтите си виждам как кралицата търси истината, но как ще я намери, ако тя я превърне в нечия жертва?*

— Доста безсмислици наговори, кралице — Мадлен откачи превръзката за око от куката върху таблата на леглото и си я сложи. — А когато се върнаха, другите трима изглеждаха особено доволни от себе си.

— О, да. — Битърблу бе забравила чудатата им постъпка. — Носеха ли нещо?

— Да. Малък чувал. Саф го отнесе горе, преди да успея да го огледам.

— Издаваше ли шум? Подрънкване например? Звънтене?

— Не, кралице. Саф го държеше здраво и внимателно.

— Възможно ли е в чувалчето да е имало сребърни монети?

— Възможно е да е имало брашно, кралице, или въглища, или скъпоценни камъни от короните на шестте кралства.

— Пет — поправи я Битърблу. — Драудън е детрониран. Тази сутрин разбрах.

Мадлен се изправи рязко в леглото и спусна крака на пода.

— Велики потоци! — взря се сериозно в Битърблу. — Какъв удивителен ден! Съобщите ли ми, че крал Тигпен е детрониран, ще падна от леглото.

Тигпен бе кралят на Естил — кралството, откъдето Мадлен бе избягала, макар да не описваше словоохотливо миналото си и да говореше с акцент, който Битърблу не свързваше с нито една област от седемте ѝ познати кралства. Преди седем години Мадлен бе дошла в двореца ѝ да търси работа, споменавайки мимоходом, че във всички седем кралства, с изключение на Лиенид и Монсий — и особено в Естил — Даровитите са роби на кралете си, обстоятелство, което намира за неприемливо. Битърблу тактично не попита Мадлен дали сама е избола окото си, за да не я разпознават по време на бягството. Ако го бе направила — е, Мадлен притежаваше лечителска Дарба и вероятно знаеше най-добре как да действа.

Вечеряха рано в дневната ѝ. Часовникът тиктакаше тихо, а короната ѝ отразяваше бялата светлина на слънцето, което все още дори не мислеше да залязва. *Не бива да заспивам, повтаряше си Битърблу. Трябва да отида да видя Теди.*

По дойде да вечеря с нея и Хелда. Някога камериерка на Катса в Мидлънс, от доста време Хелда бе съюзник на Съвета. Суетеше се около По, все едно е внук, когото не е виждала отдавна.

Не мога да мисля как ще се измъкна през нощта, защото По ще разбере. Но мога да мисля, че ще изляза. Не бива обаче да си

представям как ще го заблудя, защото той веднага ще разбере. Дарбата на По, разбира се, му позволяваше да усеща физическото присъствие на всеки и всичко, та вероятно щеше да почувства как тя се отдалечава, независимо дали е прочел мислите ѝ, или не. Нищо чудно да ги четеше и в момента, след като тя толкова усилено се стараеше да ги пропъди.

В един момент По стана да си върви и тя си отдъхна облекчено. Появи се Гидън, изгладнял, потупа по рамото и седна на стола му. Хелда излезе някъде с двама току-що пристигнали шпиони. Битърблу клюмаше над чинията си срещу Гидън. *Редно е да го попитам за Нандер, напомни си тя. Да водя учтив разговор и да не му разкривам плановете си да се измъкна от двореца. Привлекателен мъж е. Брадата му отива.*

— Загадки — изтърси ни в клин, ни в ръкав тя.

— Какво каза, кралице? — той остави ножа и вилицата и се втренчи в лицето ѝ.

— О... — тя осъзна, че е проговорила гласно. — Нищо. Измъчват ме загадки. Съжалявам, че сутринта бях в такова състояние, Гидън. Не биваше да те посрещам така в Монсий.

— Кралице, не се извинявай — бързо я прекъсна съчувствено той. — И аз се чувствах така, когато за пръв път бях замесен в убийство.

— На колко беше?

— На петнайсет.

— Прости ми, Гидън — промърмори смутено тя, усетила как неволно се прозява. — Изтощена съм.

— Необходима ти е почивка.

— Не бива да заспивам — прошепна тя и после явно бе задрямала, защото след известно време се събуди объркана в леглото си, докдето Гидън очевидно я бе завел.

Беше ѝ помогнал да си събуе обувките, да си развърже косата и да се завие. Споменът изплува в съзнанието ѝ. Как възнегодува: „Не мога да спя с толкова фиби“. Дълбокият му глас ѝ отговори, че ще отиде да извика Хелда, а тя, полузаспала, настоя: „Не, не мога да чакам“. Задърпа плитките си, а Гидън посегна да я спре, седна на леглото до нея и ѝ заговори успокоително. Тя се облегна на него, докато ѝ разплиташе косата. „Изморена съм, не съм спала толкова

отдавна“, въздъхна, сгушила лице в гърдите му, а той ѝ отвърна със съчувствен кавалерски шепот.

О, помисли си тя. Колко уничително. А сега гърлото ѝ гореше и мускулите я боляха както след урок по бойни умения с Катса. *Днес убих човек*, спомни си и по лицето ѝ се стекоха сълзи. Плака дълго, прегърнала възглавницата, притиснала лице в бродерията на Ашен.

После намери известен покой в мисълта: *Мама също бе принудена веднъж да убие човек. Постъпих като нея.*

В джоба на роклята ѝ прошумоля хартия. Избърса сълзите, извади листа със странните думи на Теди и го стисна здраво в юмрук. В гърдите ѝ се надигна плаха решимост. Умееше да разрешава загадки и да търси истината. Не знаеше какво точно е имал предвид Теди, но знаеше какво иска. Включи опипом лампата, намери писалка и мастило, обърна листа и написа:

СПИСЪК С ПАРЧЕТА ОТ МОЗАЙКАТА

Думите на Теди. Кой са „приближените“ ми? Какво значи „рязане“ и „шиене“? В опасност ли съм? Чия жертва съм?

Думите на Данзол. Какво е ВИДЯЛ? Бил ли е съучастник на Лек по някакъв начин? Какво се опитваше да ми каже?

Действията на Теди и Саф. Защо крадат водоливници и други неща? Какво значи да крадеш откраднатото?

Инвентаризацията на Дарби. Излъга ли ме, че водоливниците никога не са били там?

По-обща загадка. Кой нападна Теди?

Неща, забелязани лично от мен: Защо Източният град се разпада, ала е украсен? Защо Лек е държал толкова да декорира двореца?

Какво правеше Лек?

Замисли се и написа бързо:

Измъчваше животинки. Заради него изчезваха хора. Режеше. Подпалваше печатници. (Построй мостове, обнови двореца.) Честно казано, как да управлявам кралството си, ако нямам представа какво се е случвало по времето на Лек? Как да разбере от какво имат нужда поданиците ми? Как да разбере повече? В staите за истории? Да попитам ли пак съветниците си, макар да знам, че няма да ми отговорят?

Добави още един въпрос — бавно и със ситни букви:

Каква е Дарбата на Саф?

После се върна назад към списъка и го допълни:

Защо всички са полудели? Данзол. Холт, съдия Куол. Айвън, инженерът, разменил местата на надгробните плочи и дините. Дарби. Руд.

Запита се обаче дали е лудост да прекаляваш с пиенето от време на време, или да си изнервен? Задраска думата полудели и написа странни. Само дето така всички попадаха в списъка. Всички бяха странни. Раздразнена, тя зачерта странни и с големи букви написа *ШАНТАВИ*. После добави Тиел и Ранмуд, Саф, Теди, Брен, Тилда, Дийт и По за изчерпателност.

ВТОРА ЧАСТ
ЗАГАДКИ И ЛОКВИ

8.

Септември

Някой чудесен човек бе изтрил всяка капка кръв на Данзол от каменния под на кабинета ѝ. Колкото и да се оглеждаше, Битърблу не откри и помен от нея.

Прочете още веднъж хартата, внимателно осмисляйки я дума по дума, и я подписа. Вече нищо не я възпираше.

— Какво ще правим с трупа му? — попита тя Тиел.

— Изгорихме го, кралице — отговори той.

— Какво? Вече! Защо не ме уведомихте? Щях да присъствам на церемонията!

Вратата на кабинета в кулата се отвори. Влезе библиотекарят Дийт.

— Боя се, че не търпеше отлагане, кралице. Все още е септември, тялото нямаше как да чака — напомни ѝ Тиел.

— Церемонията беше като всяка друга, кралице — додаде Ранмуд откъм прозореца.

— Няма значение — възрази Битърблу. — Аз го убих, мътните го взели! Трябваше да присъствам на изгарянето.

— Всъщност, кралице, изгарянето на мъртвите не е монсийска традиция — намеси се Дийт. — Никога не е била.

— Глупости — отсече Битърблу, наистина разстроена. — Всички извършваме такива церемонии.

— Не е благоразумно, предполагам, да противоречиш на кралицата — подхвърли Дийт с неприкрит сарказъм и изненадана, Битърблу го погледна сурово.

Седемдесетгодишният мъж имаше тънка като хартия кожа на старец, подминал деветдесетте. Разноцветните му очи — едното зелено като водорасло, другото мораво като тънките му устни, бяха винаги сухи и премрежени.

— Мнозина в Монсий изгарят мъртвите си, кралице — продължи той, — но монсийската традиция е друга, както съветниците ви несъмнено знаят. С погребалните клади почитаме традицията на

крал Лек. Преди него монсийците увивали тялото в плат, накиснат в билкови отвари, и го погребвали в земята в полунощ. Правели така, откакто съществува писаната история. Онези, които не са забравили, и досега спазват обичая.

В ума на Битърблу внезапно изплува гробището, през което тя често минаваше нощем. Сети се и за инженера Айвън, разменил дините и надгробните плочи.

— Ако е вярно, защо не сме възстановили монсийската традиция?

Въпросът ѝ бе насочен към Тиел, застанал пред нея с търпеливо и загрижено изражение.

— За да не тревожим ненужно хората, предполагам — отвърна той.

— Но защо ще се тревожат?

— Няма смисъл да притесняваме опечалените, кралице — намеси се Ранмуд. — Ако на хората им харесват погребалните кладни, защо да ги спираме?

— Що за напредничава стратегия е това? — обърка се Битърблу. — Щом искаме да загърбим Лек, защо да не припомним на хората монсийската погребална традиция?

— Дреболия е, кралице. Не заслужава внимание. Защо да връщаме хората към скръбта им? Защо да им внушаваме, че навярно са почитали погрешно покойниците си? — обоснова се Ранмуд.

Не е дреболия, помисли си Битърблу. Спазвайки традицията, ще си припомнят какво значи да си монсиец.

— Погребах ли, или изгориха тялото на мама?

Въпросът явно стъписа и същевременно смути Тиел. Той се отпусна тежко на стола пред писалището ѝ и не отговори.

— Крал Лек изгори тялото на кралица Ашен. Запалиха кладата през нощта върху най-високата част на Чудовищния мост. Той провеждаше така церемониите. Мисля, че му харесваше грандиозният декор и зрелищната гледка на мостовете, озарени от огньовете — обясни библиотекарят Дийт.

— Присъства ли някой наистина опечален? — попита Битърблу.

— Не знам, кралице — призна Дийт. — Аз не бях там.

Време беше да смени темата, защото Тиел, седнал с празен поглед срещу нея, я притесняваше. Все едно духът му бе отлетял

нанякъде.

— Защо дойде, Дийт? — осведоми се рязко тя.

— Мнозина са забравили монсийските обичаи, кралице — продължи упорито Дийт. — Особено обитателите на двореца, където влиянието на Лек бе най-силно и най-вече мнозината в града и в двореца, които не умеят да четат.

— Всички в двореца могат да четат — възрази Битърблу.

— Нима? — Дийт пусна малък свитък върху писалището ѝ и със същото движение се поклони, успявайки някак да превърне жеста в подигравка. После се обърна и излезе от стаята.

— Какво ви даде? — полюбопитства Ранмуд.

— Подправил ли си статистиката за грамотността, Ранмуд? — пренебрегна въпроса му Битърблу.

— Не, разбира се, кралице — подразни се Ранмуд. — Дворецът е грамотен. Искате ли да проведем ново проучване?

— Да, ново проучване и в двореца, и в града.

— Добре. Ново проучване, за да се опровергаят клеветите на библиотекаря — мизантроп. Надявам се да не очаквате да събираме доказателства всеки път, когато отпрати обвинение.

— Беше прав за погребенията — контрира Битърблу.

Ранмуд въздъхна и обясни търпеливо:

— Не сме отричали истината за погребалната церемония, кралице. За пръв път я обсъждаме. Е, какво ви даде той?

Битърблу развърза канапа, пристегнал малкия свитък. Кожата се разгърна пред нея.

— Поредната безполезна карта — отговори тя, сви я и я побутна настрани.

По-късно, когато Ранмуд излезе, а Тиел застана вдървено до писалището си, с гръб към нея и с ум, зареян неизвестно къде, Битърблу пхна картата в джоба на роклята. Не беше безполезна. Представляваше красива, удобна за носене миниатюра на всички главни улици в града.

През нощта тя се насочи към гробището в Източния град. Пътеките бяха осветени, ала приглушено, и нямаше луна. Не различаваше надписите. Вървейки сред безименните мъртъвци,

Битърблу се опита да намери място на „изгаряне срещу погребване в земята“ в списъка с парченца от мозайката. Започваше да ѝ изглежда, че напредничавото мислене твърде често изисква да не мислиш изобщо — особено за неща, които заслужават сериозно обмисляне. Спомни си думите на Данзол, че хартите са кралско обещание за деликатно недоглеждане. Очевидно невниманието ѝ към Данзол бе довело до катастрофални последици. Имаше ли хора, които наложително да следи по-зорко?

Натъкна се на гроб, затрупан с купчина прясна пръст. Починал наскоро. *Колко тъжно, помисли си тя. Ужасно е тъжно, ала и правилно, тялото на мъртвия да изчезне в земята. Изгарянето също бе тъжно.* Дълбоко в себе си Битърблу почувства, че то също е правилно.

Никой, обичал мама, не е присъствал на погребението ѝ. Изгоряла е сама.

Битърблу усети как краката ѝ окаменяват върху пръстта, сякаш е засадено в гробището дърво, неспособно да помръдне; сякаш тялото ѝ е надгробен камък, твърд и тежък.

Изоставих я, та Лек да се преструва, че скърби, помисли си тя, завладяна от неочаквана ярост. Не, не бива се чувствам така. Минаха години.

— Искрице? — долетя глас иззад нея.

Обърна се и се втренчи в лицето на Саф.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Защо си тук? — извика тя. — Каж ми, че Теди е жив!

— Жив е. Не бой се. Добре е за човек с намушкан корем.

— Защо тогава? И в гробищата ли мародерстваш?

Той изсумтя.

— Не изглупявай. Просто пътят от тук е по-кратък. Добре ли си, Искрице? Съжалявам, ако се натрапвам.

— Недей.

— Плачеш...

— Не плача.

— Добре — съгласи се меко той. — Сигурно дъждът те е намокрил.

В далечината градски часовник започна да отброява полунощ.

— Къде отиваш? — попита Битърблу.

— Вкъщи.

— Да вървим тогава.

— Искрице, не си поканена.

— Изгаряте ли мъртвите или ги погребвате? — попита тя, пренебрегнала намека му.

— Зависи къде съм. Аленидите изгарят покойниците си в морето. В Монсий по традиция ги погребват в земята.

— Откъде знаеш старата монсийска традиция?

— И аз бих ти задал същия въпрос. Изненадан съм, че си наясно. Ала всъщност от теб не бива никога да очаквам очакваното, нали, Искрице? — добави той, провлачвайки някак изморено думите. — Как е майка ти?

— Моля? — сепна се тя.

— Надявам се не тя да е причината за сълзите ти. Добре ли е?

— О... — Битърблу си спомни, че е пекарка в двореца. — Тя е добре. Видях я тази вечер.

— Значи друго те безпокои.

— Саф, не всички в двореца могат да четат.

— Мм?

Тя се почуди защо го спомена. Едва сега всъщност осъзна, че го вярва. Просто ѝ се прииска да сподели с него нещо честно — честно и тревожно — защото ведрите лъжи бяха твърде потискащи и остри като карфици, забити в кожата ѝ.

— Преди твърдах, че всеки под покрива на кралицата е грамотен. Но... се усъмних.

— Е, знаех, че е заблуда. Теди — също. Защо го признаваш чак сега?

— Саф, защо открадна водоливника? — Спря рязко по средата на алеята и се обърна към него, нетърпелива да разбере отговора веднага.

— Хм... Каква игра играеш днес, Искрице? — учуди се уж шеговито Саф.

— Не е игра — възрази нещастно Битърблу. — Просто искам нещата да започнат да се изясняват. Ето — извади малък вързоп от джоба си и го бутна в ръката на Саф. — От Мадлен.

— Още лекарства?

— Да.

Втренчен в лекарствата, вкопал крака в земята, Саф явно размишляваше: После я погледна.

— Искаш ли да поиграем на истина срещу истина? — предложи й той.

Идеята й се стори ужасна.

— Колко тура?

— Три. И двамата ще се закълнем да отговаряме честно. Ти ще се закълнеш в живота на майка си.

Чудесно, помисли си тя. Ако ме притисне, ще излъжа, защото мама е мъртва. Той също ще излъже, ако го хвана натясно, добави упорито, спорейки с вътрешния глас, нашепващ й, че е длъжна да играе справедливо.

— Добре. Защо открадна водоливника?

— Не, аз съм пръв, защото измислих играта. Шпионка ли си на кралицата?

— Велики морета! Не — отвърна Битърблу.

— Само толкова ли? „Не“?

Тя впи очи в ухиленото му лице.

— Не съм ничия шпионка. Само своя — уточни, осъзнавайки твърде късно, че щом шпионира за себе си, неизбежно е шпионка на кралицата. Раздразнена как вече е излъгала, продължи: — Мой ред е. Водоливникът. Защо?

— Хм... Да вървим — посочи й напред той.

— Не ти е позволено да отбягваш въпроса ми.

— Не го отбягвам. Опитвам се да измисля отговор, без да уличавам други хора. Лек крадеше — подхвана той, изненадвайки я с привидно несвързаното начало на обяснението. — Взимаше всичко, което пожелае: ножове, дрехи, коне, хартия. Крадеше деца. Унищожаваше имуществото на поданиците си. Наемаше строители за мостовете и не им плащаше. Наемаше скулптори да украсяват замъка му, също безплатно.

— Разбирам. Откраднал си водоливника от замъка, понеже Лек не е платил за изработването му? — заключи Битърблу.

— Нещо толкова — кимна Саф.

— Но... какво направи с него?

— Връщаме нещата на законните им собственици.

— Значи сте върнали водоливниците на ваятеля? Но за какво са му сега?

— Не ме питай. И без друго не разбирам ползата от водоливниците. Побиват ме тръпки от тях — призна Саф.

— Напротив! Красиви са! — възмути се Битърблу.

— Както и да е. Зловещо красиви са. Не знам какво ще ги прави. Помоли ни за няколко, които му били любими.

— Няколко? Четири?

— Четири от източната стена. Два от западната и един от южната. Него обаче още не сме го откраднали и вероятно няма да успеем. Откакто отмъкнахме последния, подсилиха охраната на стената. Явно най-сетне са забелязали липсата на водоливниците.

Забелязали са я, защото Битърблу им обърна внимание. Съветниците ѝ ли бяха разпоредили да подсилят стражата? Но защо, ако не вярвах, че някой краде водоливниците? А ако вярвах, защо я бяха излъгали?

— Къде витаеш, Искрице? — попита я Саф.

— Значи хората те молят да им върнеш отнетото от Лек и ти го крадеш? — повтори Битърблу.

Саф я погледна. Тази нощ имаше нещо ново в изражението му. Незнайно защо то я плашеше. Очите му, обикновено сурови и подозрителни, бяха омекнали, докосваха въпросително лицето, качулката и лицето ѝ.

Тя разбра какво става. Саф решаваше дали да ѝ се довери, или не. Бръкна в джоба на палтото си и ѝ подаде малка кесия, ала тя внезапно почувства, че не го иска, каквото и да е.

— Не — блъсна я обратно към него.

Той упорито я бутна в ръцете ѝ.

— Какво те прихваща? Отвори я.

— Ще прекалиш с истината, Саф — предупреди го тя. — Размяната няма да е равностойна.

— Пак ли играчки? — учуди се той. — Глупаво е да ме занасяш. Ти спаси живота на Теди. Никога няма да сме квит. Не е дълбока, тъмна тайна, Искрице. Не ти казвам нещо ново.

Неловко, но разчитайки на обещанието му, тя развърза кесията. Съдържаше три листа, сгънати няколко пъти. Застана под лампата,

отчаяна, защото листовете веднага ѝ казаха хиляди неща, неспоменати от Саф.

Беше документ от три страници, изписани в три колони.

В лявата колона беше поместен азбучен списък с имена. В дясната — дати, вместиращи се в годините на управление на Лек. Изреденото В средната колона, отнасящо се вероятно до името вляво, не беше толкова лесно за разбиране. Срещу името „Алдерин, фермер“ пишеше: „3 фермерски кучета, 1 прасе“. На долния ред, пак срещу името „Алдерин, фермер“, пишеше: Книга: „Традиционни монсийски целувки“. Срещу името „Анис, учителка“, пишеше: „Гретел, 9“. Срещу „Вари, мастилничар“ — „Всякакво мастило, голямо количество, трудно за уточняване“. Срещу „Бесит, писар“ — Книга: „Монсийки шифри и кодове“, „хартия, голямо количество, трудно за уточняване“. Битърблу четеше описа, само че в средната колона имаше толкова хора („Мара, 11“; „Крес, 10“), колкото и книги, хартия, домашни животни, пари. Почти всички бяха деца. Момичета.

Документът ѝ разкри не само това, защото Битърблу разпозна почерка, хартията, дори мастилото. *Запомняш такива подробности, когато убиеш лорд с нож. Помниш как преди да убиеш лорда си го обвинил в кражба на книги и животни.* Опря нос в листовете, досетила се как ще миришат — като хартата на хората от града на Данзол.

Едно самотно парченце от мозайката се намести.

— Тук е описано какво е откраднал Лек, нали? — попита Битърблу с разтреперан глас.

— В този случай ги е откраднал друг, но Лек безспорно е подбудителят. Лек обичаше да събира такива неща. А и момиченцата изясняват картината.

Но защо Данзол не ѝ бе обяснил просто, че Лек го е принуждавал да краде, и причина за краха му е алчността на Лек? Защо се криеше зад намеци, вместо да се защити с истината? Тя би се вслушала в нея, колкото и безумна и противна да е. И защо в хартата хората на Данзол споменаваха липсващите домашни животни, но не и изчезналите си дъщери? Битърблу смяташе, че Лек е похищавал хора от двореца и от столицата. Те се споменаваха в историите на разказвачите. Не знаеше, че пипалата на Лек са се простирали до далечните провинциални имения на лордовете му.

И това не беше всичко.

— А защо ти връщаш откраднатото? — възкликна невъздържано тя. — Защо този списък е у теб, а не е стигнал до кралицата?

— Какво ще направи тя? — попита Саф. — Кражбите са извършени, докато Лек е управлявал. Кралицата опрости всички престъпления, извършени по времето на Лек.

— Но не е опростила престъпленията на Лек.

— Лек не е действал сам. Нали не си представяш, че е разбивал прозорци и е отмъквал книги? Казах ти, други са грабели вместо него. Онзи лорд, например, който се опита да похити кралицата, и го наръгаха в търбуха — добави, сякаш въпросната подробност ще я зарадва.

— Не изглежда логично, Саф! — настоя тя. — Ако ѝ изпратят списъка, кралицата все ще намери законен начин да ги обезщети.

— Кралицата гледа напред — констатира безучастно Саф. — Не си ли чула? Няма време за списъци, а и ние се справяме доста добре.

— Колко списъка има?

— Сигурно всеки град в кралството може да изготви опис, ако е необходимо — предположи той.

Имената на децата се скупчиха пред очите ѝ.

— Трябва да има законно средство — повтори тя.

Саф издърпа документа от ръцете ѝ.

— Успокой сърцето си, застъпващо се за закона, Искрице! Не сме в състояние да откраднем неоткриваемото — отбеляза той, сгъвайки листовите. — Рядко намираме изброеното в списъците.

— Но нали току-що спомена, че се справяте добре!

— По-добре, отколкото кралицата би се справила — въздъхна той. — Отговорих ли на въпроса ти?

— Какъв въпрос!

— Забрави ли, че играем игра? Попита ме защо откраднах водоливника. Обясних ти. Сега е мой ред. Семейството ти участваше ли в съпротивата? Така ли убиха баща ти?

— Не знам за какво говориш. Каква съпротива?

— Не си чувала за съпротивата?

— Сигурно я наричам другояче — предположи тя. Съмняваше се, но ѝ беше безразлично, понеже предишният въпрос не ѝ излизаше от ума.

— Е, понеже не е тайна, ще ти го обясня безвъзмездно. Докато Лек бил жив, в кралството имало съпротивително движение. Малобройна група хора, които знаели какъв е — или поне отчасти — записвали наблюденията си. Опитвали се да разпространяват истината и да си я напомнят един на друг, когато лъжите му ставали прекалено могъщи. Най-силните били четци на мисли, те имали предимството да предугаждат намеренията на Лек. Мнозина от тях били убити. Лек знаел за съществуването им и ги унищожавал. Особено четците на мисли.

Битърблу вече слушаше съсредоточено.

— Наистина ли не знаеше? — попита Саф, забелязал изненадата й.

— Нямах никаква представа. Затова Лек е подпалвал печатниците на родителите на Теди, нали? И така си разбрал за погребенията. Семейството ти е участвало в съпротивата и е записвало старите традиции. Права ли съм?

— Втори въпрос ли ми задаваш?

— Не. Няма да хабя въпроси за нещо, чийто отговор вече знам. Искам да ми разкажеш защо си отраснал на лиенидски кораб.

— А, лесно е! Очите ми се оцветили, когато съм бил на шест месеца. Тогава царувал Лек, разбира се. Даровитите в Монсий не били свободни, но, както вече се досети, родителите ми участвали в съпротивата. През повечето време виждали истинската същност на Лек. Знаели и че в Лиенид Даровитите са свободни. Отвели ме на юг в Монпорт и ме оставили тайно на палубата на лиенидски кораб.

Битърблу зяпна смаяно.

— Изоставили са те? Ами ако моряците бяха решили да те хвърлят през борда?

Той сви рамене и се подсмихна.

— Спасили са ме от робство при Лек, Искрице, по най-добрия възможен начин. След смъртта на Лек сестра ми започнала да ме издирва, макар да знаела само възрастта, цвета на очите ми и кораба, на който ме оставили. А и лиенидските моряци не хвърлят бебета през борда.

Свиха по Тинкър Стрийт и спряха пред вратата на печатницата.

— Починали са, нали? Родителите ти... Лек ги е убил — прошепна тя.

— Да — кимна той и после протегна ръка към нея, забелязал изражението ѝ. — Искрице, недей... няма нищо. Не ги познавах.

— Да влизаме — тя отблъсна ръката му, твърде притеснена от безпомощността си, за да му покаже каква дълбока скръб изпитва. Имаше престъпления, каквито кралицата бе неспособна да обезщети.

— Остана ни по още един въпрос, Искрице — напомни ѝ Саф.

— Не. Стига толкова.

— Ще ти задам хубав въпрос, обещавам ти.

— Хубав ли? — изсумтя Битърблу. — Какво разбираш под хубав въпрос, Саф?

— Ще те попитам за майка ти.

Последното, за което имаше сили да лъже.

— Не.

— О, хайде. Какво е усещането?

— Кое усещане?

— Да имаш майка.

— Какви ги приказваш? Дъската ли ти хлопа?

— Защо ми се ядосваш, Искрице? Най-близкото подобие на майка, което съм имал, е моряк на име Пинки. Научи ме да се катеря по въжета с кама в устата и да пикая върху хората от главната мачта.

— Отвратително.

— Именно. Това исках да кажа. Майка ти сигурно не те е учила на нищо отвратително.

Де да имаше представа какво ме питаш, помисли си тя, *и с кого разговаряш.* По лицето му не се четеше нито сантименталност, нито уязвимост. Думите му не бяха пролог към трогателна история за дете моряк на чуждестранен кораб, копнеещо за майка. Той просто беше любопитен, интересуваха го майките, и въпросът му разстрои единствено Битърблу.

— Какво да ти разкажа за нея? — попита малко по-търпеливо тя. — Въпросът ти е прекалено общ.

Той сви рамене.

— Не съм придирчив. Тя ли те научи да четеш? Когато беше малка, заедно ли живеяхте в замъка, заедно ли обядвахте и вечеряхте? Или дворцовите деца живеят в забавачници? Говори ли тя за Лиенид? Тя ли те научи да печеш хляб?

Мислите на Битърблу закръжиха около думите му. В ума ѝ нахлуха картини. Спомени, някои по-смътни.

— Не живееш в забавачницата — отговори честно тя. — През повечето време бях с мама. Не мисля, че тя ме научи да чета, но от нея научих други неща. Аритметиката и всичко за Лиенид. — После Битърблу изрече още една истина, озарила я като светкавица. — Мисля... да, сетих се: татко ме научи да чета.

Закрила лице с длани, тя се извърна от него. Спомни си как Лек ѝ помагаше да срича, в покоите на майка ѝ, на масата. Спомни си как държи малка, пъстроцветна книжка; спомни си гласа му, насърченията му, гордостта му от напредъка ѝ, докато се мъчеше да слее буквите.

— Скъпа! — казваше ѝ той. — Невероятна си! Гениална!

Тя беше толкова мъничка, че се налагаше да стои на колене върху стола, за да стига масата.

Споменът я дезориентира. За миг, посред улицата, Битърблу се почувства изгубена.

— Дай ми математическа задача — помоли тя колебливо Саф.

— Моля? Нещо като дванайсет по дванайсет ли имаш предвид?

— Това е обидно лесно — изпепели го с поглед тя.

— Искрице, полудя ли?

— Нека спя тук тази нощ. Искан да остана. Ще ми позволиш ли да пренощувам тук?

— Какво? Не! В никакъв случай!

— Няма да шпионирам. Не съм шпионка, забрави ли?

— Не съм сигурен дали изобщо трябва да влизаш, Искрице.

— Разреш ми поне да видя Теди!

— Не искаш ли да зададеш последния си въпрос?

— Ще ми дължиш един.

Саф я изгледа скептично. После поклати глава с въздишка и извади ключ. Отвори ѝ процеп, колкото да се промъкне, и ѝ даде знак да влезе.

Теди лежеше безжизнено по гръб на легло в ъгъла като листо на пътя, покрито със сняг цяла зима и подгизвало от дъжда цяла пролет. Ала беше буден. Видя я и сладка усмивка се разля по лицето му.

— Дай ми ръка — прошепна ѝ.

Битърблу му подаде ръката си — малка и силна. Неговите длани бяха дълги, изящно оформени, с нокти, изпоцапани с мастило. И

изнемощели. Когато улови ръката ѝ, тя я придвижи сама към желаната от него посока. Той поднесе пръстите ѝ към устните си. Целуна ги.

— Благодаря ти, задето ми помогна — прошепна ѝ. — Знаех си, че с теб извадихме късмет. Трябваше да те наречем Лъки.

— Как се чувстваш, Теди?

— Разкажи ми история, Лъки — помоли я тихо той.

Само една история изплува в ума ѝ — как преди осем години принцеса Битърблу избягала от града с майка си; как кралица Ашен коленичила в заснежено поле, прегърнала крепко принцесата и я целунала. После ѝ дала нож и ѝ заръчала да бяга напред, защото макар да е малко момиченце, има сърце и ум на кралица, достатъчно силна и пламенна, за да надживее предстоящото.

Битърблу издърпа пръстите си от ръката на Теди. Разтри слепоочия, дишайки бавно, за да се успокои.

— Ще ти разкажа история за град, където река скача и полита в небето — подхвана тя.

По-късно Саф раздруса рамото ѝ. Тя се сепна и разбра, че е задрямала на твърдия стол с извит и схванат врат.

— Какво има? — извика.

— Шшт! Не викай, Искрице. Ще събудиш Теди. Помислих, че сънуваш кошмар.

— О... — сниши глас тя, усетила колко ужасно я боли главата. Разплете плитките, освободи косата си и разтърка многострадалния си скалп. Теди спеше до нея и дъхът му излиташе с едва доловимо подсвиркване. Тилда и Брен се изкачваха по стълбите към спалните си. — Сънувах как татко ме учи да чета — смотолеви Битърблу. — Домъчня ми.

— Странна птица си — отбеляза Саф. — Отивай да спиш на пода до огъня, Искрице. Сънувай нещо хубаво. Бебета например. Ще ти донеса одеяло и ще те събудя преди зазоряване.

Тя легна и заспа. Сънува, че е бебе в обятията на майка си.

9.

Битърблу тичаше към двореца под натежалото, сивкаво небе. Надбягваше се с изгряващото слънце, надявайки се от все сърце По да не опропасти отново закуската ѝ. *Свърши нещо полезно сутринта, посъветва го мислено тя, когато наближи покоите си. Извърши зрелищен подвиг. Събори дете в реката, докато никой не гледа, и го спаси.*

Влезе в покоите си и се озова лице в лице с Фокс, размахала перушинеста четка за прах.

— О! — възкликна Битърблу, размисли трескаво, ала така и не успя да съчини убедително оправдание. — Проклятие.

Очите на Фокс, обагрени в различни оттенъци на сивото, изгледаха спокойно кралицата. Беше в нова пелерина досущ като тази, която Битърблу носеше в момента. Разликата между двете жени бе повече от очевидна — дребничката и неугледна Битърблу изглеждаше гузна и не особено чиста; Фокс — висока, ослепително красива и с неопетнена съвест.

— Няма да кажа на никого, кралице — обеща Фокс.

— О, благодаря — Битърблу усети как от облекчение ѝ се завива леко свят. — Благодаря.

Фокс сведе глава, отстъпи настрани и толкова.

След няколко минути, потопена във ваната, Битърблу чу дъждовни капки да трополят по покрива на замъка.

Благодари на небето, че я е изчакало да се прибере у дома.

Дъждът се сипеше по скосените покриви на кулата ѝ и се стичаше главоломно в улуците.

— Тиел?

Той седеше зад писалището си, а перото му дращеше по хартията.

— Да, кралице?

— Тиел, след като те удари, лорд Данзол спомена нещо, което ме разтревожи.

— О? — Тиел остави писалката и застана пред нея с угрижено изражение. — Съжалявам, кралице. Ако споделите с мен чутото, ще се опитам да разсея притесненията ви.

— Бил е нещо като лакей на Лек, нали?

Тиел примигна.

— Така ли, кралице? Какво ви каза?

— Наясно ли си какво са правили приближените на Лек? Знам, че не обичаш да ти задавам такива въпроси, Тиел, но трябва да разбере какво се е случвало, за да преценя как да помогна на поданиците си.

— Кралице, не обичам да ми задавате такива въпроси, защото не знам отговорите. Наясно сте, че неведнъж съм се опълчвал на крал Лек. Не съм единствен, ала всички предпочитаме да не го обсъждаме. Той обаче изчезваше задълго, кралице, и нямам ни най-малка представа къде ходеше. Разбирах само, че го няма. И другите ви съветници знаят само толкова. Надявам се да ми повярвате и да не ги безпокоите. Руд тъкмо се върна на работа. Знаете, че не е издръжлив.

— Данзол ми каза — излъга Битърблу, — че крадял от хората по заповед на Лек. Същото правели и други лордове. Тоест, има мнозина благородници като Данзол, Тиел, и ограбени граждани, които заслужават обезщетение. Короната им е длъжник. Разплатим ли се, по-лесно ще продължим напред.

— О, скъпа — Тиел облегна длан върху писалището й. — Разбирам... Лорд Данзол не беше с всичкия си.

— Но аз помолих личните си шпиони да проучат въпроса, Тиел — импровизира гладко Битърблу. — Данзол очевидно е казал истината.

— Личните ви шпиони — повтори Тиел. Очите му се премрежиха объркано, после започнаха да се изцъклят празно — толкова бързо, че тя се пресегна да го спре.

— Не, недей... — примоли се на избледняващите искрици разсъдък в погледа му. — Защо правиш така, Тиел? Нуждая се от помощта ти!

Тиел обаче се бе затворил в себе си, онемял и сякаш оглушал.

Все едно оставам в стаята с черупка, помисли си Битърблу. И се случва толкова ненадейно.

— Ще слеза долу да питам другите — каза тя.

Дрезгав глас се изтръгна нейде от дълбините му.

— Почакайте, кралице. Знам отговора. Може ли... да седна, кралице?

— Разбира се!

Той се отпусна тежко на стола. След миг проговори отново.

— Проблемът е амнистията, кралице. Пълната амнистия и невъзможността да докажем безспорно, че крадците са грабили по заповед на Лек, а не за себе си.

— Но нали помилването е основано именно на предположението, че Лек е истинската причина за престъпленията?

— Не, кралице. Обявихме амнистията, понеже признаваме невъзможността да разберем истината за каквото и да било.

Каква потискаща идея.

— Все пак е необходимо жертвите да бъдат обезщетени.

— Не мислите ли, кралице, че ако гражданите искаха обезщетения, щяха да ви кажат?

— Има ли начин?

— Всеки има право да напише писмо до Двора, кралице, а чиновниците четат всяко писмо.

— Но умеят ли да пишат?

Сега очите на Тиел, впити в лицето ѝ, бяха будни и изпълнени със съвършено разбиране.

— След вчерашния спор, кралице, поисках обяснение от Ранмуд за статистиката относно грамотността. За съжаление той призна, че я е поукрасил. Има навик да допуска... оптимистични грешки в докладите си. — Тиел прочисти деликатно гърло. — Благодарение на въпросното качество е безценен агент на Двореца в града. Ала, разбира се, трябва да е откровен с нас. От сега нататък ще бъде. Инструктирах го ясно. И, да, кралице — добави решително съветникът, — достатъчно ваши поданици умеят да пишат. Виждате хартите. Твърдя, че ако искаха обезщетения, щяха да ви уведомят.

— Добре, Тиел, разбирам, но не съм доволна. Нетърпимо е да мисля колко много дължи Дворецът на поданиците си. Все ми е едно дали го искат от мен, или не. Не е справедливо да не им го дам.

Скръстил ръце, Тиел я погледна мълчаливо. Тя се почувди какво означава особената безнадеждност в очите му.

— Тиел, какво има? — попита го почти умолително. — Какво не е наред?

След миг той отговори тихо.

— Разбирам ви, кралице, и се радвам, че се обърнахте към мен. Надявам се винаги да обсъждате първо с мен такива въпроси. Ето какво препоръчвам — пишете на чичо си и го помолете за съвет. Когато дойде, ще обмислим как да постъпим.

Вярно беше, че Рор щеше да знае какво да направи и как най-добре да го направи. Съветът на Тиел не беше лош. Ала Рор щеше да я посети през януари, а сега бе едва септември.

Напишеше ли му писмо обаче, той сигурно щеше да ѝ изпрати предложения, преди да пристигне.

Дъждът валеше приспивно, къпейки стъклените покриви и овалните каменни стени на кулата ѝ. Тя се почуди как ли изглежда сега големият двор, където водата трополеше по стъкления таван, стичаше се по водоскоците и се събираше в голяма тръба, а тя се виеше по-надолу по стената и завършваше с преливник, който изплюваше потока в басейна на фонтана. В такива дни басейнът преливаше върху плочника на двора. Не се губеше никаква вода — струите се оттичаха в шахти към цистерни в подземията и тъмницата.

Наводнението в големия двор при всеки дъжд не изглеждаше особено практично. Не беше трудно да се промени странният замисъл. Той обаче не нанасяше щети на двора, предвиден отначало като открито пространство. А и Битърблу го харесваше — в редките случаи, когато успяваше да избяга от кабинета си и да го види. Плочникът около фонтана беше украсен с мозайка с рибки, които сякаш подскачаха и плуваха под водната пелена. Лек бе проектирал драматичния изглед на двора по време на дъжд.

Дарби влетя в стаята, понесъл с две ръце грамадна купчина документи. Битърблу тутакси стана и заяви, че отива в кралската ковачница да си поръча меч.

Но небеса, отговориха ѝ, съзнава ли, че за да стигне до ковачницата, трябва да прекоси двора под пороя? Не ѝ ли хрумва колко време ще спести, ако извика ковача в кабинета си, вместо да ходи лично? Не мисли ли, че ще изглежда необичайно...

— О, стига! — Битърблу срязва съветниците си. — Отивам в ковачницата, а не на експедиция до луната. Ще се върна бързо. Междувременно вие си вършете работата и престанете да досаждате, ако изобщо е възможно.

— Поне вземете чадър, кралице — помоли я Руд.

— Няма — отсече тя и напусна с демонстративен размах стаята.

Застанала под свода на източния вестибюл, Битърблу наблюдаваше разбунения фонтан, водовъртежите по плочника и гъргорещите шахти и усещаше как шумът и миризмата на подгизнала земя уталожват раздразнението ѝ.

— Как си, кралице? — попита тих глас до нея.

Битърблу се смути леко при вида на лорд Гидън.

— О... Гидън! Здравей. Добре съм. Съжалявам за снощи. Задето заспах, имам предвид — заекна тя. — И за косата.

— Не се извинявай. Нормално е изпитанието с Данзол да те е изтощило. Беше нощ след дълъг ден.

— Да — въздъхна тя.

— Разбулва ли се загадката ти?

— Никак — призна тя, благодарна, че си е спомнил. — В мозайката са замесени лордове като Данзол, крали по заповед на Лек, крадци, крадящи ограбеното, необяснима дезинформация за водоливници от страна на съветниците ми, съчетана с неохота да обсъждат и други сведения с мен. Добави и крадци, които също крият тайни от мен — защо например им забиват ножове в корема. Не разбирам и декорацията на двора — начумери се тя, втрещена в храстите, очаровали я допреди миг.

— Хм... Не звучи особено ясно, признавам — съгласи се Гидън.

— Положението е бедствено — заключи Битърблу.

— Е, дворът ти е прекрасен в дъжда — констатира по-ведро Гидън.

— Благодаря. Знаеш ли, че за да дойда тук без придружител, макар и посред бял ден, изисква дълъг спор? И пак не съм сама — посочи с кимване мъж, притаен зад арка в южния вестибюл. — Даровитият ми страж Елинор се преструва, че не ни наблюдава. А всъщност са го изпратили да ме следи, обзалагам се в короната си.

— Или да се грижи за безопасността ти? — предположи Гидън.
— Наскоро те нападнаха. Сигурно се чувстват притеснени, да не споменаваме виновни.

— Днес... днес направих нещо, което би трябвало да ме изпълва със задоволство, Гидън. Предложих Дворецът да обезщети ограбените по време на управлението на Лек. Усещам обаче само раздражение и гняв, предвиждайки какъв отпор ще срещна и какви лъжи ще се наложи да изрека, за да го осъществя. И отчаяние как не ми позволяват дори да се разходя, без да пратят някого по дирите ми. Нападни ме.

— Моля?

— Нападни ме, за да видим какво ще направи. Сигурно му е скучно. Ще се позабавлява.

— Няма ли да ме намушка със сабята си?

— О — разкикоти се Битърблу. — Да, вероятно. Ще бъде жалко!

— Благодарен съм, че мислиш така — подхвърли суховато Гидън.

Битърблу присви очи към окаляния новодошъл, влязъл в двора през западния вестибюл, отвеждащ към конюшните. Сърцето ѝ подскочи. Тя се спусна напред.

— Гидън! Катса е!

Внезапно По излетя от северния вестибюл с възторжени възгласи. Катса го видя, спусна се към него и двамата се втурнаха един към друг под дъжда. Точно преди да се срещнат По отскочи настрана, сниши се, сграбчи Катса и с възхитителна точност цопна с нея в басейна.

Докато те цамбуркаха, смееха се и крещяха, а Битърблу и Гидън ги гледаха, дребен официозен чиновник заситни към Битърблу и поздрави:

— Добър ден, кралице. Лейди Катса от Мидълънс пристигна в двореца, кралице.

Битърблу повдигна вежди.

— Не думай.

Чиновникът, заслужил поста си с качества, явно изключващи наблюдателността, потвърди съвсем сериозно информацията и добави:

— Придружава я принц Рафин от Мидълънс, кралице.

— О! Къде е той?

— Тръгна към покоите си, кралице.

— Бан с него ли е? — попита Гидън.

— Да, милорд.

— Сигурно са изморени — каза Гидън на Битърблу, щом чиновникът се отдалечи. — Катса ги е пришпорвала да яздят в дъжда.

Катса и По се опитваха да се удавят и, съдейки по гръмогласния им смях, това ги очароваше неимоверно. Под сводовете и по балконите се бяха насъбрали хора — прислужници, стражи — сочеха и се любуваха на спектакъла.

— Хубава история ще излезе за клюкарската хроника — отбеляза Битърблу.

— Поредната глава от „Героичните приключения на...“? — промърмори Гидън.

После я стрелна с усмивка, която се разля чак до красивите му, ала обикновени, еднакво кафяви очи, и Битърблу изведнъж почувства, че не е толкова самотна. Погълната от радостта, за миг бе забравила какво е. Обсебена от По, Катса дори не я беше забелязала.

— Всъщност отивах в ковачницата — обясни Битърблу на Гидън делово, сякаш тепърва ще обикаля много места. — Не съм сигурна обаче къде се намира. Не исках да си призная пред съветниците, разбира се.

— Бил съм там, кралице. В западното крило е, северно от конюшните. Да те упътя ли, или предпочиташ да те придружа?

— Ела с мен.

— Така или иначе спектакълът май приключва — отбеляза лорд Гидън.

И наистина плискането и шумотевицата изглежда утихваха. Катса и По се бяха прегърнали. Трудно бе да се каже дали продължават да се боричкат, или целуването е започнало.

Битърблу се извърна, поруменяла леко от смущение.

— Чакай!

Гласът на Катса перна Битърблу по гърба и я завъртя кръгом. Катса бе изскочила от фонтана и от ръцете на По. Тичаше към нея със светнали сини-зелени очи. От дрехите и косата ѝ се стичаха вади. Долетя до Битърблу и я прегърна. Вдигна я, пусна я, притисна я силно, целуна я по косата. Останала без въздух в обятията на Катса, Битърблу чу дивото, могъщо туптене на сърцето ѝ. Обви я още по-крепко с ръце. Сълзи премрежиха очите ѝ.

После Катса изчезна. Хукна обратно към По.

Докато прекосяваха западното крило към портата, най-близо до ковачницата, Гидън ѝ разказа, че възмездието за кралските кражби било специалитет на Съвета.

— Чувството е прекрасно, кралице — сподели той. — Е, на нас ни се налага да мамим, а и кралете са живи. Но сигурно ще изпиташ същото задоволство.

Застанал до нея, изглеждаше много едър — висок колкото Тиел, но по-широкоплещест.

— На колко си години? — попита безцеремонно тя, решила, че на кралиците им е позволено да любопитстват.

— Миналия месец навърших двайсет и седем — отговори той, явно без да се засяга.

Значи всички бяха връстници — Гидън, По, Катса, Бан и Рафин.

— Откога си приятел на Катса? — попита Битърблу, спомнила си с известно възмушение, че Катса не го поздрави в двора.

— О, ами... — той пресметна наум — от десет-единайсет години. Предложих ѝ услугите си, още щом с Рафин основаха Съвета. Бях я виждал в двореца и преди това, разбира се. Гледах я как тренира.

— В замъка на крал Ранда ли си отрасъл?

— Семейното имение се намира в съседство, кралице. Като малък прекарвах в двореца толкова време, колкото и вкъщи. Покойният ми баща беше близък приятел на Ранда.

— Твоите възгледи са се различавали от неговите?

Погледна я изненадан, а после изсумтя мрачно.

— Не съвсем, кралице.

— Все пак си избрал да служиш на Съвета, а не на Ранда.

— Включих се в Съвета по-скоро запленил от основателката му, отколкото за друго, кралице. Заради лейди Катса и обещанията за приключения. Не се замислях каква е целта. По онова време бях сред най-доверените главорези на Ранда.

Битърблу си спомни, че Гидън не е сред посветените в истината за Дарбата на По. Това ли бе причината? Наистина ли е бил главорез? Ала Гидън бе един от най-близките приятели на По, нали? Как човек, служил на лош крал, успява да се откъсне от него, макар владетелят да е жив?

— Гидън? Сега интересуваш ли се от каузата на Съвета?

Той я погледна в лицето и тя видя отговора, преди да го е чула.
— С все сърце.

Влязоха в сумрачно преддверие, чиито високи, сиви прозорци подрънкваха от дъжда. Двама монсийски стражари охраняваха страничния вход. Битърблу мина през него и се озова на покрита тераса с изглед към поляна с подгизнали антиринуми. Зад цветята имаше ниска каменна сграда, от чиито комини се виеше дим. Мелодичният металически екот в различни октави и ритми подсказваше, че са открили благополучно ковачницата.

— Гидън, не беше ли грубо, че Катса не те поздрави в двора? — попита Битърблу. — Отдавна не сте се виждали, нали?

Усмивката му грейна — ненадейна и огромна. Той се разсмя гръмко.

— С Катса не се харесваме особено — призна.

— Защо? Какво си направил?

— Защо пък аз да съм направил нещо?

— Е, не е ли така?

— Катса е злопамятна. Не ѝ минава с години — довери той, все още усмихнат.

— Сигурно ти си злопамятен! — разгорещи се Битърблу. — Катса има предано сърце. Не би ти се сърдила за дреболии.

— Кралице, не исках да засегна нито теб, нито нея — каза тихо Гидън. — Научил съм се на смелост от нея. Не е пресилено да кажа, че Съветът ми спаси живота. Мога да работя с Катса, независимо дали ме поздравява, или не.

Тонът и думите му я отрезвиха. Тя отпусна юмруци и избърса длани в полата си.

— Извинявай за избухването, Гидън. Катса е щастливка, че си ѝ толкова верен приятел.

— Да — примигна смутено Битърблу и посочи към ковачницата зад водната пелена, повече от готова да смени темата. — Ще тичаме ли?

За секунди стана вир-вода. По обширната, блатясала леха с антиринуми едната ѝ обувка затъна в калта и без малко да я катурне. Гидън ѝ подаде ръце да ѝ помогне, но и той заседна в мочурището. По лицето му пробяга смъртно предчувствие за надвиснала беда и той

залитна назад към цветята. Инерцията му я измъкна с плъокване от калта, но и я събори на земята.

Просната по корем сред антиринумите, Битърблу изплю кал. След това благоприличието стана съвсем излишно. Покрити с кал и смачкани антиринуми, те се изправиха и залитайки, превивайки се от смях, се добраха до навеса пред ковачницата. Отвътре с тежки крачки излезе мъж, когото Битърблу позна веднага — дребен, с остри, бдителни черти, облечен в черната униформа на монсийската стража и сребърни синджири по ръкавите.

— Чакай! — извика му Битърблу, опитвайки се да изтръска калта от полата си. — Ти си капитанът на монсийската стража, нали? Капитан Смит.

Очите му обходиха жалкото ѝ облекло, а после зашариха по Гидън.

— Да, кралице — отвърна с отчетлив глас той. — За мен е чест да ви видя, кралице.

— Несъмнено — кимна Битърблу. — Ти ли решаваш колко войници да обхождат стените на замъка?

— Да, кралице.

— Защо увеличи броя им?

— В отговор на новината за броженията в Нандер, кралице. Всъщност, след като разбрахме за детронирането на нандерския крал, ще подсиля още повече охраната. Подобни вести поощряват метежниците. Първостепенната ми грижа, кралице, е да осигурявам сигурността на двореца — и вашата.

Битърблу проследи изпод вежди как капитан Смит се отдалечава.

— Разумно обяснение — отбеляза мрачно. — Съветниците ми май не ме лъжат.

— Не се ли радваш?

— Е, да, но така загадката ми не се разрешава.

— Невинаги успявам да следвам мисълта ти, кралице — обърка се Гидън.

— О, Гидън — въздъхна тя. — За твое успокоение — понякога и аз ѝ изпускам нишката.

В същия момент от ковачницата излезе втори мъж и ги погледна стъписано. Беше млад и почернял от сажди, с навити ръкави, разкриващи мускулести ръце, понесли най-масивната сабя, която

Битърблу бе виждала — току-що извадена от коритото за каляване и блестяща като мълния.

— О, Орник! — възкликна Гидън и тръгна към ковача, оставяйки диря от антиринуми и кал. — Майсторска работа! — Взе внимателно сабята и обърна дръжката към Битърблу. — Кралице?

Сабята бе дълга горе-долу колкото нея и толкова тежка, че се наложи да отметне рамене и да изпружи крака, за да я вдигне. Размаха я дръзко и огледа възхитено семплата ѝ, гладка дръжка и равномерния блясък. Хареса ѝ как солидната, стабилна тежест я придърпва към земята.

— Красива е, Орник! — прецени тя и добави: — Срамота е да я цапаме! — Накрая, понеже не си вярваше, че ще свали оръжието, без да разбие острието в плочника, помоли: — Помогни ми, Гидън! — Обърна се към Орник: — Дойдохме да си поръчам сабя.

Орник отстъпи назад с длани върху хълбоците и измери с поглед дребничката ѝ фигура от главата до петите, както правеше единствено Хелда и то само когато Битърблу пробваше нова рокля.

— Харесвам тежки саби и не съм слаба — защити се тя.

— Разбрах, кралице — кимна Орник. — Позволете ми да ви покажа няколко възможности. Ако се окажат неподходящи, ще ви изработим нова по ваш вкус. Извинете ме.

Орник се поклони и влезе вътре. Останала отново сама с Гидън, Битърблу го погледна и одобри калните ивици по лицето му. Приличаше на красива потопена лодка.

— Откъде знаеш имената на ковачите ми, Гидън? Тук ли поръчваш сабите си?

Гидън стрелна с очи вратата на работилницата. Сниши глас.

— С По обсъдихте ли положението в Естил, кралице?

Битърблу присви очи.

— В Нандер — да. В Естил — не.

— Време е да те включим в срещите на Съвета. Утре, да речем, ако графикът ти позволява.

— Кога?

— Полунощ.

— Къде?

— Покоите на Катса, мисля, щом е тук.

— Добре. Какво е положението в Естил?

Гидън погледна пак към вратата и отговори още по-тихо:
— Съветът очаква масов бунт срещу крал Тигпен, кралице.
— Както в Нандер ли? — смая се тя.
— Както в Нандер и въстаниците помолиха Съвета за помощ.

10.

Същата нощ, джапайки през големия двор, Битърблу се опитваше да овладее безпокойството си.

Доверяваше се на приятелите си. Ала за хора, твърдящи, че са загрижени за сигурността ѝ, проявяваха особена склонност да насърчават метежи срещу монарси. Е, утре в полунощ щеше да разбере какво замислят.

Дъждът се бе превърнал в мъгла, когато почука на вратата на Тинкър Стрийт. Дрехите и косата ѝ бяха покрити с безброй капчици и от нея се стичаха ручейчета като за цяла гора. Почака доста, докато ѝ отворят. Саф я дръпна за ръката и я повлече през печатницата.

— Хей! Пусни ме!

Тя се опита да огледа стаята, осветена толкова ярко, че я заболяха очите. Сутринта пак я бе извел в галоп оттук. Сега тя видя навсякъде хартия, рула, листове; високи маси, отрупани със загадъчни предмети; редици с буркани, вероятно пълни с мастило; голямото, странно приспособление в средата на помещението, което проскърцваше, бумтеше и миришеше на масло и метал толкова привлекателно, че Битърблу ритна Саф — не силно — за да спре да я тегли.

— Ох! — извика той. — Всички ме бият!

— Искам да видя пресата — настоя тя.

— Не ти позволявам — поклати глава той. — Ритнеш ли ме още веднъж, и аз ще те ритна.

Тилда и Брен стояха до печатната преса и работеха задружно. Обърнаха едновременно глава да видят на какво се дължи суматохата, а после се спогледаха, подбелвайки очи.

След миг Саф я издърпа в задната стая и затвори плътно вратата. Едва тогава тя го огледа внимателно. Едното му око беше подуто, тъмномораво и полузатворено.

— Проклятие. Какво стана?

— Уличен бой.

Тя вирна брадичка.

— Кажи ми истината.

— Защо? Това ли е третият ти въпрос?

— Моля?

— Ако се налага да излизаш пак, Саф, отбягвай Календър Стрийт — гласът на Теди долетя немощно откъм леглото. — Момичетата ми казаха, че рухнала сграда и затрупала двамина.

— Срутила се е трета сграда?! — изуми се Битърблу. — Защо Източният град е толкова разнебитен?

— Това ли е третият ти въпрос? — попита Саф.

— Ще ти отговоря и на двата, Лъки — обеща Теди и в резултат Саф избяга в друга стая и отворен захлопна вратата.

Битърблу приближи до леглото на Теди в ъгъла и седна в малкия му кръг светлина. По цялото легло бяха разхвърлени листове. Някои бяха паднали на пода.

— Благодаря — каза той, когато Битърблу се наведе да ги събере. — Знаеш ли, че тази сутрин Мадлен дойде да ме прегледа, Лъки? Каза, че ще живея.

— О, Теди! — Битърблу притисна купчината листове към гърдите си. — Това е чудесно!

— Питаше защо Източният град се руши?

— Да. И защо има странни ремонти. Повредени, но преобоядисани неща.

— Аха. Е, отговорът и на двата въпроса е един и същ. Деветдесет и осемте процента трудова заетост на Короната.

— Какво?!

— Нали знаеш колко се старае администрацията на кралицата да намира работа на хората? Част е от философията им за възстановяване.

Битърблу си спомни как Ранмуд я уверяваше, че почти всеки в града има работа. Напоследък не приемаше толкова бързо статистиката му за чиста монета.

— Искаш да кажеш, че деветдесетте и осем процента заетост са истина?

— Горедолу. И част от новите работни места са свързани с ремонтите на постройки, занемарени по времето на Лек. Във всеки район на града работят различни строителни бригади, ръководени от инженери. Главният инженер в Източния град, Лъки, е абсолютно

побъркан. Както и заместникът му, и неколцина работници. Просто са безнадеждни.

— Как се казва главният инженер? — попита Битърблу, макар да знаеше отговора.

— Айвън. Навремето бил феноменален инженер. Той построил мостовете. Сега ще се смятаме за късметлии, ако не ни избие до крак. Правим всичко възможно да ремонтираме сами сградите, но както знаеш, имаме си и друга работа. Никой няма време.

— Но защо му позволяват да продължава?

— Кралицата също няма време — обясни лаконично Теди. — Управлява кралство, което се събужда след трийсет и пет годишна хипноза под властта на безумец. Сега кралицата не е толкова малка, но се изправя срещу повече главоблъсканици, усложнения и неясноти, отколкото в другите шест кралства, взети заедно. Сигурен съм, че ще се заеме с проблема, щом намери кога.

Трогна я вярата му, но и я озадачи. Ще успее ли, почуди се вцепенено. Наистина съм изправена срещу неясноти. Изникват отвсякъде, но всъщност не оставам с усещането, че се справям с каквото и да било. И как да разреши проблеми, за чието съществуване дори не подозирам?

— Колкото до раните на Саф — продължи Теди, — понякога пътищата ни се пресичат с група от четирима-петима идиоти. Мозъците им са по-дребни от копчета. Не харесват Саф, понеже е лиенид и заради очите... а и нравът му ги дразни. Една нощ настояха да демонстрира Дарбата си и той, разбира се, не успя да им я покаже. Решиха, че крие нещо. Взеха го за четец на мисли, имам предвид — точни Теди. — Видят ли го сега, го наказват ей така, за всеки случай.

— О... — прошепна Битърблу. Не съумя да възпре въображението си да й нарисува картината: ритниците и юмруците, съставляващи вероятно наказанието им. Ритници и юмруци по Саф, по лицето му. Отпъди образа. — Значи не са същите, които нападнаха теб?

— Не са, Лъки.

— А кой те нападна, Теди?

Теди й отговори с тиха усмивка.

— За какъв трети въпрос говореше Саф? Игра ли играете двамата?

— Нещо такова.

— Искрице, на твое място не бих се съгласил да участвам в игрите на Саф.

— Защо? — учуди се Битърблу. — Да не би да ме мами?

— Не. Но смятам, че може да е опасен за теб, без да изрече нито една лъжа.

— Теди, омръзнало ми е от недомлъвки — въздъхна Битърблу. — Не ме затруднявай с главоблъсканици.

— Добре — усмихна се Теди. — За какво искаш да говорим?

— Какви са тези листове? — подаде му ги тя. — Книгата ти с думи или книгата с истини?

— Думите ми — Теди прегърна закрилнически купчината с листове. — Безценните ми думи. Днес мислех за „п“. О, Лъки, как ще се сетя за всяка дума и дефиниция? Понякога не обръщам внимание какво ми казват, защото разчленявам изреченията и се стремя да запамята всичко чуто. В речника ми неизбежно ще липсват значения.

Липсващи значения, повтори наум Битърблу, пое си дъх и издиша продължително. Да...

— Ще се справиш чудесно, Теди! — увери го тя. — Само човек с истинско призвание да съставя речници би се косил в леглото за думите с „п“ три дни след като са го наръгали в корема.

— В това изречение използва само една дума с „п“ — констатира унесено Теди.

Вратата се отвори, Саф подаде глава и се намръщи на Теди.

— Изпя ли всичките ни тайни?

— В това изречение няма дума с „п“ — отрони сънено Теди.

— Излизам — изсумтя ядно Саф.

Теди се разсъни тутакси, опита се да се изправи и разкриви лице от болка.

— Не отивай да си търсиш белята, Саф!

— Кога се е налагало да я търся?

— Поне си превържи ръката — настоя приятелят му, сочейки марлите върху малката масичка до леглото му.

— Ръката? И нея ли ти нараниха? — Още преди да довърши изречението обаче, Битърблу забеляза как е присвил ръка пред гърдите. Стана и приближи до него. — Дай да видя — настоя.

— Махай се.

— Ще ти помогна да я превържеш.

— Мога и сам.

— С една ръка?

След миг Саф изсумтя недоволно, отиде до масата и дръпна стола с крак. Седна, нави левия си ръкав до лакътя и изгледа свъсено Битърблу, която се опитваше да не издава чувствата си при вида на раната му. Цялата ръка бе насинена и подута. Дългият, гладък прорез по цялото ѝ протежение бе зашит умело с конци, чийто тъмночервен оттенък несъмнено се дължеше на кръвта на Саф.

Значи тази нощ гневът на Саф произтичаше от болката. А вероятно и от унижението? Дали го бяха притиснали и порязали нарочно? Разрезът изглеждаше дълъг и равномерен.

— Дълбок ли е? — попита Битърблу, докато го превързваше. — Някой почисти ли както трябва раната ти? Дадоха ли ти лекарства?

— Роук не е лечител на кралицата, Искрице, но умее да спасява пациенти с повърхностни рани — отвърна язвително Саф.

— Къде ще ходиш, Саф? — попита предпазливо Теди.

— На сребърните докове. Имам работа.

— Искрице, ще ми олекне, ако отидеш с него — помоли я Теди.

— По-вероятно е да се държи прилично, ако знае, че трябва да се грижи за теб.

Битърблу бе на друго мнение. Докосвайки ръката на Саф, усещаше напрежението, изопнало тялото му. Тази нощ инстинктите му бяха подвластни на безразсъдство, подклаждано от ярост.

Затова тя тръгна с него — не за да има за кого да се грижи Саф, а за да има кой, макар и дребен и с неохота, да се погрижи за него.

Добре беше, че е силен бегач. Иначе щеше да изгуби дирите на Саф.

— Говорят, че днес лейди Катса пристигнала в града? — подхвърли ѝ той. — Вярно ли е? А принц По още ли е в двореца?

— Защо се интересуваш? Да ги ограбиш ли си решил?

— Искрице, по-скоро бих ограбил себе си, отколкото моя принц. Как е майка ти?

Странната, настойчива любезност, с която се осведомяваше за майка ѝ, тази нощ ѝ се стори почти забавна заради разбойническия му

вид и щурия галоп по мокрите улици, сякаш търси да блъсне нещо.

— Добре е — отговори Битърблу. — Благодаря — добави, несигурна отначало за какво е признателна. После осъзна, кипнала от срам, че причината е пламенната му вяра в майка ѝ.

На сребърните докове речният вятър ги обсипа с дъждовни капки, пронизващи като иглички кожата им. Подгизналите кораби трепереха със здраво навити и завързани платна. Не бяха толкова високи, колкото изглеждаха в тъмнината. Битърблу знаеше, че не са пригодени да плават в океана, а по реката, пренасяйки от мините и рафинериите на юг тежки товари на север срещу течението на Дел. Но щем обаче сякаш се уголемяваха, надвиснали над кейовете с палуби, върху които се открояваха силуетите на войници. Охраняваха зорко доковете, понеже тук акостираха богатствата на кралството.

А съкровищницата, където пазят богатствата, е моя, помисли си Битърблу. И корабите са мои. Войниците на борда също са мои. Пренасят от мините и рафинериите моите богатства. Всичко е мое, понеже аз съм кралицата. Колко странна мисъл.

— Питам се възможно ли е да се нападне кораб със съкровищата на кралицата — сподели Саф.

Битърблу вирна горделиво брадичка.

— От време на време край рафинериите им налитат пирати... така чувам... Опитите им завършват катастрофално. Катастрофално за пиратите, имам предвид.

— Ясно — каза Саф с леко раздражение. — Корабите на кралицата разполагат с малки армии, разбира се, а и пиратите не са в безопасност с плячката, докато не избягат в морето. Обзалагам се, че протежението на реката от рафинериите до залива гъмжи от водни патрули. Не е лесно да скриеш пиратски кораб в река.

— От къде знаеш? — разтревожи се ненадейно Битърблу. — Велики морета! Не ми казвай, че си пират! Родителите ти са те оставили на борда на пиратски кораб! Нали! По лицето ти познавам!

— Не, разбира се — възрази той с многострадална въздишка. — Не изглупявай, Искрице. Пиратите убиват, изнасилват и потапят кораби. За такъв ли ме смяташ?

— О, влудявате ме! — сопна се Битърблу. — Когато не крадете и не ви наръгват с ножове, пишете измислени книги или печатате

Лиенид-знае-какво в печатницата си! Нищо не ми казвате, а после се сърдите, когато се опитвам да разбера нещо сама.

Саф се отдалечи от доковете и свърна в тъмна непозната уличка. Близо до врата, зад която очевидно се помещаваше стая за истории, се обърна към нея и се усмихна широко В мрака.

— Търсил съм съкровища — рече.

— Съкровища ли?

— Но не съм бил пират и никога няма да бъда, както бих искал да се досетиш, без да е необходимо да ти го казвам, Искрице.

— Какви съкровища?

— Знаеш, че потъват кораби. Поглъщат ги бури, пожари, рифове. Ловците на съкровища се гмуркат на дъното и търсят потънали ценни предмети.

Битърблу се втренчи в насиненото му лице. Гласът му звучеше дружелюбно, дори ласкаво. Обичаше да разговаря с нея. Ала гневът му не изглеждаше уталожен. Нещо твърдо и болезнено прозираше в очите му; държеше ранената си ръка близо до тялото.

Редно би било този моряк, търсач на съкровища, крадец — какъвто и да беше — тази нощ да спи в топло, сухо легло, за да зараснат и раните, и накърненият му дух. Не да краде, да търси съкровища или заради каквото там бе дошъл.

— Звучи опасно — въздъхна тя.

— Да. Но не е незаконно — поясни той. — Хайде, да не протакаме. Днес откраднатото ще ти хареса.

Той отвори вратата и я подкани да влезе сред жълтата светлина, дима, миризмата на тела и плесенясало дърво и гърления дрезгав глас, който притегли Битърблу навътре — глас на разказвач.

По тезгяха и масите в стаята канчета и кофи подрънкваха звънливо в ритъма на падащите капки. Битърблу погледна подозрително тавана и се намести до стената.

Разказвачът, набита жена с дълбок, мелодичен глас, повтаряше една от историите с животни на Лек: за момче в лодка върху замръзнала река и за пъстроцветна хищна птица със сребърни нокти като куки на котва — великолепно, омайващо, злосторно създание. Битърблу мразеше приказката. Помнеше как Лек ѝ я разказваше — същата или подобна. Почти го виждаше, застанал на бара, с превръзка на едното око, а другото — сиво, зорко и втренчено.

В същия момент в ума ѝ изплува ярък образ — ужасните останки от око зад превръзката на Лек.

— Хайде, да тръгваме — подкани я Саф. — Готов съм, Искрице. Да вървим.

Битърблу не го чу. Лек си бе свалил превръзката само веднъж пред нея; обясни ѝ през смях как някакъв кон се вдигнал на задните си крака и го ритнал. Тя видя подутата и поморавяла от кръв очна ябълка и помисли, че алената зеница е кърваво петно, а не разковниче за истината — издайнически знак зашто често се чувства толкова мудна, глупава, особено всеки път, когато е с него и иска да му покаже колко добре чете, за да го зарадва.

Саф я улови за китката и я дръпна. Тя се събуди внезапно, понечи да се отскубне от него, но той сграбчи и другата ѝ китка, задържа я в двойната си хватка и просъска:

— Недей да ми се противиш тук, Искрице. Почакай да излезем навън. Хайде!

Кога стаята бе станала толкова препълнена и гореща? Мъж, прокраднал се твърде близо до нея, промърмори с твърде гладък глас:

— Тормоси ли те златното човече, момче? Имаш ли нужда от приятел?

Саф се извърна и се озъби на мъжа. Онзи отстъпи назад, вдигнал вежди и ръце да покаже, че се предава, и сега Битърблу се вкопчи в Саф, който се хвърли срещу мъжа. Тя стисна нарочно ранената му ръка, за да му причини болка, да обърне гнева му срещу себе си. Знаеше, че не би я наранил, ала не беше толкова сигурна за всички други в помещението.

— Престани! Да тръгваме! — процеди през зъби тя.

Саф дишаше тежко. Сълзи пълнеха очите му. Беше му причинила по-силна болка, отколкото искаше, но навярно не повече от необходимото. Както и да е, нямаше значение, понеже в крайна сметка излязоха, провирайки се между хората, и изскочиха навън под дъжда.

Саф затича, сби в тясна уличка и приклезна на сушина под навес. Битърблу го последва и застана до него. Той проклинаше кръвожадно и притискаше ръката си към гърдите.

— Извинявай — каза тя, когато потокът от думи най-сетне секна и той задиша дълбоко.

— Искрице — още няколко пъти си пое дълбоко дъх, — какво стана там? Къде се отнесе? Изобщо не ме чуваше.

— Теди беше прав — констатира тя. — Хубаво е, че имаше за кого да се грижиш. И аз бях права. Някой трябваше да се грижи за теб. — После тя чу думите си и тръсна глава да я проясни. — Наистина съжалявам, Саф. Зарях се нанякъде. Историята ме отплесна.

— Е, ще ти покажа нещо, което ще те върне тук — Саф се изправи предпазливо.

— Успя да ограбиш някого ли?

— Искрице, отнема секунди.

Той извади златен диск от джоба на палтото си, задържа го под мъждукащата улична лампа и повдигна капака. Битърблу го хвана за дланта и я нагласи, та да огледа по-ясно това, което мислеше, че вижда: голям джобен часовник с циферблат не с дванайсет, а с петнайсет часа и не с шейсет, а с петдесет минути.

— Ще ми обясниш ли?

— О, това е една от игричките на Лек. Имал бижутерка, която боравела брилянтно с дребни механизми и обичала да се занимава с часовници. Лек я карал да изработва джобни часовници, разделящи денонощието на петнайсет часа, ала избързващи, за да наваксат разликата. Явно му харесвало хората край него да объркват времето и да вярват на глупостите си. „Четиринайсет и половина е, ваше величество, да ви сервирам ли обяда?“. Такива неща.

Думите му ѝ прозвучаха зловещо познато. Не извикаха спомен, нито конкретен образ, а чувството, че винаги е знаела за съществуването на джобните часовници, ала не се е сецала за тях от осем години.

— Имаше извратено чувство за хумор — подхвърли тя.

— Сега са популярни в определени кръгове. Търсят се и струват скъпо — обясни тихо Саф. — Ала са крадени вещи. Лек принуждавал жената да ги изработва безплатно. После я убил, както повечето си дворцови майстори, и заграбил часовниците. След смъртта му се появили на черния пазар. Връщам ги на семейството на жената.

— Точни ли са?

— Да, но се изискват сложни изчисления, за да разбереш колко е наистина часът.

— Да — кимна Битърблу. — Вероятно всичко се превръща в минути. Дванайсет по шест е седемстотин и дваайсет, а петнайсет по петдесет е седемстотин и петдесет. Значи седемстотин и дваайсет минутното ни полуденонощие се равнява на седемстотин и петдесетминутното. Да видим... Сега часовникът показва два и дваайсет и пет. Тоест седемстотин и петдесет, разделено на сто дваайсет и пет минути трябва да се равнява на седемстотин и дваайсет, делено на нашето време в минути... Седемстотин и дваайсет по сто дваайсет и пет е... момент... деветдесет хиляди... делено на седемстотин и петдесет... сто и дваайсет... което значи... ясно! Сега е два часа след полунощ. Трябва да се прибирам вкъщи.

Саф се разкиска по средата на речитатива. Когато като по даден знак камбаната на далечна часовникова кула удари два пъти, той избухна в смях.

— Аз лично бих предпочела да запамята кой час на какво съответства — уточни Битърблу.

— Естествено — продължи да се кикоти Саф.

— Защо се смееш?

— Вече не бива да се изненадвам нито от думите, нито от постъпките ти, а, Искрице?

Гласът му прозвуча необяснимо нежно. Закачливо. Стояха един до друг. Главите им бяха сведени над часовника, пръстите ѝ още докосваха дланта му. Внезапно тя разбра нещо — не с разума, а по въздуха, който издраска гърлото и я накара да потрепери, когато погледна насиненото му лице.

— А... Лека нощ, Саф — избърбори тя и се отдалечи бързо.

11.

Нищо не се случи. На другия ден обаче тя не успяваше да откъсне мислите си от него. Удивително колко много мисли поражда едно нищо. В най-неподходящите моменти я обливаше топлина и беше сигурна, че всеки, надникнал в очите ѝ, разчита мислите ѝ. Наистина бе добре, че срещата на Съвета щеше да се проведе тази нощ. Трябваше да се поразхлади, преди да излезе отново.

Катса влетя в покоите ѝ рано-рано.

— По ми каза, че искаш да упражняваш бой със саби — уведоми я тя и безпardonно отметна завивките ѝ.

— Още нямам сабя — простена Битърблу и се опита да си зарови главата под юргана. — Правят я.

— Ще започнем с дървени мечове, разбира се. Хайде! Ставай! Помисли как ще си отмъстиш, като ме нападнеш!

Катса се втурна навън. За миг Битърблу полежа, обзета от самосъжаление. После се отърколи от леглото и червената мекота на килима погълна пръстите на краката ѝ. Стените на спалнята ѝ бяха облицовани със сукно, извезано със сложни алени, ръждивокафяви, сребристи и златни шарки. Таванът беше висок, дълбок и тъмносин като в дневната, осеян със златни и алени звезди. Златните плочки в банята сияеха през вратата срещу нея. Стаята приличаше на изгрев.

Докато събличаше нощницата, Битърблу зърна отражението си във високото огледало. Застина и се втренчи в него, замислена за двама несъвместими мъже — Данзол, който я бе целунал, и Саф.

Не подхождам на тази ослепителна стая, хрумна ѝ. Очите ми са големи и премрежени, косата ми е тежка, брадичката — остра. Толкова съм дребна, че съпругът ми няма да ме намери в леглото. Открие ли ме все пак, ще види, че гърдите ми не са еднакви, а тялото ми прилича на патладжан.

Тя изсумтя, присмивайки се на себе си. После внезапно се просълзи и коленичи гола пред огледалото.

Мама беше красавица... Възможно ли е патладжанът да изглежда привлекателно?

Нищо не се размърда в мозъка ѝ, за да отговори на този въпрос.

Помнеше всяка част от тялото си, докосната от Данзол. Колко далеч бе целувката му от представите ѝ за целуването! Знаеше, че усещането не е такова. Беше виждала Катса и По да се целуват — веднъж в конюшните, върху копа сено, и втори път в дъното на коридора късно нощем, преплетени като тъмни сенки и златни отблясъци, издаваха тихи звуци и почти не помръдваха, омаяни. Очевидно им харесваше.

Но По и Катса са красиви, помисли си Битърблу. И знаят как се прави.

Тя имаше въображение и не се срамуваше от тялото си. Разбираше механиката, Хелда ѝ я беше обяснила, а навярно и майка ѝ — много отдавна. Но да разбираш желанието и физическото му проявление не осветляваше въпроса как подканваш някого да те види, да те докосва по този начин.

Надяваше се отсега нататък всички целувки в живота ѝ — и всичко отвъд целувките — да не бъдат с лордове, които искат само парите ѝ. Колко лесно щеше да е, ако наистина беше пекарка. Лекарките в кухните се запознаваха с момчетата, които не ламтят за парите на кралицата, и навярно нямаше чак такова значение дали са неугледни, или не.

Тя се обви с ръце и се изправи, засрамена, че мисли за подобни неща, когато има толкова много други грижи.

Принц Равин, син на крал Ранда и наследник на мидлънския трон, и приятелят му Бан също участваха в тренировката, макар да не изглеждаха особено разсънени.

— Как си, кралице? — попита Рафин и се наведе отвисоко да целуне ръката ѝ.

— Радвам се, че дойдохте и двамата — отвърна Битърблу.

— И ние. Боя се обаче, че нямахме избор, кралице. Нападнаха ни нандерски врагове на съвета. Катса ни убеди, че е по-безопасно да се движим с нея.

Жълтокосият принц се усмихна лъчезарно на Битърблу, все едно няма никакви грижи.

Бан, уловил другата ѝ ръка, беше водач на Съвета и знахар като Рафин. Излъчваше непоклонимо спокойствие — снажен, широкоплещест мъж с очи като сиво море.

— Кралице, радвам се да те видя. Боя се, че са сринали лабораторията ни.

— Почти цяла година разработвахме отварата за повръщане — възнегодува Рафин. — Всички месеци, през които едва не си избълвахме червата, отидоха на вятъра!

— Изглежда сте постигнали голям успех — констатира Катса.

— Отварата трябваше да лекува повръщане, а не да го причинява — обясни Рафин. — Бяхме близо, сигурен съм.

— От последната партида дори не ти се гадеше — напомни му Бан.

— Чакайте! Затова ли ме оповръщяхте, когато ви спасявах? — сети се Катса. — Пиехте от отварата си, а? Защо някой ще си прави труда да ви убива? — Тя разпери ръце. — Вие сами ще се довършите. Ето, вземи — блъсна толкова силно дървения меч в гърдите на Рафин, че той се закашля. — Трябва да ви подготвя за следващия път, когато някой дотърчи от другия край на света да ви види сметката.

Битърблу бе забравила колко приятно е усещането, когато целите са ясни, различни и физически, а учителят вярва абсолютно в способностите ти, макар да заплиташ сабята в полите си, да се препъваш и да падаш по лице.

— Полите са идиотско изобретение — отбеляза Катса, която винаги носеше панталони и си подстригваше косата късо. После вдигна Битърблу и я изправи на крака толкова бързо, че тя се почуди дали изобщо е лежала в пръстта. — Сигурно са мъжка измишльотина. Нямах ли практични панталони?

Битърблу използваше единствените си панталони за среднощните бягства. Ето защо в момента те бяха кални и мокри и съхнеха на пода в дрешника ѝ, където се надяваше Хелда да не ги намери. Хрумна ѝ обаче, че сега тренировките са благовидно основание да помоли Хелда за нови панталони.

— Реших, че е добре да тренирам с дрехите, които вероятно ще нося при нападението — импровизира тя.

— Звучи разумно. Удари ли си главата? — попита я Катса, пригладжайки косата ѝ назад.

— Да — излъга Битърблу, та Катса да продължи да я докосва.

— Справяш се добре — похвали я тя. — Имаш бързи рефлексии, винаги си имала. За разлика от този поплувко — добави, извъртайки очи към Рафин, който се дуелираше несръчно с Бан в другия край на залата.

Рафин и Бан далеч не бяха равностойни противници. Бан беше не само по-едър, но и по-бърз и по-силен. Плахият принц държеше тромаво сабята си, все едно му пречи, и сякаш никога не успяваше да предвиди атаката дори когато го предупреждаваха какво ще последва.

— Раф, проблемът е, че не го правиш с желание — констатира Катса. — Трябва да измислим как да подсилим решимостта ти да се защитаваш. Защо не си представиш, че се опитва да смаже любимото ти лековито растение?

— Рядката синя шафранка — предложи Бан.

— Да, представи си, че напада шафранката ти — насъска го Катса.

— Бан никога не би посегнал на рядката ми синя шафранка — поклати глава Рафин. — Идеята е абсурдна.

— Представи си, че не е Бан, а баща ти — предложи Катса.

Това оказа известно въздействие, ако не върху бързината на Рафин, то поне върху ентусиазма му. Битърблу се съсредоточи върху своите упражнения. Успокоена от шумотевицата на ползотворната работа край нея, тя си позволи да освободи ума си от всичко. Никакви спомени, никакви въпроси, никакъв Саф. Само сабята, ножницата, движението и въздухът.

По въпроса за обезщетенията написа кодирано писмо до Рор и го повери на Тиел, който го отнесе сериозно върху писалището си. Трудно бе да се предвиди колко ще пътува посланието ѝ до града на Рор. Зависеше с какъв кораб ще отплава и какво ще е времето. При идеални условия отговорът щеше да пристигне след два месеца — в началото на ноември.

Междувременно предстоеше да разреши проблема с Айвън в Източния град. Нямаше как да твърди, че и за него е научила от шпионите си, понеже щеше да предизвика съмнения. Ако обаче се разхождаше из двореца всеки ден, щеше да се престори убедително, че

е подочула разговори. Основателно щеше да претендира за по-добра осведоменост във всяко отношение.

— Тиел, дали е възможно ежедневно да ми възлагаш по една задача извън кулата? Дори да е само за минути?

— Неспокойна ли сте, кралице — попита я загрижено Тиел.

Да, беше неспокойна, разсеяна и далеч от тук — в дъждовна уличка под мъждукаща лампа, с момче. Смутена, тя докосна поаленелия си врат.

— Да. И не искам да спорим всеки път, Тиел. Ако не започна да върша друго, освен да разлиствам хартия, ще полудея.

— Както знаете, кралице, времето не стига. Руд обаче спомена, че днес има процес за убийство — добави великодушно Тиел, забелязал разочарованото ѝ изражение. — Отидете в съдебната зала, а за утре ще измислим нещо полезно.

Обвиняемият, известен с особеното си поведение, трепереше и излъчваше телесна миризма, която Битърблу се преструваше, че не забелязва. Беше наръгал смъртоносно напълно непознат човек, посред бял ден и без обяснима причина. Просто... почувствал необходимост да го направи. Понеже не отрече обвинението, го осъди единодушно.

— Винаги ли екзекутират убийците? — попита Битърблу съдия Куол, седнал вдясно от нея.

— Да, кралице.

Битърблу проследи с поглед как стражите отвеждат треперещия мъж, стъписана от краткостта на процеса. Толкова набързо, с толкова оскъдни сведения обричаха някого на смърт.

— Чакайте — намеси се тя.

Стражите от двете страни на треперещия мъж спряха и го обърнаха с лице към нея. Тя се взря в затворника, чиито очи се завъртяха в орбитите, когато се опита да я погледне.

Беше противен и бе извършил ужасно престъпление. Ала нима никой друг не усещаше интуитивно, че има нещо нередно?

— Преди да го екзекутирате, искам лечителката ми Мадлен да го прегледа и да прецени дали е вменяем. Не желая да осъдим на смърт нездравомислещ човек. Не е справедливо. И настоявам да се потърсят по-внимателно причините, подтикнали го към такова безумно деяние.

По-късно през деня Ранмуд и Тиел се стараеха да се държат приятно с нея, но очевидно настръхваха един срещу друг и не си говореха. Тя се почуди дали не са се скарали. Спречкваха ли се съветниците ѝ? Не беше виждала помежду им да избухват кавги.

— Кралице, радвам се, че сте добросърдечна — сподели ѝ Руд надвечер, когато за малко останаха сами. Руд определено не кръстосваше шпага с никого. Обикаляше смирено насам-натам и отбягваше всекиго.

Битърблу изгуби ума и дума. Знаеше, че не е добросърдечна. Беше невежа, заложничка на неведоми загадки, заложничка на неспособността си да признае известните ѝ истини. И лъжкия. А искаше да е полезна, разумна и услужлива. Изникнеше ли възможност, където правилното и погрешното изглеждаха ясни, веднага щеше да я сграбчи. Светът ѝ предоставяше твърде малко опорни точки, та да ги подминава.

Надяваше се срещата на Съвета тази нощ също да е опорна точка.

В полунощ Битърблу слезе тихомълком по стълбището и прекоси сумрачния коридор към покоите на Катса. Преди да наближи вратата, По я отвори. Обикновено Катса не отсядаше тук, а до По, близо до Битърблу и всичките ѝ лични гости. Незнайно защо обаче този път По настоя Катса да се настани в стаите в южното крило на двореца и изпрати писмено упътване на Битърблу как да стигне дотам.

— Братовчедке, знаеш ли за тайното стълбище зад банята на Катса? — попита По.

След секунди Битърблу видя смаяно как По и Катса влизат във ваната. Тя също бе удивителна, облицована със светли плочки с пъстроцветни насекоми, привидно толкова истински, че според Битърблу едва ли бе възможно да се къпеш спокойно тук. По се пресегна към пода зад ваната и натисна нещо. Чу се изщракване. После част от мраморната стена зад ваната се завъртя навътре и разкри тясна, ниска врата.

— Как я откри? — полюбопитства Битърблу.

— Води до художествената галерия и по-надолу до библиотеката — осведоми я По. — Забелязах я в библиотеката. Там отиваме.

— Стълба ли има?

— Да. Вита стълба.

Мразя витите стълби.

По й подаде ръка от ваната.

— Аз ще вървя пред теб, а Катса след теб — успокой я той.

Няколко паяжини, прашни и кихавични минути по-късно Битърблу изпъля през малка вратичка в стена, отметна гоблен и влезе в кралската библиотека. В ниша в дъното. Рафтовете от тъмно, дебело дърво бяха високи като дървета и излъчваха мъхната, жива, влажна миризма на гора. Медночервените, кафяви и оранжеви книги приличаха на листа; таваните бяха високи и сини.

Битърблу се завъртя в кръг. Не знаеше откога не е влизала в библиотеката и тя изглеждаше точно както си я спомняше.

12.

Странна сбирка от хора от двореца присъстваха на срещата. Хелда, разбира се, което не я изненада, но и ковачът Орник, млад и с прямо лице, когато не бе покрито със сажди; по-възрастна жена с обветрени черти на име Даян — представиха я на Битърблу като главната й градинарка; и Анна, висока жена с къса, тъмна коса и волево, забележително лице — главната пекарка в кухнята. Във въображаемия ми свят, помисли си Битърблу, тя ми е шеф.

Най-изумително бе присъствието на един от съдиите от Дворцовия съд.

— Лорд Пайпър — поздрави го спокойно Битърблу, — не знаех, че таите амбиции за събаряне на монархии.

— Ваше височество — поклони се леко той, попивайки плешивото си теме с кърпичка.

Преглътна смутено и явно щеше да се стъписа по-малко, ако в стаята бе влязъл говорещ кон, отколкото при вида на кралицата.

— Някои от вас са изненадани от появата на кралица Битърблу — обърна се По към групата. — Разбирате обаче, че Съветът е съставен от нейни роднини и приятели. За пръв път провеждаме събрание в Монсий и каним монсийци. Не настояваме кралицата да се замесва в делата ни, но, разбира се, не бихме действали в двореца й без нейното знание и позволение.

Думите му не успокоиха никого.

По се почеса по главата и по лицето му започна да се разлива усмивка. Той обгърна през рамо Битърблу и повдигна многозначително вежди към Гидън. Лордът поведе всички през редица с етажерки към тъмен ъгъл, а По прошепна в ухото на Битърблу:

— Съветът е организация от закононарушители, Битърблу, а за тези монсийци ти си законът. Идват тайно тук, а после се оказват лице в лице с кралицата. Ще им отнеме време да свикнат с присъствието ти.

— Разбирам напълно — кимна равнодушно Битърблу.

— Да — изсумтя По. — Тогава спри да изнервяш нарочно Пайпър просто защото не го харесваш.

Гидън седна на пода върху дебелия, рошав и зелен килим и даде знак на Битърблу да последва примера му. Другите, след кратко колебание, насядаха в рехав кръг около тях. Дори Хелда седна, извади куки за плетене и кълбо прежда от джоба си и се залови за работа.

— Да минаваме към главното — подхвана Гидън без предисловия. — Детронирането на Драудън в Нандер започна с недоволството на благородниците, а в Естил назрява масова революция. Хората гладуват. Крал Тигпен и лордовете му ги облагат с най-високите данъци в света. За щастие на бунтовниците успехът ни с военните дезертъори в Нандер подплаши Тигпен. Той затегна безпощадно юздите на армията си, а метежниците ще се сработят добре с недоволните войници. Вярвам, а и По е съгласен, че в Естил има достатъчно отчаяни хора — и достатъчно разсъдливи и добросъвестни организатори — та да излезе нещо.

— Страхувам се обаче, че не знаят какво искат — намеси се Катса. — В Нандер им помогнахме, като похитихме краля, а после го замести предварително сформирана коалиция от благородници...

— Беше далеч по-объркано — прекъсна я Гидън.

— Знам. Исках да кажа, че влиятелните аристократи имаха план — уточни Катса. — В Естил безвластните знаят, че не искат крал Тигпен, но какво искат? Република? Как? Нищо не са подготвили, нямат организация, която да поеме управлението след детронирането на Тигпен. Ако не внимават, крал Мургон ще нахлуе от Сундер и не след дълго ще нарича Естил Източен Сундер. И ще стане дважди потираничен. Не ви ли ужасява тази възможност?

— Да — кимна студено Гидън. — Затова гласувам да се отзовем на молбата им за помощ. Съгласна ли си?

— Абсолютно — намръщи му се Катса.

— Не е ли чудесно пак да сме всички заедно? — възкликна Рафин и с една ръка прегърна през рамото По, а с другата — Бан. — Гласувам „за“.

— И аз — усмихна се Бан.

— И аз — обади се По.

— Лицето ти ще замръзне така, знаеш ли, Кат? — Рафин предупреди услужливо Катса.

— Дали да не префасонирам твоето, а, Рафин? — отвърна Катса.

— Бих искал по-малки уши — помоли Рафин.

— Принц Рафин има хубави, добре оформени уши — обади се Хелда, без да вдига очи от плетивото. — И децата му ще имат такива. Твоите деца няма да имат никакви уши, милейди — уведоми тя строго Катса.

Катса ѝ се свъси, слисана.

— По-скоро ушите ѝ няма да имат деца — подхвана Рафин, — което звучи недотам...

— Така! — прекъсна го Гидън с глас, навярно оправдано рязък при въпросните обстоятелства. — Приема се единодушно, понеже Ол отсъства. Съветът ще участва в детронирането на краля на Естил.

Отне и известно време да осмисли решението. Другите преминаха към въпросите кой, кога и как, ала Битърблу не смяташе да нахлува със сабя в Естил, да напъхва доволно крал Тигпен в чувал или каквото там планираха. Изправи се, преценила, че вероятно ковачът Орник, градинарката Даян, пекарката Анна и съдията Пайпър ще споделят по-спокойно мнението си, ако тя напусне кръга им. Махна с ръка да прекрати припрените им опити да станат и се залута между рафтовете с книги към гоблена, окачен пред вратата, откъдето бяха влезли. Забеляза разсеяно, че жената на гоблена, облечена в бели кожи и заобиколена от искрящо бяла гора, има очи, зелени като мъх, и светла и буйна коса като залез или огън. Изглеждаше твърде ярка, твърде странна за човешко същество. Поредната причудлива декорация на Лек.

Битърблу искаше да помисли.

Монархът отговаряше за благоденствието на поданиците си. Торможеше ли ги, редно бе да изгуби привилегията да управлява. Но ако монархът вреди несъзнателно на хората си? Причинява им страдания, като не им помага? Не ремонтира сградите, не обезщетява загубите им. Не застава до тях, когато скърбят за децата си. Не се колебае да езекутира безумци.

Знам едно, рече си тя, взряна в тъжните очи на жената от гоблена, не бих искала да ме детронират. Ще ме заболи, все едно ми смъкват кожата или ме разкъсват на парчета.

Ала каква кралица съм аз? Мама казваше, че съм достатъчно силна и смела. Но е сгрешила. Аз съм безполезна. Мамо? Какво стана с нас? Как е възможно ти да си мъртва, а аз да съм кралица на кралство, което дори не успявам да докосна?

На пода пред гоблена имаше мраморна статуя. Момиченце — пет-шестгодишно — чиито поли се превръщаха в редици от тухли, в основите на замък. Очевидно фигурата бе изваяна от същия скулптор, чиято жена, преобразяваща се в планински лъв, красеше задната градина. Протегната към небето, едната ръка на детето от лакътя нагоре представляваше кула. Върху плоския покрив на кулата, където бе мястото на пръстите, стояха петима малки стражи — четирима, опънали лъкове със стрели, и един с вдигната сабя. Всички бяха обърнали глави нагоре, сякаш очакваха заплаха от небето. Съвършена форма, бликаща от жизненост.

Гласовете на приятелите ѝ долитаха на талази до нея. Катса спомена нещо за продължителното пътуване на север през планинския проход от Монсий до Естил. Отнемало много дни; дори седмици. Спореха кое кралство е най-подходящо да им послужи като база за операцията в Естил.

Наполовина вслушана в разискването, наполовина загледана в детето — замък, Битърблу внезапно прозря очевидното и по гръбнака ѝ пролазиха тръпки. Позна упоритите устни и малката, остра брадичка на момичето; позна големите, спокойни очи. Гледаше своето лице.

Статуята изобразяваше нея.

Битърблу пристъпи сепнато назад. Краят на рафта с книги я спря и ѝ предложи опора, докато се взираше в детето, а то отвърщаше на втренчения ѝ поглед. Детето, което беше тя.

— Между Монсий и Естил има тунел — обади се глас. Пайпър, съдията. — Таен проход под планината. Тесен и неприятен, но проходим. По този маршрут до Естил се стига за два-три дни от тук. Зависи как пришпорваш коня.

— Какво! — възкликна Катса. — Не е за вярване! Възможно ли е? Вярва ли ви се?

— Установихме, че Катса не вярва — заключи Рафин.

— И аз не вярвам — подкрепи я Гидън. — Прекосявал съм десетки пъти планината, ала не съм чувал за никакъв проход.

— Уверявам ви, че съществува, милейди, милорд — не се предаде Пайпър. — Имението ми се намира в най-северозападната точка на Монсий. Тунелът започва от моята земя. Използвахме го да извеждаме тайно монсийските Даровити по времето на Лек, а сега през него тайно пристигат естилските Даровити.

— Това променя всичко — заключи Катса.

— Ако Съветът се установи в Монсий по време на първоначалната подготовка, естилците ще минават бързо през тунела дотук, а вие — до там. По него е възможно да се пренасят оръжия и провизии на север — продължи съдия Пайпър.

— Само че няма да се установим в Монсий — прекъсна го По. — Няма да превръщаме Битърблу в мишена за мъстта на всеки ядосан крал. И без друго са я набелязали. Още не сме разбрали по чие поръчение е искал да я похити Данзол. Ами ако кралете решат да действат още по-твърдо? Какво ще ги спре да обявят война на Монсий?

Скулптурата Битърблу изглеждаше толкова дръзка. Малките войници върху дланта ѝ бяха готови да я защитават с цената на живота си. Битърблу се удиви, че ваятелят си я е представил така — силна и уверена, здраво стъпила на земята. Знаеше, че не е такава.

Знаеше и какво ще се случи, ако приятелите ѝ изберат за щабквартира друго място, а не Монсий. Тя се върна при групата, пак им даде знак да не стават, когато се надигнаха, и тихо каза:

— Ще установите базата си в моя град.

— Хм, не съм съгласен — поклати глава По.

— Предлагам го като временен вариант, докато се организирате — уточни Битърблу. — Няма да ви предоставям войници, нито монсийски майстори на оръжия.

Навярно, обясни наум само на По, ще пиша на баща ти. Има два начина да нападнат Монсий — планинския проход, който се защитава лесно, и морето. Лиенид е единственото кралство със силна флота. Дали Рор би се съгласил да доплава с част от военните си кораби през зимата? Бих искала да ги видя. Понякога се замислям дали да не построя своя флота, а неговата ще изглежда красиво и внушително в пристанището ми.

По разтърка трескаво глава. Дори простена тихо.

— Разбираме, Битърблу, и сме благодарни — кимна той. — Но знаеш ли, че ядосани приятели на Драудън дойдоха в Мидлънс да убият Бан и Рафин, за да отмъстят за стореното в Нандер? Естилците също не биха се поколебали да прекосят монсийската граница...

— Да. Знам — прекъсна го тя. — Чух какво каза за войната и за Данзол.

— Не е само Данзол — възрази По. — Вероятно има и други. Не бих рискувал да те въвличаме в това.

— Вече съм въвличена — напомни му Битърблу. — Проблемите ми са ваши проблеми. Вие сте семейството ми.

По продължаваше да стиска угрижено глава.

— Не идвай повече на съвещанията.

— Добре — съгласи се тя. — За по-сигурно няма да се меся в организацията.

Кръгът обмисли мълчаливо думите ѝ. Четиримата монсийци, които работеха в двореца, изглеждаха доста изненадани. Хелда спря да плете и погледна Битърблу с благодарно задоволство.

— Ще действаме, разбира се, възможно най-потайно, Битърблу — увери я Катса. — И до последен дъх ще отричаме, че си замесена. Лично ще убия всеки нарушител.

Бан сведе лице над рамото на Рафин и захихика. Рафин се усмихна и го попита с половин уста:

— Представяш ли си какво е да си способен не само да го кажеш, но и да си изпълниш обещанието?

Битърблу не се усмихна. Впечатли ги с красиви думи и чувства, но всъщност предложи града си за база, за да не си тръгнат. Искаше да са наблизко, макар и погълнати от своите дела — да ги вижда сутрин на тренировките със сабя, да вечерят заедно, да кръжат около нея, да изчезват и да се появяват, да спорят, да си отправят предизвикателства, да се държат като хора, които знаят кои са. Те разбираха света и как да го направляват. Задържеше ли ги наблизко, навярно някой ден щеше да се събуди и да открие, че и тя е станала силна като тях.

Още нещо я разтревожи тази нощ, преди да излезе от библиотеката. Връщайки се към тайния проход, Битърблу случайно видя книга — със странна форма, квадратна и плоска, тя стърчеше от рафта или пък фенерът хвърляше отблясъци по обложката ѝ. Както и да е, книгата улови погледа ѝ и тя веднага разбра, че я е виждала преди. Същата книга, със същата дракотина по златния филигран на гръбчето, стоеше на етажерката в синята ѝ дневна по времето, когато дневната беше на майка ѝ.

Битърблу свали книгата. Заглавието на корицата, изписано със златни букви върху кожата, гласеше: „Книга с истински неща“. Отвори на първата страница и видя семпъл, но красиво нарисуван нож. Под ножа някой бе написал думата „медицина“. Обърна листа и споменът я завладя като сън. Тутакси разбра какво ще види — рисунка на статуи върху пиедестали, а под тях думата „изкуство“. На другата — Крилатия мост и думата „архитектура“. После рисунка на чудновато, зелено, ноктесто, космато същество, подобно на мечка, и думата „чудовище“. Сетне човек-мъртвец? Очите му бяха отворени, разноцветни, ала нещо не беше наред с него — лицето му изглеждаше втвърдено и замръзнало, а отдолу пишеше „Даровит“. Накрая рисунка на красив мъж с превръзка на око и думата „татко“.

Битърблу си спомни как художникът донесе илюстрираната книга на баща ѝ. Спомни си как Лек седна до масата в дневната и сам написа думите, а после ѝ подаде книгата и ѝ помогна да я прочете.

Битърблу я натика обратно върху рафта, обзета от ненадейна ярост. Книгата, спомените не ѝ помагаха. Не ѝ трябваха още непонятни неща, които да разгадава.

Ала не искаше и да я остави тук, не. Наричаше се „Книга с истински неща“. Нали търсеше истината, а книгата, която не разбираше, сигурно бе ключ към истината за нещо?

Битърблу я взе отново. Върна се в спалнята си, остави я върху масичката до леглото и пъкна в нея списъка си с парченца от мозайката.

13.

Сутринта Битърблу извади списъка си от книгата и го прочете за кой ли път. Бе отговорила на някои въпроси, а други оставаха загадка.

Думите на Теди. Кой са „приближените“ ми? Какво означава „рязане“ и „шиене“? В опасност ли съм? Чия жертва съм?

Думите на Данзол. Какво е ВИДЯЛ? Какво се опитваше да ми каже?

Описът на Дарби. Излъга ли ме, че водоливниците никога не са били там?

По-общи загадки. Кой нападна Теди?

Неща, които видях с очите си. Защо Източният град се разпада, ала е украсен? Защо Лек толкова старателно е декорирал замъка?

Какво е правел Лек? Изтезавал животни. Похищавал хора и те изчезвали. Режел. Опожарявал печатници. (Строял мостове. Преустроил двореца.) Всъщност как да управлявам кралството си, след като нямам представа какво се е случвало по времето на Лек? Как да науча от какво се нуждаят поданиците ми? Как да разбере повече? В стаите за истории?

Спря до тук. Снощи срещата на приятелите ѝ я бе довела в най-голямата стая за истории в кралството. Ами ако има още книги като „Книга с истински неща“, която бе намерила, и те ѝ проговорят? Възможно ли е някои да докоснат паметта ѝ и да запълнят дълбоките пропасти от безсмислие? Дали ще научи повече за Лек? Ако разбере какво е правил и защо, по-лесно ще си обясни постъпките на хората сега.

Добави още два въпроса в списъка си: *Защо навсякъде има толкова много липсващи части от мозайката? Ще намеря ли*

отговори в библиотеката?

Катса я измъкна от леглото за тренировката със сабя и тя откри, че е довела не само Бан и Рафин, а и Гидън и По. Всички чакаха в дневната на Битърблу и похапваха от закуската ѝ, докато се облича. Гидън, кален и в омачканите дрехи от снощи, явно бе скитосвал до зори. Строполи се на дивана и мигновено заспа.

Рафин и Бан дремеха, облежани на стената и един на друг. Без да подозира, че го наблюдава един дребен, любопитен свидетел, Рафин целуна сънено Бан по ухото.

Битърблу се беше питала неведнъж за тях двамата. Приятно бе нещо в света ѝ да се изясни. Особено щом е хубаво нещо.

— Тиел, помниш ли лудия инженер с дините? — попита тя в кабинета си по-късно сутринта.

— Айвън ли, кралице?

— Да, Айвън. Вчера, на връщане от процеса за убийството, подочух разговор, който ме притесни. Очевидно Айвън отговаря за обновяването на Източния град, но прави налудничави, безползни неща. Някой ще провери ли? Останах с впечатление, че има опасност сградите да рухнат и прочее.

— О... — Тиел седна на най-близкия стол и разтърка разсеяно чело.

— Добре ли си, Тиел?

— Простете, кралице. Чувствам се отлично. Проблемът с Айвън е ужасно недоглеждане от наша страна. Веднага ще се погрижим.

— Благодаря — тя го погледна колебливо. — Къде ще ходя днес? Пак в съда ли? Или ще се впусна в ново приключение?

— Днес няма нищо интересно в съда, кралице. Нека помисля каква друга задача извън кабинета да ви предложи...

— Не е необходимо, Тиел.

— О? Да не би да изгубихте пътешественическата си страст, кралице? — попита обнадеждено той.

— Не. — Тя стана. — Отивам в библиотеката.

Обичайният начин за влизане в библиотеката бе през северния вестибюл на големия двор, който водеше право до вратите ѝ. В първата зала имаше стълби към галерии с парапети, свързани с мостове. Безчет високи рафтове с книги прорязваха светлината, струяща през прозорците като тъмни дървесни стволоче. В слънчевите снопове, нахлуващи през високите прозорци, танцуваха пращинки. Както предишната нощ, доловила познато чувство, Битърблу се завъртя в кръг, опитвайки си да си спомни.

Защо толкова отдавна не бе идвала тук? Кога спря да чете, ако не броим хартите и докладите, прекосяващи писалището ѝ? Когато стана кралица и съветниците поеха грижата за образованието ѝ ли?

Мина край бюрото на Дийт, покрито с листове и една спяща котка — най-кльощавото, най-окаяното създание, което Битърблу бе виждала. То вдигна посивялата си глава и ѝ изсъска.

— С Дийт сигурно се спогаждате чудесно — предположи Битърблу.

Множеството стъпала — по едно-две тук-там — изглежда представляваха част от интериора на библиотеката. Колкото по-навътре влизаше, по толкова повече стълби се катереше или спускаше. Сред дълбините на рафтовете пейзажът ставаше по-тъмен и по-прашен. Накрая се наложи да се върне и да вземе фенер от стената, за да осветява пътя. Стигна до ниша, където мъждукащи лампи стърчаха от стените върху дълги подпори. Вдигна ръка и прокара пръст по резбования ръб на дървения рафт до нея. После осъзна, че дърворезбата всъщност е любопитно оформен надпис с едри, разлети букви: „Истории и открития в Монсийския Изток“.

— Кралице? — проговори някой зад нея.

Беше се замислила за стаите за истории, където разказваха за странни планински създания. Озъбеното лице на библиотекаря ѝ я върна безцеремонно в действителността.

— Дийт...

— Да ви помогна ли да намерите каквото търсите, кралице? — предложи Дийт с осезаемо неуслужлив тон.

Битърблу се взря в очите му — зелено и пурпурно — мятащи враждебни искри.

— Неотдавна видях тук книга, която си спомних, че съм чела като малка — обясни тя.

— Не се учудвам, кралице. Насърчавах ви да посещавате често библиотеката — и баща ви, и майка ви.

— Така ли? Дийт, откакто съм се родила ли отговаряш за библиотеката?

— От петдесет години се грижа за библиотеката, кралице.

— Има ли книги, разказващи за управлението на Лек?

— Нито една. Доколкото знам, Лек не пазеше архиви.

— Добре тогава. Да се съсредоточим върху последните осемнайсет години. На колко бях, когато започнах да идвам тук?

— На около три, кралице — изсумтя Дийт.

— И какви книги четях?

— Главно баща ви насочваше интересите ви, кралице. Избираше ви всякакви книги. Истории, написани от него, истории от други автори, дневници на монсийски изследователи, наръчници за монсийското изкуство. Някои държеше да прочетете непременно. Струваше ми доста усилия да ги намеря. Или той ги пишеше сам.

Думите му блещукаха като светлинки, които й убягват на косъм.

— Дийт, помниш ли точно заглавията?

Той започна да бърше с носна кърпичка праха по книгите на рафта пред него.

— Кралице, в състояние съм да ги изброя в реда, по който ги прочитаете, и да ви издекламирам съдържанието дума по дума.

— Не, Дийт. Искам да ги прочета отново — реши Битърблу. — Донеси ми онези, които е настоявал непременно да прочета, в реда, по който съм ги чела.

Навярно щеше да открие липсващите парченца от мозайката, започвайки от себе си.

През следващите няколко дни Битърблу четеше във всеки свободен момент и като будуваше до късно нощем, крадейки от съня си, успя да прегледа немалко книги, в които илюстрациите бяха повече от думите. Много от тях се вкопчваха в нея, докато разлистваше страниците, и се настаняваха в ума ѝ по смътно познат начин, сякаш се чувстват удобно там, защото помнят как са идвали преди. Случеше ли се така, тя запазваше книгата в дневната си, вместо да я връща в библиотеката. Имаше две-три неразгадаеми като „Книгата с истински

неща“. Повечето бяха образователни. Едната описваше с прости думи, изписани върху дебели кремави листове всяко от седемте кралства. Имаше цветна илюстрация на лиенидски кораб, яхнал вълна, нарисуван от птичия поглед на моряк върху платната — всички моряци на палубата под него имаха пръстени по ръцете и обеци на ушите, изобразени с най-микроскопичната четчица на света и с боя от истинско злато. Битърблу си спомни как като малка я препрочиташе отново и отново и колко я запленяваше рисунката.

Освен ако не я свързваше с пътешествието си на лиенидския кораб и с бягството от Лек, тя сякаш досягаше нещо уютно у нея. Колко потискащо бе да усеща близост, ала да е неспособна да открие къде се корени чувството. На всекиго ли се случваше, или бе специално наследство от Лек? Битърблу изгледа с присвити очи празните рафтове по стените на стаята, сигурна, че когато тук живееше майка ѝ, те не бяха празни. Какви книги държеше Ашен там и къде бяха сега?

Цяла седмица библиотеката служеше на Битърблу като извинение да излиза от кабинета, понеже Руд нямаше интересни случаи в съдебната зала, а тя не искаше да инспектира дренажите с Ранмуд, да разглежда помещението, където Дарби складира документите, и прочее задачи, предложени ѝ от Тиел.

На четвъртия ден влезе в библиотеката и свари котката да стои на стража пред входа. Създанието оголи зъби и дрипавата козина щръкна по гърба му, осеян със смесица от петна и ивици, които някак не подхождаха на тялото му. Все едно носеше палто с неточен размер.

— Библиотеката е моя — тропна с крак Битърблу.

Котката побягна уплашено.

— Имаш симпатична котка — каза Битърблу на Дийт, когато стигна до писалището му.

Дийт ѝ протегна книга, стиснал я с два пръста, все едно вони.

— Какво е това? — попита Битърблу.

— Следващото четиво от опреснителното ви начинание, кралице. Истории, написани от вашия баща, краля.

След мимолетно колебание тя взе книгата. Излезе от библиотеката, неволно носейки я по същия начин, на известно разстояние от тялото си, а после я остави в най-далечния край на масата в дневната.

Успяваше да я поглъща на съвсем малки порции. Причиняваше ѝ кошмари и се наложи да спре да я чете в леглото. За разлика от другите книги никога не я държеше върху ноцната си масичка. Почеркът му с едри, леко килнати букви, ѝ беше толкова познат, че сънуваше как всяка прочетена от нея дума е написана със същия почерк. Сънуваше и как вените ѝ посиняват под кожата, издуват се и се извиват, оформяйки почерка му. Сънува и друго — Лек, надвесен като огромна стена над страниците, пише мятащи се и гърчещи се букви, ала опитахе ли се да ги прочете, се оказваше, че не са никакви букви. Този сън бе повече от сън — беше спомен. Веднъж Битърблу хвърли в огъня странните заврънкулки на баща си.

Лек разказваше обичайните фантазмагории — пъстроцветни летящи чудовища се разкъсват едно друго; пъстроцветни чудовища в клетки пицят кръвожадно. Някои истории обаче бяха истински. Беше писал за Катса! За счупени вратове и ръце, за отсечени пръсти; за братовчеда, който Катса бе убила неволно като малка. Историците описваха с нескрито благоговение способностите ѝ. Битърблу потрепери при мисълта какво страхопочитание е изпитвал баща ѝ към нещата, от които Катса толкова се срамуваше.

Имаше история и за жена с невероятна червено-златна розова коса; контролирала хората с отровното си съзнание и живеела самотно заради ненавистната си сила. Битърблу усети, че става дума за жената от гоблена в библиотеката, жената в бяло. В очите ѝ обаче нямаше злост и ненавист. Успокояваха я, когато ги съзерцаваше. Или Лек я бе описал погрешно на художника, или той нарочно я бе променил.

Когато си лягаше вечер, понякога Битърблу се утешаваше с другия сън, който бе сънувала в къщата на Теди и Саф — тя е бебе в майчината прегръдка.

* * *

Едва след цяла седмица четене отново излезе в града. Опитваше се с книгите да прогони Саф от мислите си. Не успя. Двоумеше се за нещо, изпълващо я със смътна тревога, ала не бе сигурна какво е.

Върна се в печатницата не защото взе решение, а просто не се стърпя. Задушаваше се в стаята нощ след нощ, терзаеше се, задето не

усеща досега на тъмните улици, а и Теди ѝ липсваше.

Когато пристигна, Тилда работеше до пресата. Саф бе излязъл и я жегна леко разочарование. В задната стая Брен помагаше на Теди да изсърба купа с бульон. Битърблу забеляза колко блажено ѝ се усмихва, когато обира капките от брадичката му. Почуди се какви чувства таи Теди към сестрата на Саф и дали тя ги споделя.

Брен проявяваше добросърдечна неотстъпчивост по отношение на вечерята.

— Ще изядеш всичко — заяви тя, когато Теди се размърда, завъздиша и извърна лице от супата — трябва да се обръснеш — отбеляза после. — С брадата приличаш на труп.

Не особено романтични думи, но Теди се усмихна широко. Брен също се усмихна, стана и го целуна по челото. После отиде в печатницата при Тилда и ги остави сами.

— Теди, преди ми каза, че пишеш книга с думи и книга с истини. Бих искала да прочета книгата с истини.

Теди се усмихна отново.

— Истините са опасни.

— Защо тогава ги записваш в книга?

— За да ги уловя между страниците и да не изчезнат — обясни Теди.

— Щом са опасни, не е ли по-добре да изчезнат?

— Изчезнат ли истините, оставят празни пространства, и те също са опасни.

— Твърде поетично се изразяваш, Теди — въздъхна Битърблу.

— Ще ти отговоря по-просто — кимна той. — Няма как да ти дам да прочетеш книгата ми с истини, защото още не съм я написал. Засега е само в главата ми.

— Ще ми обясниш ли поне какво представляват истините? За Лек ли се отнасят? Знаеш ли какво е направил с всички похитени хора?

— Искрице, мисля, че единствено похитените знаят. А тях ги няма — отвърна Теди.

В магазина се надигнаха гласове. Вратата се отвори, изпълни стаята със светлина и Саф влезе вътре.

— О, чудесно! — втренчи се в масичката до леглото. — Натъпка те с опиати и започна да те разпитва, нали?

— Наистина донесох лекарства. — Битърблу бръкна в джоба на пелерината. — Да облекчат болката ти.

— Или като подкуп? — предположи Саф и изчезна в малката ниша, която служеше за кухня. — Изгладнял съм като вълк — извика той и последва шумно дрънчене.

След миг подаде глава и помоли съвсем искрено:

— Искрице, благодари на Мадлен. Предай ѝ, че не бива да отказва да ѝ плащаме. Няма да се разорим.

Битърблу вдигна показалец пред устните си. Теди спеше.

По-късно Битърблу седеше до масата със Саф и го гледаше как маже сирене върху хляб.

— Дай на мен — протегна ръка, забелязала как стиска зъби.

— Ще се справя — поклати глава той.

— Аз също. И няма да ме боли.

Освен това беше начин да ангажира ръцете и ума си с нещо. Твърде много ѝ харесваше Саф, седнал пред нея, насинен и дъвчещ. Харесваше ѝ твърде много да е в тази стая и да му се доверява и същевременно да не му се доверява, готова да го излъже, ала и да му каже истината. Чувствата ѝ не бяха разумни.

— Гложди ме любопитство какво печатат Брен и Тилда всяка нощ и защо не бива да го виждам.

Той ѝ протегна ръка.

— Какво? — попита подозрително тя.

— Подай ми ръка.

— Защо?

— Искрице, страхуваш се да не те ухапя ли?

Дланта му бе широка и мазолеста като всяка моряшка ръка, която бе виждала. Носеше пръстен на всички пръсти не красиви и тежки като на По, не благороднически накити, но все пак от истинско лиенидско злато като обещите на ушите му. Лиенидите не се скъпяха в това отношение. Бе протегнал очаквателно ранената си ръка и сигурно го болеше.

Тя му подаде своята. Той я улови с двете си длани и я огледа извънредно старателно, прокарвайки върха на палеца си по всичките ѝ пръсти, по кокалчетата, по ноктите ѝ. Бе свел луничавото си лице и тя

се почувства уловена натясно между горещината на дъха му и горещината на кожата му. Вече не искаше да отдръпне ръка. Той обаче се изправи и я пусна.

— Какво ти щукна? — тя съумя някак да вмъкне сарказъм във въпроса.

Той се ухили.

— Имаш мастило под ноктите, пекарке, а не брашно. Дланта ти мирише на мастило. Лоша работа! Ако миришеше на брашно, щях да ти кажа какво печатаме.

— Лъжите ти обикновено не са толкова очевидни — изсумтя тя.

— Искрице, не те лъжа.

— Нима? Никога нямаше да ми кажеш какво печатате.

— А твоята ръка никога не мирише на брашно — усмихна се той.

— Не, разбира се, понеже съм месила хляб преди двайсет часа!

— От какво се прави хлябът, Искрице?

— Каква е Дарбата ти? — отвърна на удара с удар Битърблу.

— О, сега накърняваш чувствата ми — провлече той, без да изглежда ни най-малко посърнал. — Казах го вече и ще повторя — не те лъжа!

— Това не значи, че ми казваш истината.

Той се облегна удобно назад, усмихна се, сви ранената си ръка пред гърдите и задъвка нов залък хляб.

— Защо криеш за кого работиш?

— Защо криеш кой нападна Теди?

— Кажи ми за кого работиш, Искрице.

Битърблу внезапно се натъжи и отчая от всички недомлъвки и неудържимо ѝ се прииска да преодолее своенравието, с което заобикаляше въпросите ѝ.

— Работя за себе си, Саф. Работя сама. Интересува ме истината и имам влиятелни приятели и възможности. Не ти вярвам, но няма значение. Не мисля, че постъпките ти са причина да враждуваме. Искам да разбера какво знаеш. Ако споделяш с мен, ще ти помогна. Ще си сътрудничим.

— Обиждаш ме, ако смяташ, че ще приема толкова смътно предложение.

— Ще ти донеса доказателство — обеща Битърблу; нямаше представа какво има предвид, ала отчаяно вярваше, че ще го измисли. — Ще те убедя, че съм в състояние да ти помогна. А и вече съм ти помагала, нали?

— Не допускам да работиш сама, но, мътните го взели, не се сещам за кого работиш. Замесена ли е майка ти? Знае ли, че излизаш нощем?

Битърблу се замисли как да отговори.

— Ако знаеше, не съм сигурна как щеше да го приеме — отрони най-сетне с нотка на отчаяние.

За миг меките и ясни пурпурни очи на Сапфайър се втренчиха съсредоточено в нея. Тя срещна погледа му, а после отвърна глава, обзета от желание да не е толкова податлива пред хора, които изглеждаха някак по-живи, по-дишащи, по-пламенни от други.

— Дали ако доказателството ти ни убеди да ти вярваме, с теб ще започнем да разговаряме по-прямо? — почуди се Саф.

Битърблу се усмихна.

Саф грабна още едно парче хляб, скочи на крака и кимна към вратата на печатницата.

— Ще те изпратя до вкъщи.

— Няма нужда.

— Приеми го като отплата за лекарствата, Искрице — залюля се на пети той. — Ще те заведе невредима при майка ти.

Жизнеността и думите му твърде често извикваха в съзнанието ѝ представи за желаното, което не може да има. Нямаше как да отхвърли предложението му.

С дълбоко облекчение остави историите на Лек и премина към дневниците на Грела — древния монсийски изследовател. Книгата бе озаглавена „Тежката експедиция на Грела до извора на ХХХХХ“. Името на реката — Дел, както подсказваше контекста — бе заличено навсякъде. Странно.

Един ден в средата на септември тя влезе в библиотеката и видя Дийт да пише, седнал зад писалището си. Свита до лакътя му, котката я изпепели с очи. Битърблу спря пред тях и Дийт побутна нещо към нея, без да вдига глава.

— Следващата книга? — предположи тя.

— Какво друго, кралице?

Попита, защото свитъкът ѝ заприлича по-скоро на купчина листове, увити в груба кожа и завързани с връв. После забеляза картончето, пъхнато под кожената връв: „Книга за шифрите“.

— О! Помня я! — Косъмчетата по тялото на Битърблу внезапно настръхнаха. — Татко наистина ли ми я е давал?

— Не, кралице. Реших, че ще ви е приятно да прочетете книга, избрана за вас от майка ви.

— Да! — Битърблу развърза връвта. — Помня как я четяхме с мама. „Така ще заострим ума си“, казваше. Но... — Битърблу прелисти объркано изписаните на ръка страници. — Не четяхме от тази книга. Онази имаше тъмна корица и беше напечатана. Какво е това? Не познавам почерка?

— Моят е, кралице — обясни Дийт, продължавайки да пише.

— Защо? Ти ли си авторът?

— Не.

— Тогава защо...

— Пренаписвам на ръка книгите, които Лек изгори, кралице.

Нещо заседна в гърлото на Битърблу.

— Лек е изгарял книги?

— Да, кралице.

— От дворцовата библиотека?

— Да. И от други библиотеки, включително частни. Решеше ли да унищожи книга, издирваше всички екземпляри.

— Какви книги?

— Различни. Исторически, медицински, философия на монархията...

— Изгарял е медицински книги?

— Няколко, кралице. И книги за монсийските традиции.

— Като погребването на мъртвите?

Дийт успя да съчетае кимване с намръщване, обагряйки съгласието с порядъчно количество несъгласие.

— Да, кралице.

— И книгите за шифрите, които четях с мама?

— Така изглежда, кралице.

— Колко книги?

— Колко книги какво, кралице?

— Колко книги унищожи!

— Четири хиляди трийсет и едно уникални заглавия, кралице — изрецитира Дийт. — Десетки хиляди отделни екземпляри.

— Небеса! — дъхът на Битърблу секна. — И колко си успял да пренапишеш?

— Двеста четирийсет и пет, кралице, през последните осем години.

Двеста четирийсет и пет от четири хиляди трийсет и една? Пресметна — малко над шест процента; около трийсет книги годишно. Дийт явно възстановяваше цяла книга на ръка — повече от една книга дори — за две седмици. Гигантски подвиг, ала абсурден — нуждаеше се от помощ, от печатари с деветдесет преси. Ако им рецитираше по десет книги наведнъж, по една страница на словослагател или по едно изречение... Колко бързо работеха печатарите? За колко време Брен или Тилда успяваха да отпечатаат по няколко екземпляра и да преминат на следващата страница? И... о, това я ужаси! Ами ако Дийт се разболее? Ако умре? Три хиляди седемстотин осемдесет и шест книги съществуваха единствено и само в Даровития ум на този човек. Достатъчно ли спи? Добре ли се храни? На колко години е? С тази бързина начинанието щеше да му отнеме... над сто и двацет години!

Дийт проговори отново. С усилие на волята тя насочи вниманието си към него.

— Освен унищожените книги Лек ме принуди да променя хиляда четиристотин и четирийсет и пет заглавия, кралице — обясни библиотекарят. — Отстранявах или замествах всички думи, изречения, пасажки, сторили му с неуместни. Поправката на грешките ще почака, докато приключи настоящото си, по-спешно занимание.

— Разбира се — кимна Битърблу.

Почти не чуваше, обсебена от убеждението, че най-важните книги в кралството, които неотложно ще прочете, са двеста четиридесет и петте, пренаписани от Дийт; двеста четиридесет и пет книги, разтърсили толкова дълбоко Лек, че е решил да ги унищожи. Сигурно защото са съдържали истини. Няма значение за какво. На всяка цена щеше да ги прочете.

— „Тежката експедиция на Грела до извора на ХХХХХ“ — добави тя, внезапно проумяла. — Лек те е принудил да задраскаш Дел

навсякъде.

— Не, кралице. Задрасках думата „Сребърна“.

— Сребърна ли? Но книгата е за река Дел. Познах географията.

— Истинското име на река Дел е река Сребърна, кралице — уведоми я Дийт.

Битърблу го зяпна учудено.

— Но всички я наричат Дел!

— Да. Благодарение на Лек почти всички я наричат така. Грешат.

Тя облегна длани върху писалището, твърде зашеметена да остане права без опора.

— Дийт — отрони със затворени очи.

— Да, кралице — подразни се той.

— Знаеш ли нишата, където се намират гобленът с червенокосата жена и детето — замък?

— Разбира се, кралице.

— Искам да сложат там маса и върху нея да струпаш пренаписаните книги. Ще ги прочета и това ще е работното ми място.

Битърблу излезе от библиотеката, притиснала до гърдите си ръкописа за шифрите, сякаш не е съвсем веществен. Все едно, ако не го прегръща здраво, ще изчезне.

14.

В „Книга за шифрите“ имаше малко информация, която вече да не ѝ е известна. Не беше сигурна дали защото я е чела, или просто защото различните видове шифри бяха част от ежедневието ѝ. Личната ѝ кореспонденция с Рор, Скай, с приятелите ѝ от Съвета, дори с Хелда бе кодирана. Боравеше лесно с шифри.

Книгата разглеждаше историята на шифрите, изобретени преди векове от секретаря на сундерския крал, който един ден установил, че уникалните фигури от дърворезбата по стенната ламперия наброяват двайсет и осем, колкото били буквите от азбуката по онова време. Така на света се появил първият прост заместващ шифър — всяка фигура символизирала буква от азбуката. Системата работела успешно, докато някой не забелязал как кралският секретар се взира в стената и пише. Следваше идеята за разбърканата азбука — тя заменя истинската и изисква ключ за дешифриране. Битърблу използваше този метод с Хелда. Например ключът „СОЛЕН КАРАМЕЛ“. Първо, от него се отстраняваха повтарящите се букви — тоест, оставаше „СОЛЕНКРМ“. Второ, буквите от азбуката продължаваха от мястото, където свършваше ключът, като се прескачаха вече използваните букви и се започваше от А, след като се стигне до Я. Получената азбука: С, О, Л, Е, Н, К, Р, М, П, Т, У, Ф, Х, Ц, Ч, Ш, Щ, Ъ, Ь, Ю, Я, А, Б, В, Г, Д, Ж, З, И, Й се използваше за написването на кодираното съобщение.

Тайното послание: „Пристигна писмо от лейди Катса“ изглеждаше така: „Чшмщъмехс чмщфц цъ укпнм тсъщ“.

Шифърът на Битърблу в писмата ѝ до Рор започваше със същото условие, но действаше на няколко нива едновременно и използваше няколко азбуки в едно и също послание, като броят и редът им зависеха от променлива серия от ключове. В шифрованите си послания до Битърблу Скай вмъкваше ключовете така, че само тя да го разбере.

Битърблу бе поразена — до дъното на душата си — от Дарбата на Дийт. За пръв път осъзнаваше на какво е способен библиотекарят. Държеше го в ръцете си — възстановена книга, описваща дванайсетина различни видове шифри, илюстрирани с примери,

повечето от които изглеждаха безсмислен низ от написани напосоки букви. Разбира ли всичко, което чете? Или запомня само външния вид на символите и как са разположени върху страницата?

В „Книга за шифрите“ нямаше кой знае какво за изучаване. И все пак тя четеше всеки ред, обмисляше го и се опитваше да съживи спомена как седи пред огъня с Ашен и разлиства книгата.

Успееше ли да намери време, Битърблу продължаваше да излиза нощем. В средата на септември Теди вече бе поукрепнал, седеше, дори се придвижваше с помощ от стая в стая. Един ден когато не печатаха нищо, Теди ѝ показа как се работи с машината. Трудно се боравеше с миниатюрните шаблони на буквите.

— Бързо схващаш — похвали я Теди, докато се бореше с „и“, което не искаше да застане с главата надолу в матрицата.

— Не ме ласкай. Пръстите ми са непохватни като наденички.

— Вярно, но не се затрудняваш да подреждаш думите отзад напред. Тилда, Брен и Саф имат сръчни пръсти, но винаги разместват буквите и объркват огледалните. Ти не сгреши нито веднъж.

Битърблу сви рамене и ръцете ѝ заработиха по-бързо с по-тежките букви — м-тата, о-тата и у-тата.

— Все едно използвам шифър. Част от мозъка ми се съсредоточава и превежда.

— Често използваш шифър, а, пекарке? — попита Саф, току-що влязъл през външната врата. Сепна я и тя изпусна едно „у“ на грешно място. — За тайните рецепти на дворцовата кухня?

Седмица по-късно една сутрин Битърблу изкачи стълбите до кулата, влезе и видя стража Холт, кацнал върху перваза на отворен прозорец. С гръб към стаята той се надвесваше надолу, уловил се небрежно за рамката.

— Холт! — извика тя в първия безразсъден момент, решила, че някой е паднал през прозореца и Холт гледа тялото. — Какво стана?

— О, нищо, кралице — отговори ѝ спокойно той.

— Нищо ли? — изкрещя Битърблу. — Сигурен ли си? Къде са всички?

— Тиел е някъде долу — заизрежда той, все така надвесен рисковано през прозореца, с ясен и отчетлив глас, та да го чуе. —

Дарби е пиян. Ранмуд е на среща в града, а Руд уточнява графика на съдиите от Дворцовия съд.

— Но... — сърцето на Битърблу бумтеше като чук и се опитваше да изскочи от гърдите ѝ. Прииска ѝ се да сграбчи стража и да го дръпне в стаята, но се страхуваше да не го хване неправилно и да го блъсне в бездната. — Холт! Слизай от там! Какво те прихваща?

— Питам се какво ще се случи, кралице — обясни той, надничайки надолу.

— Връщай се веднага в стаята — нареди му тя.

Холт сви рамене и скочи на пода точно когато Тиел влезе в кабинета.

— Какво има? — попита той, поглеждайки ту Битърблу, ту Холт. — Какво става тук?

— Питал си се какво ще се случи ли? — възмути се Битърблу, пренебрегвайки въпроса на Тиел.

— Не ви ли е чудно, кралице, какво ще се случи, ако скочите от висок прозорец? — поинтересува се Холт.

— Не! — извика Битърблу. — Не се чудя какво ще се случи! Знам какво! Ще се разбия на пух и прах. Ти — също. Дарбата ти е сила, Холт, нищо друго!

— Не смятах да скачам, кралице. — Нехайният му тон започваше да я вбесява. — Искях само да видя какво би се случило.

— Холт — процеди през зъби Битърблу, — забранявам ти, абсолютно ти забранявам да се качваш по первазите на прозорците и да гледаш надолу, питайки се какво ще се случи. Разбираш ли?

— Наистина! Опомни се, човече! — Тиел сграбчи Холт за яката и го повлече към вратата. Изглеждаха почти комично, понеже стражът бе по-едър от него, двацет години по-млад и неизмеримо по-силен. Той обаче просто сви рамене и не оказа съпротива. — Спри да плашиш кралицата!

Съветникът отвори вратата и избута Холт навън. Затръшна я и се обърна към Битърблу.

— Добре ли сте, кралице?

— Не разбирам никого — призна отчаяно тя. — И нищо. Тиел, как да съм кралица на откачалки?

— Наистина необичайна приумица, кралице — съгласи се Тиел, взе куп харти от писалището си, изпусна ги на пода, вдигна ги отново

и ѝ ги подаде с мрачно лице и треперещи ръце.

— Тиел? Ранен ли си? — попита Битърблу, забелязала изпод ръкава му да се подава превръзка.

— Дреболия, кралице. Порязах се.

— Прегледа ли те лечител?

— Не е необходимо, кралице. Сам се оправих.

— Искам Мадлен да провери дали раната не се нуждае от шевове.

— Не се нуждае от нищо.

— Лечителят ще прецени, Тиел.

Тиел изопна рамене и се изправи в цял ръст.

— Заши я лечител, кралице — заяви той.

— Нима? А защо ми каза, че сам си се справил?

— Справих се, като отидох при лечител.

— Не ти вярвам. Покажи ми шевовете.

— Кралице...

— Руд! Помогни на Тиел да развърже бинта, за да видя шевовете — нареди тя на белокосия съветник, влязъл стаята, запъхтян от изкачените стъпала.

С доста учудено изражение Руд се подчини на нареждането. След миг тримата се втренчиха в дългия, диагонален прорез върху вътрешната страна на китката на Тиел и основата на дланта му. Изглеждаше умело зашит.

— Как го направи? — попита Руд, очевидно потресен.

— Счупено огледало — отвърна безизразно Тиел.

— Оставена без грижи, такава рана влече сериозни последствия — прецени Руд.

— Въпросната рана е свръх обгрижена — успокои го Тиел. — А сега ме извинете. Чака ме много работа.

— Тиел — обади се бързо Битърблу, чудейки се как да задържи вниманието му. Дали въпрос за името на реката ще подобри положението, или ще го влоши. — Името на река...

Взря се за миг в него, търсейки пролука в крепостта на лицето му, в стоманените ровове на очите му. Намери само необяснима, съкровена злочестина. Руд сложи длан върху рамото на Тиел и зацъка с език. Тиел се отърси от ръката му и застана до писалището си. Битърблу забеляза, че накуцва.

— Тиел? — реши да го попита друго.

— Да, кралице? — прошепна Тиел с гръб към нея.

— Знаеш ли от какво се прави хлябът?

След миг Тиел се обърна към нея.

— Мая, кралице, за да бухне — подхвана. — Брашното е основната съставка, мисля. Вода или мляко — продължи, набрал увереност. — Сол вероятно? Да ви намеря ли рецепта, кралице?

— Да, Тиел, ако обичаш.

Тиел тръгна да търси рецепта за хляб — нелепа задача за главен съветник на кралицата. Докато го наблюдаваше как изкуцуква през вратата, тя видя, че косата му е оредяла на темето. За пръв път го забелязваше и ѝ се стори непоносимо. Помнеше Тиел с тъмна коса. Помнеше го самонадеян и уверен; помнеше го и съсипан и разплакан, объркан, окървавен на пода в стаята на майка ѝ. Помнеше го по много начини, ала никога не бе мислила за него като за остаряващ мъж.

После тя се запъти към библиотеката, първо обаче спря в покоите си. Измъкна списъка със загадки от странната илюстрирана книга, препрочете го, свъсила вежди, и предположи, че списъкът също е вид шифър, защото всяка част от него има значение, но още не го е разкрила. Борейки се с напиралите сълзи, усетила колко ѝ е дотегнало от тревогите, а и от чудатостите и лъжите на хората, написа „ПРОКЛЯТИЕ“ с големи букви в долния край на листа — заключение, обобщаващо недоволството ѝ от положението. Представи си колко благословено лесно щеше да е, ако списъкът наистина бе шифър, а „проклятие“ — ключ за разгадаването му.

По, помисли си, устремена към библиотеката и въоръжена със списъка. Тук ли си? Имам въпроси към теб.

В библиотеката писалището на Дийт беше празно, ако не броим котката, свита на кълбо, с изпъкнали гръбначни прешлени — остри и видими до един. Битърблу я заобиколи отдалеч. Защура се от стая в стая, докато най-сетне откри Дийт, застанал между два реда рафтове. Използваше празната полица пред него за плот и пишеше яростно. Запълваше страница след страница. Стигна до края на една, вдигна я, развя я да изсуши мастилото и я остави настрана, вече подхванал следващата. Битърблу се удиви с каква бързина пише. Дийт стигна

края на страницата и веднага започна друга. Изписа и нея, взе нова, ала внезапно изпусна писалката, изправи се със затворени очи и заразтрива ръката си.

Битърблу прочисти гърло. Дийт подскочи и впи в нея ококорените си разноцветни очи.

— А, кралице... — сви устни като човек, забелязал дупка в ябълката, който констатира: „А, червей“.

— Дийт, имам списък с въпроси — Битърблу размаха листа пред него. — Искам да разбера дали ти, като мой библиотекар, знаеш отговорите или как да ги открия.

По лицето на Дийт се изписа отвратено изражение, сякаш го отклонява от истинската му работа. Разтърка пак ръка и тя си пожела мълком схванатите мускули да го стягат като менгеме. Накрая той се пресегна без предупреждение и грабна листа.

— Хей! — стресна се Битърблу. — Върни ми го!

Той го погледна отпред и отзад и й го подаде, без дори да вдига очи, втренчени в празното пространство. Сбърчи замислено чело и Битърблу си спомни с тревога, че прочете ли нещо, Дийт го запомня завинаги. Тя препрочете двете страници отново, опитвайки се да прецени щетите.

— Немалко въпроси, кралице, са доста общи — отбеляза Дийт, продължавайки да се вира във въздуха. — Например „Защо всички са шантави?“. И въпросът защо навсякъде се натъквате на липсващи части от...

— Дойдох да те попитам друго — прекъсна го сприхаво Битърблу. — Дали знаеш какво е правел Лек и кой ме лъже?

— Колкото до въпроса за причините да откраднеш водоливник, кралице — продължи Дийт, — престъпността е естествено проявление на човешката природа. Всички сме отчасти светлина и отчасти сянка...

— Дийт, не ми губи времето — предупреди го Битърблу.

— „Проклятие“ въпрос ли е, Ваше Величество?

Битърблу усети как всеки момент ще направи нещо непростимо — ще се засмее. Прехапа устни и смени тона.

— Защо ми даде онази карта?

— Карта ли, кралице?

— Малката, от мека кожа — напомни му Битърблу. — Защо щом работата ти е толкова важна и не търпи отлагане, дойде лично в

кабинета ми да я донесеш?

— Защото принц По ме помоли, кралице — отговори Дийт.

— Разбирам. И?

— Какво „и“, кралице?

Битърблу зачака търпеливо, вперила очи в неговите.

Най-сетне той отстъпи.

— Нямам представа дали някой ви мами и кой е той, кралице. Не виждам друго обяснение, освен естествената склонност на човека да лъже. А ако ме питате какво е правил тайно крал Лек, редно е вие да знаете по-добре от мен. Виждали сте го по-често.

— Не съм посветена в тайните му.

— Нито пък аз, кралице, а вече споменах, че не знам да е оставил писмени свидетелства, документирани лично от него или от другияго.

Не искаше да доставя на Дийт удоволствие, показвайки му колко я е разочаровал. Понечи да се обърне, за да не види лицето ѝ.

— Известен ми е отговорът на първия въпрос, кралице — уведоми той гърба ѝ.

Битърблу се закова на място. Първият въпрос бе: „Кои са «приближените» ми?“.

— Въпросът съвсем очевидно е свързан с думите, написани на втората страница, нали, кралице?

Думите на Теди.

— Да — Битърблу се обърна отново към него.

— „Надявам се малката кралица да е в безопасност без теб днес, понеже приближените ѝ са ловки като теб“ — издекламира Дийт. — „Научиш ли се веднъж да режеш и шиеш, възможно ли е да го забравиш с времето? Дори да е времето на Лек? Притеснявам се за нея. В мечтите си виждам как кралицата търси истината, но как ще я намери, ако тя я превърне в нечия жертва?“. Пред някой от лечителите ви ли са изречени тези думи, кралице?

— Да — прошепна Битърблу.

— Да предположа ли тогава, кралице, че сте в неведение как преди четирийсетина години, преди Лек да се възкачи на трона, съветниците ви Тиел, Дарби, Ранмуд и Руд бяха брилянтни млади лечители?

— Лечители! Обучени лечители?

— После Лек уби стария крал и кралицата — продължи Дийт, — короняса се и назначи лечителите за съветници, вероятно с надежда да застане между тях и медицинската им професия. Думите значат, че лечителят си остава лечител — преди четирийсет години и сега. Тоест, вие сте в безопасност в обкръжението на „приближените си“, кралице, дори когато официалните ви лечители не са на разположение.

— Откъде знаеш?

— Не е тайна, кралице, за всеки, който си спомня. Медицинските наръчници, написани от Тиел, Дарби, Ранмуд и Руд, когато са били студенти по медицина, опресняват паметта ми. Съдейки по тях, четиримата са били многообещаващи лечители.

Битърблу си спомни как преди малко Руд и Тиел се взираха в раната на Тиел. Спомни си спора с Тиел, който първо заяви, че сам е превързал раната си, а после — как я е зашил лечител.

И двете ли твърдения бяха верни? Би ли успял да я зашие сам? А после да скрие уменията си от нея, както я е заблуждавал открай време?

— Съветниците ми са били лечители... — повтори гласно тя, обзета от внезапна умора. — Защо Лек е избрал лечители за политически съветници?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна припряно Дийт. — Знам само, че го е направил. Искате ли да прочетете медицинските наръчници, кралице?

— Да — кимна тя без особен ентузиазъм.

В същия момент между рафтовете изникна По, понесъл котката и — удивително! — шепнейки гальовно в дрипавата ѝ козина.

— Дийт, Обичливко мирише чудесно днес. Къпал ли си го?

— Обичливко? — поразена, Битърблу се втренчи в Дийт. — Котката се казва Обичливко? Не можа ли да ѝ измислиш по-иронично име?

Дийт изсумтя презрително. Пое нежно Обичливко от ръцете на По, събра листовите си и се отдалечи с отсечена крачка.

— Не бива да обиждаш котките на хората — укори я меко По.

Битърблу разтърка плитките си, все едно не го чува.

— Благодаря ти, че дойде, По. Ще ми помогнеш ли?

— Вероятно. Какво си намислила?

— Два въпроса за двама души — обясни Битърблу.

— Да? За Холт ли? — предположи По.

Битърблу въздъхна леко.

— Искам да разбера какво го е прихванало. Попитай го защо днес беше кацнал върху перваза на прозореца ми и виж как ще почувстваш отговора му.

— Кацнал ли? Как така?

Битърблу отвори съзнанието си да му покаже спомена.

— Хм. Странно наистина — съгласи се По и очите му заблестяха кротко. — Не си сигурна какъв въпрос искаш да задам на Тиел?

— Да — призна тя. — Обърква ме. Непредсказуем е. Лесно се разстройва, а днес имаше ужасна рана на ръката. Настоях за обяснение, но той ми отговаряше уклончиво.

— Сигурен съм, че е загрижен за теб, Бръмбарче. Ако имаш обаче основателна причина да се съмняваш в благонадеждността му, ще му задам цяла книга с въпроси, независимо дали искаш, или не.

— Всъщност му се доверявам — сбърчи чело Битърблу. — Просто ме тревожи, а не съм сигурна защо.

По извади малка кесия от джоба си и я отвори. Битърблу бръкна в нея и си взе ментово драже с шоколадова глазура.

— Научих, че Данзол има роднини и приятели в Естил, Бръмбарче. Какво мислиш? — попита я По, докато се клатеше напред-назад и смучеше дражето си.

— Мисля, че е мъртъв и няма значение — отвърна глухо Битърблу.

— Има значение — възрази По. — Ако е смятал да те продаде на някого в Естил, значи имаш врагове там и това е важно.

— Да — въздъхна Битърблу. — Знам.

— Знаеш, но ти е все едно.

— Не ми е все едно, По. Просто са ме налегнали и други грижи.

Ако е възможно...

— Да?

— Питай Тиел защо куца.

15.

На другия ден Битърблу намери доказателство, за да убеди Саф колко е полезна.

Беше в библиотеката — отново — и се чудеше колко ли пъти ще ѝ се отдава да напуска работното си място и да се крие в нишата, преди съветниците ѝ да изгубят напълно търпение. Върху масата пред нея на високи купчини бяха натрупани двеста четиридесет и четири ръкописа, увити в мека кожа и завързани с меки кожени върви. Под вървите Дийт бе пъхнал картонче със заглавието на книгата, автора, датата на първото издание, датата на унищожаването и датата на възстановяването. Битърблу разместваше ръкописите и ги пренареждаше, за да прочете всички заглавия. Книги за монсийските обичаи и традиции, за монсийските празници, съвременна монсийска история преди управлението на Лек. Книги от философи, претеглящи достойнствата на монархията и републиката. Медицински книги. Странен биографичен справочник за Даровити, прославили се като укриватели на Дарбата си, преди истината да излезе наяве.

Затрудняваше се да избере откъде да започне. *Трудно ми е, защото не знам какво търся*, помисли си тя и в същия миг откри нещо. Не голяма мистерия, а дреболия, но важна. Сграбчи я, удивена как изобщо я е намерила. „Традиционни монсийски целувки“.

Заглавието бе в списъка, показан ѝ от Саф — описа на откраднатото, което той се опитваше да върне на хората на Данзол. И ето я книгата — цяла-целеничка пред нея, оживяла отново.

Защо да не я разгледам, рече си тя и развърза ръкописа. Разчисти място върху слънчево петно, седна и зачете.

* * *

— Кралице.

Битърблу подскочи, вгълбена в описанието на четирите монсийски празника на тъмнината и светлината — пролетното и

есенното равноденствие и зимното и лятното слънцестоене. Знаеше, че около датата на зимното слънцестоене се чества завръщането на светлината, ала очевидно преди Лек в Монсий бяха празнували и четирите явления. Хората обличали ярки дрехи, украсявали лицата си с боя и се целували, както повелявала традицията. Въображението на Битърблу се бе потопило в частта с целуването. Ето защо не се зарадва да види киселото лице на Дийт.

— Да? — подкани го тя.

— Съжалявам, но се оказа, че не мога да ви предоставя медицинските наръчници на съветниците ви, кралице.

— Защо?

— Липсват, кралице — натърти той всяка сричка.

— Липсват ли? Как така?

— Няма ги на мястото им, кралице, и сега ще се наложи да ги търся, вместо да върша по-важната си работа.

— Хм — сви устни Битърблу, обзета от ненадейно недоверие към него.

Наръчниците едва ли бяха съществували някога. Прочел въпросите ѝ, Дийт вероятно бе съчинил цялата история, за да се позабавлява. Надяваше се опасенията ѝ да са безпочвени, разбира се, понеже той твърдеше, че възстановява точно истините, заличени от Лек.

Следващият път, когато Дийт я стресна, Битърблу бе задрямала, подпряла буза върху „Традиционните монсийски целувки“.

— Кралице?

Битърблу ахна сепнато, изправи се твърде бързо и вратът ѝ се схвана. О... Къде...

Сънуваше. Събуди се, ала сънят избяга, както имат навик да правят сънищата, и тя се опита да го улови — майка ѝ бродира, чете. И двете едновременно? Не, Ашен бродираше, пръстите ѝ се стрелкаха като светкавици, а Битърблу четеше на глас от книга, избрана от нея — трудна книга, но омайваща в моментите, когато я разбираше. Лек обаче влезе в стаята и я попита какво чете, изслуша обяснението ѝ, засмя се и я целуна по бузата, врата и гушката. Взе книгата и я хвърли в огнището.

Да. Спомни си унищожението на „Книгата за шифрите“.

Битърблу избърса с длан гърлото си, все едно е мръсно. Разтри схванатите мускули на врата си, леко замаяна от избледняващия сън и с чувството, че не е съвсем на този свят.

— Сега пък какво има, Дийт?

— Извинете, че прекъснах дрямката ви, кралице — каза той, втренчен във върха на носа си.

— О, не ми го натяквай, Дийт.

Той прочисти шумно гърло.

— Кралице, ще продължавате ли да препрочитате книгите от детството си? Ако възнамерявате, донесъл съм сборник с небивалици за чудодейно изцеляване.

— Написани от Лек?

— Да, кралице.

Битърблу изопна рамене и затършува из книгите върху масата, търсейки двете медицински книги, възстановени от Дийт. Те не бяха небивалици, а истински.

— Значи е унищожавал медицински книги, а ми е давал да чета другите?

— Щом съществуват в ума ми, кралице, не са унищожени — обиди се Дийт.

— Разбира се — въздъхна тя. — Добре. Ще намеря време да я прочета. Колко е часът? Ще се връщам в кабинета си, преди да дойдат да ме търсят.

С влизането в големия двор обаче, Битърблу видя Гидън. Седеше на ръба на фонтана, подпрял се с лакти върху коленете. Разговаряше непринудено с жена, която подкастрираше с градински ножици хълбоците на коня храст. Даян — главната градинарка. Недалеч от тях Фокс се крепеше върху високите клони на дърво и подрязваше цъфнал бръшлян, сипейки дъжд от потъмнели, съсухрени листа.

— Фокс, работиш навсякъде, а? — подвижна Битърблу, проточила врат над купчината книги и листове в ръцете ѝ.

— Където съм необходима, кралице — примижа срещу нея Фокс с разноцветните си сиви очи и блеснала под листата коса. Усмихна ѝ се.

Зеленият кон, който Даян оформяше, се издигаше от основата на два храста, засадени близо един до друг. Разцъфнал бръшлян се виеше около гърдите му и се спускаше надолу по краката му.

— Не ставайте — Битърблу възпря Даян и Гидън, но той вече се бе изправил и протегнал ръце да поеме товара ѝ. — Добре, ето — тя му подаде двете медицински книги, а после седна да прибере страниците на „Традиционни монсийски целувки“ на сигурно място в кожената им подвързия. — Кой направи зелените скулптури? Ти ли, Даян? — попита тя, поглеждайки към коня, който изглеждаше наистина внушително.

— Не, градинарят на Лек, кралице — отвърна сухо Даян. — По идея на Лек. Аз просто ги поддържам.

— Не си ли била градинарка на Лек?

— Баща ми беше градинар на Лек, кралице. Мъртъв е — Даян изохка, стана и тръгна към зелена статуя на мъж с цъфнала в синьо коса в другия край на двора.

— Е, винаги е приятно да чуеш, че и бащата на някой друг е убит — смути се Битърблу.

— Отнесе се грубо към теб — отбеляза извинително Гидън и седна до нея.

— Не прекъснах важен разговор, надявам се.

— Не, кралице. Разказвах ѝ за родния си дом.

— Мидлънските равнини, нали?

— Да, кралице, на запад от града на Ранда.

— Красиво ли е там?

— Така мисля, кралице. Любимата ми земя във всички седем кралства — той се облегна назад и по лицето му пробяга усмивка.

Чертите му се преобразиха и внезапно в съзнанието ѝ изплуваха приятните традиции на монсийските празници. Почуди се дали Гидън дели постелята на жена, или на мъж тук, в двореца ѝ. Поруменяла, попита припряно:

— Как напредва работата ви?

— Добре. — Гидън сниши глас и повдигна многозначително вежди към дървото, където Фокс продължаваше да почиства изсъхналите цветове и листа. Бълбукането на фонтана заглушаваше думите му. — Ще изпратим някого през тунела на Пайпър, за да се свържем с естилските бунтовници, които поискаха помощ. Възможно е да има и втори тунел в източните естилски планини, близо до мястото, където е разквартирувана една от армиите на Тигпен. Ще проверим

дали наистина съществува. Обхождан е в двата края, но явно никой не го е изминавал целият.

— Катса? — предположи Битърблу. — Или По?

— Катса ще търси във втория тунел. По или аз, а най-вероятно и двамата ще тръгнем по първия да установим контакт.

— По няма ли да привлече внимание, ако се появи ненадейно в Естил, започне да се среща с простолюдието и да задава очебийни въпроси? Той е като светец лиенидски паун, нали?

— Невъзможно е да се дегизира — съгласи се Гидън. — Но и умее да се промъква незабелязано. И притежава странна способност да развързва езиците на хората — добави той с многозначителен тон, който накара Битърблу да се втренчи за момент в дланите си, вместо в очите му, страхувайки се какво ще издаде погледът ѝ.

Порица мислено По. Та Гидън се излага на опасност редом с теб. Не е ли редно да знае каква Дарба притежава приятелят му? Мислиш ли, че някой ден няма да разбере? И че когато разбере, няма да се наскърби? После закри лице с длани и зарови пръсти в косата си.

— Добре ли си, кралице?

Не беше добре; прималя ѝ не от лъжите на По, а от нейните.

— Гидън, ще те подложат на експеримент, който не съм пробвала с друго.

— Чудесно — кимна ведро той. — Налага ли се да нося шлем?

— Вероятно — усмихна се тя, — ако в експеримента участваше Катса. Аз просто искам да има един човек, пред когото да не изричам лъжа. Отсега нататък този човек ще си ти. Дори няма да ти отговарям уклончиво. Ще ти казвам истината или няма да казвам нищо.

— Ха! — Гидън се почеса по главата. — Ще си измисля много нетактични въпроси.

— Не злоупотребявай. Не бих ти предложила, ако имаше навик да задаваш нетактични въпроси. Добре е също, че не си ми съветник, братовчед или прислужник. Понеже не си и монсиец, нямаш морален дълг да се замесваш в делата ми. А и не смятам, че ще споделяш с По всичко, което ти казвам.

— Даже не бих помислил да споделям чутото с По.

От свършено нехайния тон на Гидън косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. *„По“*, изрече мълком тя, *кажи ми каквото вече знае.*

— Разбирам, кралице — продължи Гидън. — Възприемам доверието ти като дар, защото не съм го заслужил. Обещавам да пазя ревностно в тайна всичко, което решиш да разкриеш пред мен.

— Благодаря, Гидън — отвърна поласкана тя и заподръпва вървите на „Традиционните монсийски целувки“ с пълното съзнание, че е време да стане, защото някъде Ранмуд кипи от гняв, а Тиел се претоварва с работа, за да навакса с изоставените от нея документи. — Гидън...

— Да, кралице.

Глураво е да се доверяваш, помисли си тя. Защо всъщност реших да му се доверя? Несъмнено защото работи за Съвета и умее да избира приятели. Ала не е ли и заради гласа му? Обичам да го слушам. Харесва ми дълбокият тембър, с който произнася: „Да, кралице“.

Тя издаде звук — наполовина изсумтяване, наполовина въздишка. После, преди да успее да изрече въпроса си, Ранмуд изскочи от голямото преддверие, видя я и тръгна към нея.

— Кралице! — възкликна рязко и се надвеси над нея, принуждавайки я да извие врат нагоре, за да го погледне. — Отсъствате недопустимо дълго от кабинета си в работно време!

Днес съветникът ѝ изглеждаше много сигурен в себе си, прокарвайки окичените си с пръстени ръце през тъмната коса, която изглежда не възнамеряваше да олисява.

— Нима? — присви коварно очи Битърблу.

— Боя се, че не съм снизходителен колкото Тиел — усмихна ѝ се той. — Днес и Дарби, и Руд са неразположени, а на връщане от града ви намирам да бърборите с приятели, да се припичате на слънце и да разлиствате прашни стари ръкописи. С Тиел изнемогваме заради занемарената ви работа, кралице. Разбирате ли ме?

Битърблу подаде „Монсийските традиционни целувки“ на Гидън и се изправи, като принуди Ранмуд да отскочи назад, за да не се сблъскат. Разбра го, долови и обидния му високомерен тон. Не ѝ хареса и как очите му обхождат книгите в ръцете на Гидън — сякаш всъщност не ги смята за безобидна отживелица, а ги преценява и не одобрява видяното.

Прииска ѝ се да му каже, че дори дресирано куче е способно да навакса занемарената от нея работа. Прииска ѝ се да му обясни, че някак си — по начин, който не е в състояние нито да обоснове, нито да

оправдае — времето извън кабинета ѝ е също толкова важно за кралството, колкото очакващите я в кулата харти, разпоредби и закони. Някакъв инстинкт обаче ѝ подшушна да не споделя мислите си. За да защити книгите, които Гидън притискаше до гърдите си.

— Ранмуд, подочух, че си ловък манипулатор. Постарай се да ме убедиш да те харесам — каза му тя вместо това. — Аз съм кралицата. Животът ти ще бъде по-спокоен, ако те харесвам.

Изненадата на Ранмуд я изпълни със задоволство. Той замръзна с вдигнати вежди и устни, оформили „о“. Приятно ѝ стана да види глупавото му изражение и как се бори да възвърне достолепното си самомнение. Най-сетне той просто се върна в двореца.

Битърблу седна отново до Гидън, който се мъчеше не съвсем успешно да прикрие усмивката си.

— Преди да дойде Ранмуд, се канех да ти задам неприятен въпрос — призна Битърблу.

— Целият съм в слух, кралице — окуражи я Гидън, продължавайки да се бори с лицето си.

— Хрумва ли ти причина Лек да избере четирима лечители за съветници?

Гидън се замисли.

— Ммм... да.

— Кажи ми. Едва ли ще ме изненадаш — подтикна го тъжно тя.

— Е, всички знаят как Лек се е отнасял с животните. Наранявал ги, изчаквал раните им да зараснат и пак ги намушквал. Ами ако е изтезавал и хора по същия начин? Колкото и противно да изглежда, щом политиката му е включвала такива методи, изглежда логично да са му необходими лечители.

— Лъжат ме — прошепна Битърблу. — Твърдят, че не знаят какво е вършел тайно, но ако са лекували жертвите му, са виждали ясно злодеянията му.

Гидън замълча.

— Твърде болезнено е да обсъждаш някои теми — констатира тихо той.

— Знам, Гидън, знам. Би било жестоко да ги разпитвам. Но как да помогна на хората си, при положение че не разбирам какво се е случило тогава? Не е ли ясно колко ми е необходима истината?

16.

Същата нощ Саф се спусна главоломно към нея. Сграбчи я запъхтян в уличката, избута я през изкъртена врата в смрадливо помещение и я притисна до стената. През цялото време ѝ шепнеше трескаво: „Аз съм, Искрице, аз съм. Не ме удряй, аз съм“. Тя обаче успя да извади ножовете си и да го срита в слабините, преди да разбере какво се случва.

— Уфффф... — простена той и се сгъна одве, но продължи да я затиска с тяло.

— Какви ги вършиш, мътните го взели? — просъска му Битърблу, борейки се да се освободи.

— Открит ли ни, ще ни убият. Затваряй си устата! — заповяда ѝ той.

Битърблу се разтрепери — не само от собствената си уплаха и объркване, но и от страх какво щеше да направи през първите мигове, ако той ѝ бе позволил да замахне с ножа. После в уличката зашляпаха стъпки и тя забрави всичко.

Стъпките подминаха изкъртената врата, продължиха напред, забавиха ход. Спряха. Смениха посоката и пропълзяха обратно към сградата, където се криеха Саф и Битърблу. Той изруга тихо в ухото ѝ.

— Знам едно място — повлече я към другия край на помещението. Тихо, дълбоко, живо дихание съвсем близо до нея я стресна до смърт, но той ѝ прошепна: — Качвай се.

Тя протегна объркано ръце и напипа стълба. Внезапно проумя защо мястото мирише така. Беше обор, дишащото същество бе крава, а Саф искаше да се покатерят някъде.

— Качвай се — повтори той и я побутна, доловил колебанието ѝ. — Тръгвай!

Битърблу се пресегна, улови желязна халка и запълзя нагоре. Не мисли, рече си, не чувствай. Просто се качвай. Не виждаше накъде отива и колко стъпала ѝ остават. Не виждаше и колко високо се намира и си представяше само празнота отдолу.

Саф първо я следваше, после я настигна.

— Май не обичаш стълби — прошепна ѝ.

— В тъмното... в тъмното — заекна засрамена тя.

— Ясно, ясно. — Той я сграбчи, обърна я с лице към себе си и я понесе като дете. Тя уви крака и ръце около него, все едно е колона, защото нямаше друг начин. Той заизкачва пъргаво стълбата. Едва когато я пусна на твърда земя, у нея се надигна гняв. Не ѝ остана време обаче да доосъзнае чувството, понеже Саф я повлече напред. Едва сега проумя, че се намира върху покрив. Саф я теглеше нагоре към по-висок покрив на по-висока сграда. Издърпа я по стръмен ламаринен скат, прехвърли я през билото му и продължиха от другата страна. После следваше нов покрив, още един и още един.

По шестия или седмия покрив той я избута нагоре към съседна стена и приклепна в основата ѝ. Тя се строполи до него, притисната до прекрасната, стабилна стена.

— Мразя те. Мразя те — повтори, треперейки.

— Знам. Съжалявам — извини се той.

— Ще те убия. Ще...

Усети, че ще повърне. Извърна се с гръб към него, свила колене върху покрива, вкопчена в хлъзгавата ламарина. Бореше се да преглътне горчилката, надигнала се в гърлото ѝ. В продължение на цяла минута успя да не повърне.

— Как ще слезем от тук? — попита нещастно.

— Над печатницата сме — обясни ѝ той. — През ей този прозорец се влиза в спалнята на Брен и Тилда. Никакви стълби повече, обещавам.

Печатницата. Тя си пое дълбоко дъх и усети, че ламариненият покрив сякаш не се опитва толкова упорито да я запрати долу. Намести се внимателно с гръб към стената и нагласи по-удобно чантата с „Традиционните целувки“, провесена през врата ѝ. Погледна крадешком към Сапфайър. Той лежеше по гръб със свити колене и съзерцаваше небето. Профилът му тъмнееше, но тя зърна бледото сияние върху ухото му.

— Съжалявам — прошепна. — Страхувам се от височини.

Той обърна лице към нея.

— Не бой се, Искрице. Има ли начин да ти помогна? С математика например? — предложи ведро, надигна се и бръкна в

джоба на палтото си. Извади познатия ѝ златен диск. — Ето — подхвърли го в скута ѝ. — Каж ми колко е часът.

— Не го ли върна на семейството на часовникарката?

— О, ще го върна, разбира се. Просто... се привързах към него.

— Привързал си се? — изсумтя Битърблу.

Отвори капака, видя, че стрелките показват четиринайсет и половина, усамоти се с числата за известно време и накрая осведоми Саф, че след двацет и четири минути ще бъде полунощ.

— Тази вечер май целият град е подранил — отбеляза Саф сухо.

— Нали не са ни проследили? Нямах да съзерцаваме звездите, ако бяха по петите ни, нали?

— Пуснах няколко пиленца, преди да тръгна по стълбата. Не чу ли врявата?

— Разсейваше ме убеждението, че ще умра.

Усмивка.

— Е, те заглушиха шума, който вдигахме. Преди да стигнем покрива, се събудиха и кучетата. На това разчитах. Никой не може да припари край тях.

— Познаваш плевнята.

— На приятел е. Натам тичах, когато се появи ти.

— Едва не те наръгах с ножа.

— Да, помня. Трябваше да те оставя на улицата. Щеше да разпердушиниш преследвачите ми.

— Кои бяха? Този път не бяха просто побойници, нали, Саф? Нападателяте на Теди ли те подгониха?

— Да обсъдим по-добре какво има в чантата ти — предложи Саф, кръстоса крака и се прозя, вперил поглед в звездите. — Подарък ли ми носиш?

— Да — кимна тя. — Доказателство, че ако ми помогнеш, и аз ще ти помогна.

— О? Дай ми го тогава.

— Не мърдам от тук за нищо на света.

Саф се изправи върху ламаринения покрив толкова бързо и плавно, че ѝ се зави свят и тя затвори очи. Когато ги отвори отново, той седеше до нея, облегат на стената.

— Да не би Дарбата ти да е безстрашие? — предположи Битърблу.

— Страхувам се от много неща — призна той. — Но ги правя. Покажи ми какво си донесла.

Тя извади от чантата „Традиционните монсийски целувки“ и му подаде свитъка. Той примигна изненадано.

— Листове, овързани в кожа?

— Ръкопис на книга за отпечатване, озаглавена „Традиционни монсийски целувки“.

Той повдигна вежди и го доближи до носа си да разчете картончето в мрака.

— Написан е на ръка от личния библиотекар на кралицата — продължи Битърблу. — Той притежава Дарба да чете бързо и да запомня всяко прочетено изречение, всяка дума и всяка буква. Чувал ли си за него?

— Знаем за Дийт. — Саф развърза кожените върви, разтвори кожената подвързия и прелисти страниците, присвил очи. — Наистина ли Дийт пренаписва книгите, унищожени от Лек?

Тя прецени, че пекарката Искрица едва ли е осведомена за замислите на дворцовия библиотекар.

— Не знам какво прави Дийт. Не го познавам лично. Приятел на приятел ми даде свитъка. Дийт му позволил да го вземе, защото му обещали да го напечатат. Такова е условието да я имаш, Саф. Съгласиш ли се да я отпечаташ, Дийт ще се погрижи да плати труда и разходите ти, разбира се — добави тя, ругаейки се мислено, задето не се бе сетила за това усложнение, и същевременно се чудеше как е възможно да го избегне.

Едва ли е евтино да напечаташ книга. А и не бива да очаква от Саф да възстановява библиотеката на кралицата. Неправдоподобно ли щеше да изглежда да поверят парите на кралицата на пекарка, която не познава Дийт? Дали ще се наложи да заложи още от бижутата си?

— Искрице, овържи ме с канап и ме прати в града на Рор! Ако наистина говориш истината, да занесем книгата долу в печатницата! Тук съм като сляп.

— Добре — съгласи се тя, — но...

Той вдигна поглед от листовите и се взря в лицето ѝ. Очите му бяха черни и изпъстрени със звезди.

— Преди да те срещна, никога не съм мечтал да умея да чета мисли, знаеш ли, Искрице? Какво има?

— Страхувам се да помръдна — призна тя, засрамена от себе си.

— Аз ще ти помогна, Искрице. — Саф затвори ръкописа на „Традиционните монсийски целувки“ и улови малките ѝ, студени длани. — Искрице — повтори, взрян в очите ѝ. — Кълна се, че няма да паднеш. Вярваш ли ми?

Вярваше му. Сега, на покрива, тя гледаше познатата му фигура и всичко у него, с което бе свикнала, чуваше гласа му, стискаше ръцете му и му вярваше напълно.

— Готова съм да ти задам третия си въпрос — каза му.

Той въздъхна шумно.

— Мътните го взели — произнесе мрачно.

— Кой се опитва да убие теб и Теди? — попита тя. — Саф, на твоя страна съм. Тази нощ набеleyаха и мен. Кажи ми кои са?

Саф не продума. Седеше и си играеше с ръцете ѝ. Тя си помисли, че няма да ѝ отговори. После, след няколко мига, ѝ стана безразлично, защото докосването му ѝ се стори по-важно от въпроса.

— Има хора в кралството, които търсят истината — проговори най-сетне той. — Не са много, но ги има. Хора като Теди, Тилда и Брен, чиито семейства са участвали в съпротивата и ценят високо истината. Лек е мъртъв, но остават неразкрити тайни. Те се стремят да ги разбулят, разбираш ли, Искрице? Опитват се да помагат на другите да осъзнаят случилото се, а понякога и да си го припомнят. Връщат ограбеното от Лек, а ако е по силите им — поправят стореното от него, крадейки, образовайки...

— Ти също — намеси се Битърблу. — Повтаряш „те“, но ти също участваш.

Саф сви рамене.

— Дойдох в Монсий да опозная сестра си и тя се оказа такава, каквато е. Харесвам приятелите си тук и обичам да крада. Ще помагам, докато съм тук. Ала аз съм лиенид, Искрице. Тази кауза не е моя.

— Принц По би се отвратил от такова отношение.

— Ако принц По ми каже да скоча от земята, Искрице, ще го послушам — призна Саф. — Казах ти. Лиенид съм.

— Ти си абсолютно неразбираем!

— Нима? — Саф подръпна дланите ѝ с подмолна усмивка. — А ти?

Смутена, Битърблу замълча в очакване.

— В кралството има сила, която работи срещу нас, Искрице — продължи тихо Саф. — Истината е, че не мога да отговоря на въпроса ти, защото не знаем кой е. Някой обаче е наясно какво правим. Мрази ни и е готов на всичко, за да ни спре. Помниш ли пресния гроб, пред който стоеше онази нощ? На наш сподвижник е, наръган до смърт посред бял ден. Наемният убиец не е в състояние да ни каже за кого работи. Убиват съмишлениците ни. Понякога ги набеждават за неизвършени престъпления, хвърлят ги в затвора и повече не ги виждаме.

— Саф! — ужаси се Битърблу. — Сериозно ли говориш? Сигурен ли си?

— Раниха Теди, а ти ме питаш дали съм сериозен?

— Но защо? Защо някой ще си навлича толкова главоболия?

— За да ни запуши устата. Толкова ли е чудно? Всички искат мълчание. Искат да забравят злочинствата на Лек и да се престорят, че Монсий е създаден — такъв, какъвто го познаваме — преди осем години. Които не успеят да заглушат вътрешния си глас, отиват в стаите за истории, напиват се и започват да се бият.

— Хората не ходят за това в стаите за истории — възрази Битърблу.

— О, Искрице, ти не ходиш за това — въздъхна Саф. — И аз, и разказвачите. Ти отиваш да слушаш историите. Други отиват да удавят историите във вино. Веднъж ме попита, помниш ли, защо изпращат списъците с откраднатото на нас, а не на кралицата? Често не се сещат да опишат загубите си, докато Теди например не им предложи. Хората не разсъждават. Искат мълчание. Кралицата иска мълчание. И някой друг държи да мълчат, Искрице. Някой убива, за да опази мълчанието.

— Защо не се обърнете към кралицата? — попита Битърблу, опитвайки се да преглътне отчаянието, та той да не долови дълбочината му в гласа ѝ. — Хората, убиващи, за да заглушат истината, нарушават закона. Защо не повдигнете въпроса пред кралицата?

— Искрице, защо според теб? — отвърна безизразно Саф.

Битърблу замълча. Разбра го.

— Мислите, че кралицата стои зад това.

Градският часовник започна да отмерва полунощ.

— Не съм готов да го потвърдя — сви рамене Саф. — Никой от нас не е. Но започнахме да предупреждаваме хората да прикриват информацията за злодеянията на Лек. Градовете, които молят кралицата за независимост например, излагат ясно доводите си срещу лордовете, ала се въздържат да споменават Лек. Не поставят въпроса за откраднатите от лордовете им дъщери и за изчезналите. Който и да е злодеят, Искрице, ръката му е дълга. На твое място в двореца щях да си отварям очите на четири.

17.

Лек е мъртъв.

Ала защо смъртта му не е завършек?

Прекосявайки предпазливо коридорите и стълбищата в двореца си същата нощ, Битърблу размишляваше за загадъчните опити за убийство. Разбираше желанието човек да продължи напред, да загърби болката от времето на Лек. Ала да постъпва като Лек? Да убива? Изглеждаше й безумно.

Стражите я пуснаха в покоите й. Чула гласове вътре, тя застина уплашено. След миг разумът й взе връх над инстинкта — гласовете, долитащи от спалнята, принадлежаха на Хелда и Катса.

— Проклятие — промърмори тя.

После мъж прочисти гърло в дневната й и тя получи лек сърдечен удар, преди да познае По.

Решително се отпрати към него и прошепна:

— Казал си им.

Той седеше във фотьойл и сгъваше лист хартия върху бедрото си.

— Не съм.

— Тогава какво правят в спалнята ми?

— Карат се, мисля. Чакам ги да приключат, та да продължа спора си с Катса.

По лицето на По не се четеше никакво веселие. Не я зарадва и как упорито отбягва да го вдигне към нея.

— Погледни ме — каза тя.

— Не мога. Сляп съм — отвърна бързо той.

— По, ако се опиташ да си представиш каква нощ преживях...

Обърна се към нея. Кожата под сребристото му око тъмнееше зловещо, а носът му беше подут.

— По! — извика тя. — Какво стана? Катса ли те удари?

По направи последната сгъвка, вдигна творението си над рамото и го метна към другия край на стаята. Дълго, тънко и крилато, то се плъзна по въздуха, свърна рязко наляво и се блъсна в библиотеката.

— Хмм... Очарователно — констатира По с влудяващо спокойствие.

— По, предизвикваш ли ме? — процеди през зъби Битърблу.

— Имам отговори на част от въпросите ти — той стана да вземе хартиената си птица.

— Какво? Попита ли ги вече?

— Не, не съм питал никого, но събрах информация. — Приглади смачкания нос на хартиената птица и пак я хвърли, този път право срещу стената от късо разстояние. Тя се блъсна и падна. — Както си и мислех — промърмори отнесено той.

Битърблу се отпусна тежко на дивана.

— По, смили се над мен.

Той седна до нея.

— Кракът на Тиел също е порязан.

— О! Горкият Тиел. Лоша ли е раната? Знаеш ли как се е случило?

— В стаята му има голямо счупено огледало, но нищо друго не мога да кажа. Знаеш ли, че той свири на арфа? — попита По.

— Защо държи счупеното огледало? — възкликна Битърблу. — Зашита ли е раната?

— Да. Заздравява добре.

— Способностите ти са малко зловеци, знаеш ли, По? — тя се облегна назад и затвори очи.

— Тази вечер намерих време да поразузная — продължи невъзмутимо По, — докато лежах в леглото и притисках лед върху лицето си. Няма да повярваш какво направи Холт по-рано вечерта!

— Да не би да се хвърли под стадо галопиращи коне, та да види какво ще стане? — въздъхна Битърблу.

— Била ли си в художествената галерия?

Художествената галерия? Не беше съвсем сигурна дори къде точно се намира.

— Да не би да е на най-горния етаж с изглед към големия двор от север?

— Да. Няколко етажа над библиотеката. Съвсем е занемарена. Тъне в прах навсякъде, освен по местата на преместените статуи. Така успях да преброя точно колко са откраднати. Пет, ако случайно те интересува.

Битърблу отвори рязко очи.

— Някой краде скулптурите ми — произнесе го по-скоро като констатация, отколкото като въпрос. — И ги връща на ваятеля? Кой е той?

— А, май вече си запозната в общи линии с идеята — отбеляза доволно По. — Отлично. На мен ми се наложи да поговоря с някого — с Гидън — за да разбера. Ето какво е положението: сестрата на Холт, Беламя, била скулптор.

Беламя. В ума на Битърблу изплува образ на жена — висока, с широки рамене и мили очи. Тя ли беше Беламя?

— Изработвала преobraжения по поръчение на Лек — продължи По. — Жена, превръщаща се в дърво, мъж — в планина и така нататък.

— Аха — Битърблу си спомни, че познава не само творбите на Беламя, а и самата нея. — Гидън ли ти каза? Защо той винаги знае повече за замъка ми от мен?

По сви рамене.

— Другаруват с Холт. Него трябва да питаш какво му е на стража, а не мен. Не споделих обаче с Гидън какво видях.

— Е? Какво видя?

По се усмихна.

— Готова ли си? Видях как Холт идва от града и влиза в замъка, нарамил чувал. Занесе го в галерията, извади от него статуя и я остави в залата за скулптури точно върху постаментата без прах, откъдето е изчезнала. Помниш ли момичето, прикрило лодката на Данзол? Кое то после се престори на брезент?

— О, проклетие! Бях я забравила. Трябва да я открием и да я арестуваме.

— Все повече се убеждавам, че не бива — възрази По. — Тази нощ тя беше с Холт. Знаеш ли защо? Тя е дъщеря на Беламя и племенница на Холт. Казва се Хава.

— Чакай — прекъсна го Битърблу. — Какво? Обърках се. Някой е откраднал статуите ми, за да ги върне на Беламя, но Холт и дъщеря ѝ са ми ги донесли обратно?

— Беламя е мъртва. Холт е откраднал скулптурите ти. Занесъл ги е на Хава, дъщерята на Беламя. Тя обаче му каза, че трябва да се върнат на кралицата. Ето защо Холт ги донесе, придружен от нея.

— Какво! Защо?

— Холт ме озадачава — призна замислено По. — Възможно е да е луд или да не е луд. Несъмнено е объркан.

— Не разбирам! Холт е откраднал от мен, а после е размислил?

— Според мен иска да постъпи правилно, но се двоуми кое е правилно. Разбрах, че Лек е използвал Беламя, а после я е убил. Холт чувства, че Хава е законният притежател на статуите.

— Гидън ли ти разказа за Хава? — попита Битърблу. — Не е ли наложително да се вземат мерки, щом Хава се скита из двореца? Тя се опита да ме похити!

— Гидън не знае за Хава.

— Тогава как разбра всичко? — извика Битърблу.

— Просто... така — отвърна По с гузно изражение.

— Просто така ли? Как да съм сигурна, че е вярно, ако си го научил „просто така“?

— Вярно е, бръмбарче, сигурен съм. Друг път ще ти обясня защо.

Битърблу огледа окаяното му лице, докато той пригладдаше хартиената птица върху бедрото си. Стана й ясно, че е притеснен от нещо, което премълчава.

— За какво спорят Хелда и Катса? — попита тихо тя.

— За бебета — подсмихна й се той. — Както обикновено.

— А вие с Катса защо се счепкахте?

Усмивката му се стопи.

— За Гидън.

— Защо? Понеже Катса не го харесва ли? Някой ще ми обясни ли какво става?

— Битърблу, не си пъхай носа в неговите работи.

— О, колко полезен съвет от четец на мисли! Ти си способен да си пъхаш носа в работите му, когато пожелаеш.

По повдигна вежди.

— Както той добре знае.

— Казал си на Гидън! — възкликна тя, разбрала всичко, а сведената му глава потвърди съмненията й. — Гидън те е ударил — продължи тя. — А Катса ти е ядосана, задето си му казал.

— Катса е уплашена — поправи я тихо По. — Кристално ясно й е под какво напрежение съм. Страхува се, защото знае на колко много хора бих искал да кажа.

— На колко хора искаш да кажеш?

Този път, когато вдигна очи към лицето ѝ, Битърблу също се изплаши.

— По — прошепна тя, — моля те, започни с малко. Кажи на Скай. На Хелда. На баща си може би. После почакай, вслушай се в съветите им, помисли. Моля те, По?

— Мисля през цялото време. Не спирам да мисля. Изморен съм, Битърблу.

Затрудненията му бяха толкова необичайни.

Той се отпусна обезсърчен на дивана с изтощено, мрачно и насинено лице. Сърцето на Битърблу се пресегна към него.

— По — тя приглади косата му и го целуна по главата. — Как да ти помогна?

— Отиди да успокоиш Гидън — въздъхна той.

Почука, чу глас и влезе в покоите на Гидън. Седнал на пода и облегнат на стената, разглеждаше съсредоточено лявата си ръка.

— Левичар си — отбеляза Битърблу. — Едва сега го забелязвам.

Той сви пръсти и проговори мрачно, без да вдига поглед.

— Понякога държа сабята с дясната ръка, за да се упражнявам.

— Боли ли те?

— Не.

— Да използваш лявата ръка в схватка, предимство ли е?

Той изгледа язвително Битърблу.

— Срещу По ли?

— Срещу нормални хора.

Гидън сви безразлично рамене.

— Понякога. Повечето войници са обучени да се защитават по-добре срещу десноръки.

Дори изпълнен с горчивина, гласът му имаше приятен тембър.

— Да остана ли? — попита тихо Битърблу. — Или да си отида?

Той отпусна длан и я погледна право в очите. Лицето му омекна.

— Остани, кралице.

После, припомнил си добрите обноски, понечи да се изправи.

— О, моля те — възпря го Битърблу. — Това е глупав обичай.

Седна на пода до него, облегна се на стената и за симетрия започна да си оглежда ръцете.

— Преди по-малко от два часа седях до приятел, както с теб сега, върху покрив на магазин в града.

— Наистина ли?

— Преследвах ни хора, които искаха да го убият.

— Кралице, шегуваш ли се? — попита със задавен глас Гидън.

— Не казвай на никого и не се меси — предупреди го тя.

— Имаш предвид, че Катса и По...

— Не мисли едновременно за По и за току-що казаното от мен. Не споменавай По в разговор и не го въвличай в размишления, които не искаш да споделяш с него — посъветва го спокойно Битърблу.

Гидън изсумтя изумен. После замълча, осъзнал смисъла на думите ѝ.

— Кралице, да обсъдим темата друг път — предложи накрая, — защото в момента мислите ме теглят упорито към По.

— Исках само да споделя, че имам необясним страх от височини — уточни Битърблу.

— От височини — повтори объркано Гидън.

— Понякога е твърде уничително — добави тя.

Гидън пак замълча. Когато проговори отново, не изглеждаше объркан.

— Показах ти най-лошото от себе си, кралице, а ти ми отвърщаш с добрина.

— Ако това е най-лошата ти страна, По наистина има чудесен приятел — констатира Битърблу.

Гидън пак се втренчи в дланите си — широки като чинии. Битърблу едва устоя на изкушението да сложи своите върху тях и да се удиви от разликата в големината.

— Опитвах се да преценя кое е по-уничително — че успях да го ударя, защото той ми позволи... Стоеше все едно е боксова круша, кралице...

— А! И ти се вижда нечестно да си припишеш заслугата — довърши Битърблу. — Всички ще решат, че Катса е допуснала грешка, когато са се борили на тренировка. Никой няма да повярва, че си успял.

— Не е необходимо да щадиш чувствата ми, кралице — сухо отбеляза той.

— Продължавай — усмихна се Битърблу. — Изреждаше причините да изпитваш унижение.

— Да, благодаря, че ми напомни. Второ, не е приятно да разбираш последен.

— О! Ще посоча само, че далеч не си последният разбрал.

— Но ме разбираш, кралице, нали? С По прекарвам повече време отколкото с всички останали. Дори Катса. Не че се съревноваваме.

— Какво имаш предвид?

— Истинското унижение — подхвана той, ала замълча, стиснал зъби и посърнал.

Присви рамене и скръсти ръце, сякаш да се защити физически от терзанието — като от удар или от мразовито време. Безполезен жест, разбира се.

Битърблу изпъна крака и приглади мълчаливо панталоните си, за да му спести смущението, че го наблюдава.

— Знам — увери го кратко.

Той кимна.

— Разкривал съм му толкова много съкровени мисли. Особено в началото, когато не подозирах и не внимавах. На всичкото отгоре тогава го мразех. Прочитал е всяка ненавистна и ревнива мисъл. Сега си припомням всичко до най-дребната злостна представа и срамът е двоен, защото той също го усеща наново.

Да. Това наистина бе най-лошото, най-несправедливото и предизвикващо срам нещо, когато се сблъскаш с четец на мисли и особено с таен четец на мисли. Катса се страхуваше именно от вълната от гняв и омерзение, която ще залее По, ако започне да разкрива безразборно истината за себе си.

— Катса ми разказа колко оскърбена се е почувствала, когато По й казал — сподели Битърблу. — И разярена. Заплашила да го издаде. Не искала да го вижда повече.

— Да. А после избяга с него — подхвърли Гидън.

Предпазливият му тон я заинтригува. Опита се да го разтълкува, а сетне реши, че това е основание да зададе съвсем неприличния въпрос, който я измъчваше.

— Влюбен ли си в нея?

Той я погледна смаяно.

— Влиза ли ти в работата?

— Не... Влюбен ли си в него?
Гидън потри колебливо вежди.
— Как ти хрумна, кралице?
— Връзва се. Обяснява напрежението между теб и Катса.
— Надявам се да не си го обсъждала с другите. Ако имаш неудобни въпроси, засягащи мен, задавай ги на мен.
— Това правя.
— Да, да, несъмнено — Гидън предъвка думите с удивителна добронамереност.
— Не съм! — възкликна тя.
— Моля?
— Не съм питала друго. Никой не ми е казал нищо определено. И умея да пазя тайна.
— Е, всъщност не е кой знае каква тайна и нямам нищо против да ти я разкрия.
— Благодаря.
— О, за мен е удоволствие. Деликатността ти предразполага човек да разголи душата си.
Битърблу се разкиска.
— Навремето бях... хлътнал по Катса. Увлечението ми продължи дълго. В пристъп на гняв изрекох думи, които тя няма да ми прости. Вече съм надмогнал слабостта си.
— Наистина ли?
— Кралице, сред по-непривлекателните ми качества е гордостта. Помага ми много, когато разбере, че възлюбената не иска да ми даде и никога няма да ми даде желаното.
— Желаното? — повтори язвително Битърблу. — Ще уточниш ли?
— На първо място някой, способен да изтърпява жалката ми компания. Боя се, че държа стриктно на това условие.
Битърблу избухна в смях. Той я погледа усмихнат, после въздъхна.
— Лошите чувства упорстват дори когато причината изчезне — призна тихо. — Още при първата ни среща ми се прииска да ударя По. Радвам се, че най-сетне се случи. Сега разбирам колко безсмислено е било желанието ми.

— О, Гидън! — възкликна Битърблу, ала замълча, неспособна да изрече напирашните думи. Обичаше Катса и По с обич, по-голяма от земята. Знаеше обаче какво е да си изгубен в сянката на любовта им един към друг.

— Нуждая се от помощта ти — сподели, решила, че смяната на темата ще го успокои.

Той я погледна изненадан.

— Какво има, кралице?

— Някой се опитва да убива хората, които търсят цялата истина за престъпленията на Лек — обясни тя. — Ако дочуеш нещо, моля те да ме уведомиш.

— Разбира се... Леле! Да не би да подозираш, че е някой като Данзол? Благородник, служил на Лек, който не желае да разкрият истината за миналото му.

— Нямам представа — призна тя. — Но звучи логично, да. Ще проверя. Само дето не знам откъде да започна — добави изморено. — В Монсий има стотици благородници, чиито имена дори не съм чувала. Какво мислиш за стража ми Холт, Гидън?

— Холт е съюзник на Съвета, кралице — отговори бързо Гидън. — Охраняваше ни, когато се срещнахме в библиотеката.

— Така ли? — учуди се Битърблу. — Не се е посвенил обаче да открадне статуите ми.

Гидън я погледна с неприкрито изумление.

— После ги връща — добави Битърблу. — Ще го следиш ли позорко, Гидън? Тревожа се за здравето му.

— Искаш да наблюдавам Холт, който краде скулптурите ти, защото си загрижена за здравето му? — повтори удивен Гидън.

— Да. Душевното му здраве. Не му казвай, моля те, че съм споменала статуите. Ти му се доверяваш, нали, Гидън?

— На Холт, който краде от теб и е със съмнително душевно здраве?

— Да.

— До преди пет минути му имах доверие. Сега съм малко объркан.

— Мнението ти отпреди пет минути ми стига. Имаш добър инстинкт.

— Нима?

— Време е да се връщам в покоите си — въздъхна Битърблу. — Катса е там. Предполагам, че иска да ми покрещи.

— Съмнявам се, кралице.

— Дватамата заедно са доста безочливи, знаеш ли? Тайно се надявам да си му счупил носа — призна шеговито тя.

Кокалчетата на лявата ръка на Гидън потъмняваха постепенно, насинени от сблъсъка с лицето на По. Той не се хвана на въдицата ѝ. Втренчен в ръката си, заяви тихо:

— Никога няма да издам тайната му.

Битърблу се върна в покоите си и първо нагледа По. Той спеше на дивана и хъркаше гъгниво както се полага на човек с подут нос. Зави го с одеяло и понеже не ѝ останаха извинения, влезе в спалнята.

Катса и Хелда ѝ сменяха чаршафите.

— Ето те и теб! — възкликна с облекчение Катса. — Хелда се опитва да ме впечатли с изящната бродерия на чаршафите. Още една минута и щях да се обеся с тях.

— Мама ги е извезала — напомни Битърблу.

Катса затвори рязко уста и изгледа кръвнишки Хелда.

— Благодаря, Хелда, че спомена тази подробност.

Хелда ловко разгъна чаршаф и той се надипли над леглото.

— Виновна ли съм, задето забравям подробности, след като се поболях от тревога, че кралицата не си е в леглото? — попита тя, грабна възглавница и я заотупва безпощадно, докато заприлича на пухкав послушен облак.

Битърблу сметна, че ще е в нейна полза да поеме юздите на разговора от самото начало.

— Хелда, нужна ми е помощта на шпионите. В града убиват хора, опитващи се да разкрият истината за Лек. Искам да знаем кой дърпа конците. Възможно ли е да разберем?

— Разбира се — сви самонадеяно устни Хелда. — А междувременно, докато убийците се разхождат на свобода, вие скиторите, преоблечена като момче. Не разполагате нито със стражи, нито с името си дори, за да се защитите. Двете ме мислите за глупава старица, чието мнение е без значение.

— Хелда! — възмути се Катса и буквално прескочи леглото, за да застане до нея. — Не мислим така!

— Все едно, все едно. — Хелда отупа още веднъж възглавниците и се изправи да погледне двете млади жени с непристъпно достолепие. — Дори да ме смятахте за Даровита с върховно познание, нямаше да ме слушате и щяхте да шетате на вятърничавия си ум. Мислите се за непобедими, нали? Мислите, че единствено личната ви безопасност не заслужава внимание. Всеки на мое място би полудял. — Бръкна дълбоко в джоба си и хвърли малко вързопче върху леглото на Битърблу. — От самото начало разбрах за тайните ви бягства навън, кралице. Не мигнах и през двете нощи, когато не се върнахте. Спомнете си го следващия път, когато легнете в чуждо легло. Знаем под какво напрежение сте поставена... и вие, и лейди Катса — посочи тя. — Не отричам, че задълженията ви надхвърлят обичайните и не бива да ви мерят с аршина на обикновените хора. Това обаче не значи, че ми е приятно да ме лъжат и да ме вземат за глупачка. Предай думите ми и на младия си мъж — заключи тя, вирна леко брадичка и се взря в очите на Катса. После напусна стаята с маршова стъпка.

Последва дълго мълчание.

— Бива я да пази тайни, а? — констатира Битърблу с глас, колебаещ се между срама и тревогата.

— Нали е началник на шпионите ти? — Катса се просна по гръб върху леглото. — Чувствам се ужасно.

— И аз.

— Чудя се какво имаше предвид за По. Не е споменавал тя да знае. Битърблу, вярно ли е, че в града ти вилнеят убийци? Ако е така, не искам да тръгвам.

— Вярно е — отвърна тихо Битърблу. — И аз не искам да тръгваш, но в момента си по-необходима в Естил, нали?

— Битърблу, ела тук, моля те.

Битърблу позволи на Катса да улови ръката ѝ и да я дръпне на леглото. Седнаха с лице една към друга. Дланите на Катса бяха силни, живи и горещи като пещ.

— Къде ходиш нощем? — попита я тя.

И развали магията. Битърблу се отдръпна.

— Нечестен въпрос.

— Не отговаряй тогава — сви рамене Катса. — Не съм По.

Ала теб не мога да те лъжа, помисли си Битърблу. Поискаш ли ми нещо винаги ще ти го дам.

— Ходя в Източния град. При приятели — отговори тя.

— Какви приятели?

— Печатар и моряк, който работи с него.

— Опасно ли е?

— Да... понякога. Не е твоя работа и не зависи от мен, така че спри да ме разпитваш.

Катса поседя малко, смръщена на недалечното пространство.

— Печатарят или морякът... Грабнал ли е някой от тях сърцето ти, Битърблу? — проговори тихо.

— Не — поклати глава Битърблу, зашеметена и затаила дъх. — Спри да ме разпитваш.

— Имаш ли нужда от мен?

Не. Върви си.

Да. Остани при мен, докато заспя. Кажу ми, че съм в безопасност и светът ми ще придобие смисъл. Обясни ми защо се чувствам така, когато Саф ме докосва. Кажу ми какво означава някой да грабне сърцето ти.

Катса я погледна, отметна косата ѝ назад, целуна я по челото и сложи нещо в дланта ѝ.

— Възможно е нито да го искаш, нито да ти е необходимо. Но предпочитам да го имаш и да не ти потрябва, отколкото да ти потрябва, а да го нямаш.

Катса си тръгна и затвори вратата. Запътена към кой знае какво приключение. Към леглото си най-вероятно, където с По ще забравят за всичко съществуващо.

Битърблу разтвори пръсти и погледна предмета — аптекарски плик с четливо надписан етикет: „Морска трева за предпазване от бременност“.

Вцепенена, прочете инструкциите. После остави настрана билката и се опита да определи какво чувства, ала не стигна доникъде. Спомни си за вързопчето, захвърлено от Хелда върху леглото, и го взе — платнена кесия, съдържаща още един аптекарски плик, също четливо надписан.

Засмя се, несигурна какво му е смешното на момиче с объркано сърце, разполагащо с морска трева до края на детеродната си възраст.

После, изтощена до изнемога, легна и притисна чело — там, където Катса го бе целунала — в безупречната възглавница на Хелда.

18.

Битърблу сънуваше мъж, приятел. Първо По, после се превърна в Гидън, а накрая в Саф. Когато стана Саф, започна да я целува.

— Ще боли ли? — попита Битърблу.

В същия момент майка ѝ застана между тях и спокойно ѝ каза:

— Не бой се, скъпа. Той не иска да те нарани. Улови ръката му.

— Не се страхувам, че ще боли. Просто искам да знам — обясни Битърблу.

— Няма да му позволя да те нарани — извика внезапно Ашен с уплашен, див поглед.

Битърблу видя, че мъжът пак се е преобразил. Сега беше Лек. Ашен стоеше закрилнически между нея и Лек. Битърблу бе малко момиченце.

— Никога не бих я наранил — усмихна се Лек. Държеше нож.

— Няма да ти позволя да я доближиш — Ашен трепереше, но гласът ѝ прозвуча неумолимо. — Животът ѝ няма да бъде като моя. Ще я защита.

Лек прибра ножа в канията. После удари Ашен с юмрук в корема, събори я на пода, ритна я и си тръгна. Битърблу пицеше.

В леглото Битърблу се събуди разплакана. Последната част от съня бе повече от сън — беше спомен. Ашен никога не позволи на Лек да придума Битърблу да отиде с него в покоите му или в двора с клетките му. Лек винаги наказваше Ашен. И винаги щом Битърблу коленичеше до сгърчената си на пода майка, тя ѝ прошепваше: „Никога не отивай с него. Обещай ми, Битърблу, никога да не отиваш с него. Ще ме заболи повече от всичко, което някога ми е причинявал“.

Сълзите на Битърблу се стичаха на вадички и попиваха в чаршафите ѝ.

Не отидох, мамо, никога, помисли си тя. Спазих обещанието си. Но въпреки това ти умря.

На сутрешната тренировка ѝ партнираше Бан, ала тя не успяваше да се съсредоточи.

— Какво има, кралице? — попита я той.

— Сънувах лош сън — разтърка лице Битърблу. — Как татко наранява мама. После се събудих и осъзнах, че е истина.

Бан свали сабята и се замисли. Кротките му очи я докоснаха, припомняйки ѝ началото на съня, когато Ашен я успокояваше.

— Понякога сънувам смъртта на родителите си. След такива сънища наистина се чувстваш угнетен — сподели той.

— О, Бан. Съжалявам. Как умряха те?

— От болест. Имаха ужасни халюцинации и изричаха жестоки думи. Вече знам, че не са били на себе си заради болестта, но като малък не го разбирах. Когато сънувам, е същото.

— Мразя сънищата — отсече Битърблу, ядосана сега от неговата скръб.

— Защо не нападнеш съня си найеве, кралице? — попита Бан. — Пробвай да се пребориш с баща си. Представи си, че аз съм Лек и си отмъсти — той вдигна сабята си, готов за нападението ѝ.

Идеята да се престори, че напада Лек от съня, подобри донякъде техниката ѝ. Бан обаче бе едър, благ мъж в истинския свят и тя си даваше сметка, че е възможно да го нарани, ако атакува необуздано. Въображението не ѝ позволяваше да забрави реалността. В края на тренировката ръката ѝ се схвана и продължаваше да се чувства зле.

В кабинета си в кулата Битърблу наблюдаваше как Тиел и Ранмуд се разминават един друг предпазливо, със смълчани, застинали лица. Какъвто и спор да бяха водили днес, той бе голям колкото трети човек в стаята. Тя се чудеше по какъв начин да ги осведоми за нападенията над търсачите на истината. Не вървеше да се позове на случайно подслушан подробен разговор за наръгване с ножове и кървави улични убийства — версията ѝ щеше да прозвучи абсурдно. Налагаше се отново да използва шпионския коз, ала нямаше ли да застраши шпионите си, като разпространява фалшива информация за сведенията им? А и Теди, Саф и приятелите им нарушаваха закона. Справедливо ли бе да насочва към тях вниманието на Тиел и Ранмуд?

— Защо не знам повече за благородниците си? — попита тя. — Защо има стотици лордове и дами, които не бих познала, ако влязат през вратата?

— Кралице, наша задача е да ви спестяваме дреболиите — отвърна благо Тиел.

— Но понеже сте толкова заети с работата ми, ще ви отменя, ако съм осведомена по-добре — отбеляза многозначително тя. — Искам да науча историите им, за да съм сигурна, че не са луди като Данзол. Пак ли сме сами тримата днес? — добави тя и после уточни, за да подсили довода си. — Руд пак ли има нервен пристъп? Дарби още ли е пиян?

Ранмуд скочи от наблюдателницата си върху перваза на прозореца.

— Що за нетактичност, кралице? — попита я, искрено оскърбен. — Руд не владее нервите си.

— Не съм го обвинила — отсече Битърблу. — Казах само, че ги има. Защо е нужно винаги да се преструваме? Не е ли по-градивно да говорим направо?

Решила, че на всяка цена ѝ е необходимо нещо, Битърблу се изправи.

— Къде отивате, кралице? — поинтересува се Ранмуд.

— При Мадлен. Нужен ми е лечител.

— Зле ли ви е, кралице? — разтревожи се Тиел и пристъпи напред, протегнал ръка.

— Ще обсъдя състоянието си с лечител — задържа погледа му, за да подчертае думите си. — Да не би ти да си лечител, Тиел?

После излезе, не желаше да го вижда как се срива — от нищо и никакви думи — и да избегне собствения си срам.

Битърблу влезе в стаята на Мадлен и я завари да изписва символи, седнала зад писалището, покрито с листове.

— Кралице, идвате, надявам се, да ме спасите от медицинските ми документи. — Тя събра листовите и ги пхна под попивателната. — Добре ли сте? — попита, забелязала изражението на Битърблу.

— Мадлен, снощи сънувах как мама попречи на татко да ме отведе и той започна да я удря — Битърблу седна на леглото. — Само че не беше сън, а спомен. Продължи дълго, а аз не успях да я защитя.

— Разтреперана, Битърблу се обгърна с длани. — Сигурно щях да я спася, ако бях отишла с него. Ала никога не го направих. Тя ме накара да обеща.

Мадлен седна до нея.

— Кралице, не е работа на детето да защитава майка си — обясни тя с типичната си грубовата благост. — Работа на майката е да закриля детето. Да позволите на майка си да ви защити е било дар за нея. Разбирате ли ме?

На Битърблу никога не ѝ бе хрумвало да погледне на случилото се по този начин. Откри, че стиска ръката на Мадлен, а очите ѝ са пълни със сълзи.

— За съня ви ли дойдохте да говорим, кралице? — попита Мадлен.

Да.

— Ръката ме боли — Битърблу протегна ръка и я показа на лечителката.

— Много ли?

— На сутрешната тренировка май стисках прекалено силно сабята — обясни Битърблу.

— Е, лесно ще ви излекуваме, кралице — кимна Мадлен и опипа ръката на Битърблу с леки пръсти.

Няколкото минути при Мадлен и нежното докосване на лечителката наистина я поободриха.

По обратния път към кулата Битърблу срещна Рафин. Застанал в средата на преддверие, той държеше кама и се взираше тревожно в нея. Тя спря пред него.

— Какво има? Случи ли се нещо, Рафин? — попита го.

— Кралице — поздрави я той и отдалечи учтиво камата от нея, ала междуременно едва не наръга подминаващия го монсийски страж, който отскочи стреснато настрана. — Олеле... Точно от това се опасявах.

— От кое, Рафин?

— С Бан заминаваме за Сундер. Катса настоява да нося камата на китката си, но аз смятам, че е опасно, ако я послушам. Ами ако падне и ме нарани? Ако изскочи от ръкава ми и се забие в някого? Нямам нищо против да използвам отрова — промърмори Рафин, нави си ръкава и

прибра камата в ножницата. — Отровата е цивилизована и контролируема. Винаги ли е необходимо да има ножове и кръв?

— Няма да изскочи от ръкава ти, Рафин, обещавам — успокои го Битърблу. — Отивате в Сундер?

— За кратко, кралице. По ще остане при вас.

— По и Гидън не възнамеряваха ли да тръгнат през тунела за Естил?

Рафин прочисти гърло.

— В момента Гидън не иска да придружава По, кралице. Ще замине сам — отговори деликатно Рафин.

— Разбирам. А вие накъде поемате след Сундер? У дома ли се връщате?

— Няма как, кралице. Татко даде ясно да се разбере, че в момента членовете на Съвета не са добре дошли в Мидлънс.

— Какво? Дори собственият му син? — учуди се Битърблу.

— О, политически игри, кралице. За съжаление познавам татко. Прави мили очи пред кралете на Естил, Сундер и Уестер, понеже го ненавиждат още повече след падането на Нандер в ръцете на организация, включваща мен и Катса. Низвергването ни е показна сцена. В момента обаче не ни затруднява и няма да протестираме. Гидън ще страда най-много, ако забраната се проточи. Не му харесва да отсъства дълго от имението си. Такова ли е наистина усещането? — удиви се Рафин, разтърсвайки ръка.

— Все едно имаш острие върху кожата ли? — попита Битърблу. — Да. И ако някой те нападне, непременно го използвай, Рафин. При условие че няма време за отрова, разбира се — добави сухо.

— Не ми е за пръв път — призна мрачно Рафин. — Въпрос на осведоменост. Разбера ли, че се подготвя атака, успявам да я осуетя не по-зле от всеки друг. И обикновено не се налага никой да умира. Как се стигна до тук, кралице? — добави с въздишка.

— Било ли е другояче?

— Мирно и безопасно? Не, предполагам. И вероятно ние се озоваваме в епицентъра на насилието, опитвайки се да овладеем стихийността му.

Битърблу изглежда изпитателно принца — син на тиранин и братовчед на необузданата Катса.

— Ще ти харесва ли да си крал, Рафин?

Примирението, изписало се по лицето му, ѝ разкри отговора.

— Има ли значение? — попита тихо той и добави, свивайки рамене: — Ще ми остава по-малко време да сея размирици. И за жалост — за лекарствата ми. Ще се наложи да се ожения, защото кралят е длъжен да остави наследници. — Погледна я в очите и се подсмихна. — Бих ти поискал ръката, знаеш ли? Държа обаче Бан да присъства, а и всъщност не бих ти предложил толкова неизгодна сделка. Ще разреши много от проблемите ми, а на теб ще създаде нови.

Тя се усмихна неволно:

— Признавам, че не мечтая за такова бъдеще. От друга страна, така или иначе не получавам по-романтични предложения. Попитай ме пак след пет години. Възможно е тогава да имам нужда от нещо сложно и странно, което изглежда добре пред външния свят.

Рафин се изкиска и изпъна ръка, сви я и пак я изпъна.

— Ами ако намушкам Бан, без да искам? — промърмори, свъсил вежди.

— Просто си отваряй очите и гледай в кого се целиш — посъветва го ведро Битърблу.

Тичайки през източния град тази нощ, тя не бе сигурна към какво е устремена. Заради търсачите на истина и убийците на търсачи на истина беше нащрек, не се доверяваше на случайните минавачи и пресмяташе наум колко бързо ще извади остриетата, закопчани на китките ѝ. Под улична лампа мина жена с качулка и светлината озари златния прашец по устните ѝ. Битърблу спря стъписана и затаи дъх. Златен прашец по устните и около очите.

Да, приближаваше края на септември, нищо чудно днес да е есенното равноденствие. Да, вероятно някои хора в града празнуваха тайно традиционните ритуали. Същите, които погребваха мъртвците си и крадяха истини.

За миг Битърблу се поколеба. През този миг аха да се върне обратно. Не беше мисъл, не стигна толкова надълбоко — само кожата ѝ и върховете на пръстите ѝ, опрени до устните, усетиха колебанието.

Тя се втурна напред.

Почука и Тилда и отвори. Дръпна я в стаята — почти неузнаваема, пълна с хора и шумотевица. Тилда се наведе и целуна

Битърблу по устните. Усмиваше се. В косите си носеше украшение, наподобяващо шапчица с поклащащи се висулки от стъклени мъниста.

— Ела да целунеш Теди — подкани я тя.

Или поне на Битърблу ѝ се стори, че казва това, понеже двама младежи вдясно от нея пееха гръмогласно, уловени за ръка. Единият я видя, наведе се, придърпвайки другия, и я млясна по устните. Половината му лице бе боядисано със сребрист пращец и му придаваше ослепителен вид — и двамата бяха привлекателни — и Битърблу започна да осъзнава, че нощта ще е опасна.

Тилда я поведе през вратата към стаята на Теди и Саф, където лампите осветяваха накитите, блестящите лица на гостите и златистите питиета в чашите им. Помещението бе твърде тясно за толкова хора. Брен се появи изневиделица, повдигна брадичката на Битърблу и я целуна. По скулите и по врата ѝ бяха изрисувани цветя.

Най-сетне Битърблу стигна до леглото на Теди в ъгъла. Седна на стола до него, задъхана и облекчена да го види небоядисан и в обичайните му дрехи.

— Май се налага да те целуна — каза тя.

— О, да! — усмихна се ведро той, дръпна я за ръката и я поздрави с мека и сладка целувка. — Не е ли чудесно! — възкликна и я млясна за последно по носа.

— Не е за изпускане — кимна Битърблу и усети, че ѝ се вие свят.

— Обичам празненствата — призна той.

— Теди, редно ли е да пиеш в това състояние? — попита Битърблу, забелязала в ръката му чаша, пълна с кехлибарена течност.

— Не, вероятно. Пиян съм — ухили се доволно той, пресуши чашата и я подаде на госта до него да я напълни отново.

Гостът му даде и пълна чаша, и целувка. Някой улови Битърблу за ръката и я дръпна да стане. Тя се обърна и целуна Саф.

Целувката не беше като другите, съвсем не.

— Искрице — прошепна той, докосвайки с устни мястото под ухото ѝ.

Близна я по врата и ѝ смъкна качулката, повдигайки лицето ѝ за още една целувка. Той приемаше охотно целувките. Хрумна ѝ обаче, че в крайна сметка ще спре да я целува, и ръцете ѝ го сграбчиха за ризата, закотвяйки го до нея. Ухапа го.

— Искрице — той се усмихна, разкиска се, ала не се отдръпна. Миглите и кожата около очите му бяха оцветени в златисто, превръщайки лицето му в стъписваща и вълнуваща маска.

Груби ръце ги разделиха.

— Ехо! — възкликна мъж, когото Битърблу виждаше за пръв път — светлокос, с подло изражение и явно нетрезвен. Насочи показалец към лицето на Саф. — Май не разбираш естеството на празника, Сапфайър.

— Ти не разбираш естеството на връзката ни, Андер — разяри се неочаквано Саф и заби юмрук в лицето на другия мъж толкова светкавично, че Битърблу зяпна.

След миг хората сграбчиха двамината, разделиха ги и ги изведоха от стаята. Битърблу остана сама — зашеметена и разочарована.

— Лъки — повика я глас.

Теди ѝ протягаше ръка от леглото — все едно да я издърпа с въже до брега. Битърблу пристъпи вцепенено до него, улови дланта му и седна. Опита се да проумее случилото се, не успя и попита:

— Какво стана?

— О, Искрице — Теди я потупа по ръката. — Добре дошла в света на Саф.

— Не, сериозно, Теди. Не ми задавай гатанки. Какво стана? Да не би този да е от побойниците, които го нападат?

— Не — Теди поклати замислено глава. — Този е друг побойник. Саф се старае по всяко време край него да има хулигани от всякакъв род. В случая — от ревнивите.

— Мен ли ревнува?

— Ти го целуваше не точно празнично, нали?

— Но аз...

— За жалост Андер е психопат. Саф има странен вкус, Искрице. Не изключвам настоящата компания, разбира се, ала те съветвам горещо да не се въвличаш. Безсмислено е обаче — Теди размаха отчаяно ръка и от чашата му плисна струя. — Вече си въвлечена. Ще говоря с него. Той те харесва. Възможно е да ме послуша за теб.

— Кой друг е тук? — попита тя.

Теди поклати тъжно глава.

— Няма значение. Но той не е подходящ за теб, Искрице, разбираш ли? Няма да се ожени за теб.

— Не искам да се жени за мен — успокой го Битърблу.

— Каквото и да искаш от него — продължи безизразно Теди, — моля те да не забравяш колко е безразсъден. — Отпи още една голяма глътка от питието и добави: — Боя се, че ти си пияна.

Тя напусна празненството с чувството — физическо и болезнено — за нещо недовършено. Нямаше какво да направи обаче. Саф не се върна.

Навън тя нахлупи ниско качулката, защото хладният нощен въздух вещаеше дъжд. Влезе в гробището и забеляза в сенките да се размърдва фигура. Понечи да извади ножовете, но позна Саф.

— Искрице — прошепна той.

Тръгна към нея и тя веднага разбра нещо — нещо, свързано със златото, с безразсъдството, с щурото блещукане на лъскавия прашец по лицето му. Живецът му, несдържаността му, усещането колко е истински ѝ напомниха изведнъж за Катса, за По, за всички, които обича, които я влудяват и я тревожат.

— Искрице — повтори едва чуто той. — Чаках те, за да ти се извиня. Съжалявам, че постъпих така.

Тя го погледна, неспособна да отговори.

— Искрице, защо плачеш?

— Не плача.

— Аз те разплаках — възкликна отчаяно той, пристъпи бързо до нея и я прегърна.

После я целуна и тя забрави какво я разплака.

Този път беше различно заради тишината и защото бяха сами. Прегърнати в гробището, те бяха единствените хора на света. Той се поотдръпна и стана по-нежен, твърде нежен, нарочно. Ядосваше я, дразнеше я преднамерено — усмивката му го издаваше. Тя осъзна смътно, че дрехите им пречат да получи желаните ласки.

— Искрице.

Той прошепна нещо нечуто.

— Мм?

— Теди ще ме убие — каза той.

— Теди ли?

— Харесвам те. Знам какви каши забърквам, но те харесвам.

— Мхм?

— Знам, че не ми вярваш.

Мислите й се подреждаха мудро.

— Не ти вярвам — прошепна тя, разбрала. — Ти си крадец.

Широката му усмивка развали целувката.

— Аз ще съм Крадеца, а ти — Лъжкинята.

— Саф...

— Ти си моята лъжкиня — прошепна той. — Ще ме излъжеш ли, Искрице? Кажи ми името си.

— Името ми... — подхвана тя, ала се опомни и млъкна. Застина и отлепи устни от неговите. Едва не му каза името си. — Саф, чакай — задъха се от болката на внезапното, замаяно осъзнаване. — Чакай. Нека помисля.

— Искрице?

Тя се отдръпна, той понечи да я спре, после също се пробуди от унеса и разбра.

— Искрице? — пусна я и примигна объркано. — Какво има?

Тя се втрени в него, вече отрезвена и проумяла какво прави в гробището с момче, което я харесва и няма представа коя е. Няма представа каква непоправима лъжа я моли да изрече.

— Трябва да тръгвам — каза тя, защото искаше да избяга някъде, където той да не забележи прозрението й.

— Сега ли? — удиви се той. — Какво има? Ще дойда с теб.

— Не — поклати глава тя. — Трябва да вървя, Саф.

Обърна се и побягна.

Край. Не бива дори да ходя при тях, независимо колко ми се иска.

Да не съм полудяла? Съвсем ли се побърках? Що за кралица съм! Какво щях да причиня на един от поданиците си!

Татко щеше да остане доволен колко убедително лъжа.

Забравила предпазливостта, тя тичаше със свалена качулка и не забелязваше нищо наоколо. И затова се оказа печално неподготвена, когато от тъмен безистен до двореца изскочи човек и запуши устата й с длан.

19.

Тренировките си казаха думата. Битърблу приложи наставленията на Катса и се отпусна като камък, изненадвайки нападателя с неочакваната си тежест. После заби лакът в някаква мека част на торса. Човекът изгуби равновесие и тя падна с него, боричкайки се да докопа ножовете си. Проклинаше, крещеше, дишаше на пресекулки. Сетне малка каруца, спряла в отсрещния край на улицата се превърна в ръце и крака, покрити с пелерина, втурна се към тях, размахвайки тъмни криле и блестящи ножове и подгони нападателя.

Битърблу полежа зашеметена в канавката, докато бавно осъзна, че е сама. Какво се случи, в името на небесата?

Изправи се на крака и оцени щетите. Главата, рамото и глезенът я боляха. Нямаше нищо счупено или извадено от строя. Докосна парещото си чело и пръстите ѝ почервеняха от кръв.

Далеч по-внимателно сега тя прекоси тичешком останалия път до двореца, влезе вътре и тръгна веднага да търси По.

Нямаше го в покоите му.

В нощното мъртвило покоите на Катса ѝ се сториха ужасно отдалечени. Докато се добере дотам, главата ѝ пламна от болка и от въпроса дали нападателят ѝ е подозирал кого напада, или просто я е набелязал напосоки. Ако е знаел, какво е знаел? Дали е бил наясно, че напада кралицата, или я е взел за някой от шпионите ѝ. Или за приятел на Саф и Теди? Дали схватката им му е разкрила коя е? Тя не го позна. Не го чу да проговаря и дори не знаеше дали е монсиец. Нищичко не знаеше.

Битърблу почука по вратата на Катса.

Тя се откряна и Катса се появи в цепнатината, увита в чаршаф, с изпепеляващ поглед и голи рамене, блокиращи достъпа.

— О! Привет! — поздрави тя и я пусна вътре. — Какво става? Добре ли си?

— Търся По. Буден ли е?

Катса отвори врата. В леглото зад нея спеше По.

— Изтощен е — обясни Катса. — Какво става, скъпа? — попита отново.

Очите на Катса грейнаха в синьо и зелено. По се изправи в леглото като марионетка.

— Какво има? Сутрин ли е? — промърмори сънено.

— Нощ е. Нападнали са Битърблу — уведоми го Катса.

— Велики морета! — По скочи от леглото, повличайки чаршафа; завърза го около кръста си и пристъпи първо напред, после назад, все още полузаспал. Насиненото му лице изглеждаше съвсем разбойнически. — Кой? Къде? На коя улица? С акцент ли говореха? Добре ли си? Виждаш ми се невредима. Накъде избягаха?

— Дори не знам дали са искали да нападнат мен, или шпионина, на който се преструвах — отвърна Битърблу. — Нямам представа кой беше. Не го познах и не проговори. Но мисля, че Даровитата беше там, По. Племенницата на Холт, която има Дарба да се прикрива. Изглежда ми се притече на помощ.

— А! — По замръзна изведнъж, после подпря ръце върху хълбоците си с особено изражение. Нещо като заучено нехайство.

— Племенницата на Холт ли? — Катса погледна объркано към По. — Хава? Какво общо има тя? И защо по цялото ти лице има бляскав пращец, Битърблу?

— О... — Битърблу намери стол и седна, триейки на сляпо боята по бузите си. Цялата злополучна нощ нахлу отведнъж в съзнанието ѝ. — Не ме разпитвай за пращеца пред По, Катса — помоли тя, борейки се с напирашите сълзи. — Въпросът е личен. Няма нищо общо с нападението.

Катса явно разбра. Отиде до масичка в ъгъла и сипа вода в купа. Коленичи и изми лицето на Битърблу с мека кърпа и хладка вода. Потупа парещото ѝ чело. Нежността ѝ сломи окончателно Битърблу. Едри сълзи се стекоха по страните ѝ и Катса спокойно попи и тях.

— По, защо стоиш там като олицетворение на самата невинност? — попита с премерен тон тя. — Няма ли да ни разкриеш загадката с Хава?

— Невинен съм — обиди се По. — Запознахме се преди седмица, това е.

— Аха — най-сетне Битърблу проумя откъде По е толкова отлично информиран за снощната скулптурна авантюра на Холт. — Сприятелил си се с похитителката ми. Чудесно.

— Прокрадваше се из двореца — продължи По, все едно не я чува. — Търсеше Холт. Усетих я, че в един от коридорите се преструва на статуя и я подложих на кръстосан разпит. Вярвам й. Онзи ден с Данзол е била заблудена, Битърблу. Едва в последния момент осъзнала, че той се кани да те отвлече. Чувства се ужасно. Както и да е, съгласи се да те наглежда в малките часове. Притеснявам се, че не се е свързала с мен — добави той и разтри лице с длани, — защото я помолих веднага да ми съобщи, ако се случи нещо. Къде те нападнаха, Битърблу? Не я откривам никъде край двореца.

— Как да ти съобщи? — поинтересува се Катса, подавайки разсеяно кърпата на Битърблу.

— Близо до източната стена, но не я виждах, делеше ме една улица оттам — отговори Битърблу. — Как така си я помолил да ме наглежда, По? Нима си казал на издирван беглец, че излизам нощем?

— Как по-точно се очакваше да се свърже с теб? — настоя Катса.

— Обясних ти — отвърна По на Битърблу. — Вярвам й.

— Тогава й поверявай своите тайни, По, не моите! Кажми ми, че не знае!

— По... — гласът на Катса прозвуча толкова странно, че и По, и Битърблу замлъкнаха и се обърнаха към нея. Тя бе отстъпила назад почти до прага на стаята, увила голите си ръце около чаршафа, сякаш и е студено. — По — повтори, — как щеше да се свърже Хава с теб? На вратата ни ли щеше да почука?

— Какво имаш предвид? — той преглътна и си разтри смутено врата.

— Обясни ли й как си разбрал, че е човек, а не статуя? — уточни Катса.

— Не прибързвай със заключенията — смотоледи По.

Катса се втренчи в По с изражение, което Битърблу не виждаше често. Поглед на човек, халосан с юмрук по корема.

— По, изобщо не я познаваш — прошепна Катса. — Не знаем нищо за нея.

С ръце върху хълбоците, със сведена глава По издиша дълбоко.

— Не се нуждая от разрешението ти — отрони безпомощно той.

— Постъпваш безразсъдно, По! И подло! Обеща да ми казваш, когато решиш да разкриеш Дарбата си пред някого. Помниш ли?

— Ако ти бях казал, Катса, щях да подпаля война. Редно е да имам право да разполагам с тайните си както преценя, без да се боря с теб всеки път!

— Но щом се отмяташ от обещание, трябва да ми съобщиш! — настоя отчаяно Катса. — Иначе нарушаваш дадената дума, а аз оставам с чувството, че си ме излъгал. Защо изобщо се налага да ти обяснявам? Обикновено ти ми обясняваш същото.

— Знаеш ли какво? — разгорещи се По. — Присъствието ти ме затруднява. Няма да се справя с положението, понеже непрекъснато мисля колко много се страхуваш.

— Ако си въобразяваш, че ще те оставя в такова състояние...

— Налага се. Договорихме се. Отиваш на север да търсиш тунела към Естил.

— Няма да замина. Никой никъде няма да ходи! Щом си решил да съсипеш живота си, поне приятелите ти ще бъдат тук, когато го направиш!

Катса крещеше; и двамата крещяха, а Битърблу се бе смалила на стола, присвиваше се от ужасния шум и притискаше с две ръце влажната кърпа до гърдите си.

— Ще си съсипя живота ли? — извика По. — Ами ако се опитвам да го спася?

— Да го спасиш? Ти...

— Помниш ли какво се споразумяхме, Катса? Ако ти не поискаш да си тръгнеш, тогава аз ще си отида и ти ще ме пуснеш!

Битърблу забеляза колко силно стискат вратата пръстите на Катса — аха да я пречупят. Катса се втренчи мълчаливо в По.

— И без друго щеше да тръгваш, любима — прошепна По, пристъпи напред и протегна ръка. — Щеше да тръгнеш, а после да се върнеш. Само от това се нуждая сега. От време.

— Не приближавай до мен — предупреди го Катса. — Не! Нито дума повече — добави, когато той понечи да проговори. По лицето ѝ се търкулна сълза. — Разбирам те напълно.

Тя откряхна вратата, шумгна се през процепа и изчезна.

— Къде отива? — смая се Битърблу. — Не е облечена.

По се отпусна тежко върху леглото. Оброни глава в длани и отвърна тихо:

— На север да проучи тунела за Естил.

— Сега? Но тя няма провизии! Наметната е само с чаршаф.

— Усетих къде е Хава — прекъсна я с одрезгавял глас По. — Крие се в художествената галерия. По ръцете ѝ има кръв. Казва ми, че нападателят ти е мъртъв. Ще се облека и ще отида да чуя какво знае.

— По! Ще позволиш ли на Катса да тръгне така?

Той не отговори. От сълзите, които се опитваше да скрие от нея, Битърблу разбра, че не иска да обсъждат въпроса.

Тя го погледа мълчаливо, после приближи до него и го докосна по косата.

— Обичам те, По. Ще те обичам, каквото и да направиш.

И излезе.

В дневната ѝ светеше лампа. Върху масата в забулената от тъмнината синя стая лежеше сребърна сабя и сияеше, погълнала сякаш цялата светлина.

До нея имаше бележка.

„Кралице,

Решихме сутринта да замина за Естил, но първо исках да ти предам сабята от Орник. Надявам се да останеш доволна колкото мен и да не се налага да я използваш, докато ме няма. Съжалявам, че няма да съм до теб, за да ти помогна да разрешиш загадките.

Твой — Гидън“

Битърблу взе оръжието — солидно, тежко и добре балансирано, пригодено да пасва на дланта и ръката ѝ. Семпло и блестящо в мрака. *Орник го е изработил майсторски, помисли си тя, вдигнала нагоре меча. Тази нощ можеше да ми свърши работа.*

В спалнята си Битърблу освободи място за сабята и ножницата върху нощната масичка. Огледалото ѝ показа момиче с рана на челото — прясна и грозна; чорлаво момиче с напукани устни и страни,

покрити със засъхнали вадички от сълзи и размазана златиста боя. Цялата ѝ нощ се четеше по лицето. Не ѝ се вярваше, че сутринта е започнала със съня ѝ и с посещението при Мадлен; как само преди един ден е тичала по градските покриви със Саф и е разбрала за убийците на истината. Сега Катса бе поела към тунела. Гидън също щеше да тръгне скоро. След него — Рафин и Бан. Как толкова много се случва за толкова кратко време?

Саф.

Бродерията на майка ѝ — весели рибки, снежинки и замъци в редици, лодки и котви, слънца и звезди — я изпълни със самота. Преди дори да се настани удобно в леглото, Битърблу заспа.

Сутринта и Тиел, и Ранмуд се стъписаха от разраненото ѝ чело. Тиел се държеше, сякаш главата ѝ се крепи на конец върху врата, докато тя не го скастри да се вземе в ръце. Ранмуд, седнал както обикновено върху перваза на прозореца, току прокарваше пръсти през косата си, а пръстените и очите му блещукаха. Следеше я зорко. Битърблу остана с чувството, че не повярва на обяснението ѝ как се е наранила на тренировката с Катса.

Когато Дарби влетя в кабинета ѝ — трезвен, с проникателен поглед и разтревожен от ужасната драскотина на кралицата — Битърблу реши, че е крайно време да си вземе почивка.

— Библиотеката — съобщи тя в отговор на въпросително повдигнатите вежди на Ранмуд. — Не настръхвай, няма да се бавя.

Заслиза по витото стълбище, облегна се на стената да отдъхне и си промени решението. Напоследък не се явяваше често в Дворцовия съд. Все се оказваше, че няма нищо интересно там. Днес обаче ѝ се прииска да поседи известно време до съдиите си, дори да се наложи да стиска зъби и да изслушва отегчителен спор за поземлени граници. Наблюдавайки лицата и жестовете им, щеше да се опита да прецени дали е възможно някой от осемте влиятелни мъже да смълчава търсачите на истината в града.

Търсачите на истината. Докоснеше ли ги с мислите си днес, в сърцето ѝ избухваше ослепителен пламък от тъга и срам.

Влезе в Дворцовия съд. Делото вече бе започнало. Цялата зала се изправи на крака.

— Обясни ми — нареди тя на чиновника, докато прекосяваше подиума, за да седне на атола си.

— Обвинен в убийство първа степен, кралице — докладва стегнато чиновникът. — Монсийско име Бърч, лиенидско — Сапфайър. Сапфайър Бърч.

Устата на Битърблу зяпна, а очите се стрелнаха към обвиняемия, преди мозъкът ѝ да осъзнае чутото. Замръзнала, Битърблу се втренчи в насиненото, окървавено и абсолютно поразено лице на Сапфайър.

20.

Дъхът на Битърблу секна и за миг тя видя звезди.

Обърна се с гръб към съдиите, залата и галерията и се олюля зашеметено към масата зад подиума, където стояха чиновниците, та възможно най-малко хора да забележат изумлението ѝ. Хвана се за масата да не падне, взе писалка, натопи я в мастило и започна да драска. Преструваше се, че си води бързо бележки, записва нещо жизненоважно, което току-що си е спомнила. Никога не бе стискала толкова силно писалка.

Когато белите ѝ дробове склониха да поемат отново въздух, тя прошепна:

— Кой го е ударил?

— Ако седнете, кралице, ще зададем въпроса на обвиняемия — чу гласа на лорд Пайпър.

Битърблу се обърна внимателно с лице към изправената на крака зала.

— Отговори ми веднага — заповяда тя.

— Хмм... — Пайпър я изгледа учудено. — Обвиняемият да уведоми кралицата!

Кратка тишина. Тя не искаше да поглежда отново към Саф, ала бе невъзможно. Устата му приличаше на кървава яма, подутите клепачи почти скриваха едното му око. Палтото му — познато ѝ до болка — бе разкъсано на рамото и лекъосано със засъхнала кръв.

— Монсийските стражи ме раниха — каза той и след миг додаде: — ... Кралице. После повтори втрещен: — Кралице... кралице...

— Достатъчно — прекъсна го сурово Пайпър.

— Кралице — Саф се стовари рязко върху стола, разкикоти се истерично и добави: — Как можяхте...

— Не те е ударила кралицата — скастри го Пайпър, — а и да те е ударила, не е твоя работа да я разпитваш. Стани, човече. Покажи уважение!

— Не, всички да седнат — нареди Битърблу.

Последва протяжен миг тишина. После стотици хора насядаха припряно. Тя забеляза в залата Брен, златокоса, с изопнато лице, седнала четири-пет реда зад брат си. Улови погледа ѝ. Брен ѝ отвърна с изражение, все едно се кани да я заплюе в лицето. Битърблу внезапно си представи как Теди лежи в стаята си. Колко ли ще се разочарова, когато разбере истината?

Вкопчила се в собствените си пръсти, Битърблу пристъпи към стола си и също седна. После скочи сепнато и пак седна — този път не върху сабята си. *По? Чуваш ли ме? Ела! Ела бързо!*

Без да затваря ума си за По, ала насочила вниманието си към многобройната стража около Саф, тя попита:

— Кой от вас, войници, ще обясни защо сте наранили този мъж?

Един от войниците стана и отправи към нея видимо насинените си очи.

— Кралице, аз съм капитанът на отряда — представи се той. — Затворникът оказа съпротива. Толкова яростна, че изпрати един от другарите ни в лечебницата със счупена ръка. Иначе нямаше да го докоснем.

— Каква подлост! — възкликна изумено Саф.

— Спри! — изкрещя Битърблу, изправи се и размаха показалец на стража, вдигнал юмрук да удари отново Саф. — Каквото и да говори — каза тя на войника, макар да разбираше отлично кого има предвид обвиняемият, — отсега нататък ще използвате сила срещу затворници само за самозащита.

О, По. Той не ме улеснява. Реши ли да разкрие истината, не знам какво да правя. Да се престоря, че е луд? Лудостта му няма да ми помогне да го освободя.

Всички бяха наставали отново. Прииска ѝ се да изкрещи. Отпусна се на стола и продължи:

— Какви показания съм пропуснала? Кого се предполага, че е убил?

— Инженер в Източния град на име Айвън, кралице — отговори Пайпър.

— Айвън! Онзи, който построи мостовете и открадна дините? Той ли е мъртъв?

— Да, кралице. Същият Айвън.

— Кога са го убили?

— Преди две нощи, кралице.

— Преди две нощи — повтори Битърблу и после разбра какво означава това. Впи очи в Пайпър. — По кое време?

— Малко преди полунощ, кралице, под часовниковата кула на Чудовищния мост. Свидетел е видял всичко. Часовникът е ударил полунощ секунди след убийството.

Сърцето ѝ потъна в краката, в пода, в земята под замъка. С усилие на волята насочи поглед към Саф. И, да, той, разбира се, се втренчи в нея със скръстени ръце, разкървавената му уста се изкриви в противна усмивка. Саф знаеше отлично, че в полунощ преди два дни държеше ръцете ѝ върху покрива на печатницата, отговаряше на третия ѝ въпрос и я уверяваше, че няма да се изтърколи в бездната. Подхвърли ѝ часовника си, за да я разсее и да уталожить страха ѝ от височини. Заедно чуха камбаната на часовника.

О, По, не разбирам какво става тук. Някой лъже. Какво да правя? Кажа ли истината, съветниците ми ще разберат, че съм се измъквала тайно от двореца. Непоносимо ще е да научат, никога вече няма да ми се доверяват, ще се препират с мен за всичко, ще се опитват да ме контролират. И цялото кралство ще ме одумва как имам тайна афера с лиенидски моряк-крадец. Никой няма да ми вярва. Ще посрамя и себе си, и хората, които ме подкрепят. Как да постъпя? Има ли изход?

Къде си?

Не ме чуваш, нали? Не идваш...

— Обвиняемият представи алиби, кралице — продължи Пайпър. — Твърди, че е съзерцавал звездите с приятел. Въпросният приятел, с когото били на покрива, живеел в двореца, ала не знаел истинската му самоличност. Вироглаво отказва да опише приятеля, та да го издирим. С други думи, всъщност няма алиби.

С други думи, дори обвинен в убийство, Саф защитаваше тайните на приятелите си. Макар да не са му оказали честта да споделят тайните си с него.

Изражението на Саф не се промени — стана само по-сурово, по-напрегнато и по-горчиво усмихнато. По него не се четеше нежност към нея. Нежността бе за Искрица, а Искрица вече я нямаше.

По. Нямам избор.

Битърблу се изправи и наред:

— Всички да останат седнали. — Не успяваше да овладее разтрепераното си тяло. За да не склочи ръце, хвана дръжката на сабята. Погледна към Саф и изрече: — Знам името на приятеля му.

Вратите в дъното на залата се отвориха рязко и По нахлу през тях. Всички присъстващи се обърнаха назад, проточили шии да видят източника на трясъка. Застанал между пейките, с охлузено лице и запъхтян, По извика на Битърблу.

— Братовчедке! Вратите ви заяждат!

Престори се, че обхожда с очи множеството. Последва най-майсторското отиграване на стъписано разпознаване, което Битърблу бе виждала през живота си. Тялото на По застина, а по лицето му се изписа съвършено изумление.

— Саф! — възкликна той. — Велики морета! Ти ли си това? Не те обвиняват в нещо, нали?

Битърблу разбираше, че облекчението ѝ е преждевременно. Все пак не изпитваше друго чувство, когато седна отново. Не смяташе да казва нищо, докато не разбере какво точно е намислил По. Произнесе само една дума: „Пайпър“, та съдията да повтори обвиненията срещу Саф, а По да изиграе драматично ролята на удивен и ужасен приятел.

— Но това е невъзможно! — По застана до затворника, който се пулеше срещу него, все едно е танцуваща мечка, изскочила от торта. С едно плавно движение По прескочи ограждението около обвиняемия, разблъска смаяните, ставащи на крака стражи и улови рамото на Саф. — Защо ме защитаваш, човече? Не знаеш ли какво се случва с убийците в Монсий? Кралице, той не е убиец. Наистина беше на покрива онази нощ точно както твърди, а аз бях с него.

Благодаря, По. Благодаря. Благодаря.

Чувстваше се като хартиената птица, която По хвърляше към стената. Уплаши се да не би да се плъзне по ръба на стола и да се просне на пода.

Между По и съдиите ѝ се бе разразил яростен спор.

— Не ви касаят съображенията ми — отвърна безизразно По, когато лорд Куол го попита с мазна усмивка защо в полунощ е съзерцавал звездите с моряк от покрив в Източния град. — И това няма нищо общо с въпроса дали Саф е невинен, или виновен. — Последва:

— Откога сме приятели ли? Какво имате предвид? Не сте ли го питали? — *Не знаем дали са го питали*, рече му мислено Битърблу, ала По явно вече бе разбрал, че не са — за щастие — и продължи невъзмутимо: — Запознахме се през онази нощ. Чудно ли е, че се разговорихме? Вижте го! Никога не пренебрегвам сънародник!

Не привличай ненужно внимание към него, По. Той не го приема добре.

Очевидната изненада на По да види новия си най-добър приятел на подсъдимата скамейка, обвинен в убийство, бе добре изиграна, ала бледнееше в сравнение с удивлението на Саф от факта, че Даровитият лиенидски принц стои до него, знае кой е, твърди, че са другари, запознат е с местонахождението му преди две нощи и лъже Дворцовия съд, за да го спаси.

Куол попита По дали е в състояние да осигури още свидетели.

По пристъпи крачка напред.

— Срещу мен ли е процесът? Да не би да смятате, че двамата сме убили жертвата?

— Не, принце, в никакъв случай. Но е разбираемо да изпитваме недоверие към лиенидски Даровит, който твърди, че няма Дарба — обясни съдия Куол.

— Кога съм отричал да имам Дарба?

— Никога, принце. Говоря за обвиняемия.

По се обърна към Саф.

— Саф? Наистина ли каза на съдиите, че нямаш Дарба?

Саф преглътна.

— Не, принце — прошепна той. — Казах само, че не знам каква е Дарбата ми, принце.

— Схващате ли разликата, съдия Куол? — осведоми се саркастично По.

— И все пак обвиняемият несъмнено лъже, принце, защото твърдеше, че истинската ви самоличност му е неизвестна.

— Причината е очевидна — за да ме защити — възрази нетърпеливо По. — Предан е до крайност.

— Принце, предпочитам да ме осъдят за неизвършено престъпление, отколкото да ви изложат на опасност — вметна окаяно Саф.

О, приключвай, По, помоли го мислено Битърблу. Непоносимо жалък е!

По се извърна към Битърблу и по лицето му се изписа мимолетна ирония. Учудена, Битърблу огледа по-внимателно Саф. Смирението му сигурно бе престорено. Възможно ли бе обаче Саф да играе роля в такъв момент?

— Гордее се с лъжите си! — констатира триумфално Куол.

Битърблу се отказа от опитите да гадае искрени ли са чувствата на когото и да било. Личеше само, че на По му е дошло до гуша от Куол. Той прескочи отново ограждението около скамейката на подсъдимите — не толкова елегантно като първия път — и застана пред подиума.

— Какво има? — обърна се към Куол. — В истинността на показанията ми ли се съмнявате?

Куол раздвижи устни с известно усилие.

— В никакъв случай, принце.

— Значи признавате, че той е невинен, ала не слагате точка. Защо не го харесвате? Защото е Даровит? Или защото е лиенид?

— Странен лиенид — отбеляза Куол с нотка на презрение, издаваща известно незачитане.

— Вероятно според вас, но нямаше да носи пръстените и златните обеци, ако лиенидите не го смятаха за лиенид — поясни хладно По. — Много лиениди изглеждат точно като него. Докато вашият монсийски крал избиваше безогледно поданиците си, нашият лиенидски крал разтвори обятията си за Даровитите, потърсили свободата. Лиенид е причината кралицата ви да е жива днес. Лиенидската й майка е имала по-силно съзнание от всички вас. Монсийският ви крал уби сестрата на моя баща. Кралицата ви е наполовина лиенид!

По, рече мислено Битърблу, вече изцяло объркана. Не смяташ ли, че излязохме съвсем от коловоза?

— Монсийският ви свидетел е престъпен лъжец — Той посочи широкоплещест, привлекателен мъж на първата редица в залата.

По! Никой не ти е казал кой е очевидецът!

Битърблу скочи на крака, принуждавайки всички да се замислят дали да станат, или не, вместо върху необичайната прозорливост на По. *Опомни се, укори го тя.*

— Арестувайте свидетеля — нареди тя на стражите около Саф — и пуснете обвиняемия. Свободен е да си върви.

— Той счупи ръката на монсийски войник, кралице — напомни й Пайпър.

— Който го е арестувал за неизвършено убийство!

— Все пак не бива да поощряваме такова поведение, кралице. Освен това обвиняемият излъга съда.

— Осъждам го на подуто око и окървавена уста. Получил си е наказанието! — Битърблу прониза Пайпър с поглед. — Свободен е да си върви, ако няма други възражения.

Пайпър прочисти гърло.

— Приемам решението ви, кралице.

— Отлично — кимна Битърблу.

Обърна се и без да поглежда никого — нито По, нито Саф, нито ококорените хора в залата — излезе с отсечена стъпка през вратата зад подиума.

По, не му позволявай да си тръгне. Искам да поговоря насаме с него. Доведи го в покоите ми.

21.

Битърблу влетя в дневната където Фокс полираше кралската корона.

— По-късно ли да продължа, кралице? — попита я тя след един кос поглед.

— Не. Да. Не — отговори трескаво Битърблу. — Къде е Хелда?

— Кралице? — гласът на Хелда долетя от вратата зад нея. — Какво става?

— Направих нещо ужасно. Не пускай никого, освен По и човека, когото ще доведе. Разбра ли? Не искам да говоря с никой друг.

— Разбира се, кралице. Какво се случи?

Битърблу закричи напред-назад. Не знаеше как да подхване разговора. За да избяга от необходимостта да обяснява, размаха безнадеждно ръце, профуча край Хелда в преддверието, влезе в спалнята си и затвори вратата. Продължи да снове от едната до другата стена, а сабята я удряше по крака при всяко обръщане.

Къде е По? Защо се бавят толкова?

Несигурна кога и как е прекосила стаята, тя се оказа приведена над сандъка на майка си, вкопчена в капака му. Сълзите ѝ размазаха резбованите фигури върху него.

После вратата се отвори и Битърблу се изправи припряно, обърна се, препъна се и се стовари тежко върху сандъка. По влезе и захлопна вратата.

— Къде е той? — попита Битърблу.

— В дневната ти — отговори По. — Помолих Хелда и момичето да излязат. Има ли начин да те убедя да отложиш разговора? Доста му се насъбра и не е успял да премисли.

— Трябва да му обясня.

— Ако му дадеш известно време...

— Обещавам да му дам всичкото време на света, след като му обясня.

— Битърблу...

Тя изопна рамене и с няколко бързи крачки застана пред него с вирната брадичка и остър поглед.

— Добре, добре — победен, По разтърка лице с обсипаните си с пръстени ръце. — Няма да изляза — добави с равен глас.

— По...

— Бъди царствена колкото желаш, Битърблу. Той е ядосан, ранен, умен и ловък. Тази сутрин е счупил ръката на един страж. Няма да те оставя сама с него.

— Няма ли начин да изтръгнеш лиенидска клетва на честта от него? — попита саркастично тя.

— Вече го направих — отвърна По. — Но няма да си тръгна.

Седна решително на леглото и скръсти ръце и кръстоса крака.

Битърблу го погледа известно време с пълното съзнание, че му предава чувства, чието естество самата тя не разбира. С героично усилие на волята все пак успя да прикрие колко ѝ се иска да надмогне налудничавата криза с Дарбата му.

— Онова магаре Куол в Дворцовия ти съд мрази лиенидите — обади се По. — Заблуждава се, че ни мисли за изродени от кръвосмешение мускулести празноглавци, но всъщност се тревожи защо изглеждаме по-добре от него. Няма логична причина да включва Саф в купа, понеже сам спомена, че Саф не прилича съвсем на лиенид. Ревнува ни, защото сме украсени със злато. Не е за вярване! Ако имаше възможност да ни обвини и двамата в убийство и да ни отнеме достойнството дори само заради него, нямаше да се поколебае. През цялото време се мъчеше да си ни представи без него.

— Без... достойнството?

— Без златото ни — уточни По. — Ще остана тук, докато говориш със Сапфайър. Докосне ли те, ще вляза и ще го удуша.

Влизайки в дневната, забеляза първо златото, уловило слънчевите лъчи по пръстите и ушите на Саф. Веднага разбра, че не би ѝ харесало да го вижда без него. Все едно да е с чужди очи или да говори с различен глас.

Разкъсаното му палто разби сърцето ѝ. Прииска ѝ се да го докосне.

После той се обърна към нея и тя видя отвращението, изписано по всяка черта на подутото му и насинено лице и във всеки контур на тялото му.

Той падна на колене с очи, вперени право в нейните — съвършена подигравка на раболепие, понеже никой коленичил не поглежда към лицето на владетеля. Вдигнатата глава обезсмисля целта на поклона.

— Спри! — извика тя. — Стани!

— Както желаете, кралице — подхвърли саркастично той и скочи на крака.

Тя започна да проумява играта му.

— Недей, Саф — помоли го. — Познаваш ме.

Саф изсумтя.

— Какво? Какво има?

— Нищо, кралице.

— О, кажи ми Саф!

— Не бих дръзнал да противореча на кралицата, ваше величество.

На друго място, в друг разговор помежду им, тя щеше да зашлеви самодоволното му лице. Искрица би го поставила на мястото му веднага, Битърблу обаче не можеше. Зашлевеше ли Саф, щеше да се включи в играта му — могъщата кралица се разправя с нископоставен поданик. И колкото повече го третираше като поданик, толкова по-решително той завладяваше положението. Тя се обърка, понеже изглеждаше нелогично кралицата да прехвърля власт на подчинения, като се отнася зле с него.

Искаше просто да поговори с него.

— Саф, досега бяхме равнопоставени приятели.

Той я изгледа с нескрит присмех.

— Какво? — помоли тя. — Кажи ми. Говори с мен.

Саф пристъпи към короната и сложи длан върху нея. Поглади мекото злато отпред, прокара пръсти по скъпоценните камъни. Тя мълчеше, макар да усещаше жеста му като физическо насилие. Той обаче не спря до тук. Вдигна я, сложи я на главата си и се обърна да я изгледа злостно — крал с подути очи, с окървавена уста и окъсано палто. Тя не се стърпя.

— Остави я — просъска му.

— Мм? — промърмори той, свали короната и я върна върху кадифената ѝ възглавничка. — Все пак не сме равни, а?

— Не ми пука за глупавата корона — смути се тя. — Последният мъж обаче, когото съм виждала да я носи, е баща ми. С нея ми напомняш за Лек.

— Каква ирония! Аз пък си мислех колко много ми приличаш на него.

Няма значение, че същите мисли понякога измъчваха и нея. Заболя я повече, когато ги чу от Саф.

— И ти ме лъга, колкото аз — теб — прошепна тя.

— Нито веднъж не съм те излъгал — процеди през зъби той с груб глас и пристъпи към нея, принуждавайки я да се отдръпне уплашено назад. — Налагаше се да не споделям всичко. Но не съм те лъгал!

— Знаеше, че не се представям с истинското си име. Това не беше тайна!

— Ти си кралицата! — изкрещя Саф и пристъпи още една крачка напред. — Проклетата кралица! Заблуждаваше ме! И не само с информация!

На прага се появи По. Облакът се нехайно на ръба на вратата. Повдигна вежди и зачака.

— Простете ми, принце — изрече нещастно Саф и изуми Битърблу, като сведе очи и глава пред По и безропотно отстъпи назад.

— Кралицата ми е братовчедка — уведоми го спокойно По.

— Разбирам, принце — отвърна смирено Саф.

Аз обаче не разбирам и ми иде да го сритам, заговори мълком Битърблу на По. Искам да се ядоса. Ядоса ли се, ще стигнем до истината.

С безучастно изражение По се обърна кръгом и напусна стаята.

— Той няма представа, нали? — попита Саф. — Няма представа каква змия си?

Битърблу си пое дъх и отрони:

— Не съм те заблуждавала.

— Конски фъшкии! Разказала си на принц По всичко за мен, описала си му всяка минута, когато сме били заедно. Как да ти повярвам, че не си информирала лакеите си? Мислиш ме за наивник, който няма да се досети как ме арестуваха за неизвършено убийство и

кой плаща на свидетеля да излъже? Или кой стои зад нападенията срещу мен и Теди?

— Какво? — извика тя. — Саф! Не! Как е възможно да ме подозираш, след като с По току-що те спасихме? Не мислиш разумно!

— И това бе най-забавната част! Наслади ли й се? Приятно ли ти е да се принизяваш до простолюдието и после да разказваш на другите? Не е за вярване колко тревоги прахосах нахалост! — Сниши глас и отново пристъпи към нея. — Страхувах се да не те нараня. Мислех те за самата невинност!

Макар да съзнаваше колко невъздържан и неблагоприятен е жестът, тя улови ръката му.

— Саф, кълна се, че не съм злодей. И аз съм объркана като теб. На твоя страна съм! Опитвам се да открия истината! И никому не съм разказвала всичко за теб... Само на По — добави отчаяно. — И дори той не знае личните подробности. Почти никой не знае дори, че излизам нощем.

— Пак лъжеш — той се отдръпна, за да се освободи от ръката й. Тя не го пусна.

— Недей, моля те.

— Пусни ме или ще те ударя и ще се посрамя пред принца — процеди през зъби Саф.

— Искам да ме удариш. — Не беше вярно, но поне щеше да е справедливо, понеже тъкмо нейните стражи го бяха наранили.

— Разбира се, защото тогава ще се върна пак в затвора.

Той се отдръпна отново назад и тя се отказа. Обърна се с гръб към него и скръсти безнадеждно ръце.

— Наистина лъжеш, Саф — подхвана накрая с тих, ясен глас, — но никога с намерение да нараня теб, приятелите ти или другите търсачи на истината. Не съм искала никой да пострада, кълна се. Излизах да видя как изглежда градът ми нощем, защото съветниците ми ме държат в неведение в кулата. Просто исках да знам! Не съм си поставяла за цел да те срещна, да те харесам и да се сприятеля с теб. После обаче нямаше начин да кажа истината.

Тя не го виждаше, но той явно се смееше.

— Невероятна си!

— Защо? Обясни ми какво имаш предвид.

— Заблуждаваш се как когато бяхме заедно и не знаех, че си кралицата, сме били приятели. Равни. Знанието обаче е власт. Ти си знаела коя си, а аз — не. Никога не сме били равни, а колкото до приятелството... — той замълча. — Майка ти е мъртва — довърши с различен глас, горчив и неумолим. — Лъгала си ме за всичко.

— Разказах ти неща, които за мен са по-ценни от истината — прошепна тя.

Между тях се просна празна тишина. Безбрежност. Продължи дълго, дълго.

— Да предположим, че казваш истината — рече най-сетне той — и наистина не стоиш зад нападенията.

— Казвам истината — промълви тя. — Кълна се, Саф. Само не разкрих коя съм.

Ново, по-кратко затишие. Той проговори отново с тъга и смирение, които тя не знаеше как да свърже с познатия Саф.

— Не мисля, че разбираш коя си. Не съзнаваш каква пропаст ни дели. Ти си толкова високо в света, че не виждаш дотам, където съм аз. Не проумяваш какво направи.

Саф я заобиколи и изчезна в преддверието, без да се сбогува. Бутна с рамо външната врата най-ненадейно и тя възкликна от изненада, че е останала сама.

Битърблу отпусна бавно ръце, обърна се и огледа стаята, огряна от обедното слънце. Потърси с очи часовника върху полицата над камината да види колко часа от деня остават да преживее, преди да се скрие под завивките в леглото.

Погледът ѝ не стигна до часовника, защото короната я нямаше върху кадифената възглавничка.

Битърблу се завъртя диво. Тялото ѝ отказваше да приеме прозрението на разсъдъка, ала короната, разбира се, я нямаше никъде в стаята. Битърблу просъска името на Саф и хукна след него. Излетя през входната врата и се озова пред втрещените лица на двама лиенидски стражи.

— Какво има, кралице? — попита войникът отляво.

Какво би могла да направи всъщност? Да кръстосва слепешката замъка с надеждата пътищата им да се пресекат в някой вътрешен двор? А после какво? Ще го помоли на всеослушание да ѝ върне короната, която крие под палтото си? А щом той ѝ откаже, ще се

сборичка с него? Пак ще го арестуват и този път за истинско престъпление.

— Всичко е прекрасно — отвърна Битърблу. — Това е най-щастливият ден В живота ми. Благодаря, че попитахте.

Влезе вътре и ритна вратата на спалнята да поиска обяснение от По защо е позволил да откраднат короната ѝ.

Отговорът бе повече от очевиден. По спеше.

22.

След час По нахлу отново в покоите ѝ без короната.

— Къде е? — процеди през зъби Битърблу от дивана, където цял час побутваше настрани храната, поднасяна ѝ упорито от Хелда, отпращаше учудените си съветници и си гризеше кожичките около ноктите.

По седна тежко до нея, с омачкани, подгизнали дрехи.

— Изгубих го.

— Изгуби го? Как?

— Имаше преднина, Битърблу, а сестра му го чакаше пред двореца. Тичаха заедно и от време на време се разделяха. Дъждът ме затрудни още повече. Не съм в състояние да следя мислено всичките ти улици, къщи, движещи се хора и същевременно да се съсредоточавам върху отдалечаващ се беглец. Изгубих се. Наложих да се върна по дирите си. На всичкото отгоре стотиците минувачи реагираха драматично, чудеха се защо търча като лунатик. Неспособен съм да ти опиша колко ме разсейваха. Силата на клюкарската мелница, ако я усещаш като мен, оплита мислите ти. Мнозина са разбрали някак, че Катса е тръгнала внезапно посред нощ. Разплакана и облечена в дрехи на Рафин, е препускала с кон по Крилатия мост. Погледнеха ли ме, им се приискваше да ме попитат какво ужасно нещо съм ѝ причинил.

— Освен това — обади се достолепен глас откъм вратата — вижте го как изглежда, кралице. Не съм пробвала да гоня млади мъже по улиците, но сигурно е трудно с натежали крака и изморени очи. Той явно не е спал от дни и кой може да го вини, след като възлюбената му го напусна изневиделица?

Хелда влезе в стаята, отиде до масичката в ъгъла, сипа чаша сайдер и я подаде на По.

— Тръгна, защото аз я помолих, Хелда — обясни тихо той.

Хелда изсумтя и седна срещу тях.

— Кой ще ме осведоми какво става? — поинтересува се.

Битърблу се обърка. Дали По беше разкрил истината си пред Хелда? Или ѝ я разкрива в момента? Възнамерявал ли е изобщо, или тя го е изненадала неподготвен? Ако влезеше лиенидски страж или шпионин, дали По щеше да сподели тайната си и с тях? Защо да не окачи знаме под прозореца?

Битърблу откъсна кожичка твърде близо до корена на нокътя и вдиша през зъби.

— Е, днес арестуваха мой познат от града за убийство, което не е извършил — подхвана тя, наблюдавайки как нараства кървавото мънисто. — Оправдаха го. После По го доведе тук да говоря с него.

— Видях го на влизане, кралице, преди принц По да ме отпрати в стаята ми и да ми нареди да стоя там — обясни недоволно Хелда. — Приличаше на непоправим разбойник. Когато започна да ви креци и аз излязох да го вразумя, принц По пак ме отпрати.

— Името му е Сапфайър — преглътна тежко Битърблу. — Не знаеше, че съм кралицата, докато днес не ме видя в Дворцовия съд. Бях му казала, че работя в кухнята.

— Разбирам — присви очи Хелда.

— Той ми е приятел, Хелда — прошепна отчаяно Битърблу. — Само дете на излизане открадна короната.

Хелда се намести по-стабилно на стола.

— Разбирам — повтори сухо.

— Не виждам с очите си — съобщи По на Хелда ни в клин, ни в ръкав, прокарвайки пръсти през мократа си коса. — За другото, предполагам, си се досетила, но цялата истина е, че ослепях преди осем години.

Хелда отвори уста. Затвори я.

— Усещам нещата — продължи По. — Не само мисли, но и предмети, тела, сили, инерция, света около мен. Ето защо слепотата не ме затруднява толкова. Не мога обаче да чета. Не различавам цветове. Светът се състои от сиви форми. Слънцето и луната са твърде далеч да ги усетя и не виждам светлината.

Все още движейки устни, Хелда бръкна в джоба си, извади носна кърпичка и я подаде на Битърблу. След секунда измъкна втора и я сгъна педантично, сякаш точното съвпадение на ъглите е най-жизненоважната задача за деня. Когато я притисна към устните си и попи очи, По сведе глава.

— Колкото до короната — прочисти гърло той, — изглежда се бяха отправили на изток, вероятно към сребърните докове. После ги изгубих.

— Ходи ли в печатницата?

— Не знам къде се намира, Битърблу. Никой не ми е показал мислено картата. Направи го и сега ще отида.

— Не. Аз ще отида — възрази тя.

— Не те съветвам...

— Трябва.

— Битърблу, първия път те предупредих да не се срещаш с него и той ти открадна короната — изгуби търпение По. — Какво мислиш, че ще направи втория път?

— Ще продължавам да упорствам...

— Докато аз стоя отвън, готов да нахълтам вътре да те защитя, а на него... не знам... му щукне да се измъкне на улицата и да се разкреши, че момчето с качулката всъщност е кралицата на Монсий... Нямам време за губене, Битърблу, и нямам сили да разплитам възлите ти.

Битърблу стана с побелели устни.

— Да спра ли тогава и аз да разплитам възлите ти, По? Колко пъти се е налагало да те прикривам с лъжи? Колко пъти през първите години от запознанството ни си ме лъгал ти? Ти, човекът, неподатлив на заблуди! Крайно неудобно е понякога да си нарушаваш спокойствието, лъжейки заради другиго.

— Понякога си безмилостна — прошепна горчиво По.

— Мисля, че достатъчно се самосъжаляваш — отсече Битърблу. — Редно е точно ти да разбереш колко се нуждаеш от прошката на Саф. Защото през цялото време причиняваш на всички това, което аз му причиних. Помогни ми или не ми помагай. Както решиш. Но не ми говори като на дете, което нехайно забърква каши. Не си наясно какви проблеми има в града и в кралството ми. — Тя седна отново, посърнала и омаломощена. — О, По... — скри лице в длани. — Съжалявам. Посъветвай ме... Какво да му кажа? Какво правиш ти, когато нараниш някого с лъжа?

Той помълча известно време. После се подсмихна тъжно.

— Извинявам се.

— Да, и аз — Битърблу си припомни целия ужасен разговор със Саф. После го повтори мислено още веднъж. — О! — Втренчи се поразена в По. — Нито веднъж не се извиних.

— А трябва. И непременно му разкрий истината, доколкото е възможно — насърчи я По вече с по-ласкав глас. — Увери се обаче, че няма да я използва, за да те унищожи. После го остави да излее гнева си. Аз така правя.

Значи ще се хвърля в огъня на чувството си за вина и омразата на човека, към когото се привързах.

Битърблу огледа съсипаните си кожички на ноктите. Започваше да разбира по-добре, по-ясно дилемата на По. Облегна глава на рамото му. Той я прегърна мълчаливо.

— Хелда, колко дълго ще успеем да прикрием липсата на короната? — попита Битърблу.

Хелда сви устни.

— Доста дълго — кимна решително тя. — Не очаквам да се сетят за нея преди посещението на чичо ви, кралице. Тук не влиза никой друг, освен шпионите ви, прислужниците, приятелите ви от Съвета и аз. От тях не се доверявам само на един-двама прислужници. Ще сложа нещо върху възглавничката и ще го покроя, та липсата да не личи.

— Не забравяй, че зависи и от Саф — обади се По. — Той е способен по много начини да разпространи из целия град мълвата, че короната ти не е там, където ѝ е мястото. А и мнозина ни видяха да влизаме заедно в покоите ви след процеса.

Битърблу въздъхна. Ядосаше ли се достатъчно, Саф не би се посвенил да го направи.

— Трябва да разберем кой го е натопил за убийството — каза тя.

— Да. Важно е — съгласи се По. — Искаш ли аз да го разпитам за короната? Позволи ми, моля те? Ще се опитам да науча и нещо за инсценировката. От полза ще е и да поговоря с мнимия очевидец.

— Да. Добре — кимна с въздишка Битърблу. — Ще чакам тук, за да си събера мислите. Хелда, ще продължиш ли да отпращаш съветниците ми?

* * *

Битърблу се затвори в спалнята и закрачи напред-назад.

Възможно ли е Саф наистина да смята, че организирам покушенията над търсачите на истината? След като бягах с него по покривите? И доведох Мадлен при тях! Възможно ли е действително...

Тя седна вцепенено върху сандъка и заизмъква фибите от косата си. *Възможно ли е действително да мисли, че бих му причинила зло?*

Разтърка си главата и превърна разпиляната си коса в птиче гнездо. Откри, че въпросът ѝ я отпраща в страховита задънена улица. Нямаше власт над мислите на Саф.

Той каза, че не разбирам какво съм направила и колко високо съм в света. Запратила съм го в пропаст. Никога не сме били приятели, никога не сме били равни.

Отиде до тоалетната масичка, където седеше, когато Хелда ѝ сплиташе косите, хвърли фибите в сребърна купа и се втренчи в огледалото. Тъмни кръгове оброчваха като синини очите ѝ, а челото, още разранено от снощното нападение, изглеждаше заплашително поморавяло. Зад нея се простираше грамадната стая, леглото, високо и обширно като маса, способна да побере всичките ѝ приятели, среброто, златото, алените стени; тъмният таван, осеян със звезди. *Фокс или някой друг трябва да почисти паяжините, помисли си тя. Някой трябва да се погрижи за красивия килим.*

Представи си печатницата — разхвърляна и светла — и стаичките зад нея, които биха се побрали в спалнята ѝ, спретнати, със стени и подове от грубо одялано дърво. Взря се в отражението на роклята си от бледосива коприна, съвършено скроена и ушита, и се замисли за неугледните дрехи на Саф, за разнищените ръбове на ръкавите му. Спомни си колко му харесваше златния часовник на Лек. Спомни си как заложи огърлицата си, без да ѝ мигне окото, без да пресмята колко получава в замяна.

Те не бяха бедни. Имаха работа, имаха храна, организираха празненства. Не знаеше обаче какво всъщност означава да си беден. Не би познала бедността, ако я види. Ако не бяха бедни, какви бяха? Как се живееше в града? Плащаха ли наем на някого? Кой решаваше колко струват нещата? Плащаха ли непосилни данъци на Короната?

Смутена, Битърблу се върна до сандъка на майка си, седна и с усилие на волята се опита да досегне въпроса как точно е принизила

Саф. Ако разменяха ролите си? Ако тя бе най-обикновен поданик, а Саф се бе оказал кралят? Щеше ли да се почувства запокитена в пропаст?

Беше ѝ почти невъзможно да си го представи. Всъщност изглеждаше направо абсурдно. Започна обаче да се пита дали слабостта на въображението ѝ не се обяснява наистина с предположението на Саф, че от високото си място е неспособна да прогледне толкова ниско.

Незнайно защо съзнанието ѝ упорито се връщаше към нощта, когато със Саф бяха на сребърните докове. Говореха за пирати и търсене на съкровища, а край тях се издигаха огромните корпуси на корабите на кралицата. Бдителни войници пазеха среброто, предназначено за нейните съкровищници, за нейната златна крепост.

По-късно По влезе в спалнята ѝ още по-мокър отпреди и с окаляни дрехи. Битърблу седеше на пода, обвила глава с длани.

— По, аз съм много богата, нали? — прошепна тя.

Той клекна до нея и по килима се стекоха ручейчета.

— Гидън е богат. Аз съм изключително богат, а Рафин — по-богат от мен. Няма дума за теб, Битърблу. А парите на твое разположение са само част от могъществото ти.

— Не вярвам да съм го оценявала преди — отбеляза сподавено тя.

— Да, разбирам — кимна По. — Така е с богатството. Една от привилегиите му е да не се налага да се замисляш за него. И една от опасностите. — Той седна. — Какво има?

— Не съм сигурна — отрони Битърблу.

Той замълча очаквателно.

— Май не носиш короната — добави тя.

— Короната не е в печатницата. Саф я е предал на приближен на подземен лорд. Дърпа конците на черния пазар, нарича се Спук и живее скрит в пещера, ако съм прочел правилно мислите му.

— Короната ми вече е на черния пазар? — извика Битърблу. — Но как ще я откупим?

— Останах с впечатлението, че Спук само я съхранява, Бръмбарче. Възможно е да успеем да я върнем. Не се отчайвай. Ще

пообработя Саф, ще го покана на среща на Съвета или нещо подобно. На сбогуване той коленичи, представи си! Целуна ми ръка и ми пожела приятни сънища, макар да го обвиних в кражба на кралска собственост.

— Сигурно си доволен, че мрази само монсийските благородници — предположи горчиво тя.

— Ще намрази и мен, ако разбия сърцето му — прошепна По.

Битърблу го погледна сепнато.

— Значи съм разбила сърцето му, така ли, По?

— Него трябва да попиташ, скъпа.

Тогава тя забеляза, че По трепери. И не само — вгледа се повнимателно и съзря колко замаяно и болезнено блестят очите му. Протегна ръка и докосна лицето му.

— По! Гориш! Как се чувстваш?

— Честно казано, вътрешностите ми все едно са от олово — призна той. — Треска ли имам? Това би обяснило защо паднах.

— Падна ли?

— Дарбата ми започва да изкривява нещата, когато имам висока температура. Без зрение е дезориентиращо. — Опипа се отнесено по главата. — Май паднах повече от веднъж.

— Болен си — тя се изправи разтревожена. — Изпратих те два пъти в дъжда. Паднал си заради мен. Хайде, ще те заведа в спалнята ти.

— Хелда се опитва да си обясни със слепотата ми защо с Катса сме взели перверзното според нея решение да нямаме деца — вметна несвързано По.

— Какво? Какви ги приказваш? Говориш несвързано. Ставай.

— Понякога наистина не издържам да чувам мислите на другите — сподели малко зашеметено той. — Хората са абсурдни. Между другото, Саф не лъже за Дарбата си. Наистина не знае каква е.

Толкова пъти ми повтори, че не ме лъже. Явно просто не съм искала да му повярвам.

— По... — тя улови ръцете му и го дръпна, не сполучи, изви се назад и го изтегли по-силно, докато го убеди да стане. — Ще те изпратя до покоите ти и ще ти доведе лецител. Трябва да поспиш.

— Знаеше ли, че Тилда и Брен живеят като двойка и искат Теди да им подари бебе? — попита той, олюля се и огледа стаята, сбърчил

чело, сякаш не помни как е попаднал тук.

Чутото бе твърде смайващо да го коментира.

— Отиваме при Мадлен — заяви строго Битърблу. — Хайде!

Когато Битърблу се върна отново в покоите си, светлината помръкваше. Небето бе пурпурно като очите на Саф, а в дневната ѝ блещукаха лампи, запалени грижливо от Хелда. В спалнята тя запали сама свещите, седна на пода до сандъка на майка си и прокара пръсти по дърворезбата върху капака.

Почувства се ужасно изоставена, опитвайки се да проумее сам-сама всичко, случило се днес. *Мамо? Щеше ли да се срамуваш от мен?*

Избърса сълза, капнала върху капака на сандъка, и неволно се вгледа по-съсредоточено в резбованите фигурки. Бе забелязала, разбира се, че Ашен е използвала някои от тях и във везмото си, но едва сега се замисли по-задълбочено. Бяха подредени в спретнати редици върху капака, без да се повтарят — звезда, луна, свещ, слънце, например. Лодка, раковина, замък, дърво, цвете, принц, принцеса, бебе и така нататък. Дълги години се бе взирала в ръбовете на завивките си и знаеше точно кои е заимствала Ашен.

Прозрението пропълзя бавно в нея и се разля по цялото и тяло. Разбра, още преди да е преброила. Все пак пресметна, за да е сигурна.

Резбованите фигури върху сандъка бяха сто. Майка и бе използвала точно толкова, колкото са буквите от азбуката.

Битърблу се взираше в шифър.

ЧАСТ ТРЕТА

ЦИФРИ И КОДОВЕ

23.

Краят на септември и октомври

Не беше обикновен шифър. Битърблу отдели мислено трийсетте фигури от сандъка, използвани в бродерията на Ашен, и започна от най-горната вляво — звезда за А. Следващата в редицата — полумесец — за Б и така нататък. Пробва да разчете вземто на майка си с получената символна азбука, ала удари на камък.

Втория път започна от най-долния десен символ за А и се придвижи в обратна посока, а сетне и нагоре-надолу.

Нищо не проработи.

Добре тогава. Вероятно имаше ключ. Какъв ключ би използвала Ашен?

Битърблу си пое дълбоко дъх да се успокои, отстрани повтарящите се букви от името си и се въоръжи с получената се азбука.

Б, И, Т, Ъ, Р, Л, У, Ф, Х, Ц, Ч, Ш, Щ, Ъ, Ю

Я, А, В, Г, Д, Е, Ж, З, Й, К, М, Н, О, П, С

После я приложи към символите върху сандъка, подхващайки отново от най-горния вляво.

Вкопчена трескаво в листа, започна да разчита бродерията на Ашен.

Този път ѝ провървя. Раздели поредицата от букви на думи и изречения и добави пунктуация. Вмъкна и буквите, пропуснати от Ашен вероятно от бързане.

„Ара се връща. Куца. Не си спомня, докато не ѝ показвам. Вижда и чак тогава я заболява. Пищи от болка.

Да спра ли да ѝ показвам? По-добре ли е да не знае?

Да ги убивам ли, когато ги е осакатил до смърт?

Милостиво ли ще постъпя, или безумно?“

* * *

Хелда откри Битърблу на пода сред планина от чаршафи, увила се с ръце, разтреперана.

— Кралице! — Тя коленичи до нея. — Болна ли сте?

— Мама имаше прислужница на име Ара, която изчезна. Помня — прошепна Битърблу.

— Кралице?

— Бродерията ѝ е шифър, Хелда! Мама се е опитвала да пише дневник, та да го чете и да си спомня истината. Отнемало ѝ е часове да напише няколко изречения! Ето, помогни ми. Името ми е ключът. Звездата е Б, растящата луна — И, свещта — Т, слънцето — Ъ, падащата звезда — Р, намаляващата луна — Л, съзвездието — У. Името ми е извезано от светлина — извика тя. — Мама е избрала лъчисти символи за буквите в името ми. Дали По... — По беше болен. — Гидън наистина ли тръгна?

— Да, кралице. А вие говорите несвързано!

— Не казвай на никого, Хелда! Не казвай на никого, докато не прочетем всичко, и ми помогни да ги подредим!

Извадиха чаршафите от скриновете и преброиха 288 чаршафа с извезани краища плюс 89 калъфки за възглавници. Ашен не бе датирала написаното. Понеже нямаше начин да ги подредят хронологично, ги сгънаха на спретнати симетрични купчини върху пода и Битърблу започна да чете.

Някои думи и фрази се повтаряха често. Понякога запълваха цял чаршаф. Той лъже. Той лъже. Кръв. Не помня. Трябва да си спомня. Трябва да го убия. Трябва да спася Битърблу.

Помогни ми, мамо. Каж ми какво се е случило, какво си видяла.

В кабинета ѝ съветниците започнаха надлежно да я осведомяват за лордовете и дамите в кралството. Първо я запознаха с онези, които живееха най-далеч — с имената, владенията им, семействата им, данъците, отличителните им черти и уменията им. Никой от тях не бе представен като „лорд, предразположен да убива търсачи на истината“. Всъщност никой не ѝ се стори особено забележителен и Битърблу

разбра, че така няма да стигне доникъде. Почуди се дали да не помоли Теди и Саф за списък с благородници, ограбвали най-жестоко хората си. Щеше ли някога пак да ѝ се отдаде възможност да ги помоли за каквото и да било?

После, в навечерието на октомври, я заля вълна от спешни документи.

— Велики морета! Какво става? — попита тя, докато подписваше със замъглени очи формуляри за възлагане на работа, разместваше харти и се бореше с купища листове, трупаци се побързо, отколкото успяваше да им насмогне.

— Винаги е така през октомври — подсети я съчувствено Тиел. — Всички в кралството искат да отметнат належащото и да се подготвят за зимата.

— Така ли? — Битърблу не помнеше такъв октомври. От друга страна, месеците се сливаха еднакви в ума ѝ. Или поне до нощта, когато излезе в града и промени из основи живота си.

Един ден опита отново да повдигне темата за убитите търсачи на истината.

— Процесът, на който присъствах — подхвана, — срещу набедения лиенид-монсиец, приятел на принц По...

— Отидохте, без да ни съобщите, кралице, а после поканихте в покоите си обвиняемия — уточни с кадифен гласец Ранмуд.

— Поканих го, защото подчинените ми се бяха отнесли несправедливо към него и понеже е приятел на братовчед ми — обясни спокойно Битърблу. — А отидох, защото имам право да ходя, където пожелае. Та така... Процесът ме накара да се замисля. Отсега нататък настоявам твърденията на свидетелите в Дворцовия съд да бъдат потвърждавани от други очевидци. Искам да се преразгледат делата на всички затворници. На всички, разбирате ли? Щом едва не наказаха за неизвършено убийство лиенида-монсиец, възможно е и други да са осъдени несправедливо. Нали?

— Не, разбира се, кралице — възрази Ранмуд с досада и раздражение, което не срещна съчувствие у Битърблу.

И тя изпитваше отегчение и умора, а умът ѝ току се връщаше към ярките фигурки върху чаршафите, разкриващи твърде малко полезна информация и прекалено много болка.

„Мечтая да бях дала на детето си добър баща. По-добре да му бях изневерила. Такива решения обаче не хрумват на осемнайсетгодишно момиче, избрано от Дек. Решенията изчезват в мъглата му. Как да я защита от тази мъгла?“

Един ден Битърблу не успя да си поеме дъх зад писалището. Стаята се наклони, тя политна надолу. Въздухът някак си не нахлуваше в гърлото и в дробовете ѝ. След миг Тиел коленичи до нея, улови крепко ръцете ѝ и зашепна да поема бавно дъх след дъх.

— Чай от лорасим — нареди той на Дарби, току-що изкачил се с купчина писма, громолейки по стъпалата, все едно краката му са чукове, разбиващи кулата ѝ.

— Кралице, нещо не е наред напоследък — прошепна ѝ притеснено Тиел, след като Дарби излезе. — Виждам колко страдате. Обидил ли ви е някой? Да не би да сте ранена? Или болна? Умолявам ви да ми кажете как да ви помогна. Възложете ми задача, кралице, каквато и да е.

— Утешаваше ли мама? — попита сподавено Битърблу. — Помня, че идваше при нея понякога, Тиел, но другото ми се губи.

Мина миг.

— Когато бях с ясно съзнание, се опитвах да успокоявам майка ви — отвърна той с глас, стаил бездънна тъга.

— Ще изчезнеш ли сега? — отрони обвинително тя, втренчена в очите му.

— Кралице, безполезно е и двамата да изчезнем. Тук съм. При вас. Кажете ми какво става, кралице? Умолявам ви! Има ли нещо общо с несправедливо обвинение човек? Приятели ли сте с него?

В същия момент в кабинета влезе Руд с чаша чай. Поднесе ѝ я и коленичи до Тиел.

— Как да ви помогнем, кралице? — попита, покривайки с длани ръцете ѝ, обвини чашата.

Като ми разкажете какво сте видели, отвърна безмълвно тя на благия му поглед. Край на лъжите! Просто ми кажете!

Ранмуд дойде последен.

— Какво има? — осведоми се с настойчив глас, поглеждайки съветниците, коленичили пред стола на Битърблу.

— Просто ми кажете — прошепна тя.

— Какво? — тросна се Ранмуд.

— Какво сте видели. Не ме измъчвайте и ми разкажете. Знам, че сте били лечители. Какво правеше той? Кажете ми истината!

Руд отстъпи назад и се отпусна тежко върху най-близкия стол.

— Кралице, не ни връщайте към тези спомени — обади се мрачно Ранмуд. — Минаха години и ние намерихме покой.

— Покой! — извика Битърблу. — Не сте намерили покой!

— Той ги режеше — процеди през зъби Ранмуд. — Често почти до смърт. После ни ги водеше да ги лекуваме. Смяташе се за медицински гений. Мислеше, че превръща Монсий в земя на медицинските чудеса, но всъщност убиваше хората. Беше луд. Доволна ли сте? Струва ли си да ни насилвате да си припомним тази информация? Заслужава ли си да рискувате разсъдъка и дори живота ни?

Ранмуд приближи до брат си, който трепереше и плачеше. Помогна му да се изправи и после буквално го изнесе през вратата. Тя остана сама с Тиел, превърнал се в черупка на колене пред нея — студен, застинал, празен. По нейна вина. Говореха за нещо истинско и тя го унищожи с въпроси, които всъщност не искаше да задава.

— Съжалявам, Тиел, съжалявам — прошепна му.

— Кралице, опасно е да повдигате такива теми — предупреди я той след миг. — Умолявам ви да внимавате повече какво говорите.

Минаха две седмици. Тя не отиде при Саф. Бродерията, планините от документи, болният По поглъщаха времето ѝ, а и се срамуваше.

— Сънувам чудесни сънища — разказа ѝ По, когато отиде да го нагледа в лечебницата. — Ала не от онези, които те натъжават, когато се събудиш и осъзнаеш, че не са истина. Разбираш ли какво имам предвид?

Той лежеше върху чаршафи, подгизнали от пот, отметнал завивките, и си вееше за прохлада със собствената си риза. По заръка на Мадлен Битърблу натопи кърпа в студена вода, избърса лепкавото

му лице и се постара да не трепери, защото в стаята му поддържаха ниска температура.

— Да — излъга тя, защото не искаше да товари братовчеда си с ужасните видения, преследващи я нощем — как стрелата на Лек се забива в гърба на Ашен. — Разкажи ми сънищата си.

— Аз съм си аз — подхвана По — със същите способности, ограничения и тайни. Не се чувствам обаче виновен за лъжите си, несъмнено, защото съм взел решение и то е най-доброто за мен. Събудя ли се, всичко изглежда по-леко.

Треската му упорстваше. Подобри се леко, после лумна пак, потезка отпреди. Понякога тя идваше да го види и го сварваше да трепери, да се мята и да говори несвързано.

— Халюцинира — обясни ѝ Мадлен веднъж, когато По сграбчи ръката на Битърблу и извика, че мостовете стават по-големи, а в реката плуват мъртъвци.

— Иска ми се халюцинациите да са приятни като сънищата му — прошепна тя, докосна челото на По и погали потната му коса, за да го успокои.

Искаше ѝ се също Рафин и Бан да са тук, защото те бяха подобри болногледачи от нея. Искаше ѝ се да дойде Катса, чийто гняв несъмнено щеше да се изпари при вида на По. Катса обаче прекосяваше незнаен тунел, а Рафин и Бан пътуваха за Сундер.

— По заповед на Ранда! — изкрещя По, който този път зъзнеше под куп одеяла. — Ранда изпрати Рафин в Сундер да се ожени за дъщерята на Мургон. Ще се върне със съпруга, бебета и внуци.

— Рафин да се ожени за дъщерята на сундерския крал? — възкликна Битърблу. — Невъзможно!

Чу цъкане с език откъм масата, където Мадлен разбъркваше поредната зловонна отвара от многото, с които давеше По.

— Да го попитаме пак, когато не бълнува, кралице.

— Кога ще е това, Мадлен?

Мадлен добави в купата паста с кисела миризма, смеси я с другите съставки и не отговори.

Междувременно Хелда бе поръчала на ковача Орник да изработи дубликат на короната. Той изпълни задачата майсторски и в първия

момент Битърблу въздъхна облекчено, помислила, че истинската корона се е върнала. После забеляза как металът не тежи и не блести, а камъните са от цветно стъкло.

— О... Орник има сръчни ръце! — отбеляза тя. — А и сигурно е виждал короната.

— Не е, кралице, но Фокс знае как изглежда, разбира се. Тя му я описа.

— Значи въввлече и Фокс в конспирацията?

— В деня на кражбата тя видя Саф, кралице. А на другия ден дойде да полира короната. Помните ли? Нямаше начин да я заблудя. Тя е полезна и като шпионин. Използвам я да намерим онзи Спук, у когото била короната.

— И какво научи?

— Спук се занимава с контрабанда на предмети, откраднати от двореца. Всякакви ценности. Семейен занаят от поколения наред. В момента не разгласява върху какво е сложил ръка. Говори се, че само съучастниците му знаят в коя пещера живее. Добре е, от една страна, понеже и ние не искаме случаят да се разчува. Затрудняваме се обаче да го открием и да разберем какво, в името на хълмовете, става.

— Саф сигурно знае какво се мъти — промърмори мрачно Битърблу, докато Хелда покриваше с кърпа фалшивата корона. — Какво е наказанието за кражба от двореца?

— Кралице, навярно не ви е хрумвало, че да откраднеш короната на монарха е повече от дворцова кражба — въздъхна Хелда. — Короната не е просто украшение. Тя е символ на властта ви. Кражбата ѝ е предателство.

Предателство?

Предателството се наказваше със смърт.

— Какъв абсурд! — просъска Битърблу. — Не бих позволила Дворцовия съд да осъди Саф на смърт за кражба на корона.

— За предателство, кралице — поправи я Хелда. — И знаете не по-зле от мен, че дори вашите решения подлежат на отмяна, ако съдиите гласуват единодушно против.

Да. Поредната странна клауза, измислена от Рор, за да ограничи абсолютната власт на монарха.

— Ще сменя съдиите. Ще назнача теб за съдия — отсеке тя.

— Родените в Мидлънс, кралице, нямат право да стават съдии в монсийския Дворцов съд. Не е необходимо да ви обяснявам, че изискванията за подобен пост са изрични и неотменими.

— Намери Спук. Намери го, Хелда — настоя Битърблу.

— Стараем се, кралице.

— Постарайте се повече. А аз ще посетя Саф... скоро. И... не знам... ще се моля. Възможно е да върне короната, когато му изясня последиците.

— Наистина ли мислите, че не ги разбира, кралице? — свали я на земята Хелда. — Той е професионален крадец. Безразсъден е, но едва ли е глупав. Нищо чудно да му е забавно в каква безизходица ви е поставил.

Забавлява се, че ме е поставил в безизходица.

Защо се страхувам толкова да отида да го видя?

Същата нощ в леглото Битърблу взе лист и писалка и започна да пише писмо до Гидън. Всъщност не възнамеряваше да му го показва. Искаше просто да си подреди мислите. Адресира го до него, понеже се зарече да му казва истината, а и представеше ли си как я изслушва и я разпитва, въпросите му не звучаха толкова тревожно и отчаяно, колкото ако ѝ ги задаваше друг.

Защото си влюбена в него ли? — попита Гидън.

О, проклетие. От всички грижи не ми остава време да мисля за това, написа тя.

Въпросът всъщност не е никак сложен, увери я Гидън.

Е, не знам, написа припряно тя. Означава ли това, че не съм? Ужасно много ми хареса да се целувам с него. Харесваше ми да скитам из града с него. Харесвах как се доверяваме един на друг, без изобщо да си вярваме. Бих искала пак да съм му приятел. Бих искала да си спомни колко добре се разбирахме и да проумее, че вече знае тайните ми.

Гидън каза: *Веднъж спомена как сте бягали от убийци и сте се скрили върху покрив. Сега разбирам за целувките. Представяш ли си в какви неприятности ще се забърка най-обикновен жител на града, ако го заловят да въвлеча кралицата в подобни неща?*

В никакви, ако забраня да му търсят сметка, написа тя. Не бих позволила да го обвинят за нещо, което е направил в неведение коя съм. Честно казано, смятам да го защита и от обвинение за кражба на короната, макар да не е невинен.

Тогава, предположи Гидън, не е ли възможно човек, смятал те за обикновено момиче, да се почувства предаден, ако разбере каква власт имаш над съдбата му?

Известно време Битърблу не написа нищо. Накрая стисна с побелели кокалчета писалката и със ситни букви, все едно шепне, написа:

Напоследък размишлявам често за властта. Според По една от привилегиите на богатството е, че не се налага да мислиш за него. Смятам, че същото важи и за властта. Чувствам се по-често безпомощна, отколкото всемогъща. Ала всъщност притежавам огромна власт, нали? Власт да наранявам съветниците си с думи, а приятелите си — с лъжи.

Това ли са примерите ти? — подсмихна се Гидън.

Защо? — написа тя. Какво им е на примерите ми?

Е, рискува благоденствието на всички граждани в кралството, когато покани Съвета да използва столицата ти като база за детронирането на естилския крал. После изпрати на крал Рор писмо, молейки го да те подкрепи с лиенидската флота, ако избухне война. Даваш си сметка какво представляват действията ти, нали? Те са проявления на неограничената ти власт.

Имаш предвид, че не биваше да вземам такова решение?

Вероятно не биваше да го вземаш с лека ръка.

Не го взех с лека ръка!

Взе го, за да задържиш приятелите си! отрезви я Гидън. А не си виждала война, кралице. Възможно ли е тогава да прецениш правотата на решението си? Наистина ли разбираш последствията?

Защо ми го казваш сега? Присъстваше на срещата, написа тя. Дори отговаряше за нея. Защо не възрази?

Но ти разговаряш със себе си, кралице, напомни ѝ Гидън. Всъщност аз не съм тук. Ти спориш.

Образът на Гидън избледня. Битърблу остана отново сама. Поднесе странното писмо над огъня, затънала в непреодолими бъркотии. Знаеше, че за да разкрие кой е взел на мушка търсачите на истината, в крайна сметка ще прибегне до помощта на Саф, независимо дали ще ѝ прости злоупотребата с властта.

Ашен бе избирала неправилно, подведена от мъглата на Лек. Битърблу нямаше такова оправдание. Отговаряше лично за лошите си решения.

Посърнала от потискащата мисъл, Битърблу влезе в дрешника да намери пелерината и панталоните.

24.

Отвори и Тилда. Изненада се, като видя кралицата пред прага, но в очите ѝ се четеше благост.

— Влезте, Ваше Величество.

Битърблу не очакваше такова посрещане и то я изпълни със срам.

— Съжалявам, Тилда — прошепна тя.

— Приемам извинението ви, кралице — кимна ѝ не принудено Тилда. — Окуражени сме, че през цялото време кралицата е била на наша страна.

— Наистина ли повярвахте? — учуди се Битърблу.

Прекрачи прага и се озова в ореол от светлина. Застанала до печатната преса, Брен я погледна спокойно. Саф седеше смръщен върху масата зад Брен. Теди се облягаше на рамката на вратата към задната стая.

— О, Теди! — възкликна доволно Битърблу. — Толкова се радвам, че си станал от леглото!

— Благодаря, кралице — беглата му усмивка подсказваше, че ѝ е простено.

Сълзи напълниха очите ѝ.

— Твърде мил си с мен.

— Винаги съм ви вярвал, кралице, дори когато не знаех коя сте — сподели Теди. — Вие сте благородна и чувствителна. Сърцето ми се стопля при мисълта, че имаме такава кралица.

Сапфайър изсумтя демонстративно. Битърблу си наложи да погледне към него.

— Съжалявам — каза тя. — Натрапих се в живота ви и излъгах. Съжалявам, че ви заблуждавах.

— Извинението не прозвуча особено убедително — Саф се плъзна от масата и скръсти ръце.

Враждебността ѝ помагаше. Изправяше срещу чувството ѝ за вина нещо солидно и остро. Битърблу вирна брадичка и впи очи в Саф:

— Извинявам се за всички грешки, които допуснах, но няма да се извинявам за извинението си. Бих искала да поговорим насаме.

— Няма да стане.

Битърблу сви рамене.

— Тогава всички ще ме изслушат. Откъде да започнем? От предстоящото дело за предателство, където ще ме призоват да свидетелствам как съм видяла да крадеш короната?

Сапфайър пристъпи решително към нея.

— Очаквам с нетърпение възможността да обясня защо съм бил в покоите ти — уведоми я невъзмутимо той. — Забавно ще е да съсипя репутацията ти. Разговорът ме отегчава. Приключихме ли?

Битърблу го зашлеви с всички сили. Той я сграбчи за китките, тя го ритна по пищяла, ритна го втори път, докато най-последно Саф изруга и я пусна.

— Побойничка — просьска й.

— Самонадеян хлапак — не му остана дължна Битърблу. Блъсна го, а по лицето й рукнаха сълзи. — Какъв е смисълът да съсипеш и двама ни? Ще те обвинят в предателство, Саф! Как ти хрумна такава ненадмината глупост?

— Ти си играеше с мен! Унизи ме и принуди принца ми да лъже заради мен.

— И затова извърши престъпление, което се наказва с обесване?

— Взех проклетото нещо, за да те ядосам! Приятно допълнение е, че и другите последици те изнервят! Радвам се, че осъждат крадеца на смърт!

Стаята опустя. Останаха сами. Твърде близо до задъханото му тяло, тя отстъпи назад до печатната преса, подпря се на нея и се опита да си събере мислите. Думите му криеха значение, което непременно искаше да проумее.

— Разбираш колко зле се чувствам, защото съм загрижена за теб — подхвърли тя.

— Хмм... Все едно... — обади се той зад гърба й.

— Знаеш, че колкото по-близо си до опасността, толкова повече ще се тревожиш и ще се стремиш да те закрия. И това очевидно те забавлява — добави горчиво. — Задоволството ти обаче произтича от загрижеността ми.

— Е, и?

— Тоест, знаеш отлично колко държа на теб. Разбираш го толкова ясно, че извлечаш удоволствие да ме нараняваш. И понеже вече го знаеш, не е необходимо да те убеждавам и да го доказвам. — Обърна се към него. — Съжалявам, че излъгах. Съжалявам, че те унизах и принудих принца ти да излъже. Сгреших и няма да се оправдавам. Ти ще решиш дали да ми простиш, или не. От теб зависи също дали ще поправиш глупостта, която извърши.

— Късно е — отсече Саф. — Знаят и други.

— Вземи короната от Спук и ми я върни. Щом е у мен, никой няма да ме обвини в лъжа, когато заявя, че никога не съм я губила.

— Няма как да я взема — отвърна Саф след кратко мълчание. — Разбрах, че Спук я продала на внука си. Договорихме се да я скрие и да я пази, но тя наруши дадената дума. Не съм се споразумявал с внука ѝ.

— Май не си имал кой знае каква договорка и със Спук — отбеляза Битърблу, опитвайки се да осмисли всички изненадващи новини, включително, че Спук е жена. — Как така я е продала на внука си? Какво значи това?

— Явно е част от бизнеса.

— Бизнеса с кражбите и черния пазар? — попита презрително Битърблу.

— Спук е по-скоро търговец. Други крадат вместо нея. Продала е короната на внука си, вероятно на безценица, и сега той решава какво да прави с нея. Нещо като изпитание, разбираш ли? За да си спечели слава.

— Обяви ли, че короната е у него, ще си спечели и арест, и бесило.

— О, няма да го намерите. Дори аз не знам кой е, а съм по-близо до техния свят, отколкото ти някога ще бъдеш. Казвал се Грей.

— Какво ще направи с короната?

— Каквото поиска — отвърна нехайно Саф. — Ще я предложи на публичен търг вероятно. Ще я задържи за откуп. Семейството на Спук се е научило да експлоатира благородниците, без да си вреди. Ако шпионите ти душат усърдно и все пак го открият и изправят пред съда, десетки мъже и жени от обкръжението на баба му ще гарантират за него.

— Как по-точно? Като обвинят другиго? Теб например?

— Предполагам. Звучи правдоподобно.

Битърблу вдиша дълбоко, гневно. В този момент мразеше самодоволното му лице. Мразеше го, че извлича задоволство от това.

— Разбери колко иска Грей за нея.

— Ще откупиш короната си?

— А ти предпочиташ да те видя обесен ли? — попита Битърблу.
— Изненадан ли си?

— По-скоро разочарован — уточни той. — Не е интересно, нали? Да разрешаваш проблеми с пари? Както и да е, няма да ме обесят. Ще избягам. И без друго е време да си тръгвам.

— О, чудесно! — процеди през зъби Битърблу. — Ще си заминеш. Какъв изумителен изход от глупавата каша, в която ни забърка. Не си в ред, знаеш ли? — Отново се обърна с гръб към него. — Губиш ми времето, а от него имам най-малко.

— Какво противно високомерие! — възкликна язвително Саф. — Върви си в златните стаи при копринените възглавнички, при раболепните прислужници и при бдителните си стражи!

— Точно така — Битърблу докосна челото си, където все още личеше белега от среднощното нападение. — Бдителни...

Вратата се отвори внезапно. Теди подаде глава.

— Извинете — заекна смутено, — реших да проверя дали всичко е наред.

— Нямах ми вяра — взмути се Саф.

— Как да ти имам, като се държиш така? — Теди пристъпи В стаята и погледна към Битърблу. — Ще изляза, ако преча.

— Не стигнахме доникъде — обясни му изморено Битърблу. — Не ни пречиш, Теди, а и се нуждая от помощта ти.

— Какво да направя за вас, кралице?

— Ще ми кажеш ли кои лордове и дами в кралството са ограбвали най-безмилостно хората по заповед на Лек? Имаш ли информация? Необходима ми е отправна точка, за да издиря убийците на търсачите на истината.

— А! — възкликна доволно Теди. — Знам неколцина, които имат причини да се срамуват. Списъкът обаче едва ли ще е изчерпателен, кралице. Нямаме вести от много градове. Искате ли все пак имената им?

— Да — кимна Битърблу.

Ако получа списъка, посещението ми няма да се окаже абсолютна и жалка загуба на време.

Теди седна зад писалището да състави списъка. Битърблу се взря неவிждащо в печатарската преса, за да не се налага да поглежда Саф. Той стоеше твърде близо до нея, забил очи в пода, свъсил вежди, мрачен и мълчалив.

Постепенно купчините листове пред нея дойдоха на фокус. Бяха напечатани страници, но не „Традиционните целувки“ на Дийт, нито речника на Теди. Тя започна да разбира какво вижда и възкликна:

— Това ли криехте от мен през цялото време? Невъзможно, нали, Теди?

Вдигна един от горните листове и забеляза, че онзи под него е същият.

— Ей! — Саф я блъсна и се опита да вземе листа.

— Остави я, Саф — обади се изморено Теди. — Вече няма значение. Знаем, че няма да пострадаме, ако разбере какво печатаме.

— Разбери колко иска Грей за короната, Саф. И се махни от мен! — Битърблу го изглежда толкова свирепо, че той наистина се отдръпна изненадано назад.

Тя взе по няколко листа от всяка купчина върху масата. Сви ги на руло и приближи до Теди, който ѝ подаде краткия списък с имената на благородниците. После излезе от печатницата.

Навън спря под улична лампа. Разви листовете и ги огледа внимателно. Бяха озаглавени еднакво: „Уроци по четене и писане“. Всеки урок бе номериран. Първите съдържаха буквите от азбуката, напечатани с едър шрифт, и числата от нула до десет. Вторите уроци продължаваха с няколко лесни думи: игла, куче, ухо, път. После думите ставаха по-сложни, въвеждаха се нови числа. В долния ъгъл на всеки лист със ситен шрифт се посочваше място от града: Цветарски квартал, Източен град. Чудовищен мост, Зимен парк, Рибарски докове, Сянката на замъка, Западен град.

Уроци по четене? Толкова потайност за уроци по чет...

Нещо шибна Битърблу толкова силно по задната част на рамото, че я завъртя. Някой я блъсна и листовете се разлетяха. Тя падна, удари се в ръба на канавката и ръката ѝ се счупи под нея. Изкрещя от болка.

25.

Мислите изплуваха ясни и удивително спокойни. Душеше я жена с желязна сила. Седеше върху нея и я приковаваше към земята. Имаше и други. Около тях се водеха схватки, чуваха се викове, стенания, проблясваше стомана. *Не съм съгласна да умра*, рече си Битърблу, борейки се отчаяно за въздух. Не успяваше обаче да стигне до очите или гърлото на жената, нито до ножовете в обувките си. Опита се да докопа камата под ръкава, ала болката я отказа. Внезапно разбра какво представлява изгарящият натиск в рамото ѝ. Извъртя се със сетни сили, напипа дръжката и дръпна. Острието се измъкна с пронизваща, почти нетърпима болка, но тя замахна към нападателката си. Макар главата ѝ да се пръскаше, продължи да мушка напосоки. Мрак се спусна пред очите ѝ. Изгуби съзнание.

Събуди я болката. Опита се да извика и я заболя още повече, понеже гърлото я дращеше.

— Да, събуди се — съобщи мъжки глас. — Съжалявам, но така се наместват счупени кости. По-късно болката ще стихне.

— Какво ще правим с телата? — прошепна жена.

— Помогнете ми да ги вкараме вътре и с приятелите ми ще се погрижим за тях — обади се трети глас и на Битърблу отново ѝ се прииска да изкрещи, защото позна Саф.

— Неколцина лиенидски стражи ще останат да ви помогнат — отсече първият глас. — Аз ще отведа кралицата в замъка.

— Знаете ли кои са? — попита Саф. — Не е ли по-добре да вземете телата, та хората в двореца да ги разпознаят?

— Нямам такава заповед — каза първият глас.

Битърблу го позна и произнесе дрезгаво името му.

— Холт.

— Да, кралице. — Даровитият страж се надвеси над нея и тя видя лицето му. — Как сте, кралице?

— Не съм съгласна да умра — отрони тя.

— Няма да умрете, кралице — успокои я Холт. — Ще пийнете ли глътка вода?

Холт подаде мех на някого над Битърблу. Едва тогава Битърблу усети, че главата ѝ е в нечий скют. Повдигна очи и в първия миг зърна момиче. После момичето се преобрази в мраморна статуя на момиче и на Битърблу ѝ се зави свят.

— Хава! Престани! — нареди строго Холт. — На кралицата ще ѝ призлее.

— Някой друг да ме замести — избърбори припряно статуята.

Превърна се пак в момиче и се измъкна изпод Битърблу. Главата ѝ тупна върху земята. Тя ахна от новата болка и чу звук от отдалечаващи се стъпки.

Холт бързо се притече на помощ на Битърблу, повдигна главата ѝ и задържа меха пред устните ѝ.

— Извинявам се за поведението на племенницата ми, кралице. Помагаше ви всеотдайно, преди да я забележите.

Водата обжари гърлото ѝ като огън.

— Холт, какво се случи? — прошепна тя.

— Група главорези ви причакваха пред печатницата да ви убият, кралице — обясни той. — Принц По ни бе изпратил тук с Хава. Направихме, каквото успяхме. Приятелят ви чул шума и ни се притече на помощ. Бяхме в затруднено положение, така да се каже, кралице, докато не се появи половин дузина от лиенидските ви стражи.

— Лиенидските ми стражи! — удиви се Битърблу, доловила сега трополене на ботуши по паважа и пъхтенето на мъжете, пренасящи телата. — Как са разбрали, че сме тук?

Холт остави някъде меха. После я вдигна внимателно с две ръце. Все едно се плъзгаше върху вода, без нито едно раздрусване, при което да я пререже болка.

— Доколкото знам, кралице — заговори Холт, — Тиел дотичал през нощта в покоите да ви нагледа. Открил, че ви няма, и убедил Хелда да изпрати след вас отряд от лиенидските ви стражи.

— Тиел ли? Тиел е подозирал, че ме грози опасност?

— Хей! — гласът на Саф прозвуча смайващо близо. — Това е нейната кръв! Ръкавът ти чернее от нея, човече. — Ръка опипа гърба ѝ, рамото ѝ. Битърблу извика. — Намушкали са я! — каза Саф и светът потъна в мрак.

Тя се събуди отново и чу шепота на Хелда и Мадлен. Усещаше цялото си тяло като натъпкано с вълна, особено главата. Гипс обездвижваше лявата ѝ китка и ръката до лакътя, а задната част на лявото ѝ рамо пламтеше. Примигна и видя червените и златните слънца по тавана в спалнята ѝ. През прозорците се процеждаше светлина. Настъпваше новият ден.

Сега, в присъствието на Мадлен и Хелда, по-лесно повярва, че наистина няма да умре. В същия момент обаче ѝ хрумна и колко невъзможно изглежда да е оцеляла. Една самотна сълза се стече в косата ѝ и толкова, защото плачът изискваше дълбоко вдишване, а още първото ѝ напомни колко болезнено е да поемаш дъх.

— Как е разбрал Тиел? — прошепна тя.

Тихите гласове секнаха. Хелда и Мадлен се надвесиха над нея. Изопнала лице от напрежение и облекчение, Хелда приглади косата над слепоочията на Битърблу.

— Неописуема нощ беше и вътре, и извън двореца, кралице — отвърна едва чуто тя. — Мадлен изтръпнала от страх, когато Холт се втурнал в лечебницата с вас. И аз не се представих по-добре, когато Мадлен ви донесе тук.

— Но как е разбрал Тиел? — повтори Битърблу.

— Не каза, кралице. Дотича тук с подивял поглед, все едно се е борил с мечка и ми изкрещя, че ако знам къде сте и съм с ума си, ще изпратя лиенидската стража при вас.

— Къде е той сега? — отрони Битърблу.

— Нямам представа, кралице.

— Изпратете някого да го доведе при мен. Добре ли са всички други?

— Принц По преживя тежка нощ, кралице — обяди се Мадлен. — Беше трескав и неутешим. Наложил се да му дам сънотворно, когато Холт пристигна с вас, защото обезумя. Противеше се, Холт се принуди да го държи, докато го упоя.

— Горкият По. Ще оздравее ли, Мадлен?

— В същото състояние като вас е, кралице. Тоест, твърдо съм убедена, че ще се възстанови, стига да почива. Ето, кралице. — Притисна сгънат лист в здравата ѝ длан. — Щом лекарството започна

да действа и разбра, че е загубил битката, принц По ми продиктува със сетни сили бележката. Обещах му да ви я предам.

Битърблу разгъна листа с една ръка, опитвайки се да си спомни какъв ключ за дешифриране използваша с По напоследък. Кейк с маково семе? Да. Кодираното послание на По, написано с едрия, закръглен почерк на Мадлен, гласеше горе-долу следното:

„Ранмуд отиде в затвора в единайсет часа. Намушка девет заспали затворници в една килия и после я запали. Влезе и излезе през таен проход. Не халюцинирах. Единият беше лъжесвидетелят, набедил Саф. Другият — лудият убиец, когото Мадлен трябваше да прегледа. По-късно Ранмуд и Тиел влязоха във втори проход. Води надолу и под източната стена. Изгубих ги.“

След като лиенидските стражи не успяха да открият Ранмуд, Битърблу извика монсийските. И те не го намериха. Нямаше го в двореца. Не им провървя и в града.

— Избягал е! — отчая се Битърблу. — Къде е семейството му? Говорихте ли с Руд? Ранмуд сигурно има хиляди приятели в града. Разберете кои са, капитане, и го открийте!

— Да, кралице — кимна капитан Смит, застанал пред писалището ѝ с подобаващо сурово, ала и объркано изражение. — А вие имате ли сериозно основание да смятате, че Ранмуд стои зад нападението срещу вас?

— Определено стои зад нещо — отсече Битърблу. — Къде е Тиел? Къде са всички? Изпрати някого горе.

В крайна сметка капитанът изпрати горе Тиел. Косата му стърчеше нагоре, а лицето му сивееше. Забеляза ръката ѝ и моравите петна по гърлото ѝ и запримигва с лъснали, влажни очи.

— Редно е да сте в леглото, кралице — отбеляза той задавено.

— Наложил се да стана, за да си отговоря на въпроса защо Ранмуд е убил деветима затворници, а после се е вмъкнал в проход под източната стена с теб — обясни безизразно Битърблу.

Разтреперан, Тиел се стовари на стола пред нея.

— Ранмуд е убил деветима затворници? Откъде знаете, кралице?

— Не обсъждаме какво знам, Тиел, а какво не знам. Защо снощи си бил в таен проход с Ранмуд, защо си решил да изпратиш лиенидските стражи да ме спасят и какво общо има едното с другото?

— Той ми каза, кралице — отрони Тиел с безнадеждно и смутено изражение. — Късно го намерих. Не беше на себе си. С обезумял поглед, кикотеше се, тръпки ме побиваха от него. Проследих го в прохода с надеждата да разбера какво е намислил. Притиснах го и той се похвали как направил нещо брилянтно. Не подозирах, разбира се, за затворниците. После ми каза, че сте в града и е изпратил убийци по дирите ви.

— Разбирам... — кимна Битърблу. — Каза ти... просто ей така.

— Не беше на себе си, кралице — повтори Тиел, заровил пръсти в косата си. — Въобразяваше си, че ще остана доволен от новината. Полудял е, струва ми се.

— А ти изненада ли се?

— Разбира се, кралице. Встрещих се! Хукнах обратно, право към покоите ви с надеждата да е излъгал и да ви намеря в безопасност там!

— Къде е Ранмуд, Тиел? — попита Битърблу. — Какво става?

— Не знам къде е, кралице. Не знам дори накъде води проходът. Защо имам чувството, че не ми вярвате? — удиви се той.

Битърблу скочи на крака, неспособна да сдържи болката, раздираща сърцето ѝ.

— Защото Ранмуд не е полудял ненадейно и ти го знаеш! Той е най-здравомислещият от всички вас. А ти ми намекваше да не говоря на всеослушание за времето на Лек, съветваше ме да споделям тревогите си за миналото първо с теб. Помежду ви се усещаше напрежение и ти ме предупреждаваше деликатно. Нали? Каква е причината, ако не си предполагал, че той отмъщава на търсачите на истината?

Тиел започна да се отдръпва от нея. Тя забеляза признаците. Очите му се заряха в нищото, скръсти ръце и не стана, когато тя се изправи.

— Не ви разбирам, кралице. Обърквате ме — прошепна той.

В същия момент някой почука по вратата. Червенокосата глава на Фокс се подаде през процепа.

— Прощавайте, кралице...

— Какво има? — извика раздразнено Битърблу.

— Хелда ме изпрати да ви донеса шала, за да прикриете синините — обясни Фокс.

Битърблу ѝ махна нетърпеливо да влезе, а след миг — да излезе. После се взря удивено в шала, който Фокс остави върху писалището ѝ. През ума ѝ пробягаха спомени, защото шалът принадлежеше на Ашен — пастелно сив със сребристи петънца. Нито веднъж от осем години не беше се сещала за него, ала сега си спомни как Ашен броеше пръстите ѝ и ги целуваше. Спомни си как майка ѝ се смееше. Смееше се! Битърблу бе казала нещо, което я разсмя.

Взе шала много нежно, сякаш едно дихание би го отнесло, уви го два пъти около врата си и седна. Потупа го, приглади го.

Погледна към Тиел. Той я наблюдаваше потресен.

— Майка ви носеше този шал, кралице — отрони той и по лицето му се стекоха сълзи. Нещо в очите му рухна, ала изглеждаше живо — не празнота, а живот, борещ се с болката. — Простете ми, кралице. — Той се разплака още по-неудържимо. — От делото преди две седмици знам, че Ранмуд е замесен в ужасен кроеж. Той бе набедил младия лиенид-монсиец. Станах свидетел на гнева му, че се е провалил, и го принудих да ми разкрие истината. Думите му ме разтърсиха до дън душа. Приятели сме от петдесет години. Мислех, че ако се опитам да разбера защо е постъпил така, ще успея да го вразумя.

— Но скри истината от мен? — извика Битърблу. — Разбрал си какво е направил, а мълчеше?

— Винаги съм искал пътят ви да бъде лек, кралице — прошепна отчаяно той, бършейки трескаво сълзите. — Искях да ви защитя от болката.

Тиел не знаеше повече.

— Но защо го е направил? Какво се е опитвал да постигне? За някого ли е работел? Да не би да са били съучастници с Данзол?

— Нямам представа, кралице. Не успях да го придумам да ми каже. А и не намирам логично обяснение.

— Аз пък съзирам известна логика — отбеляза мрачно Битърблу. — Разбирал е необходимостта да отиде в затвора, за да отстрани невинните и онези, на които е платил да лъжат или да убиват. Особено след като заповядах да разгледат отново делата им. После е подпалил мястото, за да прикрие следите си. Разчиствал е след себе си, нали?

Питам се дали той е организиран нападението срещу мен, от което ми остана белег на челото? И знаел ли е кого напада?

— Кралице, говорите за неща, които не са ми известни, и с ужас научавам сега — стъписа се Тиел. — Не ни казахте, че са ви нападали и преди. А Ранмуд не спомена да е наемал убийци.

— До снощи, когато ти съобщи, че е наел хора да ме убият — уточни Битърблу.

— До снощи — прошепна Тиел. — По думите му сте се сприятелили с неподходяща пасмина, кралице. Не настоявайте за обяснение, защото ми хрумва единствено, че е полудял.

— Лудостта е удобно обяснение — подхвърли саркастично Битърблу и стана отново. — Къде е той, Тиел?

— Наистина не знам, кралице! — надигна се съветникът ѝ. — Не съм го виждал, откакто се разделихме в прохода.

— Не ставай! — нареди му рязко Битърблу, защото искаше да е по-висока от него, да го гледа отвисоко. Той седна веднага. — Защо не изпрати никого след него? Остави го да избяга!

— Мислех за вас, кралице. Не за него! — извика Тиел.

— Остави го да избяга! — повтори гневно тя.

— Ще разбере къде е, кралице. Ще намеря обяснение за нещата, които ми каза, и за престъпленията, в които го обвинявате.

— Не. Някой друг ще ми помогне. Вече не си ми съветник, Тиел!

— Как? — възкликна той. — Умолявам ви, кралице! Недейте!

— Умоляваш ме? Осъзнаваш ли всъщност какво направи? Как да ти вярвам, ако прикриваш от мен злините на приближените ми? Опитвам се да бъда кралица, Тиел. Кралица, а не дете, което предпазват от истината! — Гласът ѝ, задавен и пресеклив, си проправяше път през нараненото ѝ гърло. Беше я накърнил с постъпката си повече, отколкото ѝ се струваше възможно да я уязви резервиран, безчувствен старец. — Излъга ме. Подведе ме, че ще ми помогнеш да бъда справедлива кралица! — обвини го тя.

— Вие сте справедлива кралице, ваше величество! Майка ви щеше да се...

— Не смей да използваш спомена за нея, за да ме умилостивиш! — процеди през зъби тя.

Настъпи тишина. Той сведе глава, явно разбрал най-сетне.

— Все пак помислете, кралице, че бяхме студенти заедно. Той ми беше приятел дълго преди да се появи Лек. Изстрадали сме много. Вземете под внимание също, че вие бяхте на десет години. После, преди да се усетя, станяхте жена на осемнайсет, решила сама да търси опасни истини, включително из нощните улици. Дайте ми време да свикна.

— Ще имаш достатъчно време — увери го тя. — Свободен си, докато не се заречеш да се придържаш единствено към истината.

— Заричам се сега, кралице! — Покрусен, той примигна да отпъди напиралните сълзи. — Няма да ви лъжа. Кълна се.

— Боя се, че не ти вярвам.

— Кралице, умолявам ви. Ранена сте, имате нужда от още повече помощ.

— Затова искам да съм заобиколена от хора, готови наистина да ми помагат — каза тя на мъжа, който движеше всичко в двореца. — Прибери се в покоите си и размишлявай. Когато ненадейно си спомниш къде е Ранмуд, изпрати ми бележка.

Той се изправи несигурно, без да я поглежда. Излезе тихо от стаята.

— Докато нося ужасния гипс, ще се наложи някак да облекчим суетнята около преобличането — каза Битърблу на Хелда същата нощ.

— Да — кимна Хелда, разкъсвайки шева на ръкава ѝ, за да го изхлузи над гипса. Сутринта бе зашила дрехата направо върху нея. — Ще измисля нещо с по-широки ръкави и копчета, кралице. Седнете. Не мърдайте. Ще развържа шала и ще се оправя с бельото. После ще ви облека нощницата.

— Не. Никаква нощница — възрази Битърблу.

— Не бих ви попречила да спите и гола, кралице, ако желаете, но имате лека треска. По-добре ще се чувствате с допълнителен пласт топлина.

Реши да не спори за нощницата, за да не би Хелда да заподозре причината защо не я иска. Ала колко я болеше само и колко изтощително бе да добавя проклетата дреха към списъка с невъзможни неща, които се налагаше да направи, за да излезе тайно през нощта.

Хелда започна да сваля фибите ѝ и да ѝ разплита косата. Битърблу отново се стърпя да не се възпротиви.

— Ще ми сплетеш ли една дълга плитка, Хелда? — помоли тя.

Най-сетне Хелда я остави сама, лампите угаснаха, а Битърблу лежеше на дясната си страна в леглото и трепереше толкова силно, че се почуди възможно ли е една дребничка кралица в огромно легло да предизвика земетресение.

Е, безсмислено е да отлагам.

След известно време, запъхтяна и с пулсираща глава, Битърблу излезе от покоите си и пое по дългия път из коридорите и стълбищата. Наложил си да не мисли, че е едноръка и под ръкавите ѝ няма ножове. И за много други неща не искаше да мисли тази нощ; реши да се довери на късмета и на надеждата да не срещне никого.

После, в големия двор, от сенките излезе фигура и застана на пътя ѝ. Както винаги излъчваше сияние, блещукащо меко в светлината на факлите.

— Не ме принуждавай да те спра — каза По. Не беше шега или предупреждение, а искрена молба. — Няма да се поколебая, ако се наложи, но и на двамата ще ни призлее още повече.

— О, По. — Тя го прегърна със здравата си ръка.

Той обгърна с длан здравата ѝ половина, притисна я крепко и въздъхна бавно в косата ѝ, подпирайки се на нея. Тя облегна ухо върху гърдите му и чу как пърха сърцето му. Лека-полека се успокои.

— Наистина ли си решила да излезеш?

— Искам да кажа на Саф и Теди за Ранмуд. Да ги попитам дали са разбрали нещо за короната и отново да се извиня на Саф.

— Ще почакаш ли до утре? Ще изпратя някого да ги доведе при теб.

Мисълта как се връща обратно и се отпуска в леглото я изпълни с блаженство.

— Още сутринта ли?

— Да. Поспи, та разговорът с тях да не те изтощи.

— Добре — кимна тя.

— Добре — повтори той и пак въздъхна над нея. — Когато днес Мадлен излезе за малко, минах по тунела под източната стена.

— Какво? По, никога няма да оздравееш!

По изсумтя.

— Да, но е хубаво и ти да се вслушваш в съветите си. Тунелът започва от врата зад гоблен в източен коридор на приземния етаж. Води до тясна, тъмна уличка в Източния град близо до основите на Крилатия мост.

— Значи според теб е избягал в Източния град?

— Предполагам. Съжалявам, но сетивата ми не стигат до там. И съжалявам, че не разговарях с него, за да доловя какво се мъти. Не съм ти особено полезен, откакто дойдох.

— По. Разболя се, а преди това беше зает. Ще го намерим и ще говориш с него.

Той не продума. Облегна глава върху косата й.

— Имаш ли вест от Катса? — прошепна тя.

Ток поклати глава.

— Готов ли си да я посрещнеш?

— Не съм готов за нищо. Но това не значи, че не искам нищо да се случва.

— Зарежи загадките, По.

— Искам Катса да се върне. Задоволява ли те този отговор?

— Да.

— Обратно в леглото? — попита той.

Да, добре.

Преди да заспи, тя прочете откъс от бродерията:

„Всеки ден Тиел изчерпва силите си до краен предел, но продължава. Навярно само защото аз го моля. Повечето биха предпочели да забравят и да се подчиняват безмозъчно, отколкото да се изправят срещу истината за лудия свят, който Лек се опитва да създаде.

Лек се опитва и според мен понякога не успява. Днес унищожи скулптурите в покоите си. Защо? Отведе някъде любимата си ваятелка Беламю. Няма да я видим никога вече. Успява в разрухата. Но се проваля в друго, понеже не е доволен. Гневи се.

Интересува се твърде много от Битърблу. Трябва да я отведе от тук. За това умолявам Тиел да не се предава.“

26.

— Изненадана съм да те видя — призна Битърблу на Руд на другата сутрин.

Той влезе в кабинета ѝ в отсъствието на брат си, притихнал и мрачен, ала не изглеждаше нито раболепен, нито уплашен. Очевидно не смяташе да изпада в нервна криза.

— Изминалите двайсет и четири часа бяха мъчителни, кралице — обясни тихо той. — Никой не би го отрекъл. Снощи обаче Тиел дойде при мен и ме убеди колко съм нужен в момента.

Когато Руд страдаше, мъката му бе видима и осезаема; не се криеше зад празнота. Неприкрилостта му вдъхна доверие на Битърблу.

— Знаеше ли нещо? — попита предпазливо тя.

— От години не съм довереник на брат си, кралице. Добре е, честно казано, че се е натъкнал на Тиел в прохода. Мен щеше да ме подмине, без да проговори, а думите му спасиха живота ви.

— Разпита ли те монсийската стража къде е възможно да е отишъл, Руд?

— Да, кралице. Боя се, че не им бях полезен. Аз, съпругата ми, синовете и внуците ми сме единствените му живи сродници, кралице, и откакто се помним, живеем в замъка. С него отраснахме тук. Родителите ни бяха дворцови лечители.

— Разбирам.

Мъжът, който ходеше на пръсти и се сгърчваше от всяка дреболия, имате съпруга, синове и внуци? Радвах ли го те? С тях ли вечеряше всеки ден? С тях ли се събуждаше сутрин и дали го успокоявах, когато се разболееше? Сравнен с него, Ранмуд изглеждаше ужасно студен и непристъпен. Битърблу не си представяше да има брат и да го подмине, все едно не го забелязва.

— Имаш ли семейство, Дарби? — попита тя жълто-зеленоокия си съветник, когато за пореден път изтрополи по стълбите.

— Навремето имах — сбърчи отвратено нос той.

— Не... — Битърблу се поколеба. — Не ги ли харесваше, Дарби?

— По-скоро отдавна не съм мислил за тях, кралице.

Тя се изкуши да го попита за какво изобщо мисли, докато търчи насам-натам като разбрицана машина за разнасяне на документи.

— Признавам, че съм изненадана да видя и теб в кабинета, Дарби.

Дарби се втренчи в нея и задържа погледа ѝ. Тя се стъписа, понеже не помнеше да се е случвало досега. Забеляза колко ужасно изглежда съветникът ѝ — с кървясали и ококорени очи, сякаш с мъка ги държи отворени. За пръв път ѝ направи впечатление и как потрепват мускулите по лицето му.

— Тиел ме заплаши, кралице. — Подаде ѝ документ и сгънат лист, грабна подписаните формуляри и ги прелисти със замах, все едно иска да накаже всеки лист в купчината, объркал полагаемото му се място. Битърблу си го представи как ги надупчва с нож за писма, а после ги държи над огъня, докато се разпищят.

— Странна птица си ти, Дарби — рече му.

— Хмм... — изсумтя Дарби и излезе.

Да седи в кабинета си в кулата без Тиел ѝ внушаваше особено усещане за протяжност, сякаш чака работния ден да започне. Чака Тиел да се върне, изпълнил поредната задача, и да ѝ прави компания. Колко му се ядосваше, задето простъпката му я принуди да го отпрати!

Последният документ, донесен от Дарби, съобщаваше резултатите от проучването на Ранмуд за грамотността. И за замъка, и за града статистиката сочеше около осемдесет процента. Нямаше никаква причина, разбира се, да се довери на точността ѝ.

Бележката бе написана с графит. Позна едрите, старателно оформени букви на По. Съобщаваше ѝ кратко, че Теди и Саф ще я чакат по обед в библиотеката.

Тя застана пред прозорец с изглед на изток, внезапно разтревожена как Теди ще успее да дойде до тук. Облегна чело на стъклото и задиша дълбоко, за да надмогне болката и замайването. Небето сивееше оловно — същинско небе през късна есен, макар да започваше едва октомври. Великолепни и внушителни, мостовете се възправяха над реката като миражи. Присви очи и разбра защо въздухът си променя цвета и се движи. Снежинки. Не вихрушка, а плах предвестник на зимата.

По-късно, на път за библиотеката, спря в долните кабинети да нагледа чиновниците, които работеха тук всеки ден. Наброяваха между

трийсет и пет и четиридесет в зависимост от... е, не знаеше всъщност от какво зависи. Къде отиваха, когато не бяха тук? Из замъка ли обикаляха, проверявайки... каквото и да било? Дворецът бе пълен с неща, изискващи проверка, нали?

Битърблу си отбеляза мислено да пита Мадлен дали обезболяващите лекарства помътват разсъдъка ѝ, или просто е природно глупава. Сравнително млад чиновник на име Фрогат — трийсетинагодишен навярно — с буйна тъмна коса седеше приведен над най-близката маса. Изправи се и я попита дали ѝ е необходимо нещо.

— Не, благодаря — поклати глава тя.

— Всички изпитваме безкрайно облекчение, кралице, че сте невредима след нападението — увери я той.

Изненадана, тя се втренчи в лицето му, а после обходи и другите лица в стаята. Всички се бяха изправили, разбира се, когато тя влезе, и сега сезираха в нея, чакайки я да си тръгне, та да продължат да работят. Наистина ли изпитваха облекчение? Дали? Знаеше имената им, ала нищичко за живота им, за характерите им, за миналото им. Известно ѝ бе само, че са работили В администрацията на Лек, кой по-дълго, кой по-кратко В зависимост от възрастта си. Изчезнеше ли някой от тях, нямаше да забележи липсата му, ако не ѝ съобщят. Какво би почувствала тогава?

Всъщност не четеше облекчение по лицата им, а празнота, сякаш не я виждаха, а животът им съществуваше единствено заради документите, към които с нетърпение очакваха да се върнат.

* * *

В нишата и в библиотеката нямаше никого, освен жената от гоблена и младата версия на Битърблу, превръщаща се в замък.

Стори ѝ се някак иронично да стои пред статуята в сегашното си състояние. Дясната ръка на момичето се преобразяваше в каменна кула с войници като непристъпна твърдина. Ръката от плът и кръв на Битърблу бе притисната до тялото ѝ с връв. *Отражение в потискащо, криво огледало*, помисли тя.

Чу стъпки. Холт изникна между рафтовете с книги, влачейки за ръце Теди и Саф. Теди се въртеше в кръг и стигнеше ли края на повода, се обръщаше с очи, огромни като палачинки.

— „Лингвистична география на Естил, Истока и Далечния Изток“! — възкликна той, пресягайки се да вземе книгата. Простена обаче, останал с празни ръце, понеже Холт го дръпна напред.

— По-внимателно, Холт — разтревожи се Битърбли. — Теди не заслужава такова отношение. А на Саф пък доставя твърде голямо удоволствие — добави тя, забелязала благо то възмущение, което Сапфайър се опитваше да се отскубне от Холт. По лицето му имаше пресни синини, придаващи му хулигански вид.

— Ще остана тук, кралице. Извикайте ме, ако ви потрябвам — каза Холт. Сребристосивите му очи измериха за последен път Саф и той се отдалечи.

— Нали не те измори пътят до тук, Теди? — попита тя. — Не се наложи да вървиш пеш, надявам се.

— Не кралице — отговори Теди. — Взе ни удобна карета. А вие, кралице? Добре ли сте?

— Да, разбира се. — Битърблу отиде до масата и му дръпна стол с една ръка. — Седни.

Теди се намести внимателно, после докосна кожената подвързия на ръкописа върху писалището пред него. С ококорени очи прочете картончето със заглавието. Сетне още по-удивено зачете другите надписи.

— Ще вземеш колкото искаш, Теди — обеща му Битърблу. — Искан да те наема да ги отпечаташ. Ако имаш приятели с печатарски преси, ще включим и тях.

— Благодаря, кралице — прошепна Теди. — Приемам с радост.

Битърблу се осмели да погледне към Саф, който старателно си придаваше отегчен вид, пъхнал ръце в джобовете.

— Дължа ти благодарност — каза му тя.

— Обичам да се бия — отвърна кратко той. — Защо сме тук всъщност?

— За да ви съобщя новината за съветника ми Ранмуд.

— Знаем я — отсече Саф.

— Така ли?

— Щом монсийските войници, кралската стража и лиенидските стражи претърсват града за приближен на кралицата, опитал се да я убие, няма начин хората да не разберат — уведоми я студено Саф.

— Винаги знаеш повече, отколкото очаквам.

— Не се отнасяй снизходително към мен — сръза я Саф.

— Бих искала да поговорим — изопна лице тя, — а не да спорим. Понеже си толкова добре информиран, знаеш ли друго за Ранмуд? А именно — колко престъпления е извършил, защо го прави и къде е отишъл. Разбрах, че той те е набедил за убийството, Саф. Негови хора ли те намушкаха, Теди?

— Нямам представа, кралице — сви рамене Теди. — Не знам кой е отговорен за убийствата. Трудно е за вярване само един да стои зад всичко. Жертвите през последните години са десетки. От всякакви прослойки. Не само крадци като нас, а и хора, чието единствено престъпление е да учат другите да четат.

— Да учат другите да четат — повтори посърнала Битърблу. — Наистина ли? Значи затова криехте уроците от мен! Опасно е да ги печатате, предполагам? Но не разбирам. Нали хората се учат да четат в училищата?

— О, кралице, с малки изключения градските училища са съсипани. Назначените от Двореца учители не са подготвени. Децата, които могат да четат, са се научили вкъщи или от такива като мен, Брен и Тилда. Историята също е занемарена. Никой не изучава съвременна история на Монсий.

Битърблу се пребори с надигация се гняв.

— Както обикновено нямах представа — призна тя. — За образованието в града отговаряше Ранмуд. Какво обаче значи това? Изглежда, Ранмуд е взел твърде присърце политиката да гледаме напред. Защо? Какво знаем за него? Кой му е повлиял?

Теди бръкна в джоба си.

— Щях да забравя, кралице. Написах ви нов списък, в случай че сте изгубили предишния, когато ви нападнаха.

— Списък ли?

— На лордовете и дамите, ограбвали най-жестоко хората по заповед на Лек. Спомнихте ли си ли, кралице?

— О, да — кимна Битърблу. — Разбира се. Благодаря ти. И, Теди, всичко, което знаете за положението в града, би ми помогнало.

Не го виждам от кулата си. Истината за живота на хората липсва в документите, които прекосяват писалището ми. Ще ми подадеш ли ръка?

— Естествено, кралице.

— А короната? — попита тя, поглеждайки отново безизразното лице на Саф.

Той сви рамене.

— Не мога да открия Грей.

— Търсиш ли?

— Да, търся — подразни се той. — Но не е най-сериозната ми грижа в момента.

— Възможно ли е да има по-сериозна? — тросна му се тя.

— О, не знам... Лудият ти съветник например, който веднъж се опита да ме убие, а сега обикаля някъде из Източния град.

— Намери Грей — заповяда Битърблу.

— Непременно, ваше сияйно кралско височество.

— Саф, помисли дали е справедливо да продължаваш да наказваш нашата Искрица — прошепна Теди.

Саф се обърна и с няколко отсечени крачки застана пред гоблена, където се взря със скръстени ръце в жената със странната коса. А Битърблу затаи дъх, понеже не смееше и да мечтае да чуе отново това име.

— Ще вземеш ли тогава няколко книги, Теди? — попита тя след миг.

— Всичките ще ги вземем, кралице. Ала по две-три, не наведнъж, понеже Саф е прав. Не искам да привличам зловредно внимание. Получих достатъчно.

След като си тръгнаха, Битърблу поседя известно време при ръкописите на Дийт, опитвайки се да избере кой да подхване. Дийт се приближи, накуцвайки, размахал поредната книга за препрочитане.

— За какво се разказва? — попита го тя.

— За творческия процес, кралице.

— Защо е избрал такава тема?

— Откъде да знам, кралице? Той беше обсебен от изкуството и от творците си. Сигурно е искал да запали и вас.

— Обсебен? Наистина ли? — учуди се Битърблу.

— Кралице, със затворени очи ли ходите из двореца?

Битърблу притисна слепоочия и преброи до десет.

— Дийт, какво ще кажеш, ако дам няколко ръкописа на приятел, който има печатарска преса?

Библиотекарят примигна.

— Кралице, ръкописите са ваши. Разполагайте с цялата библиотека, както намерите за добре. — Замълча за миг. — Надявам се обаче да пожелаете да ги дадете всичките на приятеля си.

Битърблу впи очи в него.

— Бих искала да не разгласявам на кого ги давам, поне докато намерим Ранмуд и изясним мистерията. Ще пазиш тайната заради безопасността на приятеля ми, нали, Дийт?

— Разбира се, кралице — отвърна Дийт, очевидно обиден от въпроса. Остави книгата за творческия процес върху писалището и се оттегли намусен.

— Безпокоя се за Теди и Саф — сподели Битърблу с Хелда покъсно. — Неразумно ли ще бъде да помоля лиенидските си стражи да отделят неколцина войници, за да ги държат под око?

— Не, разбира се, кралице. Ще изпълнят всяка ваша заповед.

— Ще я изпълнят, знам, но това не значи, че е разумна.

— Имах предвид, че ще ви се подчинят от преданост, кралице, а не по задължение — смъмри я Хелда. — Тревожат се за вас. Благодарение на тях научавам за тайните ви пътешествия, знаете ли? Винаги ми съобщават.

Битърблу обмисли думите ѝ с известно смущение.

— Не очаквах да ме познаят.

— От осем години ви охраняват, кралице — напомни ѝ Хелда. — Наистина ли допускате, че не разпознават фигурата ви, походката, гласа?

Безброй пъти съм минавала покрай тях, помисли си Битърблу, възприемайки ги чисто и просто като тела до вратата. Приятни са, разбира се, защото изглеждат и говорят като мама.

— Кога наистина ще се събудя?

— Какво имате предвид, кралице?

— Колко неща още не виждам, Хелда?

Битърблу се намираше в спалнята на Хелда, защото искаше да разгледа всички шалове, които икономката вадеше от гардероба, за да прикрива синините ѝ. Хелда отвори по-широко вратите и изложи на показ рафтове с материи като стрелички от спомени, пронизващи сърцето на Битърблу.

— Не разбирам защо са при теб? — учуди се тя.

— Когато дойдох да ви служа, кралице — заобяснява Хелда, докато измъкваше шалове и ги подаваше на Битърблу да ги докосне и да им се възхити, — установих, че прислужниците разтребват твърде ревностно шкафовете на майка ви. Крал Рор спаси няколко лиенидски вещи — шаловете например и ценностите. Другото обаче — роклите ѝ, палтата ѝ, обувките и изчезна. Взех запазеното и сложих скъпоценностите в сандъка ви, а шаловете реших да задържа тук, докато пораснете. Съжалявам, че тъкмо необходимостта да прикривате следи от нападение ми припомни за тях, кралице — добави тя.

— Така работи паметта — прошепна Битърблу. — Нещата изчезват без разрешение, а после се връщат без разрешение.

А понякога се появяваха откъслечни и изопачени.

Напоследък Битърблу се опитваше да се помири със спомен, твърде болезнен, за да успее да се изправи срещу него. Спомените ѝ за Ашен представляваха серия проблясъци. В повечето присъстваше и Лек, а това означаваше, че дори не е била съвсем с ума си. А времето без Лек прекарваха предимно в борба срещу мисловната мъгла, разпръсквана от него. Лек не открадна Ашен от Битърблу само чрез убийството. Беше я откраднал отдавна. Битърблу не си представяше как би изглеждала Ашен сега, ако бе жива. Несправедливо ѝ се струваше, че понякога я обземат съмнения доколко изобщо е познавала майка си.

Дори покоите на Хелда — семплата малка спалня в зелено и банята в тюркоазено — объркваха Битърблу, защото бяха нейни, докато Ашен бе жива. Сегашната ѝ спалня някога бе на Ашен. Майка ѝ я къпеше в същата тази тюркоазена вана. Заклучваше вратата, за да не влезе Лек, и ѝ разказваше какво ли не. За столицата на Рор, където бе живяла в кралския дворец — най-масивната сграда на света с куполи и кули високо в небето над Лиенидско море. За баща си, за братята и сестрите си, за племенниците си. За най-големия си брат Рор, краля.

Скъпите ѝ сродници, които Битърблу не бе виждала, ала някой ден щеше да срещне. Битърблу помнеше как пръстените на майка ѝ просветваха във водата.

Всичко това е истинско, помисли си тя упорито.

Спомни си грапавина върху една от плочките на ваната, която одраскваше понякога ръката ѝ. Спомни си как я посочи на Ашен. Отиде до ваната и веднага откри острия ръб.

— Ето! — показа го с ожесточен триумф.

Минутите в спалнята на Хелда, припомнили ѝ чувства от друго време, пробудиха у Битърблу любопитство към друга липсваща част от мозайката и съмнение дали тя ще отговори на някои от въпросите ѝ. Поиска, най-сетне, да види покоите на Лек.

Конят от гоблена в дневната, закриващ вратата към стаите на Лек, имаше тъжни зелени очи, вперени в нейните. Гривата му падаше в очите — по-виолетовосиня от тъмносинята му козина — и ѝ напомняше Саф. Хелда ѝ помогна да отметне гоблена.

Проучването на вратата зад него не продължи дълго. Дървесината бе солидна, неподатлива, здраво закрепена в рамката и явно заключена. Имаше ключалка и Битърблу си спомни, че Лек използваше ключ.

— Някой от познатите ни умее ли да отваря ключалки? — попита тя. — Не съм виждала Саф да влиза някъде с взлом, но едва ли се затруднява. Или пък По ще ни намери ключ?

— Кралице — долетя глас иззад тях и Битърблу подскочи. Обърна се и видя Фокс, застанала на прага.

— Не чух вратата да се отваря — изгледа я тя.

— Простете, кралице — Фокс пристъпи в помещението. — Не исках да ви сепна. Имам шперцове, кралице, и се уча да боравя с тях. Видя ми се полезно умение за шпионин. Орник ми предложи — добави леко отбранително тя, забелязала повдигнатите вежди на Хелда.

— Явно сте се сприятелили с красивия млад ковач — отбеляза безизразно Хелда. — Помни обаче, Фокс, че макар да е съюзник на Съвета и да ни помага за короната, той не е шпионин. Няма право да научава информацията ти.

— Разбира се, Хелда — засегна се Фокс.

— Е, носиш ли шперцовете? — попита Битърблу.

Фокс извади от джоба си връв, на която висяха пилички, метални пластинки и кукички, забързани така, че да не подрънкват. Докато издърпваше връвта, Битърблу забеляза издраскани и позахабени места по метала, явно почистван от ръжда.

Фокс се суети няколко минути с ключалката — внимателно, на колене, опряла ухо до вратата. Най-послед се чу тежко изщракване.

— Готово — заяви тя, стана, натисна бравата и бутна. Вратата не помръдна, Фокс опита да я дръпне.

— Помня, че се отваряше навътре. И никога не ми е правило впечатление да заяжда — каза Битърблу.

— Тогава нещо я блокира, кралице — Фокс блъсна плоскостта по-силно с рамо. — Сигурна съм, че превъртях ключа.

— А! Вижте! — Хелда посочи място по средата на вратата, където остър връх на пирон се подаваше от дървото. — Навярно е препречена с дъски отвътре, кралице.

— Закована и заключена — въздъхна Битърблу. — Някоя от вас умее ли да се ориентира в лабиринти?

* * *

Докато слизаха по стълбището, отвело преди време Битърблу в лабиринта на Лек, Фокс ѝ обясняваше теорията си за лабиринтите — влезеш ли вътре, избираш една ръка, лявата или дясната, опираш я в стената и следваш завоите до края. Така се стигало до центъра.

— Последния път стражът направи нещо такова — съгласи се Битърблу. — Няма да се получи обаче, ако започнем от стена, която образува остров, изолиран от другата част на лабиринта — добави замислено тя. — Ще тръгнем от дясната стена. Върнем ли се в началото, значи е остров. При първа възможност ще свием наляво и пак ще сложим ръка на дясната стена. Така ще стане. О... — тя се обърка съвсем. — Ако не се натъкнем на нов остров. Тогава ще започнем пак отначало, но трябва да помним откъде сме минавали вече. Проклетие. Защо не се сетихме да донесем нещо за отбелязване на пътя?

— Просто ще опитаме, кралице, и ще видим дали ще сполучим — успокой я Фокс.

Оказа се истинска главоблъсканица. Лабиринтите бяха направени за Катса с невероятното ѝ чувство за ориентация, или за По, който виждаше през стените. За щастие Фокс предвидливо носеше лампа. Точно след четиридесет и три завоя с ръце върху дясната стена стигнаха до врата по средата на коридор.

Вратата, разбира се, беше заключена.

— Е, поне знаем, че тази не е закована с дъски отвътре — въздъхна Битърблу, когато Фокс коленичи отново и заработи търпеливо с инструментите си. — Освен ако някой не е заковал двете врати и е останал вътре да умре. Тогава ще намерим разложения му труп — изкиска се тя, доволна от зловещата си шегичка. — Възможно е, разбира се — изпуфтя мрачно, — да има трети вход към покоите на Лек. Таен проход, който още не сме открили.

— Таен проход ли, кралице? — промърмори разсеяно Фокс, опряла ухо до вратата.

— Опасват целия замък, Фокс — уточни Битърблу.

— Нямах представа — призна Фокс.

Чу се тихо изщракване. Фокс хвана бравата и натисна. Вратата се отвори.

Затаила дъх, несигурна каква изненада я очаква, ала окуражавайки се мислено, Битърблу пристъпи в тъмна стая, изпълнена с високи сенки. Сенките имаха толкова човешка форма, че ахна.

— Скулптури, кралице — успокой я Фокс, следвайки я по петите.

Вътре миришеше на прахоляк. В обширното помещение нямаше прозорци и мебели, ако не броим масивната празна рамка за легло в средата. Статуите, изправени върху пиедестали, запълваха останалото пространство — бяха поне четиридесет, Фокс вдигна фенера и двете се разходиха между тях. Битърблу бе обхваната от чувството, че обикаля нощем големия двор с подкастрените храсти, фигурите се извисяваха по същия начин, готови да оживеят и да засноват наоколо.

Веднага разпозна творенията на Беламю. Животни, превръщащи се в други животни, хора, преобразяващи се в животни, планини или дървета — жизнени, подвижни и изразителни. После лампата улови странно цветно петно и Битърблу осъзна, че статуите са по-особени.

Всъщност не особени, а погубени — наплескани целите с крещящи бои от всякакъв нюанс, покапали и по килима.

Тайно очакваше да види тук инструменти за изтезание. Сбирка от ножове и кървави петна. Ала не и подредени върху опропастен килим, съсипани изваяния, заобикалящи отвред скелет на легло.

Унищожил е скулптурите в покоите си. Защо?

По стените наоколо висяха гоблени — тревата по поляната се превръщаше в диви цветя, а после в гъста гора, дървета на свой ред също се превръщаха в диви цветя и накрая пак преливаха в трева. Битърблу докосна гората върху стената, за да се увери, че не е истинска. Надигна се облак прах; тя кихна. Видя малка сова — тюркоазена и сребриста — да спи в клонака на едно дърво.

На стената в дъното имаше врата. Водеше до баня — практична, студена, обикновена. Зад друга врата имаше килер — празен и потънал в прах. Битърблу се разкиха неудържимо.

Трети свод в задната стена — този път без врата — водеше към вита стълба нагоре. Вратата над нея бе закована толкова плътно с дъски, че дървото почти не се виждаше. Битърблу почука и извика на Хелда. Тя ѝ отговори и въпросът се изясни — стълбите водеха до дневната на Битърблу и гоблена със синия кон.

Битърблу слезе и попита Фокс:

— Страшничко е, а?

— Вълшебно е, кралице — младата жена спря пред най-дребната статуя в стаята и се втренчи хипнотизирана в нея.

Около двегодишно дете, коленичило с протегнати ръце. Момиче с мъдри очи. Ръцете ѝ се превръщаха в криле. От щръкналата ѝ коса стърчаха пера, пръстите на краката ѝ се извиваха като птичи нокти. Лек бе мацнал ивица червена боя през лицето ѝ, ала не бе успял да умъртви изразителните ѝ очи.

Защо ще унищожаваш нещо толкова красиво? Какъв свят се е опитвал безуспешно да създаде?

Какъв свят искаше да създаде Ранмуд? И защо и двамата създаваха света си, рушейки?

Сутринта Мадлен дойде да смени превръзката на рамото на Битърблу, даде ѝ лекарства и разпореди — ясно и изрично — да ги пие, дори горчивите отвари, от които ѝ се гадеше, когато ги преглъща.

— Ще помогнат на костите ви да зараснат по-бързо, кралице — обясни ѝ тя. — Правите ли предписаните упражнения?

Докато Битърблу закушваше, мърморейки под нос, слънцето изгря, но мъждиво. Дотътри се до прозореца: търсеше светлина, а видя мъглив свят. Присвила очи, за да различи задната градина през бялата пелена, зърна човек върху оградата. Той хвърли нещо в градината — дребен, източен, плъзгащ се предмет, който очерта линия през плътния въздух.

По с глупавата му хартиена птица. Позна го и в същия момент той вдигна ръка за поздрав, после изгуби равновесие, размаха ръце като вятърна мелница и падна от стената. Успя някак да се приземи в градината, вместо да цопне в реката. Определено беше По и несъмнено в неподходяща форма за гимнастика в задната градина.

Битърблу погледна към Мадлен и Хелда. Седнали до масата в дневната, двете си шепнеха над чашите с чай. Не искаше да издава По, ако пак бе избягал от лечебницата.

— Ще се поразходя, преди да отида в кабинета — подметна тя. — Ако Руд или Дарби дойдат да ме търсят, поканете ги да закусят обилно.

Последва трескава суетня. Избиране и увиване на шал, поставяне на колана със сабята ѝ, надипляне на мантията над превързаната ръка. Най-сетне, чувствайки се като подвижна закачалка, Битърблу излезе. Заимствала стила на Фокс, Хелда бе прекроила полите ѝ в широки панталони и вчера бе намерила някак време да зашие копчета на ръкава ѝ. Споменеше ли Битърблу какво иска да носи, Хелда ѝ го връчваше след ден-два.

С изключение на короната, разбира се.

В градината се открояваше скулптурата на раззиналата уста в безмълвен писък жена, превръщаща се в планински лъв. Парцали мъгла я обвиваха и бързо се разнасяха. Как Беламю е изваяла очите ѝ толкова живи? После я осени прозрение. Позна лицето, очите, изпълнени с решимост и болка. Статуята изобразяваше майка ѝ.

Незнайно защо не се учуди. Не я изненада и тъгата. Стори ѝ се редно — фигурата не само наподобяваше кралицата, а навяваше усещането, че е Ашен. Битърблу благодари мислено на Беламю, защото поне отчасти е познавала майка ѝ.

— Какво държиш? — попита я По, защото Битърблу носеше списъка на Теди с провинените лордове и дами.

— А ти какво държиш? — отвърна му тя, сочейки хартиената птица. — Защо я подхвърляш из градината ми?

Той сви рамене.

— Заинтересувах се как ще лети в студен, влажен въздух.

— Студен, влажен въздух.

— Да. Изучавам принципа на летенето. Наблюдавам птиците, особено когато се реят, а хартиеното ми изобретение е следваща крачка в изследването ми. Само дето напредвам бавно. Дарбата ми не е толкова фина, та да усетя какво се случва през няколкото секунди, преди да падне.

— Разбирам... И каква е целта?

Той се подпря с лакти върху оградата.

— Катса се пита дали е възможно да се изработят криле, с които човекът да полети.

— Как така да полети? — разсърди се изведнъж Битърблу.

— Знаеш какво имам предвид.

— Насърчаваш я да вярва в невъзможното.

— Не се съмнявам, че е възможно.

— И каква ще е ползата?

По повдигна вежди.

— Ползата е самият полет, братовчедке. Не бой се, никой няма да изисква от кралицата да лети.

— Не, естествено. На мен ще се падне честта да уредя погребенията.

Едва забележима усмивка озари лицето на По.

— Твой ред е. Какво ми носиш? — попита той.

— Искам да ти прочета имената в списъка. — Битърблу тръсна листа с една ръка, за да го разгъне. — Уведоми ме непременно, ако разбереш нещо за тях.

— Слушам — кимна той.

— Лорд Станпост. Живее на два дни езда южно от столицата ми. Отвлякъл е от града си повече момичета от всеки друг — започна Битърблу. — На второ място е лейди Худ, но не е сред живите. В Централен Монсий хора са измирили от глад в град, управляван от лорд Маркам, който ги облагал с непосилни данъци. Изредени са още неколцина благородници — Битърблу прочете имената им, — половината обаче са мъртви, По, и за никого не знам нищо, ако не броим безполезните статистики на съветниците ми.

— И аз чувам за пръв път имената им, но ще поразпитам, щом намеря време. Кой друг е запознат със списъка?

— Капитан Смит от монсийската стража. Поръчах му да потърси връзка между Ранмуд и хората от списъка и да проучи дали Ранмуд е организиран убийството на Айвън или само е набедил Саф.

— Айвън?

— Инженерът, за чието убийство Ранмуд се опита да натопи Саф. Показах списъка и на шпионите си, за да проверя дали информацията им ще потвърди разкритията на Смит.

— Не му ли се доверяваш?

— Не съм сигурна на кого да се доверявам, По — въздъхна Битърблу. — Отдъхнах си обаче, защото можах да обсъдя с монсийската стража убийствата на търсачите на истината и най-сетне разчитам на помощта им.

— Дай списъка и на Гидън, когато се върне от Естил. Няма го от три седмици. Скоро ще пристигне.

— Да. Вярвам на Гидън — каза Битърблу.

По помълча известно време.

— Да — кимна малко мрачно накрая.

— Какво има, По? — попита тихо Битърблу. — Знаеш, че рано или късно ще ти прости.

— О, Бръмбарче, страхувам се до смърт да кажа на татко и на братята си — призна той. — Ще се ядосат повече и от Гидън.

— Хм... Решил ли си твърдо да им разкриеш тайната си?

— Не. Първо искам да го обсъдя с Катса.

Битърблу почака малко, за да овладее мненията и тревогите си, с които го заливаше, включително безпокойството си как би протекъл подобен разговор и защо Катса не се е върнала, след като замина просто да проучи някакъв тунел.

— Е, Рор знае, че работиш за Съвета, нали? — подхвана най-после тя.

— Да.

— Знае също, че Скай предпочита мъже. Примири се с тази изненада, нали?

— И в двата случая не беше лесно. Имаше доста крясъци — отбеляза По.

— Не ми приличаш на човек, неспособен да изтърпи малко крясъци — успокой го ведро Битърблу.

Той се усмихна и безнадеждно, и смутено.

— Да си крещим с Рор и да си крещим с Катса са две съвсем различни неща. Той ми е баща и крал. Лъгал съм го през целия си живот. Той се гордее с мен, Битърблу. Разочарованието ще го разтърси и ще излее целия си гняв върху мен.

— По?

— Да?

— Когато мама беше на осемнайсет и Лек я избра, кой одобри брака им?

По се замисли.

— Крал беше татко. Сигурно е бил той. По молба на Ашен.

— Значи Рор познава чувството да предадеш любим човек, По.

— Но той не е виновен. Лек е дошъл в двора му и е заблудил всички.

— Дали това утешава Рор? — попита тихо тя. — Той е бил крал и неин по-голям брат. Позволил ѝ е да замине, за да я тормозят.

— Опитваш се да ме успокоиш, предполагам — констатира По с отпуснати рамене. — Аз обаче мисля друго. Ако Рор е бил наясно, че съм четец на мисли, щеше да ме представи на Лек, за да проучи кандидата за ръката на Ашен. И навярно щях да предотвратя всичко.

— На колко години си бил тогава?

По пресметна наум.

— На четири — изненада се сам от отговора.

— По, как би постъпил според теб Лек с четиригодишно момченце, узнало тайната му, което се опитва да я разкрие на всички?

По замълча.

— Майка ти настоя да излъжеш за Дарбата си, нали?

— И дядо — добави По. — За да съм в безопасност. Страхувах се, че татко ще ме използва.

— Постъпили са правилно. Навярно са опазили живота ти. Когато го обмисли, Рор ще разбере, че са взели най-доброто решение. Ще ти прости.

В кабинета си Битърблу вече не виждаше необходимост да се преструва, че не знае някои неща. Руд и Дарби не бяха осведомени как се е сприятелила с Теди и Саф, но фактът, че черпи информация от тях, не беше тайна.

— Разбрах, че Ранмуд е съсипал градските училища — уведоми ги тя. — Почти никой не учи история и четене. Налага се незабавно да разрешим този срамен проблем. Какво предлагате?

— Простете, кралице, много ми е зле — отрони разтреперан Дарби, чието лице лъщеше от пот. Обърна се и побягна навън.

— Какво му е? — попита многозначително Битърблу, понеже знаеше отговора.

— Старае се да не пие, кралице, понеже отсъствието на Тиел налага да сме винаги на разположение — обясни спокойно Руд. — Успее ли, призляването ще отшуми.

Битърблу погледна изпитателно Руд. Краищата на ръкавите му бяха лекьосани с мастило, бялата му коса, обикновено причесана внимателно над плешивото му теме, висеше в безпорядък. Очите му бяха смирени и тъжни.

— Питам се защо не сме работили по-често заедно, Руд. Преструваш се по-малко от другите — отбеляза тя.

След кратко колебание, което тя разтълкува като израз на скромност, Руд предложи:

— Да се заемем тогава заедно с въпроса за училищата. Дали да не създадем ново министерство, отговорно за образованието? Ще ви представя подходящи кандидати за министри.

— Уместно е, разбирам, да съберем всеотдаен екип, но да не прибързваме. — Битърблу погледна високия часовник на стената. — Къде е капитан Смит? — попита, защото Смит бе обещал да ѝ докладва лично всяка сутрин как напредва издирването на Ранмуд. Сутринта вече бе отминала.

— Да го потърся ли, кралице?

— Не. Да обсъдим по-подробно въпроса за училищата. Ще ми обясниш ли как работят сега?

Малко странно се чувстваше в присъствието на човек, който в най-неочаквани моменти ѝ напомняше остро за Ранмуд. Непретенциозният Руд бе сякаш коренна противоположност на брат си, но тембърът му напомняше неговия глас, особено когато заговореше по-уверено. Същото важеше и за лицето му под определен ъгъл. От време на време тя поглеждаше към празните прозорци, чудейки се как мъжът, седял толкова често по первазите им, се е оказал способен да прониже смъртоносно с нож заспалите си жертви и да се опита да я убие.

Смит не се появи до пладне и Битърблу реши да го потърси.

Казармите на монсийските войници се намираха западно от големия двор и заемаха първото дворцово ниво. Битърблу влезе вътре с бърза крачка.

— Къде е капитан Смит? — попита тя стегнат млад мъж, седнал зад писмена маса пред вратата.

Той се ококори, скочи на крака и я въведе през друга врата в кабинет. Битърблу се озова лице в лице с капитан Смит, който разговаряше с Тиел, приведен над безупречно подредено писалище.

И двамата се изправиха мигом.

— Простете, кралице — заекна смутено Тиел. — Тъкмо си тръгвах.

И той изчезна от стаята, преди Битърблу да успее да осмисли как да приеме появата му тук.

— Не ти се меси, надявам се — изгледа тя Смит. — Вече не ми е съветник. Не си длъжен да изпълняваш нарежданията му.

— Не се месеше, нито ми заповядваше, кралице — капитан Смит се поклони изрядно. — Напротив. Отговаряше на въпросите ми как

Ранмуд е прекарвал времето си. Или по-точно се опитваше да ми отговори, кралице. Оказва се, че Ранмуд е бил доста потаен и е разказвал взаимно изключващи се истории за местонахождението си в даден момент.

— Разбирам. А ти защо не ми докладва сутринта? — поинтересува се Битърблу.

— Какво? — капитан Смит погледна часовника върху писалището, а после я стресна, налагайки го с юмрук. — Ужасно съжалявам, кралице. Часовникът ми непрекъснато спира — обясни ядно. — Всъщност няма кой знае какво за докладване, но това не ме оправдава, разбира се. Нямаме напредък в издирването на Ранмуд. Не съм установил и дали е поддържал връзка с някой от хората в списъка ви. Все пак тепърва започваме, кралице. Не губете надежда, утре навярно ще разполагам с информация.

В големия двор Битърблу спря да погледа оформен като птица храст с яркоцветни есенни листа. Стискаше силно в юмрук здравата си ръка.

Седна на студения ръб на фонтана и се опита да си обясни защо е толкова обезсърчена.

Сигурно всяка кралица се чувства така понякога, помисли си. А и съм ранена, Саф не иска да разговаря с мен, през цялото време всеки знае къде съм и коя съм. Принудена съм да седя и да чакам, докато другите проучват нещата и се връщат да ми докладват. Не мръдвам от тук, а всички се впускат в приключения. Не ми харесва.

— Кралице?

Вдигна глава. Пред нея стоеше Гидън. В косата и върху палтото му се топяха снежинки.

— Гидън! Тази сутрин По спомена, че скоро ще се върнеш! Радвам се да те видя!

— Кралице, какво се е случило с ръката ви? — попита сериозно той, прокарайки пръсти през мократа си коса.

— О... Ранмуд се опита да ме убие.

Той се втренчи изумено в нея.

— Ранмуд, съветникът ти?

— Доста неща се случиха, Гидън — усмихна се тя. — Моят приятел от града открадна короната ми. По изобретява летяща машина. Освободих Тиел и открих, че бродериите на мама представляват кодирано послание.

— Нямахме ме по-малко от три седмици!

— По се разболя.

— Жалко — отбеляза безизразно той.

— Не се дръж идиотски. Беше доста зле.

— О? — Гидън видимо се смути. — Какво имаш предвид, кралице?

— Как така какво имам предвид?

— Искам да кажа... добре ли е сега?

— Малко по-добре.

— Нали не е... не е в опасност, кралице?

— Ще оздравее, Гидън — успокой го тя, облекчена от нотката на загриженост в гласа му. — Ще ти дам списък с имена. Къде ще отидеш първо? Ще те придружа.

Гидън беше гладен. Битърблу зъзнеше от студения въздух и влагата на фонтана, а искаше да чуе за тунела на Пайпър и за Естил. Затова той я покани да хапнат заедно. Тя прие и Гидън я поведе през източния вестибюл и през оживен коридор.

— Къде отиваме? — попита тя.

— В кухнята. Не знаеш ли къде е, кралице? Точно до югоизточните градини.

— За пореден път ти ме водиш из собствения ми дворец — констатира сухо Битърблу.

— В кухнята Съветът има доверени лица, кралице. Надявам се и По да дойде. Изглеждаш премръзнала? Прав ли съм?

Тя видя какво е забелязал — приближаваше се мъж, понесъл пъстроцветна купчина одеяла.

— О, да! Да го заловим, Гидън!

След миг Гидън ѝ помогна да преметне одеялото в мъхестозелено и златисто над ранената си ръка и сабята.

— Красиво е. Цветът ми напомня за дома — въздъхна той.

— Кралице, позволете ми — намеси се жена, която виждаше за пръв път — дребничка, по-ниска дори от Битърблу, стара, сбръчкана. Пъхна се между нея и Гидън и улови двата края на одеялото, които Битърблу стискаше отпред с отмалялата си дясна ръка. Извади обикновена тенекиена брошка и ги закопча здраво.

— Благодаря! — възкликна изненадано Битърблу. — Кажи ми името си, та да ти върна брошката.

— Казвам се Девра, кралице, и работя при обуцаря.

— Обуцар ли! — Битърблу потупа брошката, когато морето от хора в коридора ги повлече напред. — Не знаех, че в двореца има обуцар! — промърмори по-скоро на себе си и после с въздишка погледна косо към Гидън.

Одеялото се влачеше след нея все едно е шлейф на елегантна и скъпа пелерина. Почувства се, странно, като кралица.

Битърблу никога не бе чувала такава шумотевица и не беше виждала толкова хора да работят с такова трескаво темпо както в кухнята. С удивление разбра, че там Даровит мъж с доста налудничав поглед преценява по външния вид на човек и най-вече по миризмата му каква храна ще му се услади най-много в момента.

— Понякога е приятно да ти кажат какво искаш — сподели тя с Гидън, вдъхвайки благоуханната пара, надигаща се от чашата ѝ с горещ шоколад.

Когато По дойде и застана предпазливо пред Гидън, присвил устни и скръстил ръце, Битърблу го видя през очите на мидлънския лорд и осъзна колко е отслабнал. Двамата се измериха мълчаливо с погледи.

— Трябва ти храна — прецени Гидън. — Седни, та Джас да те подуши.

— Той ме смущава. Безпокоя се какво долавя обонянието му — По се настани послушно до масата.

— Притеснително е да тънеш в неизвестност, нали? — отвърна сухо Гидън и загреба лъжица от бобената чорба с шунка. — Изглеждаш ужасно. Възвърна ли си апетита?

— Ненаситен съм.

— Студено ли ти е?

— Защо? Ще ми дадеш подгизналото си палто ли? — изсумтя засега По. — Не се дръж, все едно е настъпил сетният ми час. Защо Битърблу е наметната с одеяло? Какво й направи?

— Винаги съм те харесвал повече, когато Катса е с теб — сподели Гидън. — Толкова противна е към мен, че компанията ти ми се струва несравнимо по-приятна.

— Нарочно я провокираш — подсмихна се По.

— Лесно се поддава на провокации — Гидън побутна дъската с хляб и сирене, та По да я стига по-лесно. — Понякога се дразни дори как дишам. Е? — смени рязко темата. — Имаме проблеми и искам да ги обсъдим. Хората в Естил са непоколебими. Но Катса е права — нямат план за действие, след като детронират Тигпен. А Тигпен има свита от лордове и дами, сребролюбци, предани на краля и още по-предани на себе си. Ако не ги неутрализираме, всеки от тях може да узурпира властта и положението изобщо да не се подобри. Хората, с които разговарях, не искат да имат нищо общо с естилските благородници. В Естил не вярват на никого, който не е страдал колкото тях.

— Доверяват се обаче на нас?

— Да — кимна Гидън. — Тираничните управници гледат с лошо око на Съвета, а и помогнахме на нандерците да детронират Драудън. Мисля, че ако Рафин ги посети в качеството си на наследник на мидлънската корона и на изпаднал в немилост син на Ранда, ще ги предразположи, понеже е изключително деликатен. Налага се и ти да отидеш, разбира се, за да приложиш... — Гидън размаха безцелно с лъжицата си — ... уменията си. Добре е всъщност, че не ме придружи сега, щом си смятал да се разболееш. От друга страна, щеше да ми бъдеш полезен в тунела, както и в Естил. Съжалявам, По.

По лицето на лиенидския принц се изписа изненада. Битърблу не го виждаше често стъписан. Той прочисти гърло и примигна.

— И аз съжалявам, Гидън — отвърна и... толкова.

На Битърблу внезапно й се прииска и Саф да й прости толкова благородно.

Джас се появи, подуши По, подуши отново Гидън и явно реши, че на двамата са им необходими половината провизии в кухнята. Битърблу седеше, слушаше ги как кроят планове, отпиваше от горещия шоколад и се опитваше да си намери място върху стола, което да й

причинява по-малко болка. Претегляше всяка дума и понякога се намесваше, особено когато По засегна темата за личната ѝ безопасност. През цялото време поглъщаше с поглед чудото, наречено дворцова кухня. Седяха до маса в ъгъла, където се намираще пекарната. От там стените се простираха до безкрайност в двете посоки. От едната страна се намираха пещите и огнищата, вградени във външните стени на замъка. През високите прозорци без стъкла се сипеха снежинки и се топяха върху печките и хората.

Под съседната маса се издигаше планина от картофени обелки. Анна, главната пекарка, застана пред редица огромни ноцви, покрити с кърпи. Започна да повдига кърпите една по една и да натиска тестото под тях. Пронизителен крясък призова кавалкада помощници с навити ръкави. Всички застанаха пред ноцвите, наизвадиха големи топки тесто и се втурнаха да ги месят, поклащайки гърбове и рамене. Анна също се строи до тях. Месеше с една ръка, а другата висеше до тялото ѝ. Съдейки по вдървената ѝ поза, Битърблу предположи, че се е наранила. Мускулите на здравата ѝ ръка, на раменете и на врата ѝ се издуваха, докато работеше. Силата ѝ заплени Битърблу не защото месеше с една ръка, а заради самите движения — грубовати и същевременно плавни. Прииска ѝ се да усети какво е да пипнеш коприненото тесто. Разбра, че скоро — не тази вечер, ала навярно утре — ще яде картофен хляб от тази топка тесто или от някоя от другите.

Изпита почти болезнена благодарност, задето седи до пекарната. Топлият въздух, ухаещ на мая, ѝ изглеждаше толкова познат. Вдиша го дълбоко с чувството, че от години е поемала въздуха на оскъдни пресекулки. Миризмата на печация се хляб я изпълни с умиротворение. Спомни си каква история съчини, историята, която разказа на Саф за занятието си и за живата си майка, и сега тя ѝ се стори истинска, осезаема и безкрайно тъжна.

28.

На другата сутрин — и на следващата, и на по-следващата — капитан Смит докладва, че няма какво да докладва и Битърблу се удиви колко бездънно чувство всъщност е отчаянието. Ранмуд липсваше от шест дни и нямаше никакъв напредък.

На седмия ден капитан Смит отново докладва същото. Битърблу се изстреля от стола си зад писалището и се впусна в систематично разследване. Успееше ли да обиколи всички коридори в замъка, да докосне всяка стена, да надникне във всички работилници и да запомни какво се крие зад всеки ъгъл, безпокойствата ѝ навярно щяха да се разпръснат. Както и тревогите ѝ за Саф. Защото те задълбочаваха непоносимостта на празните дни. Нямаше новини за короната и за Спук, нямаше вести нито от Теди, нито от Саф.

Тя се спусна тичешком по стълбите на кулата, поздрави чиновниците, които я изгледаха невиждащо, и тръгна да търси общарската работилница, за да върне брошката на Девра.

Откри я в занаятчийския двор, огласян от звънтящите и кънтящи инструменти на бъчварите, дърводелците и калайджиите. Миришеше на горчивите масла на кожарите, на пчелния восък на свещарите, а в една работилница съсухрена старица изработваше арфи и други музикални инструменти.

Защо никога не чуваше музика в двореца? И защо всъщност никога не срещаше жива душа в библиотеката, освен Дийт? Все някой умееше да чете. И защо понякога в коридорите оставаше с натрапливото усещане, че лицата на хората изглеждат странно — някак отнесени и празни. Покланяха ѝ се, но не беше сигурно дали наистина я виждат.

На горния етаж в западното крило откри бръснарница, а до нея — малка работилница за перуки. Незнайно защо ѝ се зарадва. На другия ден попадна на детската градина. Очите на децата не бяха празни.

После — на деветия ден без новини — се върна в пекарната, поседя няколко минути в ъгъла и погледа готвачите.

Анна задоволи любопитството ѝ с непоискано обяснение.

— Родила съм се със саката ръка, кралице. Не се бойте, че баща ви ме е наранил — успокой я тя.

Битърблу не успя да скрие колко е изненадана от искреността ѝ.

— Не е моя работа, но ти благодаря, че ми каза.

— Явно харесвате пекарната, кралице — отбеляза Анна, месейки планина от тесто, докато разговаряха.

— Не искам да ти преча, Анна, но бих желала някой ден да пробвам как се меси тесто — призна тя.

— Месенето вероятно е полезно упражнение, за да възвърнете силата на ръката си, след като свалите гипса, кралице. Посъветвайте се с лечителя си. Дребничка сте — добави, кимайки критично. — Идвайте по всяко време, ще работите в ъгъла и няма да пречите на никого.

Битърблу протегна ръка. Анна спря да меси и Битърблу постави длан върху тестото. Беше меко, топло и сухо и по дланта ѝ полепна брашно. През целия ден усещаше едва доловимата му миризма по пръстите си.

Да докосва нещата и да се уверява, че са истински, ѝ помагаше. Откритието ѝ обаче я изпълваше с болезнена тъга по Саф, която разнасяше из всеки коридор, защото някога ѝ бе разрешено да докосва и него.

На четиринаisetия ден след изчезването на Ранмуд Дийт дойде в нишата ѝ в библиотеката, където тя продължаваше да чете от време на време ръкописите му и четивата от детските си години. Той пусна от голяма височина прясно пренаписана книга върху бюрото ѝ, обърна се кръгом и се отдалечи с отсечена стъпка.

Обичливко, свит до лакътя на Битърблу, подскочи във въздуха и измяука. Приземи се и веднага се залови да се ближе енергично, все едно инстинктът му подшушваше да се престори на зает, за да скрие неведението си какво става.

— Съгласна съм, че пробуждането не бива да е толкова болезнено — каза му вежливо Битърблу.

Напоследък Обичливко живееше двойствен живот — едното му аз ѝ съскаше с омраза, другото я следваше мрачно и понякога

заспиваше, притиснато до нея. Не се преместваше, когато го подканваше, и тя се отказа от опитите да му влияе.

Новият ръкопис бе озаглавен „Монархията е тирания“.

Битърблу избухна в смях. Обичливко прекрати тоалета си и я погледна подозрително, вдигнал крак във въздуха като печено пиле.

— Не се учудвам защо Дийт ми подхвърли книгата така — сподели Битърблу. — Сигурна съм, че е изпитал искрено задоволство.

После смехът ѝ секна. Обърна се назад, погледна към момичето от скулптурата и се втренчи в упоритото му, предизвикателно лице. Помисли си, че то сигурно разбира тиранията и се преобразява в скала, за да се защити от нея. Сетне отклони очи към жената от гоблена, чиито очи срещнаха нейните — дълбоки и спокойни, сякаш разбират всичко на света.

Бих искала да ми е майка, рече си Битърблу и едва не извика, жегната от собствената си неблагодарност. Мамо? Не го мислех наистина. Просто... тя е застинала в мигновение, когато всичко е просто и ясно. Простите ни и ясни моменти са толкова ефимерни! А как мечтая за непринуденост и яснота!

Постара се да се съсредоточи отново върху препрочитането, прекъснато от появата на Дийт. Мразеше книгата за творческия процес. Страница след страница предъвкваше мисъл, която се изчерпваше с две изречения: творецът е празна стомна; напълва се с вдъхновение и излива изкуство. Битърблу не разбираше от творчество; нито тя, нито приятелите ѝ бяха творци. Книгата обаче ѝ се струваше съмнителна. На Лек му бе угодно хората да са празни, та да им налива своите мисли и желаната от него реакция да се излива навън. Най-вероятно Лек е упражнявал власт над творците си; контролирал ги е, а после ги е убивал. И, разбира се, му е допаднала книгата, описваща вдъхновението като... разновидност на тиранията.

На петнайсетия ден от изчезването на Ранмуд Битърблу разчете нещо интересно в бродерията.

„Болницата му е на дъното на реката. Реката е костница. Проследих го и видях какво чудовище е. Скоро

трябва да избягам с Битърблу.“

Това беше всичко. Седнала върху пурпурния килим с разстлан чаршаф в скута си, Битърблу се бореше с болката в рамото си, когато си спомни какво бълнуваше По: „В реката плуват мъртъвци“.

По, ако пресуша реката, ще намеря ли кости? — попита го мислено тя.

„НЯМА КОСТИ“, дойде отговорът на По, написан шифровано, ала с мастило вместо с графит и със спретнатия почерк на Гидън. Бележката беше дълга и тя се зарадва, че Гидън е услужил на По.

„Няма и болница. Не знам откъде са се пръкнали халюцинациите. Думите не отговарят на това, което видях — как Тиел прекосява Крилатия мост, макар мостът да е извън обсега на сетивата ми, и как братята ми организират ръкопашни двубои по тавана. Имай го предвид за в бъдеще, когато ме молиш да следя Тиел. Умът ми не може да е навсякъде. На два пъти през последните ноци обаче го усетих да влиза в тунела към Източния град. Усецам как и ти бродиш като изгубена овца. Защо не се отбиеш в художествената галерия? Хава често прекарва нощите там. Запознайте се. Полезна е, непременно се срещни с нея. Но не пренебрегвай навика ѝ да лъже. Развила го е като малка и по принуда. Отраснала в двореца с майка и чичо, приближени на краля. Налагало се да се дегизира, за да не я забележат. В резултат е останала без приятели и скита из Монсий. Понякога попада в орбитата на хора от сорта на Данзол. Сега се стреми да казва истината. Настоявам да се запознаете“.

Добре, ще се срещна с приятелката ти, навикнала да лъже. Сигурно ще се спогодим, отговори му мислено тя, сбърчила чело.

Същата нощ Битърблу взе лампа и тръгна към художествената галерия. Не знаеше най-прекия път, но понеже залата се намираше на последното ниво, няколко етажа над библиотеката, тя се насочи на юг през коридорите със стъклени тавани. Парченца лед отскачаха от стъклата над нея.

Изведнъж се закова на място, удивена, защото по стъклото на четири крака лазеше човек и го бършеше. На покрива в студа, посред нощ, в суграшицата. Беше Фокс, разбира се. Тя забеляза кралицата долу и ѝ махна.

Дарбата ѝ е лудост, помисли си Битърблу и продължи напред. Чиста лудост.

Художествената галерия приличаше на библиотеката. Помещенията се редяха едно след друго с неочаквани ниши и обратни завои, поставящи на изпитание чувството ѝ за ориентация. В светлината на единствената ѝ лампа празните пространства и проблясването на цветовете по стената бяха зловещи и я смуцаваха. Краката ѝ почти не издаваха звук по мраморния под. Съдейки по напушилите я кихавици, вероятно стъпваше по килим от прах.

Спря пред грамаден гоблен, очевидно сходен с вече видените. Този изобразяваше няколко ярки, пъстроцветни създания, нападнали мъж върху надвесена над морето скала. Всяко животно бе обагрено необичайно и Битърблу се запита дали крещящият от болка мъж не е Лек. Не носеше превръзка на око и чертите му не се виждаха ясно, но незнайно защо впечатлението ѝ не се промени.

Започваше да ѝ омръзва дворцовото изкуство и да я плаши.

Отдалечи се от гоблена, прекоси залата, изкачи стъпало и се озова в галерия със скулптури. Спомни си защо е дошла, огледа внимателно всяка статуя, ала не откри търсеното.

— Хава, знам, че си тук — прошепна тя.

Първоначално не се случи нищо. После чу шумолене и статуята в дъното се превърна в момиче със сведена глава. Битърблу преглътна горчилката, надигнала се в гърлото ѝ. Момичето плачеше. Избърса лице с прокъсания си ръкав и пристъпи към Битърблу. Превърна се отново в статуя и после пак в момиче.

— Хава! Спри! — помоли отчаяно Битърблу, борейки се със замайването.

Хава падна на колене пред нея.

— Простете ми, кралице — отрони задавено през сълзи. — Той ми го обясни съвсем убедително, разбирате ли? Не използва думата „отвлечане“. Все пак усетих, че е нередно, кралице — проплака тя. — Вълнувах се обаче как ще скрия лодката. По-сериозно предизвикателство е, отколкото да крия себе си. Не изисква само Дарба, а и изобретателност!

— Хава! — Битърблу се наведе над нея, обърквана какво да каже на лъжкия, привидно искрено разкаяна. — Хава! — извика тя, понеже момичето сграбчи ръката ѝ и захлипа над нея. — Прощавам ти — промълви Битърблу, без да го усеща със сърцето си, ала проумяла, че единствено прошката ще уталожи пристъпа на Хава. — Прощавам ти — повтори. — Ти спаси живота ми два пъти. Дишай дълбоко, успокой се и ми обясни как работи Дарбата ти. Ти ли се променяш или променяш възприятията ми?

Хава вдигна лице към Битърблу и тя забеляза красивите ѝ черти. Открито лице като на Холт, скръбно и уплашено, ала излъчващо миловидност, каквато е жалко да се крие. Очите ѝ несъмнено бяха забележителни — уловило светлината на лампата, едното сияеше като мед, ярко като сребристо златистия поглед на По. В тъмнината Битърблу не различаваше цвета на другото.

— Променям възприятията ви, кралице — отвърна Хава.

Така и предполагаше. Иначе изглеждаше невероятно — невъзможно дори за някаква Дарба. И това всъщност бе една от причините да се съпротивлява, когато По я убеждаваше да се довери на Хава. Смущаваше се да се довери на човек с умение да променя начина, по който съзнанието ѝ възприема света.

— Хава, ти често обикаляш под прикритие из града. Виждаш какво ли не, познавала си Данзол. Опитвам се да свържа машинациите на Ранмуд с предишните дела на хора като Данзол. Искам да разбера на кого е бил съучастник съветникът ми и какво прикрива, убивайки търсачите на истината.

— Лорд Данзол общуваше с мнозина, кралице — отговори Хава. — Имаше приятели във всички кралства, получаваше хиляди тайни писма, нощем посрещаше в имението си гости. Влизаха обаче през задната врата и никой от нас не ги виждаше. Лорд Данзол не споделяше с мен. А и в града не съм се натъквала на нещо, обясняващо действията му. Ако искате да проследя някого, кралице, само кажете!

— Непременно, Хава — кимна колебливо Битърблу, чудейки се дали дай вярва. — Ще предам и на Хелда.

— Чух странен слух за короната ви, кралице — призна Хава след известно мълчание.

— Короната! Откъде знаеш за короната? — смая се Битърблу.

— От слуховете, кралице — стъписа се Хава. — Хората шушукат в стаите за истории. Надявах се мълвата да е измислица. Звучи като абсурдна лъжа!

— Вероятно е лъжа. Какво чу?

— Говорят за някой си Грей, кралице, внук на известна търговка на черния пазар, която краде съкровищата на монсийските благородници. От поколения наред е семеен занаят, кралице. Живеят в пещера, а Грей се заканва да продаде короната ви. На толкова висока цена обаче, каквато само крал е способен да плати.

Битърблу притисна слепоочия.

— Така сигурно ще е по-лесно да я откупя. Ще се наложи да побързам, преди мълвата да се разнесе.

— О! — смути се Хава. — За жалост чух, че Грей не възнамерявал да я продаде на вас, кралице.

— Какво? Кой ще я купи тогава? Никой крал не би се разделил с цяло състояние, за да се сдобие с безполезен лъскав трофей. А на вуйчо ми няма да позволя да я откупи!

— Не знам, кралице. Така говорят — повдигна рамене Хава. — Слуховете обаче често са измишльотини. Надявам се и този да излезе неверен.

— Не казвай никому, Хава — предупреди я Битърблу. — Ако се съмняваш колко е важно да мълчиш, питай принц По.

Битърблу изгледа изпитателно Даровитата лъжкиня. Младата жена притежаваше умение да отиде, където си поиска и да направи каквото ѝ хрумне, но живееше в страх и абсолютна самота. Хава още стоеше на колене.

— Изправи се, моля те — подкани я Битърблу.

Беше висока. Когато стана, лампата освети другото ѝ око и Битърблу забеляза, че е дълбоко и странно червено.

— Защо се криеш В галерията, Хава?

— Защото тук не идва никой, кралице — обясни тихо Хава. — Близо съм до чичо си, който се нуждае от мен. И съм при творбите на

мама.

— Помниш ли майка си?

Хава кимна.

— Бях на осем, когато умря, кралице. Научи ме винаги да се крия от крал Лек.

— На колко си сега?

— На шестнайсет, кралице.

— А... не се ли чувстваш самотна, Хава, като се криеш през цялото време?

Трепет премина по красивото лице на Хава. Внезапна мисъл осени Битърблу.

— Хава? Така ли изглеждаш наистина? — попита тя.

Момичето сведе глава. Когато я погледна отново, очите ѝ пак бяха меденозлатисто и червено, но искряха върху лице, сякаш прекалено обикновено за чудатостта им, с широка, тясна като процеп уста и чип нос.

С усилие на волята Битърблу се овладя да не я докосне по бузата. Разбираше я и ѝ се прииска да разсее ненужната тъга, припламваща в очите ѝ. Битърблу харесваше лицето ѝ.

— Много ми допада как изглеждаш — увери я тя. — Благодаря, че ми показва.

— Съжалявам, кралице — прошепна Хава. — Трудно е да не се крия. Свикнала съм.

— Сигурно не беше честно да настоявам.

— Не, кралице, облекчение е да позволя на някого да ме види.

На другия ден капитан Смит съобщи на Битърблу, че Ранмуд наистина е отговорен не само за несправедливото обвинение срещу Саф, но и за убийството на Айвън.

Най-сетне някакъв напредък, помисли си Битърблу. Ще помоля Хелда да пришпори шпионите ми да потвърдят информацията.

На другия ден капитан Смит уведоми Битърблу, че Ранмуд е виновен и за смъртта на лейди Худ — жената от списъка на Теди, отвличала момичета за Лек.

— Значи Ранмуд наистина е избивал съучастниците си? — възкликна поразена Битърблу.

— Боя се, че разследването ни го потвърждава, кралице — кимна капитан Смит.

Изглеждаше като човек, поставен под сериозно напрежение, и Битърблу го придума да изпие чаша чай, преди да напусне кабинета ѝ.

После научи новината, че Ранмуд е кореспондирал с Данзол и вероятно дори го е подстрекавал да нападне кралицата. Другите благородници в списъка на Теди не изглеждали замесени нито в убийствата, нито в каквито и да било покушения срещу търсачите на истината. Всички станали жертва на Ранмуд.

На другия ден — деветнайсетия след изчезването на Ранмуд — капитан Смит влезе с маршируваща стъпка в кабинета на Битърблу, вирна брадичка, сви ръце в юмруци и сподели теорията си: Ранмуд е единственият организатор на убийствата на търсачите на истината и на свързаните с тях престъпления, навярно защото стремежът да гледа напред и да загърби времето на Лек е отключило уязвимо място в съзнанието му и е полудял.

Битърблу се чудеше какво да отговори. Шпионите ѝ още не бяха успели да потвърдят или отрекат сведенията на Смит. Започваше обаче да ѝ звучи нелепо и някак прекалено удобно лудостта на Ранмуд да обяснява толкова много беди. Ранмуд не беше Лек; нямаше дори Дарба. А Смит, застанал пред бюрото ѝ, подскачаше нервно при всеки шум, макар преди да не ѝ се струваше напрегнат. В очите му блестеше странна възбуда, а погледнеше ли я, сякаш виждаше нещо друго.

— Капитан Смит, защо не ми кажете какво всъщност става? — попита тихо тя.

— О, казах ви, кралице! Наистина! Ако желаете, кралице, ще отида в кабинета си и ще ви донеса уличаващите доказателства.

Излезе и не се върна.

По, помисли тя, побутвайки документите, натрупани върху писалището ѝ, искам спешно да поговориш с капитана на монсийската стража. Лъже ме. Нещо се е объркало ужасно.

След два дни По най-сетне ѝ изпрати съобщение. „Не мога да го открия, братовчедке. Изчезнал е“.

29.

Когато Битърблу влезе, младият мъж, седнал до входа на казармите на монсийската стража, си гризеше ноктите, но щом я видя, отпусна припряно ръка и се изправи, катурвайки чаша.

— Къде е капитан Смит? — попита тя, докато сайдерът се изливаше и капеше навсякъде.

— Замина да разследва криминален случай в сребърните рафинерии на юг, кралице — обясни войникът, оглеждайки нервно неразборията. — Мисля, че са замесени пирати.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно, кралице.

— И кога ще се върне?

— Трудно е да се каже, кралице — войникът изопна рамене и я погледна право в лицето. — Понякога разследването се проточва.

Произнасяше твърде гладко и енергично думите, все едно е репетирал реплики от пиеса. Битърблу не му повярва.

Отби се в чиновническите кабинети и се опита да сподели тревогата си с Дарби и Руд, ала те не я споделиха.

— Кралице, капитанът на монсийската стража е необходим на много места — обясни с мек тон Руд. — Ще обсъдим въпроса, ако смятате задълженията му за непосилни или искате да му назначите заместник, та винаги да присъства в двореца. Според мен обаче няма причина да се съмняваме как си върши работата и къде ходи. Междувременно стражите несъмнено продължават да издирват Ранмуд.

Битърблу се качи в кабинета си в кулата, подмина планините от документи върху писалището, застана пред прозорец с изглед на юг и погледът ѝ се зарея над покривите на замъка. Стъклото отразяваше бързотечните облаци на шир и надлъж.

Гледката я обърка, както я объркваше всичко напоследък. Началото на ноември приближаваше, а темпото на работата в кабинета ѝ не намаляваше. Вече нямаше сили да се лута между безпокойството, отчаянието, умората и отегчението.

Понякога слизаше да работи в долните кабинети. Стоварваше купчината документи върху някоя маса, за да ѝ доскучава до смърт в компания, а не сама. Тук не се говореше много — обсъждаха се предимно делови въпроси — и все пак чиновниците постепенно се отпускаха; позите и израженията им в нейно присъствие вече не изглеждаха толкова изкуствени. Омекваха и се превръщаха в хора, които от време на време я поглеждаха, отронваха ѝ по дума-две, а близостта им бе ползотворна и човешка. Веднъж Форгат дори ѝ се усмихна; наскоро се бе оженил и по принцип се усмихваше повече от другите.

Дарби влетя през вратата.

— Писмо от принц По, кралица — доложи той и ѝ подаде шифрована бележка, този път с почерка на По.

„Рафин и Бан се върнаха от Сундер. След два дни с Раф поемаме по тунела на север към Естил. Бан и Гидън остават с теб. Катса я няма от пет седмици. Започвам да се тревожа. Ако се върне, докато ни няма, ще изпратиш ли вест през тунела?“

Направих нещо, което ще те ядоса. Снощи поканих Саф на сбирка на Съвета. Хрумна ми да го наема за засмоляването на дворцовите прозорци преди зимата. Искам да го държа наблизко по множество причини. Не се изненадвай, ако го видиш увиснал пред стените около големия двор, и в никакъв случай не привличай внимание към връзката ви“.

Битърблу изгори бележката в малката си камина. После заряза работата и заслиза към големия двор.

Не беше приятно да стоиш между храстите, да извиваш врат нагоре и да наблюдаваш как хора, по-дребни от кукли, висят по стените на замъка. Е, не точно висяха, по-скоро седяха. Дългата платформа, на която седяха обаче, висеше на въжета и се люлееше

ужасно силно и твърде високо над земята. Разклати се още повече, когато Саф стана и невъзмутимо я прекоси от единия до другия край.

Помагаше му Фокс и Битърблу веднага съзря ползата. Първо, като шпионка, Фокс щеше да докладва на Хелда всичко интересно, научено от Саф. Второ, забележеше ли кралицата да привиква Саф настрани, за да говори с него, едва ли щеше да разпространи слуха.

Фокс и Саф засмоляваха прозорците от южната страна на големия двор. Битърблу влезе в южния вестибюл и се заизкачва по стълбите.

Дори да се изненада от появата на кралицата от другата страна на прозореца, Саф не го показва. Присви устни, колкото тя да долови дързостта му през стъклото, а после отвори прозореца. Погледна я, повдигнал въпросително вежди.

— Саф... — подхвана тя и мигом осъзна, че е по-безопасно да преглътне думите си.

Той зачака, ала тя не намери други. Видя го да отстъпва назад и предположи, че ще продължи да работи, но той подвикна на Фокс:

— Връщам се след малко!

Прекачи през прозореца, без да поглежда към Битърблу. Свали въжето, закопчано за широкия му колан. Хвърли го навън и захлопна прозореца. Пак не я погледна. Плетена шапка скриваше косата му и чертите му изпъкваха по-остро, а също и по-красиво. Луничките му не бяха избледнели през есента.

— Хайде — кимна ѝ той и се отдалечи от прозореца към дъното на празната зала. Битърблу го последва, Фокс надникна през стъклото към тях и се залови отново за работа.

Намираха се в дълго, тясно помещение с бойници, обърнати към подвижния мост и защитния ров. Явно бе предназначено за стрелци с лъкове в случай на обсада. Саф застана така, че да виждат всички входи и капандурите на тавана. Прииска ѝ се да бе проучила предварително как се използва това място сега. Ами ако върху покрива горе има стражи, които слизат и се качват през капандурите? Щеше да им се стори странно да видят в сумрачното помещение разтрепераната кралица с работника от групата за засмоляване на прозорците.

— Какво искаш? — попита рязко Саф.

— Капитанът на монсийската стража е изчезнал — успя да отговори тя, укорявайки се мислено за глупавата тъга, която ѝ навява

присъствието на Саф. — Дни наред нямаше новини, после капитанът ми съобщи, че единствено Ранмуд е отговорен за всички престъпления срещу търсачите на истината, и накрая потъна вдън земя. Някакъв спешен случай с пирати го бил принудил да замине за сребърните рафинерии. На мен обаче ми се струва съмнително, Саф. Чувал ли си нещо?

— Не. Ако това е вярно, по-скоро Ранмуд се подвизава жив и здрав в Източния град, защото снощи подпалиха апартамент, където складирахме контрабандата. Един приятел загина в пожара.

Дъхът на Битърблу секна. *По, помисли тя, заминаваш скоро, знам, и си зает с подготовката за пътуването. Преди да тръгнеш обаче, ще обиколиш ли отново Източния град да потърсиш Ранмуд? Жизненоважно е.*

— Съжалявам — изрече гласно.

Той махна раздражено с ръка.

— Има и слухове — продължи тя, стараяйки се да не се засяга, че е отхвърлил съчувствието й. — Слухове за короната. Стигнат ли до ушите на монсийските стражи, няма как да скрия, че не е у мен, Саф.

— Грей се опитва да те изнерви. Цели да се паникьосаш и да направиш всичко, което поиска.

— И какво иска?

— Нямам представа — сви рамене Саф. — Ще ти съобщи, когато реши.

— Тук съм в истински капан — оплака се Битърблу. — Безполезна, безсилна. Не знам как да намеря Ранмуд и дори какво търся. Не знам какво да правя с Грей. Приятелите ми преследват свои цели, а приближените ми не разбират, че нещо гнило изисква спешно внимание. Не знам какво да правя, Саф, а ти не ми помагаш, защото веднъж скрих от теб властта си и сега виждаш само нея. А ти, изглежда, не осъзнаваш своята власт над мен. Аз я почувствах, когато се докоснахме... — Гласът й секна. — Има начин с теб да постигнем съгласие, стига да ми позволиш да те докосна отново...

Той не проговори. После отрони с тиха горчивина:

— Не е достатъчно. Не е достатъчно да те привличам. Намери си друго увлечение.

— Саф! — извика тя. — Не говоря за увлечение! Вслушай се в думите ми. Ние сме приятели!

— Е, и? Как си го представяш? — прекъсна я грубо той. — Да ме затвориш в двореца, за да изпълнявам ролята на специалния ти приятел от простолюдието, отегчен до смърт? Принц ли ще ме направиш? Мислиш ли, че искам да имам нещо общо с всичко това? Искам онова, което мислех, че имам. Исках момичето, което не си.

— Саф, — прошепна тя и усети как сълзите парят зад клепачите ѝ. — Съжалявам, че те излъгах. Жадувам да ти разкажа толкова много истински неща. В деня, когато открадна короната ми, открих, че мама е използвала шифър, за да пише тайно от татко. Не ми е лесно да го чета. Ако решиш да ми простиш и пожелаеш да ти разкажа за истинската си майка, ще го направя.

Той я погледна, после се втренчи в краката си, свил устни. Вдигна яката на палтото си чак до очите и тя се стъписа при мисълта, че може би плаче. Толкова се стъписа, че каза още нещо:

— Това, което преживяхме заедно, беше неописуемо. Бих се отказала от него само в замяна за живота на мама. Или за да опозная по-добре кралството си и да бъда по-добра кралица. Навярно бих се отказала, за да не ти причинявам болка. Ти обаче ми даде дар, за който не подозираш. Никога не съм се чувствала така както с теб, Саф. Вече знам, че в живота ми са възможни неща, в които не вярвах, преди да те срещна. Не бих се отказала от това, точно както не бих се отказала да бъда кралица. Не бих се отказала дори за да спреш да ме наказваш.

Той стоеше, събрал длани и свел глава. Напомняше ѝ самотните скулптури на Беламяю.

— Ще кажеш ли нещо? — прошепна тя.

Той не продума. Не помръдна, не издаде звук.

Битърблу се обърна и заслиза тихо по стълбите.

30.

Същата нощ Равин, Бан и По вечеряха с нея и Хелда. Струваха ѝ се необичайно притихнали за група приятели след раздяла и се почуди дали тревогата за Катса не е заразила всички. Ако беше така, безпокойствата им никак не смекчаваха нейните.

— Стараеш се, разбирам, да не привличаш внимание към връзката си със Саф — отбеляза саркастично По.

— Никой не ни видя — сряза го Битърблу, чакайки търпеливо Бан да ѝ нареже свинското печено. Раздвижи леко мускулите на раненото си рамо, за да облекчи болката, натрупана в края на деня. — А ти за кого се мислиш, та се разпореждаш в двореца ми?

— Саф е трън в задника, Бръмбарче. Но полезен трън — защити се По. — Случи ли се нещо с короната, за всички е по-добре да ни е под ръка. А и кой знае? Възможно е да подочуе нещо интересно. Помолих Гидън да го наглежда, когато замина.

— И аз ще помагам, ако му е нужно време — додаде Бан.

— Благодаря — кимна му По.

Битърблу не разбра какво точно означават думите им, ала ѝ хрумна друг въпрос.

— Как описа на Гидън историята ми със Саф, По?

По отвори уста и веднага я затвори.

— Не знам каква точно е историята ти с него, Битърблу. Внимавах да не ви разпитвам — и двамата. — По замълча и побутна морковите в чинията си. После продължи: — Помолих Гидън да поступа Саф, ако забележи, че проявява неуважение към теб.

— Точно по вкуса на Саф — отбеляза тя.

По изсумтя раздражено.

— Утре ще се разходя из Източния град — смени темата той. — Не ми се иска да заминавам за Естил. Бих предпочел да прекарам града през сито, за да откроя Ранмуд, а после лично да препусна към рафинериите, за да издиря капитана ти.

— С Гидън имаме ли време да отидем да потърсим Смит? — попита Бан.

— Добър въпрос — сбърчи чело По. — Ще го обмислим.

— А вие двамата? — Битърблу се обърна към Рафин и Бан. — Свършихте ли в Сундер задачата, възложена ви от Съвета?

— Не пътувахме по работа на Съвета, кралице — обясни смутено Рафин.

— Така ли? А защо тогава?

— Изпълнявахме кралска мисия. Татко настоя да разговарям с Мургон дали ще ми даде дъщеря си за съпруга.

— Не може да се ожениш за дъщерята на Мургон! — сепна се Битърблу.

— Така му и казах, кралице — отвърна Рафин и изчерпа въпроса. Неразговорливостта му й допадна. Не беше нейна работа.

В тази компания бе невъзможно, разбира се, да не мисли за съотношението на силите. Рафин и Бан се споглеждаха от време на време, изразяваха безмълвно съгласие, намигаха си или просто се наблюдаваха, сякаш всеки е уютно убежище за другия. Принц Рафин, наследник на мидлънския трон, и Бан, който нямаше нито титла, нито богатство. Как копнееше да им зададе въпроси, твърде безочливи за изричане дори по нейните критерии. Как си делят парите? Как вземат решения? Как Бан приема очакванията Рафин да се ожени и да създаде наследници? Ако Ранда узнае истината за сина си, Бан ще се окаже ли в опасност? Дали Бан негодува понякога, че Рафин е толкова богат и високопоставен? Какво е съотношението на силите в покоите им?

— Къде е Гидън всъщност? — попита тя, внезапно почувствала остро липсата му. — Защо не е тук?

Реакцията бе мигновена. Масата стихна и приятелите й се спогледаха тревожно. Сърцето на Битърблу се сви.

— Какво има? Случило ли се е нещо?

— Не е ранен, кралице — отговори Рафин с тон, който не я убеди. — Поне не физически. Поиска да остане сам.

Битърблу скочи на крака.

— Какво е станало?

Рафин си пое дъх, издиша бавно и обясни със същия безрадостен глас.

— Татко го обяви за предател, кралице, за участието в детронирането на нандерския крал и защото подпомага финансово Съвета. Лиши го от титлата, земята и състоянието му, а завърне ли се в

Мидлънс, ще го екзекутират. За да е последователен докрай, Ранда опожари имението му и го срина до основи.

Битърблу се втурна тутакси към покоите на Гидън.

Той седеше на стол в ъгъла, с отпуснати ръце и изпружени крака. Лицето му приличаше на маска, застинала в ужасен вик.

Битърблу падна на колене пред него, улови дланите му и си пожела да е в състояние да му предложи повече от една ръка.

— Недей да коленичиш пред мен — прошепна той.

— Не говори — опря дланта му в лицето си, обви я нежно с пръсти, целуна я. По страните ѝ се стичаха сълзи.

— Кралице, вие плачете... — приведе се към нея и дланите му обхванаха гальовно лицето ѝ, сякаш този жест е най-естественият на света.

— Съжалявам... Не исках...

— Сълзите ви ме утешават. — Той ги избърса с пръсти. — Не чувствам нищо.

Битърблу познаваше това вцепенение. Знаеше и какво следва, когато отmine. Запита се дали Гидън се досеща какво предстои, дали и преди е изпитвал толкова бездънна скръб.

Въпросите ѝ изглежда му помагаха, сякаш отговаряйки ѝ, запълва празноти и си спомня кой е. И тя го разпитваше, изслушваше внимателно отговорите му и пак питаше.

Така Битърблу научи, че Гидън имал брат, който паднал от кон и загинал на петнайсет години. Конят бил на Гидън — не обичал да го яздят други, ала Гидън предизвикал брат си да го яхне, без да предвиди последствията. Гидън и Арленд спорели непрекъснато — не само за коне; вероятно щели да се скарат и за бащиното имение, ако Арленд бил жив. Сега на Гидън му се искаше Арленд да е оцелял и да е спечелил. Вероятно нямало да бъде справедлив лорд, но нямало и да провокира краля.

— Бяхме близнаци, кралице. След смъртта му, ако мама ме погледнеше, все едно виждаше призрак. Кълнеше се, че не е така, и никога не ме обвини гласно. Ала го съзирах в лицето ѝ. Не живя дълго след това.

Така Битърблу научи и за неведението на Гидън дали всички са успели да излязат.

— Да излязат? — учуди се тя, ала веднага проумя. О! О, не, не. — Невъзможно е Ранда да е искал да ги убие. Несъмнено са предупредили хората да напуснат имението. Той не е Тигпен или Драудън.

— Боя се, че са се опитали — глупаво — да спасят семейните ценности. Икономът ми сигурно се е втурнал да спасява кучетата, а главният ми коняр — конете. Ако... — Гидън поклати безпомощно глава — ако някой е загинал, кралице...

— Ще изпратя човек да разбере — обеща тя.

— Благодаря, кралице, но вестите сигурно вече пътуват.

— Аз...

Непоносимо бе да нямаш власт да поправиш злочестината. Тя замълча, преди да изрече нещо прибързано от рода на предложение да му предостави монсийско имение. Щом обмисли за миг идеята, осъзна, че не само няма да го успокои, но и дори е обидна. Ако я детронират и изравнят замъка ѝ със земята, би ли приела предложение да стане кралица на друг, непознат народ, на друга, а не на монсийска земя? Немислимо.

— Колко хора живееха във владението ти, Гидън?

— Деветдесет и деветима в имението и околностите му. Сега нямат нито дом, нито работа. Петстотин осемдесет и трима в града и в земеделските стопанства, на които Ранда няма да е грижовен управник. — Той оброни глава в длани. — Не знам обаче как бих постъпил другояче, дори да знаех последствията. Не бих продължил да служа на Ранда, кралице. Обърках всичко! Арленд трябваше да остане жив!

— Гидън, виновникът е Ранда!

Гидън я погледна. По лицето му се четеше мъка, ирония, сигурност.

— Добре... — подхвана тя и замълча, замислена как да изрази чувствата си. — Отчасти си отговорен ти. Изложил си на опасност хората си, опълчвайки се на Ранда. Не мисля обаче, че си бил в състояние да го предотвратиш или да го предвидиш. Ранда потресе всички с деянието си. Показните му постъпки никога не са били толкова крайни и никой не е предполагал, че целият му гняв ще се изсипе върху теб.

Гидън ѝ бе разказал и това — на Ол, все още в Нандер, отнели капитанския чин, но той изгубил доверието на Ранда преди години, затова нямало значение. Ранда потвърдил изгнаничеството на Катса и лишаването ѝ от имущество, ала тя била прокудена и безимотна от цяла вечност. Посещавала обаче Мидлънс, когато пожелае, а и Рафин ѝ отпускарал необходимите средства. Ранда се нахвърлял върху Рафин със заплахи да го остави без наследство и да се отрече от него, никога обаче не изпълнявал заканите. Рафин явно бил слабото място на Ранда — кралят бил неспособен да нарани собствения си син. А Бан? Ранда развил до съвършенство умението да се преструва, че Бан не съществува.

Гидън, от друга страна, бил отлична мишена за малодушния крал — благородник със значително богатство, от когото Ранда не се страхувал и с удоволствие унищожил.

— Вероятно щяхме да го предвидим, ако не бяхме заети с хиляди други проблеми — призна Битърблу. — Съмнявам се обаче, че би успял да го предотвратиш, без да накърниш достойнството си.

— Обеща никога да не ме лъжеш, кралице — напомни ѝ Гидън.

Очите му бяха влажни и необичайно искрящи. Изтощението изопваше чертите му и всичко — дланите, ръцете, кожата му — бе прекалено тежко да го носи. Битърблу се почуди дали излиза от вцепенението.

— Не те лъжа, Гидън. Вярвам, че давайки сърцето си на Съвета, си избрал правилния път.

Сутринта Бан и Рафин дойдоха на закуска. Тя ги наблюдаваше как се хранят — притихнали, сънени. Влажната коса на Бан се виеше по краищата. Изглеждаше умислен. Рафин току въздишаше. Утре двамата с По заминаваха за Естил.

След известно време тя наруши мълчанието.

— Няма ли начин Съветът да помогне на Гидън? — попита. — Поведението на Ранда не го ли окачествява като зъл крал?

— Сложно е, кралице — отвърна Бан след миг, прочиствайки гърло. — Подобно на По и Рафин, Гидън финансираше Съвета със средства от благородническото си владение. Тоест, рискувал е да го обвинят в предателство. Кралят има право да лишава от имущество

лордове, извършили предателство. Постъпката на Ранда е крайна, но е спазил закона. — Бан стрелна с поглед Рафин, който седеше безжизнен като парцалена кукла. — По-важното, кралице, навярно е друго — продължи тихо Бан. — Ранда е баща на Рафин. Дори Гидън възразява да предприемем действия, поставящи Рафин в пряко противоборство с баща му. Гидън е изгубил всичко, което му е скъпо. Няма начин да му го върнем.

Замълчаха отново. Накрая Рафин наруши тишината, сякаш отведнъж взе решение.

— И аз изгубих всичко скъпо. Още не ми се вярва, че наистина го е направил. Отсега нататък той ми е враг.

— Винаги ти е бил враг, Рафин — прошепна Бан.

— Сега е различно — възрази Рафин. Преди не съм искал да се отрека от него. Не съм искал да стана крал, само и само той да не е.

— Никога не си искал да ставаш крал.

— И сега не искам — отрони с горчивина Рафин. — Но той не бива да бъде. Аз ще съм объркан крал, ала поне няма да бъде жесток — заяви Рафин, подчертавайки всяка дума.

— Рафин, обещавам ти, че няма да си сам, когато настъпи денят — увери го Битърблу, внезапно почувствала колко добре го разбира. — Ще бъде до теб заедно с всички, които ми помагат. Вуйчо ми ще ти съдейства, ако пожелаеш. Двамата ще се научите как да бъдете владетели.

Имаше предвид Бан, естествено, и беше по-признателна от всякога, че благоразумният Бан ще уравни се блуждаещия в облаците Рафин. Навярно от двамата заедно наистина щеше да излезе добър крал.

Хелда влезе в стаята и отвори уста да проговори. Замълча обаче, понеже входната врата изскърца. Гидън ги изненада, довличайки Саф в трапезарията. Стискаше го за лакътя с помътнели очи и омачкани дрехи.

— Какво е направил? — попита остро Битърблу.

— Намерих го в лабиринта на баща ви, кралице — отвърна Гидън.

— Саф, какво търсеше там? — поинтересува се Битърблу.

— Не е противозаконно да ходиш из двореца — оправда се Саф, — а и какво е неговото обяснение да е там?

Гидън шляпна Саф през устата с opakото на дланта си, сграбчи го за яката, погледна го право в смаяните очи и каза:

— Говори вежливо с кралицата, ако искаш да работиш за Съвета.

От устната на Саф потече кръв. Той я докосна с език и се ухили на Гидън, който го пусна грубо. Саф се обърна отново към Битърблу.

— Мили приятели имаш — отбеляза.

Битърблу допускаше, че Гидън вероятно е бил в лабиринта, защото По го е изпратил там да разбере какво е намислил Саф.

— Стига! — ядоса се тя и на двамата. — Никакви удари повече, Гидън! Саф, кажи ми защо беше в лабиринта?

Саф бръкна в джоба си, извади обръч с три ключа и комплект шперцове, познати на Битърблу. Саф безцеремонно ги пусна в ръката ѝ.

— Откъде ги взе? — изненада се тя.

— Приличат на шперцове на Фокс, кралице — обади се Хелда.

— Нейните са — кимна Битърблу. — Тя ли ти ги даде, Саф, или ти ги открадна?

— Защо ще ми дава шперцове си? Знае отлично кой съм — отвърна невъзмутимо Саф.

— А ключовете? — попита с равен тон Битърблу.

— Ключовете се оказаха в джоба ѝ, когато я пребърквах за шперцове.

— Какво отключват? — обърна се Битърблу към Хелда.

— Не знам, кралице. Не предполагах, че са у Фокс — поклати глава тя.

Битърблу огледа внимателно ключовете. И трите бяха големи и орнаментирани.

— Изглеждат ми познати — замисли се тя. — Ела да ми помогнеш, Хелда. — Застана пред гоблена със синия кон. Хелда го повдигна с две ръце, а Битърблу се опита да пъхне първия ключ в ключалката. Вторият превъртя резето.

Двете с Хелда се спогледаха, задавайки си безмълвно въпроса защо ключовете на Лек са в джоба на Фокс. И защо, след като са били у нея, се престори, че се налага да използва шперцове.

— Има задоволително обяснение, кралице, сигурна съм — увери я Хелда.

— И аз — кимна Битърблу. — Ще почакаме и ще видим дали ще го даде доброволно, когато открие, че Саф ги е взел.

— Вярвам й, кралице.

— Аз не й вярвам — отсече Саф от другия край на стаята. — Има дупки в ушите.

— Понеже е отраснала в Лиенид като теб, младежо — скастри го Хелда. — Откъде според теб се е сдобила с име, подходящо на косата й?

— Защо тогава не говори с мен за Лиенид? — възрази Саф. — Щом родителите й са я изпратили в Лиенид, защо не споменава съпротивата? Защо не ми разказва нищо за семейството си, за дома си? И къде е лиенидският й акцент? Гледа да не се набива на очи и подбира внимателно всяка дума. Не й вярвам. Каза ми къде се намират покоите на Лек, но не спомена, че има лабиринт. Да не би да се е надявала да ме хванат?

— Тя ли те прати да разузнаваш? — сряза го Битърблу. — Оплакваш се от потайността на човек, когото си ограбил Саф! Ами ако не говори с теб, защото не те харесва? Или не харесва Лиенид. Както и да е, списъкът с доверениците ти е по-къс от броя на ключовете, нанизани на обръча. Как да те усмирим, за да престанеш да се държиш като дете? Няма вечно да те закриляме, нали знаеш? Принц По каза ли ти как в деня, когато ти спаси живота в Дворцовия съд, а ти му се отблагодари, открадвайки короната ми, той обикаля часове наред под дъжда да я търси и се разболя сериозно?

Не, По не му беше казал. Свидетелство бе внезапното нямо огорчение, изписано по лицето на Саф.

— Защо беше в лабиринта на Лек? — попита отново Битърблу.

— От любопитство — отвърна Саф с примирен глас.

— Какво те заинтригува?

— Фокс спомена покоите на Лек. Аз пребърках джоба й и намерих ключовете. Предположих какво отключват. Искях да видя покоите с очите си. Мислиш ли, че Теди, Тилда и Брен биха ми простили, ако пропусна възможността да разкрия някои истини, докато съм в двореца?

— Мисля, че Теди би те посъветвал да спреш да губиш и моето време, и времето на Съвета — тросна се Битърблу. — А и знаеш, че

охотно бих описала покоите на Лек на Теди. Проклятие, Саф! Пожелае ли, ще го заведе лично там да ги види.

Входната врата проскърца отново.

— Приключихме! — отсече Битърблу, изведнъж притеснена за Саф, ако идваха други, а не По или Мадлен. Или Дийт. Или Холт. Или Хава.

Само на шепа хора ли се доверявам, подбели мислено очи Битърблу.

— Оздравя ли принц По? — попита припряно Саф.

В стаята влетя Катса.

— Оздравял ли? От какво? — извика тя.

— Катса! — възкликна Битърблу, отмаляла от сладко облекчение, което напълни със сълзи очите ѝ. — Не бой се. Добре е.

— Да не би... — Катса забеляза непознатия. — Той ли... — подхвана объркано тя.

— Спокойно, Катса — обади се Гидън. — Спокойно — повтори и ѝ протегна ръка. Тя я улови след моментно колебание. — Разболя се, но сега е добре. Всичко е наред. Ти защо се забави толкова?

— Няма да повярвате!

Пристъпи и Битърблу я прегърна с една ръка.

— Кой ти направи това? — прокара леко пръсти по превръзката.

От щастие Битърблу забрави болката. Зарови лице в студената кожена наметка на Катса, вдъхна странната ѝ миризма и не отговори.

— Дълга история, Катса — обади се Рафин иззад тях. — Случиха се много неща.

Катса се надигна на пръсти да го целуне. Втренчи се с присвити очи в Саф над главата на Битърблу, после погледна към Битърблу, после отново към него. Подсмихна се, докато Саф я зяпаше със зейнала уста и с най-големите разноцветни очи на света. Златото в ушите и по пръстите му проблясваше.

— Здравсти, моряче — поздрави го Катса и попита Битърблу: — Напомня ли ти някого?

— Да — отвърна Битърблу, имайки предвид Катса, макар да знаеше, че Катса има предвид По. — Откри ли тунела? — прошепна, без да се отлепя от нея.

— Да. Прекосих го чак до Естил. Открих и още нещо. През един процеп. Навсякъде имаше пролуки, Битърблу, а въздухът, който се

процеждаше през тях, ми се стори по-особен. Миришеше различно. Поразместих няколко скали. Отне ми цяла вечност и предизвиках малка лавина, но успях да проправя път до същински лабиринт от проходи. Тръгнах по най-широкия. Сърце не ми даваше да се върна, макар времето да ме прищпорваше. Понякога съзирах отвори над земята. Казвам ти, Битърблу, непременно трябва да се върнем пак там! Движех се на изток под планината. Гледай какъв плъх ме нападна!

Вратата се отвори отново. Този път Битърблу разбра кой идва.

— Навън! — просъска тя на Саф и посочи с показалец, защото сцената щеше да е лична и непредсказуема, неподходяща за благоговейните очи на Саф. — Излизай! — повтори по-рязко и даде знак на Гидън да го изведе.

Пред прага застана По и се облегна задъхано върху рамката на вратата.

— Съжалявам, Катса, наистина съжалявам — прошепна По.

— И аз — Катса се втурна към него.

Гидън изтегли Саф навън. Катса и По се прегърнаха. По лицата им се стичаха сълзи. Зрелището наистина си струваше, ала Битърблу го пропусна. Цялото й внимание погълна предметът, който Катса бе захвърлила върху масата, хуквайки към По. Дребно, странно и косматото нещо. Битърблу протегна ръка.

После я отдръпна уплашено, сякаш я е ухапало.

Беше кожа на плъх, ала необичайна. Почти нормална на цвят, обаче не съвсем. Не сива, а сребриста със златисти отблясъци, искрящи под определен ъгъл. А и не само цветът изглеждаше необясним. Битърблу не можеше да отлепи очи от сребрилата кожа. Не бе виждала по-красиво нещо.

Най-сетне се престраши да я докосне. Беше истинска, кожа на истинско същество, убито от Катса.

Битърблу се отдръпна внимателно от масата. По лицето й се стичаха сълзи. Стоеше застинала, подвластна на собствената си лавина от чувства.

31.

Това значеше, че докато реалният свят на Лек е бил изтъкан от лъжи, въображаемият му е бил истински.

Изпрати да извикат Тиел, защото се нуждаеше от него — толкова спешно, че едва по-късно осъзна какво е направила: покани го в стаята, където под кърпата лежеше фалшива корона. Той застана пред прага ѝ с изненадано, ала и обнадеждено лице, и Битърблу неволно му протегна ръка. Изглеждаше изпит, отслабнал. Дрехите му обаче бяха спретнати, лицето — избръснато и бдително.

— Възможно е да се разстроиш, Тиел — предупреди го тя. — Съжалявам, но си ми необходим.

— Толкова се радвам да съм потребен, кралице, че нищо друго няма значение — отвърна Тиел.

Сребристата кожа обаче го обърка и вцепени. Щеше да се свлече на пода, ако Катса и По не бяха избутали едновременно стол под него.

— Не разбирам — прошепна той.

— Помниш ли какви истории разказваше Лек? — попита го Битърблу.

— Да, кралице — кимна смаяно Тиел. — Винаги разказваше истории за животни със странна окраска. Виждали сте статуите и гоблените. — Махна към синия кон в стаята. — Ярките цветя, виещи се по зелените скулптури в градините. — Тиел поклати глава напред-назад, все едно бие с нея камбана. — Не разбирам обаче. Вероятно е кожа от необичаен плъх. Единствен по рода си. Или... е някаква измишльотина на Лек?

— Лейди Катса го е открила в планините на изток, Тиел — обясни Битърблу.

— На изток! Нищо не живее на изток! Планините са необитаеми.

— Лейди Катса е намерила тунел под планината, Тиел. Възможно е отвъд тях да има обитаеми земи. — Обърна се към Катса. — Като нормален плъх ли се държеше?

— Не — отговори категорично Катса. — Тръгна право към мен. Помислих си: „О, кандидат за вечерята ми!“. После обаче се взрях в

него като глупачка. И той се устреми към мен!

— Хипнотизирал те е — кимна мрачно Битърблу. — Така ги описваше Лек в историите си.

— Нещо такова — призна Катса. — Наложил се да затворя ума си, както правя в присъствието на... — погледна към Тиел, който продължаваше да клати унесено глава — четци на мисли. Опомних се. Нямам търпение да се върна там, Битърблу. Остане ли ми време, ще прекося целия тунел.

— Не. Никакво отлагане — поклати глава Битърблу. — Искам да тръгнеш още сега.

— Заповядаш ли ми? — засмя се Катса.

— Не — сви устни По. — Никакви заповеди. Първо ще го обсъдим.

Битърблу сякаш не го чу.

— Искам всички да го видят! — възкликна тя. — Искам да чуя какво мислят! Всички, които знаят историите или изобщо знаят нещо! Дарби, Руд, Дийт... Мадлен. Дали тя разбира от животинска анатомия? Саф, Теди и хората от стаите за истории! Всички трябва да го видят!

— Братовчедке, съветвам те да действаш предпазливо — прекъсна я По. — Очите ти излъчват налудничав блясък, а Тиел седи там като човек, изгубен в себе си. Каквото и да е това... — той прокара пръсти по кожата с лека погнуса, — съгласен съм, че не изглежда нормално и явно оказва силно въздействие върху хората, познавали Лек. Не бива да го размахваш нехайно пред очите им. Почакай засега и го пази в тайна. Разбираш ли?

— От там е дошъл той! — развълнува се пак Битърблу. — Така е, По, а значи и аз съм оттам, от място, където животните изглеждат така и замъгляват съзнанието, както го правеше той.

— Възможно е. — По я прегърна, ризата му миришеше леко на кожената наметка на Катса. Обзе я спокойствие, сякаш е в обятията и на двамата. — Нищо чудно просто да е знаел, че съществуват такива животни, и да си е измислял смахнати истории. Поеми си дъх, скъпа. Трудно е да проумееш всичко наведнъж. Ще напредваме стъпка по стъпка.

На другия ден По и Рафин щяха да поемат по тунела на Гидън към Естил, за да обсъдят с естилците плановете им за детронирането на Тигпен. Катса и По бяха раздразнителни към всекиго освен един към друг. Битърблу предположи, че ще мине доста време, преди да останат сами, а и По се нуждаеше от сън, щом щеше да язди от зори до мрак.

После Катса започна да се чуди гласно дали да не придружи принцовете. Битърблу я извика в кабинета си в кулата.

— Защо да тръгваш с тях, Катса? Нуждаят ли се от теб, или просто искаш да си с По? — попита я.

— Искам да съм с По — отговори чистосърдечно Катса. — Защо?

— Щом обмисляш да заминеш, значи не си потребна тук. Нали?

— Има какво да свърша с Бан, Хелда и Гидън. Ще бъда полезна и в Естил с По и Раф. Присъствието ми обаче не е жизненоважно нито тук, нито там. Май се досещам накъде биеш, Битърблу, и се боя, че моментът е неподходящ.

— Катса, за мен е повече от важно къде си била и какво си видяла, но не става дума нито за личния ми интерес, нито дори за плъха. Главното е, че си открила проход, а не знаем накъде води. Ако има непозната за нас част от света, най-същественото е да я намерим. Даже естилската революция не е по-важна. Катса. Лек разказваше истории за друго кралство. Ами ако от другата страна на планината има хора?

— Замина ли, сигурно ще се забавя. Вярно, не съм необходима на Съвета в момента, но нищо чудно след две седмици да им потрябвам.

— Аз се нуждая от помощта ти.

— Ти си кралица, Битърблу. Изпрати монсийската стража.

— Обмислих го, макар да не им се доверявам, но отряд войници не се движи бързо и тихо като теб. И какво ще се случи, когато войниците ми стигнат там? Няма силно съзнание като теб, не притежават и Дарбата ти. Какво ще ги сполети, ако ги нападне глутница яркоцветни вълци? Няма и да се придвижват незабелязано, както умееш ти. Искам някой да проучи тайно мястото, Катса. Ти си родена за това. Толкова удобно и лесно ще бъде.

— Няма да е лесно — изсумтя Катса.

— Какво ще те затрудни?

— Няма да ме затрудни да прекося тунела, да се боря с вълци, да си отварям очите на четири, да се върна — изреди Катса с остър глас. — Трудно ми е да се сбогувам с По сега.

Битърблу си пое дълбоко дъх. Съсредоточи се, намирайки опора в упорството си.

— Катса, не искам да изглеждам жестока — подхвана тя. — Знам, че не е по силите ми да те накарам да направиш нещо против волята ти. Но те моля да обмислиш и тази възможност. Представи си какво би означавало да открием непознато кралство от другата страна на планината. Щом ние сме в състояние да ги намерим, значи и те могат да стигнат до нас. Кое предпочиташ да се случи първо? Няма ли начин По и Рафин да отложат малко пътуването? — предложи тя. — С един ден, да речем? Няма да е катастрофално, нали? Съжалявам, Катса, съжалявам, че те моля — добави разтревожено, забелязала големите, кръгли сълзи, търкалящи се по лицето на Катса.

— Длъжна си. Разбирам те — Катса размаза сълзите и си избърса носа в ръкава. — Обещавам да помисля. Ще ми позволиш ли да остана няколко минути при теб, докато се съвзема?

— Защо питаш? — удиви се Битърблу. — Знаеш, че може да останеш, колкото пожелаеш.

И така, Катса седна срещу нея, изпъна рамене и задиша равномерно, вперила поглед в недалечното празно пространство. От другата страна на писалището Битърблу я поглеждаше притеснено от време на време. В промеждутъците очите ѝ обхождаха финансови доклади, писма, харти и още харти.

Не след дълго вратата се отвори и По се вмъкна вътре. Катса се заплака отново. Сълзите ѝ капеха тихо. Битърблу реши да занесе хартите долу и да работи в чиновническите кабинети.

Докато излизаше от стаята, По пристъпи към Катса, повдигна я, седна на стола и я прегърна в скута си. Зашепна ѝ гальовно, залюля я и двамата се вкопчиха един в друг, сякаш само така щяха да попречат на света да избухне и да се разпадне на пух и прах.

По-късно през деня ѝ изпратиха шифрована бележка, написана с почерка на Катса. Тя гласеше:

„По и Рафин отлагат пътуването с един ден. Щом заминат, аз се връщам в загадъчния тунел и го прекосявам до източния му край. Съжаляваме, че те прогонихме от кабинета ти. Утре сутринта ще дойда на тренировката ти. Ще те науча как да се биеш с превързана ръка“.

— Винаги ли е така? — попита Битърблу на вечеря.

Гидън и Бан, двамата й сътрапезници, примигнаха изненадани срещу нея. Другите също вечеряха с тях, ала набързо, а после се заловиха отново с плановете и подготовката си. Всъщност това устройваше Битърблу. Именно Гидън и Бан искаше да поразпита, макар да не би възразила и Рафин да присъства.

— Кое, кралице? — повдигна вежди Гидън.

— Искам да кажа... Възможно ли е да имаш... — Озадачи се как да се изрази. — Възможно ли е да делиш нечия постеля без сълзи, препирни и постоянни сривове?

— Да — кимна Бан.

— Не и ако става дума за Катса и По — уточни веднага Гидън.

— О, стига! — възнегодува Бан. — Те издържат достатъчно дълго без сълзи, препирни и сривове.

— Знаеш обаче, че и двамата обичат да вдигат врява — напомни му Гидън.

— Казваш го, сякаш го правят нарочно, а не е така. Винаги имат основателна причина. Животът им не е лек и често са разделени.

— По своя воля. — Гидън стана да разпали гаснещия огън. — Нищо не ги принуждава да се разделят за толкова дълго. Просто така им е удобно.

— Правят го, защото Съветът го изисква — подхвърли Бан към гърба на Гидън.

— Но нали те решават какво изисква Съвета? Колкото и ние.

— По и Катса поставят Съвета на първо място — заяви неотстъпчиво Бан.

— И обичат да правят сцени — промърмори Гидън, пъхнал глава в камината.

— Не си справедлив, Гидън. Те просто не сдържат чувствата си пред приятели.

— Тъкмо това е определението за сцена — отвърна сухо Гидън и пак седна до масата.

— Аз... — подхвана Битърблу, но замълча. Опитът ѝ беше съвсем скромен, ала понеже не разполагаше с друг, съдеше от него. Харесваше ѝ да спорят със Саф. Да подлагат на изпитание доверието си един към друг. Никак обаче не ѝ харесваше да се карат. Не ѝ харесваше гневът му да се излива върху нея. И ако ситуацията с короната се броеше за разрив, е, значи не харесваше и разривите.

От друга страна, виждаше ясно, че между Катса и По има нещо живо, дълбоко и пламенно. Понякога им завиждаше за това.

Битърблу заби вилица в загадъчен пай върху масата и с радост установи, че е от тиква. Побутна чинията си по-близо до подноса и отсипа щедра порция.

— Сдобряването сигурно ще ме радва, но май нямам сили за постоянни битки — сподели тя. — Предпочитам... нещо по-спокойно.

Гидън се усмихна.

— О, те създават впечатление, че няма нищо по-забавно от сдобряването.

— Не бих се тревожил за тях, кралице — вметна Бан. — Всяка двойка е различна Вселена.

На сутринта Гидън замина да се срещне със съюзник на Съвета от Естил в град Силвърхарт на половин ден езда източно по брега на реката. После изненада всички, като не се върна през нощта.

— Надявам се да пристигне преди зазоряване — каза По на вечеря. — Не искам да тръгвам, преди да се върне.

— За да ме пази ли? — попита Битърблу. — Мислиш, че не съм в безопасност, щом с Катса не сте тук, нали? Не забравяй, че имам кралска и лиенидска стража, а и вече не излизам от двореца.

— Днес най-сетне успях да пообиколя Източния град — уведоми я По. — Кръстосах буквално всички улици. Повъртях се и из Южния град. Не открих Ранмуд. С Бан обсъдихме въпроса за капитана, но решихме, че моментът не е подходящ той или Гидън да тръгнат да го търсят.

— Преди три нощи някой е подпалил пожар и е убил още един приятел на Теди и Саф — каза Битърблу.

— О — сребърната вилица на По изтрополи в чинията. — Искан ми се Естил да не се бе разбунил точно сега. Случват се твърде много неща и нищо не е ясно.

Битърблу се сети за кожата на плъха, напъхана в джоба ѝ, и не възрази. По-рано през деня бе слязла в библиотеката да я покаже на Дийт. По лицето му се смениха осем нюанса сиво.

— Милостиви небеса! — програчи той.

— Какво мислиш?

— Мисля... — замълча, явно сериозно замислен. — Мисля, че се налага да преместя книгите с историите на Лек, кралице. Сега са в раздела за фантастична литература.

— Това ли те тревожи? — изуми се Битърблу. — Къде ще подредиш книгите? Изпрати някой да извика Мадлен. А аз ще седна да чета защо монархията е тирания. — Тя се отдалечи ядно, осъзнала, че думите ѝ не са прозвучали особено хапливо.

Реакцията на Мадлен се оказа далеч по-задоволителна. Вторачена в кожата, тя проточи:

— Ммм...

После обсипа Битърблу с десетки въпроси. Кой я намерил и къде? Как се е държало съществото? Как се е защитила лейди Катса? Срещнала ли е хора? Каква част от тунела е прекосила? Къде точно започва проходът? Какво ще предприемат, кога и кого ще натоварят със задачата?

— Надявах се да чуя медицинското ти становище — съумя да вметне Битърблу.

— Чудновата работа, кралице!

Мадлен се втренчи в гоблена с жената с невероятната коса, завъртя се кръгом и излезе с бърза крачка.

Битърблу въздъхна и погледна изтегнатия върху масата Обичливко. Той присви очи срещу нея и облегна брадичка върху лапата си.

— Добре е да си заобиколен от експерти — подхвърли му тя и разлюля кожата пред носа му. — Как ти се струва?

Обичливко демонстративно се въздържа да изрази каквото и да било мнение.

„Не го пускам в покоите ни. Странно, но той уважи барикадата ми, поставяйки свои стражи пред вратата. Когато посещава гробището си, аз претърсвам стаите му. Търся проход за излизане, но не откривам нищо.

Ако знаех тайните и плановете му, щях ли да успея да го спра? Не мога обаче нито да ги прочета, нито да ги намеря. Скулптурите ме наблюдаваха как търся. Казаха ми, че замъкът крие тайни и той ще ме убие, ако разбере как се промъквам. Беше предупреждение, не заплаха. Те харесват мен, не него.“

Седнала с кръстосани крака на пода на спалнята си, същата нощ Битърблу се чудеше дали си струва да гадае смисъла на прочетеното, след като звучи толкова налудничаво.

— Кралице? — прекъсна мислите ѝ глас откъм вратата.

Битърблу се обърна сепнато. Беше Фокс.

— Простете ми, че се натрапвам, кралице.

— Колко е часът? — попита Битърблу.

— Един след полунощ, кралице.

— Малко късно за ненадейни посещения.

— Съжалявам, кралице, но трябва да ви кажа нещо.

Битърблу побутна чаршафите и застана до тоалетната масичка, за да е по-далеч от тайните на майка си и баща си, докато Фокс е в стаята.

— Слушам те — поощри я тя, разбрала какво ще чуе.

— Намерих ключове, захвърлени в ъгъла на запустяла стая в ковачницата, кралице. Не съм сигурна какво отключват. Не попитах Орник — тя се поколеба — защото се бях вмъкнала тайно, кралице. Не исках да разбере. Той влезе и помисли, че го чакам. Реших, че е по-добре да го оставя да си мисли така.

— Разбирам — отвърна сухо Битърблу. — Не бяха ли просто ключове за ковачницата?

— Пробвах, кралице. Не бяха. Изглеждаха големи, красиви, украсени. Не бях виждала такива. Преди да ви ги донеса обаче, изчезнаха от джоба ми.

— О? Някой ги е откраднал, така ли?

— Нямам представа, кралице — Фокс се втрени в преплетените си пръсти.

Фокс беше наясно, че Битърблу знае отлично за целодневната ѝ работа на платформата с крадец, очевидно свързан, съдейки по последните събития, някак с кралицата, Битърблу не я винеше, че се въздържа да посочи Саф като извършител на простъпката. Вероятно се опасяваше да не разгневи кралицата.

Същевременно, ако не беше Саф, щеше ли изобщо да ѝ съобщи за ключовете? След кражбата Фокс се видя принудена да каже на Битърблу за тях, защото най-вероятно Саф е информирал кралицата. Независимо какви са били първоначалните ѝ намерения и откъде всъщност ги има.

— Научи ли нещо ново за короната, Фокс? — попита Битърблу, за да свери дали версиите на всички съвпадат.

— Грей отказва да я продаде на вас, кралице. И разпространява слухове. За да ви изнерви, кралице, и да стегне мрежата около вас. Няма да я покаже на хората, от които се боите най-много, но ще ви изнудва да получи желаното със заплахата, че ще им каже.

Историите съвпадаха неуслужливо.

— Много умно — констатира Битърблу. — Благодаря, че ми съобщи за ключовете, Фокс. С Хелда ще си отваряме очите.

Фокс си тръгна и тя отвори сандъка на майка си, бръкна под кожата на плъха и извади ключовете.

Почти бе забравила за тях покрай появата на кожата и плановете на приятелите си. Сега излезе от стаята, понесла лампа. Спусна се по стълбите към лабиринта, опря дясното си рамо до стената и пое по правилните завой.

Първият ключ отвори вратата на покоите на Лек с шумно изщракване.

Битърблу влезе и застана пред бдителните очи на нашарените с боя скулптури.

— Е? — проговори им тя. — Мама ви е питала къде се крият тайните на замъка, но вие не сте ѝ отговорили. На мен ще кажете ли?

Тя обходи статуите с поглед и неволно почувства, че написаното от Ашен всъщност не е лудост. Полагаше усилия, за да не ги възприема като живи, разсъдливи същества. Сребристо-тюркоазената сова от гоблена я наблюдаваше с кръглите си очи.

— Какво отключва третият ключ? — попита ги тя.

После влезе в банята, стъпи на ръба на ваната и натисна всяка плочка по стената зад нея. Натисна и всички други плочки, които стигаше. Отиде в килера и прокара здравата си длан по рафтовете и плотовете. Кихаше, ала натискаше упорито. Върна се в стаята и започна да натиска и да потупва гоблените.

Нищо. Никакви скривалища, пълни с прашасалите тайни на Лек.

Четиридесет и три завоя с рамо, долепено до лявата стена, я доведоха обратно пред стълбището. Докато се изкачваше, долови трели от самотен музикален инструмент. Меланхолични струни, докосвани от нечия ръка. Все пак някой в двореца ми свири, помисли си.

В спалнята Битърблу седна отново върху килима и зачете нов чаршаф.

„Тиел обеща да ми донесе нож при първа възможност. Няма да е лесно. Лек брой всички ножове. Ще се наложи да открадне. Ще завържа чаршафи и ще се спуснем през прозореца. Тиел ме предупреди, че е твърде опасно. В градината обаче има само един страж. По другите маршрути дебнат прекалено много. Тиел обеща да отвлича вниманието на Лек, когато настъпи часът.“

32.

На другия ден Рафин и По препуснаха преди разсъмване — през Източния град и по Крилатия мост. Не след дълго Катса ги последва, оставяйки Бан, Хелда и Битърблу да се споглеждат мрачно на закуска. Гидън още не се бе върнал от Силвърхарт.

По-късно сутринта Дарби изтрополи по стълбите до кабинета ѝ в кулата и пусна сгъната бележка върху писалището ѝ.

— Изглежда спешно, кралице — подсмръкна.

Тя позна почерка на Гидън. Не беше използвал шифър.

„Кралице, елате в конюшните възможно най-бързо и доведете Руд. Бъдете дискретна“.

Не знаеше защо Гидън я кани на такава среща и предположи, че причината едва ли е приятна. Е, той поне се бе върнал невредим.

Руд я последва към конюшните като послушно куче, вгълбен в себе си, сякаш се опитва да изчезне.

— Знаеш ли за какво става дума? — попита го тя.

— Не, кралице — прошепна ѝ съветникът.

Влязоха в конюшните, но Гидън не се виждаше никъде. Тя избра най-близката редица с ограждения за конете и тръгна край риештите с копита и пръхтящи животни. След първия завой забеляза Гидън до вратичката на далечна клетка, надвесен над нещо върху земята. С него бе Орник — ковачът.

До нея Руд изхлипа.

Гидън го чу, обърна се и бързо приближи до тях, препречвайки пътя им. С една ръка спря Битърблу, а с другата задържа Руд на крака.

— Ужасно е. Трупът е престоял известно време в реката. — Поколеба се. — Съжалявам, Руд, но мислим, че е брат ти. Ще познаеш ли пръстените му?

Руд се строполи на колене. Гидън погледна безпомощно към Битърблу. Тя сложи длан върху ръката му.

— Ти помогни на Руд. Знам как изглеждат пръстените.

— Не искам да го виждате, кралице.

— Гледката ще разтърси повече Руд.

Гидън подвикна на Орник през рамо.

— Остани с кралицата.

Ненужна заръка, понеже Орник вече се бе приближил. Миришеше на повръщано.

— Толкова ли е зле, Орник? — попита Битърблу.

— Много зле, кралице — отвърна мрачно ковачът. — Ще ви покажа само ръцете.

— Бих искала да видя лицето му, Орник.

Нямаше представа как да обясни желанието си да види всичко. За да знае и вероятно да разбере.

И, да, позна пръстените, впили се в кожата на ужасно подутата ръка. Останалото обаче беше неразпознаваемо. Нечовешко, зловонно, почти непоносимо.

— Наистина са пръстените на Ранмуд — каза тя на Орник.

И това отговаря на въпроса дали Ранмуд е единственият организатор на покушенията срещу търсачите на истината. Не той е подпалвал пожари в града преди... — тя пресметна наум — преди четири нощи. И без друго щеше да умре, ако го бяха осъдили за престъпленията му. Защо тогава е толкова ужасно да го видя мъртъв?

Орник покри тялото с одеяло. Гидън дойде при тях. Битърблу се обърна и видя, че Дарби е коленичил и прегръща с една ръка Руд. Зад тях Тиел пристъпваше от крак на крак с празни очи, като призрак.

— Има ли начин да разберем какво се е случило? — попита Битърблу.

— Не мисля, кралице — поклати глава Гидън. — Тялото е престояло твърде дълго във водата. Три и половина седмици, предполагам, ако е умрял в нощта, когато изчезна. Руд и Дарби смятат, че е самоубийство.

— Самоубийство — повтори тя. — Ранмуд би ли се самоубил?

— За жалост, кралице, налага се да ви съобщя още нещо — продължи Гидън.

— Добре — кимна Битърблу и в същия миг забеляза как зад тях Тиел се отдалечава, тътрейки крака. — Дай ми само минута, Гидън.

Хукна да настигне Тиел. Извика го. Той се извърна вдървено.

— И ти ли мислиш, че е самоубийство, Тиел? Не предполагаш ли, че е имал врагове?

— Не съм в състояние да мисля, кралице — отрони Тиел с глас, който се пропукваше и изтъняваше. — Дали би се самоубил? Дотолкова ли е полудял? Сигурно аз съм виновен, задето му позволих онази нощ да избяга сам. Простете ми, кралице — отстъпи объркано назад. — Простете ми. Аз съм виновен.

— Тиел! — опита се да го спре тя, но той продължи напред.

Битърблу се обърна и видя Гидън в друга алея между огражденията да прегръща мъж, когото не познаваше. Прегръщаше го като отдавна изгубен братовчед. После прегърна коня, явно пристигнал току-що с мъжа. По лицето му се стичаха сълзи.

Какво ставаше? Всички ли бяха полудели? Тя насочи поглед към Дарби и Руд, все още коленичили на земята. Зад тях лежеше покритият с одеяло труп на Ранмуд. Руд плачеше неутешимо. Битърблу предположи, че смъртта на брата винаги наскърбява, независимо в какво се е превърнал братът.

Тръгна към съветника си да изрази съболезнования.

Мъжът, когото Гидън прегръщаше, се оказа синът на иконома му. Конят, който Гидън прегръщаше, бе един от неговите. Със същата тази кобила някой бил в града, когато Ранда започнал да опустошава имението. Никой не сметнал за необходимо да уведоми хората на Ранда, че един кон от конюшните на Гидън липсва.

Всички успели да избягат от сградите. Всички коне оцелели и всички кучета — до най-дребното изтърсаче. От вещите обаче нямало запазено почти нищо. Хората на Ранда претърсили мястото предварително и взели всичко ценно, а после подпалили пожара така, че да е максимално унищожителен.

Битърблу се върна с Гидън в двореца.

— Ужасно съжалявам, Гидън — прошепна тя.

— Успокоително е да споделям мъката си с теб, кралице — отвърна той. — Помниш ли обаче, че исках да ти кажа още нещо?

— За имението ти ли?

Не беше за имението му, а за реката. Битърблу слушаше с ококорени очи.

Реката край Силвърхарт била пълна с кости. Открили ги едновременно с тялото на Ранмуд, защото трупът се бил закачил за риф от кости. Около тялото се бил образувал лед, който го приковал на място. Намирало се при завой, където реката се разливала във вир и почти не се движела. Хората от града избягвали застоялата вода именно защото течението довличало на онова място трупове — мъртви риби и растения, разнасящи зарази, се събирали край бреговете и оставали там, докато се разложат.

Костите били човешки.

— Но откога са там? — обърка се Битърблу. — Дали са на хората, които Лек е изгарял на Чудовищния мост?

— Лечителят не мисли така, кралице. Не откри следи от изгаряне, но призна, че няма опит да изследва кости. Не пожела да гадае откога са в реката. Вероятно обаче не са отскоро. Ако не беше се наложило да ровим, за да измъкнем трупа на Ранмуд, едва ли щяхме да ги открием. Хората избягват тази част на реката, кралице, и никой не стъпва във вира, защото дъното е опасно.

Битърблу се замисли за нещо съвсем различно — По и халюцинациите му. В реката плуват мъртъвци. Ашен и бродерията й. Реката е костница.

— Трябва да извадим костите — каза тя.

— Там има много дълбоки подводни пещери, кралице. Няма да е лесно.

Спомен озари Битърблу като светлина, процеждаща се през процеп.

— Гмуркане за съкровища — прошепна тя.

— Кралице? — повдигна вежди Гидън.

— Веднъж Саф спомена, че вадил ценности от океанското дъно. Ще успее, предполагам, да се справи и с речно дъно. Възможно ли е човек да се гмурка в студено време? Дискретен е с информацията. Но не и с поведението си — добави недоволно.

— Дискретността не е проблем, кралице. Целият град знае за костите — обясни Гидън. — Открили ги точно преди да пристигна. Чух да говорят за тях няколко пъти, преди да се свържа със съюзника

на Съвета. Ако ще организираме операция по изваждане на кости на половин ден езда от столицата, няма как да я опазим в тайна.

— Особено ако решим да претърсим и други части от реката — додаде Битърблу.

— Налага ли се?

— Мисля, че костите са на жертви на Лек, Гидън. Възможно е някъде тук, близо до замъка, да има и други. По не ги усети, когато ги търсеше, но докато бълнуваше от треската и не владееше Дарбата си, ги е почувствал подсъзнателно.

— Разбирам. Ако Лек е хвърлял кости в реката, водата сигурно ги е отнесла чак до пристанището. Костите плуват ли?

— Нямам представа. Мадлен вероятно знае. Май не е зле да изпратя Мадлен и Сапфайър в Силвърхарт. Ох, рамото ме боли и главата ми се пръска! — Тя спря в големия двор и разтри кожата на главата си под прекалено стегнатите плитки. — Как ми се иска, Гидън, няколко дни да няма лоши новини!

— Налегнали са ви много грижи, кралице — прошепна Гидън.

Отрезвена от тона му, тя се засрами от себе си, задето се оплаква. Взря се в лицето му и в очите му забеляза отчаяние, което той успяваше да не издава с гласа си.

— Гидън, вероятно е безполезно да го казвам и се надявам да не те обидя — подхвана тя, — но искам да знаеш, че винаги си добре дошъл в Монсий и в двореца ми. Ако някой от хората ти няма работа или иска да се премести тук, също е добре дошъл. Монсий не е съвършено кралство. — Тя си пое дъх и стисна юмруци да прогони чувствата, надигнали се при тези думи. — Тук обаче има добри хора и... исках просто да знаеш.

Гидън пое дребничкият ѝ, свит юмрук, повдигна го и го целуна. Светлина озари сърцето на Битърблу — плахата искрица на вълшебното усещане, че е направила малко добро. О, как ѝ се прииска да се случва по-често!

Когато се върна в кабинета си, Дарби ѝ съобщи, че Руд е в леглото, обгрижван от съпругата си, а внуците му подскачали по него, макар Битърблу да не успя да си представи как някой може да скочи върху Руд, без да го пречупи. Дарби не реагира добре на вестта за костите. Той се отдалечи, олюлявайки се, а с напредването на деня

походката и говорът му ставаха все по-колебливи. Битърблу се почуди дали не пие тайно зад писалището си.

Никога досега не беше ѝ хрумвало да попита къде точно живее Тиел. Знаеше само, че покоите му са на четвъртия етаж в северното крило, но очевидно извън лабиринта на Лек. Същата вечер тя се обърна към Дарби да я упъти.

В коридора помоли прислужник да ѝ посочи вратата и той ѝ се подчини мълчешком с изцъклени рибешки очи.

Необяснимо разтревожена, Битърблу почука. Тишина. После вратата се отвори навътре и Тиел се извиси над нея. Ризата му не беше закопчана догоре и запасана в панталоните.

— Кралице... — отрони изненадано.

— Тиел, да не те събудих?

— Не, кралице.

— Тиел! — възкликна тя, забелязала червено петно над маншета му. — Тече ти кръв! Добре ли си? Какво стана?

— О... — той погледна надолу, търсейки издйническото място по гърдите и ръцете си. Намери го и го закри с длан. — Дреболия, кралице, от несръчност. Веднага ще се погрижа. Ще... ще влезете ли?

Той отвори широко вратата и се отдръпна смутено настрани да ѝ направи път. Стаята беше малка — с легло, умивалник, два дървени стола, нямаше камина, а писалището изглеждаше твърде малко за толкова висок и едър човек, сякаш коленете му се удрят в стената, когато седне. Въздухът студенееше, а лампите мъждукаха. Нямаше прозорци.

Той ѝ предложи по-хубавия от столовете с прави облегалки. Битърблу седна, смутена и необяснимо объркана. Тиел застана пред умивалника, закрил ранената си ръка от нея. Нави си ръкава, подготви превръзки и пусна водата. В отворен калъф до стената имаше струнен инструмент. Арфа. Битърблу се почуди дали, когато Тиел свири, мелодията стига до лабиринта на Лек.

Видя и парче от счупено огледало върху ръба на умивалника.

— Винаги ли си живял в тази стая, Тиел? — попита тя.

— Да, кралице. Съжалявам, че не изглежда по-уютно.

— Тук... те настаниха или ти я избра? — поинтересува се предпазливо Битърблу.

— Аз я избрах, кралице.

— Не ти ли е тясно? Не предпочиташ ли да живееш в покои като моите?

— Не, кралице. — Седна срещу нея. — Тази е съвсем подходяща.

Не беше подходяща. Голият, неудобен куб, сивото одеяло върху леглото, разнебитените мебели ни най-малко не подхождаха на достолепието му, на будния му ум и на важната му роля в кралството.

— Ти ли караш Дарби и Руд да идват на работа всеки ден? — попита го тя. — Никога не съм ги виждала да постоянстват толкова без сривове.

Той огледа дланите си и прочисти деликатно гърло.

— Да, кралице. Днес, разбира се, не настоях Руд да присъства. Признавам, че ги съветвах, когато се допитвах до мен. Надявам се да не го приемете като натрапничество.

— Отегчаваш ли се?

— О, кралице, седя в тази стая без работа и само мисля — разгорещи се той, сякаш самият въпрос го спасява от скуката. — Мислите ме парализират, кралице, когато бездействам.

— И за какво мислиш, Тиел?

— Как ако ми позволите да се върна в кулата, кралице, ще се постарая да ви служа по-добре.

— Тиел, ти ни помогна да избягаме, нали? — прошепна Битърблу. — Дал си нож на мама. Нямахме да се измъкнем без него. И си отвличал вниманието на Лек, докато бягаме.

Тиел постоя вгълбен в себе си, мълчалив.

— Да — отрони най-сетне.

— Понякога сърцето ми се къса, задето не помня — призна Битърблу. — Не помня, че двамата сте били толкова близки приятели. Не помня каква опора си бил за нас. Помня само откъслеци. Как ви отвеждаше двамата долу да ви накаже. Несправедливо е, че не съм запомнила добротата ти.

Тиел въздъхна тежко.

— Кралице, най-тежкото наследство на Лек е, че ни лиши от някои спомени и запечата в паметта ни други. Не сме господари на съзнанието си.

— Бих искала утре да се върнеш — каза тя след малко.

Той я погледна с обнадеждено лице.

— Ранмуд е мъртъв. Страницата е затворена, но загадката не е разрешена, защото някой продължава да преследва в града приятелите ми, търсещи истината. Не знам как ще се спогодим, Тиел. Не знам как ще се научим отново да си вярваме и разбирам, че не си способен да ми помагаш за всичко. Липсваш ми обаче и искам да опитаме.

Тънка струйка кръв се процеди отново, стекла се някъде отвисоко под ръкава на Тиел. Битърблу стана да си върви и очите ѝ обходиха още веднъж стаята. Не успяваше да се отърси от усещането, че прилича на затворническа килия.

Тя тръгна към лечебницата. Огънят в мангалите затопляше стаята на Мадлен, осветена ярко в есенния сумрак и, както винаги, пълна с книги и документи. Убежище.

Мадлен си събираше багажа.

— Костите? — попита Битърблу.

— Да, кралице. Загадъчните кости. Сапфайър се прибра вкъщи да се подготви.

— Ще изпратя неколцина войници от лиенидската стража с вас, Мадлен, защото се безпокоя за Саф. Ще го наблюдаваш ли и ти обаче като лечител? Не съм наясно доколко умее да вади неща от водата, особено в студа, а се мисли за неуязвим.

— Непременно, кралице. А щом се върна, ще погледнем под гипса. Очаквам с нетърпение да изпробвам силата ви и да видя как са подействали лекарствата ми.

— Може ли да меся хляб, след като ми свалиш гипса?

— Ако съм доволна от напредъка ви, да, ще месите хляб. Затова ли дойдохте, кралице? Да поискате разрешение да месите?

Битърблу седна в края на леглото на Мадлен до планина от одеяла, листове и дрехи.

— Не — поклати глава тя.

— Така си и мислех.

Битърблу изрече думите наум, преди да ги произнесе гласно, притеснена да не би Мадлен да я сметне за луда.

— Възможно ли е човек да се порязва нарочно?

Ръцете на Мадлен застинаха. Тя се втренчи в Битърблу. Избута вещите върху леглото със силната си длан и се настани до нея.

— За себе си ли ме питате, кралице, или за някой друг?

— Знаеш, че не бих си причинила такова нещо.

— Бих се радвала наистина да го знам със сигурност, кралице — отвърна Мадлен и замълча с мрачно изражение. — Смятаме, че познаваме някои хора, а те често ни удивляват. Недоумявам как да ви обясня защо някой ще пожелае да се нарани. Дали е наказание за нещо, което човек е неспособен да си прости? Или външен израз на вътрешна болка? Или начин да осъзнаеш, че всъщност копнееш да живееш.

— Не го представяй като жизнеутвърдителен порив — прошепна гневно Битърблу.

Мадлен се вторачи в ръцете си — големи, силни и безкрайно нежни, както Битърблу знаеше от опит.

— За мен е облекчение, кралице, че вашите болки не ви подтикват да се наранявате.

— Защо да го правя? Глупаво е! — пламна от ярост Битърблу. — По-скоро бих сритала хората, които го правят.

— Така едва ли ще им помогнете, кралице.

Битърблу се върна в покоите си, втурна се в спалнята, затръшна и дори заключи вратата. Започна да дърпа трескаво плитките си, разплете косата, после задърпа наметалото и роклята си. По страните ѝ се стичаха сълзи. Някой почука.

— Махай се! — изкрещя тя, сновейки напред-назад.

Как да му помогна? Попитам ли го направо, ще отрече. После ще се превърне в празна черупка и ще се разпадне.

— Кралице — обади се гласът на Хелда от другата страна на вратата. — Кажете ми, че сте добре, иначе ще накарам Бан да разбие ключалката.

Хем разплакана, хем засмяна, Битърблу намери халат и отвори вратата.

— Хелда, съжалявам, че проявих грубост — извини се тя на жената, застанала достолепно пред прага с ключ в ръка, обезсмислящ донякъде драматичната ѝ заплаха. — Бях... разстроена.

— Хм... Е, имате достатъчно грижи, кралице. Съвземете се и елате в дневната, ако желаете. Бан е измислил място, където да скрием

вашия Сапфайър, ако проблемът с короната се задълбочи.

— Катса го предложи, кралице — обясни Бан. — Дали ще приеме доброволно да се скрие в избрано от нас убежище?

— Вероятно. Ще се опитам да говоря с него. Къде е мястото?

— На Крилатия мост.

— На Крилатия мост ли? Тази част на града не е ли пренаселена?

— Намира се върху моста, кралице. Почти никой не стъпва там. А и мостът е подвижен, помните ли? От близката му страна има стая в кула — за човека, който задвижва моста. Катса я открила първия път, когато тръгнала към тунела. Пътят ѝ минавал по моста, а нямала провизии за през онази нощ.

— Но нали Крилатият мост е достатъчно висок, та под него да преминат три кораба с разпънати платна един върху друг, без да го докоснат?

— Да — кимна кротко Бан. — Не очаквам да се наложи да вдигате моста. Тоест, никой не поглежда към стаичката в кулата. Обзаведена е, има посуда, тигани, печка и прочее. Типично за Лек да сложи там човек без работа. Обичайната нелогичност. Сега обаче стаята е пустее. Според Катса е потънала под дългогодишен пласт прах. Тя разбила вратата и взела нож и още няколко неща, но другото е непокътнато.

— Започвам да харесвам предложението — кимна Битърблу. — На Саф ще му се отрази добре да постои в студена стая, да покыха и да размисли над грешките си.

— Във всеки случай е по-находчиво, отколкото да го скрием в дрешника ти, кралице. И ще е подготовка да го изведем в Естил.

Битърблу повдигна вежди.

— Май сте му измислили задача.

Бан сви рамене.

— Щяхме да му помогнем и без друго, кралице — сви рамене Бан, — защото ви е приятел. Има начин обаче и да го използваме.

— Ако се наложи да бяга, лично той би предпочел Лиенид, предполагам.

— Няма да го принуждаваме, кралице — успокои я Бан. — Нямаме полза от хора, които не искат да работят с нас. Той следва

интуицията си. Това ни допада, но знаем също, че постъпва както пожелае. Кажете му за моста. Някоя нощ ще отида там да се уверя, че убежището е подходящо. Понякога най-видното място е най-доброто скривалище.

Същата нощ, вместо да разчита бродерии, Битърблу тръгна към художествената галерия. Не знаеше нито защо се запъти натам, нито защо е по роба и чехли. Хелда и Бан спяха, а Гидън имаше свои грижи. Тя усещаше смътна необходимост да поприказва с някого.

Хава обаче я нямаше.

— Хава? — извика тя веднъж-дваж, да не би момичето да се крие. Никакъв отговор.

Краката я отведоха пред гоблена с мъжа, нападнат от пъстроцветни зверове. За пръв път се запита дали не разглежда истинска история.

Чу изщракване и гобленът се раздвижи, изду се. Зад него имаше някого.

— Хава? — прошепна тя.

Излезе Фокс и примижа, заслепена от лампата ѝ.

— Кралице!

— Фокс... Откъде изскочи?

— Има вита стълба. Слиза чак до библиотеката, кралице — отговори Фокс. — За пръв път се спускам по нея. Орник ми каза, че е там, кралице. Минава и край покоите на лейди Катса. Понякога я използва Съветът. Ще ми позволят ли някога да присъствам на сбирките им, кралице?

— Принц По ще реши — отвърна безизразно Битърблу. — И другите. Срещата ли си се с тях, Фокс?

— Не познавам принц По — каза Фокс и премина към останалите.

Битърблу я слушаше с половин ухо, понеже само По имаше значение. Съжали, че не го е помолила да поговори с Фокс, преди да замине. Разсея се и защото нещо съвсем отвлечено обсеби мислите ѝ — представяше си скрити входове зад диви, странно оцветени създания. Вратата към стълбището на Лек, скрита зад синия кон в дневната ѝ. Тайният вход към библиотеката, скрит зад гоблена с огненокосата жена. Странните, пъстроцветни насекоми по плочките в

банята на Катса, а сега — врата в стената зад ужасната сцена с пъстроцветните чудовища.

— Извинявай, Фокс, но съм изморена — прекъсна я Битърблу. — Време е да си лягам.

Върна се в покоите си и взе ключовете. Излезе пак край стражите си, спусна се по стълбите, прекоси лабиринта. Стараеше се да не бърза, защото бе глупаво да възлага надежди на необосновано хрумване.

Застана пред малката сова от гоблена, повдигна долния край на тежката тъкан и се провря зад нея.

Не виждаше нищо и цяла минута киха от прахоляка. Очите ѝ сълзяха, носът ѝ течеше като чешма. Притисната към стената и полузадушена от производението на изкуството, тя се запита какво, в името на небесата, очаква да последва? Да се отвори врата? Тунел от светлина? *Опирай, помисли си. По отвори вратата зад ваната на Катса, като натисна плочка. Опирай стената. По-нагоре! Лек беше по-висок от теб!*

Дланите ѝ обходиха стената и не откриха нищо, освен гладко дърво. Обезсърчи се и я обзе известно смущение. Ами ако някой умен човек, на чието мнение държи, влезе ненадейно в стаята, види издутината зад гоблена, повдигне го и открие кралицата по роба да опипва ламперията на стената? Или, по-лошо, ако я вземат за крадец и започнат да я налагат през гоблена? Ако...

Пръстът ѝ закачи грапавина върху дървото — много нависоко, защото се надигаше на пръсти. Тя се пресегна нагоре, доколкото ръстът ѝ позволяваше, и пхна показалец в отвора. Чу се изщракване, последвано от завъртане. Пред нея зейна помещение.

Изпълзя обратно в стаята да вземе фенера. Върна се зад гоблена и повдигна лампата. Тя освети виеща се надолу каменна стълба.

Битърблу стисна зъби и заслиза. Искаше ѝ се да има свободна ръка, за да се подпира на стената. Накрая стълбището я доведе до прав, полегат, каменен проход. Продължи напред и откри, че на места има завои и стъпала. Вървеше все надолу, ала се затрудняваше да определи къде се намира спрямо покоите на Лек.

Лампата ѝ освети сияйно изображение върху стената и тя спря да го разгледа. Картината бе нарисувана директно върху камъка. Глутница сребристи, златисти и бледорозови вълци виеха към сребърна луна.

Опитът ѝ подсказа да не подминава картината, без да пробва. Остави фенера на земята и прокара ръка по камъка, търсейки нещо особено. Пръстът ѝ напипа отвор в единия край на картината. Отворът имаше необичайна форма. Позната. Битърблу проследи с показалец ръбовете и разбра, че е ключалка.

Задъхана от вълнение, извади ключовете от джоба на робата. Отдели третия ключ от другите, пъкна го в ключалката и внимателно го завъртя. Чу изщракване. Каменната стена пред нея хлътна навътре.

Битърблу вдигна отново лампата и се провря в килер с нисък таван. По стената в дъното се редяха рафтове с книги с кожени подвързии. Остави лампата на пода. Взе напосоки една книга и коленичи. Вече цялото ѝ тяло трепереше. Под кожената подвързия бяха подредени листове. Разгърна ги несръчно и поднесе един под светлината на лампата. Видя заврънкулки, странни наклонени черти, овали и тирета.

Спомни си — странния, завъртян почерк на баща си. Веднъж бе хвърлила в огъня писанията му. Тогава не бе успяла да ги разчете. Сега разбра защо.

Още шифровани тайни, помисли си Битърблу. Тайните на татко са записани в шифър.

Дори да не е останала никоя от жертвите на Лек, която да ми разкаже какво е правел, дори никой да не поиска да ми разкрие тайните, които всички се опитват да потулят, тайните, уловили всички в капана на болката, Лек ще ми ги разкаже. Тайните му ще ми кажат как е съсипал така кралството ми. И най-сетне ще разбере.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
МОСТОВЕ И БРОДОВЕ

33.

Ноември и декември

Книгите бяха трийсет и пет. На Битърблу ѝ трябваше помощ — незабавно. Нуждаеше се от Хелда, Гидън и Бан. Заклучи всички врати и отиде да ги събуди един по един.

В отговор на настойчивото ѝ почукване трима души отвориха три врати, изслушаха трескавото ѝ обяснение и се облякоха.

— Ще намериш ли стража ми Холт? — помоли тя Бан, който, облегнат върху рамката на вратата си, имаше вид, сякаш ще падне в несвяст на пода, стига да му позволят. — Кажу ми да откърти дъските пред входа към дневната ми. И да работи тихо, защото искам да пренесем дневниците в покоите ми, без никой да разбере. И побързай, мътните го взели!

Холт дойде с Хава, защото Бан бе открил и двамата в художествената галерия. С лампи в ръце Битърблу, Хава, Холт, Гидън и Бан се спуснаха по стълбите към лабиринта. Приличаха на странни, безшумни следотърсачи. Свърнаха във върволица по завоите и застанаха пред вратата на Лек.

Битърблу забрави да ги предупреди; отключи вратата и ги избута вътре, без да спомене на Хава и Холт, че стаята е пълна със скулптури на Беламя. Стъписана, Хава се вторачи в тях, тутакси се превърна в статуя и после пак в момиче.

— Унищожил ги е — прошепна гневно тя, повдигайки фенера си пред най-близката фигура. — Намазал ги е с боя.

— И така са красиви — каза тихо Битърблу. — Опитал се е да ги унищожи, но според мен не е успял, Хава. Разгледай ги. Не е необходимо да ми помагаш за книгите. Остани тук при тях.

Холт стоеше пред скулптура на дете, на което му израстваха криле и пера.

— Това си ти, Хава. Спомням си — отбеляза задавено той.

— Ела с мен, Холт! — прекъсна го Битърблу. — Трябва да ми помогнеш.

Холт обходи с очи стаята. Задържа ги върху празната рамка за легло и после срещна погледа на Битърблу. Побиха я тръпки, защото съзря нещо неусмиримо, което не би искала да вижда в очите на мъж, Даровит със сила и известен с непредсказуемото си поведение.

— Холт? — Протегна му ръка. — Ела с мен.

Холт улови ръката ѝ. Тя го поведе като дете към дъното на стаята и нагоре по стълбите. Показа му дъските, заковани върху вратата на дневната ѝ.

— Ще ги свалиш ли тихо? Ако в лабиринта има монсийски стражи, не искам да ни чуят?

— Да, кралице. — Холт сграбчи първата дъска с две ръце, дръпна я леко и тя се отдели от стената с едва доловимо проскърцване.

Доволна, Битърблу го остави да работи и слезе при Гидън и Бан, които я чакаха, за да минат под гоблена и да им покаже по кой тунел се стига до книгите на Лек.

Влязоха в килера с дневниците и Битърблу помоли Гидън да продължи напред, за да разбере докъде води проходът. Налагаше се някой да провери, а тя не искаше да се отдели от книгите. Дватама с Бан започнаха да ги свалят от рафтовете. Пренасяха ги в покоите на Лек и ги трупаха върху килима. Приглушени звуци издаваха, че Холт продължава да смъква дъски от вратата. Хава сновеше между скулптурите, докосваше ги мълчаливо, бършеше праха по тях.

Битърблу вземаше последните книги от килера, когато Гидън се върна.

— Продължава надолу, кралице, и свършва пред врата. Едва открих лоста, с който се отваря. Води към коридор в източното крило на двореца, където започва тунела към Източния град. Скрит е зад гоблен както всички други тайни врати. Видях гоблена отзад, но ми заприлича на огромна зелена дива котка, разкъсваща врата на мъж. Надникнах в коридора. Мисля, че никой не ме видя.

— Надявам се никой, освен нас да не е разкрил връзката между пъстрите животни и тунелите — прошепна Битърблу. — Яд ме е на По, задето не се е досетил.

— Не е честно, кралице — защити го Гидън. — По не вижда цветове, а и нямаше време да картографира двореца ви.

Сега Битърблу се ядоса на себе си.

— Бях забравила за цветовете. Ама че съм магаре!

Преди Гидън да отговори, ги прекъсна гороломен, далечен трясък. Спогледаха се тревожно.

— Вземи ги! — Битърблу натика в ръцете му по-голямата купчина от останалите дневници, а другите пъхна под мишница.

Шумът не стихна; долиташе отгоре, откъм покоите на Лек. Гидън и Битърблу се втурнаха по тунела.

В стаята Холт повдигаше рамката от леглото във въздуха и я стоварваше върху килима, трошейки я на парчета.

— Вуйчо! — викаше Хава и се опитваше да го хване за ръката. — Престани! Спри!

Бан се боричкаше с Хава, мъчейки се да я отдръпне. Всеки път обаче той я изпускаше, щом тя се преобразеше, накрая простена и се хвана отчаяно за главата.

— Той я уби! — повтаряше Холт като хипнотизиран, повдигаше останките от леглото и ги блъскаше в пода. — Унищожки я! Позволих му да погуби сестра ми!

Рамката, солидна, грамадна, се разлиташе на трески, из стаята хвърчаха отломки, блъскаха се в статуите и вдигаха облаци прахоляк. Хава се препъна и падна, ала той дори не я погледна. Бан я хвана и я изтегли от обсега на Холт. Тя се сви разплакана на пода.

— Свалил ли е всички дъски от вратата? — попита Битърблу, надвиквайки шумотевницата. Бан кимна задъхан. — Пренесете книгите в покоите ми, преди монсийската стража да нахлуе тук! — нареди тя на него и на Гидън.

После клекна до Хава и я прегърна, затвори очи, понеже ѝ призляваше от непрекъснатите преобразявания на момичето.

— Нищо не можем да направим — каза ѝ Битърблу. — Ще почакаме сам да се укроти, Хава.

— После ще се ненавижда — отрони през сълзи Хава. — Това е най-лошото. Опомни ли си, осъзнава, че е обезумял, и се ядосва на себе си.

— Тогава няма да му се пречкаме, за да не излее гнева си върху нас. После ще го уверим, че е наранил единствено някакво си легло.

Не дойдоха стражи. Най-сетне Холт раздробил рамката на трески, рухнал сред парчетата по пода и се разплака. Хава и Битърблу седнаха до него, а той започна да се извинява, почервенял от срам. Двете се опитваха да облекчат бремето му с нежни думи.

На другата сутрин Битърблу влезе в библиотеката с дневник под мишница и спря пред писалището на Дийт.

— Дарбата ти е да четеш и да запомняш — подхвана тя. — Работи ли със символи, които не разбираш, или само с познати букви? Дийт сбърчи нос, ала сякаш цялото му лице се сбръчка.

— Нямам никаква представа какви ги говорите, кралице.

— Шифър. Пренаписал си стотици страници от книгата за шифрите, унищожена от Лек. Разгадаваш ли шифрите, или умееш да запомняш поредици от букви, чието значение не разбираш?

— Сложен въпрос — отвърна Дийт. — Ако им придам значение — дори да е глупаво и да не е истинското — успявам да запомня сравнително кратки пасажи. Колкото до шифрите в книгата, кралице, възстанових ги по памет, понеже ги разбирах. Затруднявам се с дълги поредици от букви или цифри с непонятен смисъл. За щастие лесно разчитам шифри.

— Лесно разчиташ шифри... — повтори замислено Битърблу, говорейки повече на себе си, отколкото на него. — Имаш Дарба да различаваш модели и да разгадаваш значението на привидно несвързани нанизии от букви.

— Да, кралице, нещо такова.

— А ако шифърът се състои от символи, а не от букви?

— Буквите са символи, кралице — изсумтя Дийт.

Битърблу му подаде книгата, която носеше, и зачака. Той я разгърна и при вида на първата страница повдигна удивено вежди. На втората зяпна. Облегна се поразен назад и я погледна. Примигваше твърде бързо.

— Къде я намерихте? — попита с дрезгав, гърлен глас.

— Разбираш ли какво представлява?

— Познах почерка му — прошепна Дийт.

— Почеркът му! Как така, след като нито една буква не напомня нашите?

— Почеркът му е особен, кралице. Сигурно помните. Изписваше странно някои букви. Изглеждат подобно, а на места са досущ като символите в книгата. Вижте.

Тънкият показалец на Дийт посочи символ, приличащ на U с опашка.

Лек наистина винаги изписваше буквата с необичайна опашница под горната дясна линия. Битърблу осъзна внезапно, че е доловила сходството още при първото отваряне на книгата.

— Разбира се! Мислиш ли, че символът отговаря на нашето „У“.

— В такъв случай няма да е шифър.

— Този шифър е новата ти задача — заяви Битърблу. — Дойдох да те помоля да прочетеш дневника. Надявах се само да го запомниш или дори да го препишеш, та да не го изгубим. Сега разбирам, че си способен да разгадаеш шифъра. Не е прост шифър със заместване, защото има трийсет и два символа. Преброих ги. А книгите са трийсет и пет.

— Трийсет и пет!

— Да.

Особените очи на Дийт овлажняха. Той придърпа книгата и я притисна към гърдите си.

— Разчети шифъра. Моля те, Дийт — настоя Битърблу. — Навярно няма друг начин да разбере какво се е случило. И аз ще работя. Ще ми помагат двама шпиони с талант да „пробиват“ шифри. Задръж тук колкото искаш дневници, но за нищо на света никой, освен теб не бива да ги вижда. Ясно?

Дийт кимна мълчаливо. После Обичливко се надигна от скута му и подаде глава над писалището. Както винаги козината му изглеждаше щръкнала напосоки, все едно не му е по мярка. Битърблу дори не бе разбрала, че е тук. Дийт прегърна Обичливко и притисна и него, и книгата до гърдите си, сякаш се опасяваше някой да не му ги вземе.

— Защо Лек те е пощадил? — попита тихо Битърблу.

— Защото се нуждаеше от мен — отвърна Дийт. — Не би съумял да контролира познанието, без да има представа какво е и къде е. Лъжех го при всяка възможност. Преструвах се, че Дарбата му ми въздейства по-силно. Запазих, написах наново и скрих каквото успях. Не беше достатъчно. — Гласът му пресекна. — Той опустоши дворцовата библиотека и другите библиотеки в Монсий. Бях безпомощен да го спра. Заподозреше ли, че го лъжа, ме порязваше, а уловеше ли ме в лъжа, измъчваше котките ми.

По лицето на Дийт се търкулна сълза. Обичливко се бореше да се измъкне от твърде силната му прегръдка. Битърблу осъзна, че котешката козина може да стърчи необичайно, ако кожата е порязвана с нож. А духът на човек може да трепти неприятно около тялото му, ако твърде дълго е живял сам в ужас и страдание.

Нямаше начин да облекчи страданието му. Не искаше и да го плаши с показни жестове. В никакъв случай обаче не биваше да си тръгва, все едно не е чула думите му. Как беше редно да постъпи? Или имаше само хиляди погрешни възможности?

Битърблу заобиколи писалището, застана до него и положи нежно длан върху рамото му. Той си пое пресекливо дъх, а тя се подчини на удивителен порив и целуна сухото му чело. Той пак си пое дълбоко дъх.

— Ще разчета шифъра, кралице — промълви накрая.

В кабинета, оглавен отново от Тиел, документите преминаваха по-гладко през писалището ѝ.

— Вече е ноември — напомни му тя. — Надявам се скоро да получа отговор от крал Рор как да възмездя ограбените от Лек хора. Писах му в началото на септември, нали? С облекчение ще се заловя с тази задача. Най-сетне ще усетя, че наистина правя нещо.

— Костите в реката най-вероятно са от тела, изхвърлени от крал Лек, кралице — отвърна Тиел.

— Какво? — сепна се Битърблу. — Имат ли връзка с обезщетяването?

— Не, кралице. Хората обаче задават въпроси и се питах дали да не разпространим изявление, че Лек е хвърлил костите в реката. Така ще прекратим слуховете, кралице, и ще се съсредоточим върху проблема с обезщетенията.

— Разбирам — кимна Битърблу. — Предпочитам да почакаме Мадлен да приключи с разследването, Тиел. Още не знаем как костите са се озовали там.

— Разбира се, кралице — съгласи се стговорчиво Тиел. — Междувременно ще напиша чернова на изявлението, та да е готово да го разпространим незабавно.

— Тиел — тя остави писалката и го погледна, — предпочитам да отделиш повече време на въпроса кой опожарява сгради и избива хора в Източния град, вместо да пишеш изявления, които вероятно няма да разпространим! След като капитан Смит е заминал — опита се да не произнася думата твърде саркастично, — разбери кой отговаря за разследването. Искам да ми докладват ежедневно както преди. Уведомявам те също, че вече не се доверявам на монсийската стража. За да ме впечатлят, ще се наложи да открият отговори, съответстващи на информацията на личните ми шпиони, и то бързо.

Шпионите й, естествено, нямаха сведения. Никой в града не знаеше нищо полезно; шпионите, изпратени да проучат имената от списъка на Теди, не бяха разкрили нищо. Не бе необходимо обаче нито Тиел, нито монсийските стражи да разбират истината.

После, седмица след като Мадлен и Саф бяха заминали за Силвърхарт, Битърблу получи писмо, обясняващо — евентуално — защо шпионите й все още не намират отговори.

Първата част от писмото бе написано със странния, детински почерк на Мадлен.

„Откриваме стотици кости. Хиляди, кралице. Сапфайър и хората му ги носят по-бързо, отколкото успявам да ги преброя. Боя се, че засега наблюденията ми не са задълбочени. Повечето кости са от по-малките. Намерих парчета от поне четиридесет и седем черепа и се опитвам да сглобя скелетите. Импровизираната ни лаборатория се помещава в стаите за гости в странноприемницата. Провървя ни — съдържателят проявява интерес към науката и историята. Съмнявам се друг да би се съгласил да напълним стаите му с кости.

Сапфайър иска да ви напише един ред. Казва, че знаете ключа за шифъра.“

Следваше пасаж с най-нечетливия почерк, който Битърблу бе виждала. Заради засуканите букви едва след миг установи със сигурност, че е написан в шифър. Хрумнаха й два възможни ключа. За

да пощади сърцето си, първо изпробва обидния. *Лъжкия*. Не проработи. Вторият обаче разкри смисъла на посланието:

„С право изпрати лиенидската стража и ти благодаря за това. Спряха мъж с нож, който ме нападна в лагера ни. Мокър и премерзнал, не бях в състояние да се защитя. Обезумял мъж, бръщолевеше несвързано, не успя да обясни защо ме е нарочил и кой го е наел. Джобовите му бяха пълни с монети. Така действат, та да представят престъплението за случайност. Избират изгубени души да им вършат работата, отчаяни безумци, неспособни да ги разпознаят, дори да поискат. Внимавай, отваряй си очите на четири. Стражите пазят ли печатницата?“

„Стражите пазят печатницата“, отговори Битърблу със същия шифър. Поколеба се и добави: „И ти внимавай в студената вода, Саф“.

Ключът бе „Искрица“. У Битърблу неволно припламна плаха надежда, че ѝ е простено.

Междувременно бродерията на Ашен лежеше позабравена на купчини върху пода в спалнята ѝ. Под нея бяха скрити три от дневниците на Лек. Тя прекарваше всяка свободна минута, забила нос в страниците им, изписваше лист след лист, напрягаше ум да си спомни всички видове шифри, за които бе чувала. Никога не се беше сблъсквала с такъв проблем. Пишеше послания със сложни шифри и се наслаждаваше колко бързо и гладко работи мисълта ѝ. Дешифрирането обаче бе съвсем друго нещо. Разбираше основните принципи на кодирането, ала опита се да ги приложи към символите на Лек, всичко се разпадаше. Откриваше уж полезни повтарящи се модели — редици от четири, пет и дори седем символа, появяващи се в една и съща последователност. Повторението на символи в кодиран текст означава повтаряща се дума. Повторенията обаче се срещаха изключително рядко — тоест, Лек вероятно бе използвал повече от една шифрована азбука. Не ѝ помагаше никак и фактът, че символите бяха общо тридесет и два. Трийсет и два символа

за тридесет и шестте букви в монсийската азбука? Дали за липсващите оставяше празни места? Или заместваше най-често използваните букви, за да затруднят разчитането чрез установяване на честотата на използване на буквите? Дали представляваха съчетания от съгласни като „тр“ и „ст“? Битърблу усещаше как я заболява главата.

Дийт също не отбелязваше напредък с шифъра и беше по-изпит и по-раздразнителен от всякога.

— Според мен използва шест различни азбуки, следователно ключът се състои от шест букви — каза му Битърблу една вечер.

— Забелязах го отдавна! — извика той. — Не ме разсейвайте!

Наблюдавайки как Тиел снове из кабинета ѝ в кулата, Битърблу се питаше каква е основната причина да крие от него съществуването на дневниците. От вмешателството му ли се страхуваше? Или от пораженията, които ще нанесе на крехката му душевност, съобщавайки му, че тайните писания на Лек са намерени? Ядосваше му се, задето я брани от истината, а сега я движеше същият инстинкт.

Руд се беше върнал. Крачеше бавно напред-назад и се задъхваше. Дарби, от друга страна, тичаше из кабинетите и нагоре-надолу по стълбите, подхвърляше документи и думи, миришеше на старо вино и накрая, един ден, припадна на пода пред писалището на Битърблу.

Мърмореше нечленоразделно, докато лечителите го свестяваха и изнасяха от стаята. През цялото време Тиел стоеше като вкаменен пред прозореца. Очите му изглеждаха впити в небитието.

— Тиел — отрони Битърблу, търсейки думите. — Тиел, как да ти помогна?

Отначало ѝ се стори, че не я е чул. После той се обърна към нея.

— Дарбата му пречи да спи като нас, кралице — обясни тихо. — Понякога единственият начин да изключи съзнанието си е да се напие до смърт.

— Сигурно е възможно да облекча състоянието му? Да му възлагам по-лека работа или да му предложи да се оттегли? — разсъждаваше Битърблу.

— Работата го успокоява, кралице — поклати глава Тиел. — Успокоява всички ни. Най-благоприятно е да ни позволите да продължим да работим.

— Да — кимна тя. — Добре.

Работата обуздаваше и нейните мисли. Разбираше го.

Същата вечер седна на пода в спалнята с двамата шпиони, които умееха да разчитат шифри. Дневниците лежаха отворени пред тях, те споделяха предположения, спореха, предаваха си един на друг умората и отчаянието. От изтощение Битърблу не осъзнаваше колко е грохнала и колко непосилна е задачата.

В периферията на зрението ѝ едра фигура запълни рамката на вратата. Тя се обърна, опитвайки се да не изпуска нишката на мисълта си, и видя Гидън. Бан бе облегнал брадичка на рамото му.

— Дали има начин да ви убедим да се присъедините към нас, кралице? — попита Гидън.

— Какво правите?

— Седим в дневната ви — отговори Гидън. — Говорим за Естил. Оплакваме се от Катса и По.

— И от Рафин — допълни Бан. — Има сметанова торта.

Тортата представляваше стимул, разбира се, но най-вече ѝ се прииска да разбере как Бан се оплаква от Рафин.

— И без друго не стигам доникъде с това — призна изморено тя.

— А на нас си ни необходима — добави Гидън.

Препъвайки се с чехлите, Битърблу тръгна след тях по коридора.

— Първо обаче ще се изтегнеш на дивана — каза Бан, когато влязоха в дневната.

Предложението се стори подозрително на Битърблу, но го прие и изпита особено задоволство, щом Хелда изникна отнякъде и сложи със замах чиния с торта върху корема ѝ.

— Провървя ни с войниците в Южен Естил. Мнозина са склонни да дезертират — подхвана Гидън.

— Малиновият пълнеж е разкошен — въодушеви се Битърблу и заспа с уста, пълна с торта, и вилица в ръката.

34.

След две седмици Мадлен и Саф се върнаха от Силвър харт, проправяйки пъртина през ноемврийския сняг с повече от пет хиляди кости и почти никакви отговори.

— Успях да сглобя три-четири цели скелета, кралице — похвали се Мадлен. — Повечето обаче са разпилени, а не разполагах с време и място да преценя коя на кого е. Не открих следи от изгаряне. Някои обаче сякаш са рязани с трион. Предполагам, че са от стотици хора, но нищо по-определено не мога да твърдя. Какво ще кажете да свалим гипса утре?

— Ще кажа, че е първата добра новина, която чувам от... — Опита се да пресметне дните, ала се отказа, — ... от цяла вечност — уточни мрачно.

Излезе от лечебницата и в големия двор се озова лице в лице със Саф.

— О! Здравей...

— Здравей — изненада се и той.

Той явно тъкмо се канеше да се качи върху платформата за насмоляването на прозорците и с Фокс да се издигнат на съответната невъобразима височина, където щяха да работят днес. Саф изглеждаше добре — очевидно непокътнат от мразовитата вода — а позата и погледът му издаваха необяснимо смирение. Отшумяваше ли враждебността?

— Искам да ти покажа нещо и имам една молба — каза Битърблу. — Ще дойдеш ли в библиотеката до един час?

Саф кимна леко. Зад него Фокс завърза въже за колана си, сякаш не ги забелязва.

Дийт държеше картите с които Битърблу не работеше, в чекмеджето под писалището си. Битърблу го помоли да извади един, той отключи припряно чекмеджето и ѝ го подаде.

Не след дълго Саф влезе в нишата ѝ, повдигнал вежди, и тя му го показа. Той разлисти страниците и попита:

— Какво е това?

— Шифър, който не успяваме да разчетем. Записки на Лек. Имаме трийсет и пет книги.

— По една за всяка година от царуването му — пресметна Саф.

— Да — кимна Битърблу, придавайки си вид, че вече го е установила. Всъщност той ѝ даде насока, която да сподели с екипа по дешифрирането. Ако всеки дневник е посветен на отделна година, щяха ли да открият сходства между съответстващи части от страниците? Дали в началото например не се споменава винаги думата „зима“?

— Искам да вземеш дневника, но го пази, Саф — предупреди го тя. — Покажи го само на Теди, Тилда и Брен. Не казвай никому и ако на тях не им хрумне нищо полезно, върни ми го веднага. Гледай да не те хванат с него.

— Не — поклати глава Саф и ѝ го подаде. — Няма да го взема. Опасно е. Някой ще разбере. Ще ме нападнат, ще ми го отнемат и ще разкрият тайната ти.

Битърблу въздъхна.

— Май не бива да споря. Добре тогава, ще го разгледаш ли сега, за да го опишеш на другите и да ми кажеш какво мислят?

— Щом смяташ, че ще помогна — съгласи се той.

Косата му беше подстригана по-късо, изглеждаше по-тъмна и миловидно щръкнала в нови посоки. Услужливостта му я объркваше и тя усети, че се е втреничила в лицето му. Застана пред гоблена, докато той прелистваше отново дневника. Тъжните зелени очи на жената в бяло я успокоиха.

— Каква е молбата? — попита той.

— Какво? — извърна се тя.

— Нали искаш да ми покажеш нещо — Саф посочи книгата, — и имаш молба. Ще я изпълня, каквато и да е.

— Така ли? Вече няма да враждуваме?

Той срещна погледа ѝ с откровеност, каквато не бе виждала от нощта, когато я целуна, а после я свари да плаче в гробището и ѝ каза, че той е виновен. По лицето му се четеше смущение.

— Сигурно студената вода ми проясни ума... Каква е молбата?
— повтори той.

Тя преглътна.

— Приятелите ми са намерили убежище. Ако с короната възникне криза и се наложи да се криеш, би ли отишъл в кулата на Крилатия мост?

— Да.

— Това е молбата.

— Тогава да се връщам на работа?

— Саф, не разбирам. Какво значи това? Приятели ли сме?

Въпросът явно го смути. Той остави дневника внимателно на масата.

— Вероятно сме нещо друго, на което още не сме дали име — отвърна.

— Пак не те разбирам.

— Осъзнах, че се държах като дете — прокара някак безпомощно пръсти през косата си. — Сега отново те виждам ясно. Ала нищо не може да бъде както преди. Ще си вървя, кралице, ако не възразявате.

Битърблу не отговори. Той се обърна и си тръгна. След малко тя се върна зад писалището и се опита с усилие на волята да се съсредоточи върху монархията и тиранията. Прочете нещо за олигархии и диархии, но умът ѝ блуждаеше.

Не беше сигурна дали има представа кой е Саф сега, а обръщението „кралице“ сломи сърцето ѝ.

На другата сутрин Битърблу отвори вратата на спалнята си и видя Мадлен, размахала трион.

— Не ме окуражаваш, Мадлен — оплака се Битърблу.

— Трябва ни само равна повърхност, кралице и всичко ще мине по мед и масло — увери я лечителката.

— Мадлен?

— Да?

— Какво се е случило със Саф в Силвърхарт?

— Как така какво се е случило?

— Вчера говорихме и ми се стори променен.

— А... — замисли се Мадлен. — Не знам, кралице. Беше мълчалив. Костите сякаш го отрезвиха. Навярно са го подтикнали да погледне другояче на вас, кралице, и на всичко, с което се сблъсквате.

— Вероятно — въздъхна Битърблу. — Да отидем ли в банята?

Един от дневниците на Лек лежеше разтворен до леглото, където Битърблу се бе опитвала да разбули тайната му. Мадлен спря и се втренчи в него.

— Умееш ли да разчиташ шифри, Мадлен? — попита я Битърблу.

— Шифри ли? — удиви се Мадлен.

— Не казвай никому — предупреди я Битърблу. — Лек е написал това шифровано и не успяваме да разгадаем шифъра.

— Шифър е, вярно — кимна Мадлен.

— Да — потвърди търпеливо Битърблу. — Досега не сме разгадали значението на нито един символ.

— Мм... Разбирам. — Мадлен се взря по-съсредоточено в страницата. — Смятате, че всеки символ замества буква.

Битърблу заключи, че Мадлен не е специалист по шифри.

— Да се залавяме ли с гипса? — попита тя.

— Колко символа е използвал, кралице? — осведоми се Мадлен.

— Трийсет и два — отговори Битърблу. — Хайде, ела!

Без гипса се почувства прекрасно. Отново можеше да докосва ръката си. Да я почеше, да я разтърка, да я измие.

— Повече няма да си чупя костите — заяви тя, докато Мадлен ѝ показваше нова серия упражнения. — Обичам ръката си!

— Някой ден пак ще ви нападнат, кралице — предупреди я Мадлен. — Изпълнявайте старателно упражненията, за да укрепнете.

Битърблу и Мадлен излязоха от банята и свариха Фокс в стаята. Стоеше до леглото, вперила поглед в шифрованата книга на Лек и стискаше един от чаршафите на Ашен.

Битърблу взе мигновено решение.

— Фокс, нали знаеш, че не бива да тършуваш из покоите ми, когато ме няма? — напомни ѝ благо тя. — Остави всичко и излез.

— Съжалявам, кралице. — Фокс пусна чаршафа, сякаш гори. — Срамувам се от себе си. Не намерих Хелда и...

— Достатъчно! Ела! — прекъсна я Битърблу.

— Вратата на спалнята ви беше отворена, кралице — продължи разпалено Фокс, докато вървяха. — Чух гласа ви и надникнах. Чаршафите бяха натрупани по пода. Онзи най-отгоре изглеждаше толкова красиво извезан, че се изкуших да го разгледам отблизо. Простете ми, кралице. Дойдох да ви докладвам.

Битърблу изпрати Мадлен и с Фокс влязоха в дневната.

— Добре — кимна спокойно тя. — Слушам те. Откри ли Грей?

— Не, кралице. Но в стаите за истории се носят все по-упорити слухове, че короната е у Грей, а крадецът е Саф.

— Хмм — Битърблу не се затрудни да изиграе загриженост, защото наистина се безпокоеше, макар в ума ѝ да блуждаеха стотици други мисли.

Фокс винаги се навърташе наоколо, когато възникнеше деликатно положение, Фокс знаеше ужасно много тайни за Битърблу, а Битърблу не знаеше нищо за нея. Къде живееше Фокс, когато не е в двореца? Що за хора насърчаваха дъщеря си да работи посред нощ, да обикаля с шперцове в джоба си, да слухти, да дебне и да раболепничи?

— Как стана прислужница в двореца, Фокс, макар да не живееш тук? — поинтересува се Битърблу.

— Ние сме потомствени служители на благородници, кралице. Винаги сме живели обаче извън домовете им. Семейна традиция.

Битърблу отпрати Фокс и тръгна да търси Хелда. Откри я в спалнята ѝ да плете, седнала в зелен фотьойл.

— Хелда, съгласна ли си да започнем да следим Фокс?

— Що за идея, кралице? — куките на Хелда продължиха да подрънкват спокойно. — До там ли се стигна?

— Просто... не ѝ вярвам, Хелда.

— Защо?

Битърблу се замисли.

— Защото в нейно присъствие косъмчетата на тила ми настръхват.

След ден Битърблу слезе в кралската пекарна и се зае усърдно да меси топка тесто с отслабналата си ръка. Вдигна глава и видя Дийт да подскача пред нея.

— Дийт! — смая се тя. — Какво, в името на синевата...

Очите му пламтяха. От перодръжката, втъкната зад ухото му, капеше мастило и лекъосваше ризата му, по косата му имаше паяжини.

— Намерих книга — прошепна той.

Битърблу изтри длани, заведе го по-далеч от Анна и другите пекари, които се стараеха да не изглеждат твърде любопитни, и попита тихо:

— Още един шифрован дневник ли намери?

— Не. Намерих съвсем нова книга. С нея ще разчетем шифъра.

— Книга за шифри ли е?

— Не, но е най-невероятната книга на света! — възкликна той.

— Не знам откъде се появи. Магическа е!

— Добре, добре. — Битърблу го поведе към по-шумната част на кухнята и към вратата.

Успокояваше го, шъткаше му и го усмиряваше да не запее и затанцува. Не се боеше за разсъдъка му, поне не повече, отколкото се тревожеше за здравомислието на всички в замъка. Знаеше, че някои книги наистина са магически.

Книгата беше голяма, дебела, червена и поразителна.

— Разбирам — прелисти я Битърблу, заражена от вълнението му.

— Едва ли — усъмни се Дийт. — Не прозирайте истинската ѝ същност.

Битърблу смяташе книгата за изчерпателен ключ, разкриващ значението на всяка дума, написана със символите на Лек. Причината да мисли така бе, че първата половина на книгата съдържаше страници с познати думи, последвани от дума, написана със символи.

Втората половина от книгата съдържаше същата информация на обратно — символни думи, последвани от истинските думи, които заместват. Интересно, но символите изглеждаха групирани съвсем напосоки. Четирибуквена дума като „грим“ се пишеше с три символа, а в друга, съдържаща също буквите г, р, и — „грижовен“, например — не се повтаряше нито един символ.

Чудно ѝ се стори също защо някой ще поема риск с такава книга. Шифърът на Лек на практика бе неразбиваем, стига някой да не намери книгата.

— Къде я откри? — попита тя, внезапно уплашена да не я изгубят... да не изгори... да не я откраднат. — Има ли други

екземпляри?

— Тя не е ключ за шифъра му, кралице — уточни Дийт. — Знам, че го мислите, ала грешите. Пробвах. Не сполучих.

— Невъзможно! Какво е тогава? — учуди се Битърблу.

— Речник за превеждане на нашия език на друг и обратно, кралице.

— Какво имаш предвид? — Битърблу остави книгата върху писалището до Обичливко. Тежеше ѝ, ръцете ѝ бяха изморени и започваше да се дразни.

— Имам предвид каквото казах, кралице. Символите на Лек са букви от чужд език. Това е лексикон на два езика — думите от нашия, преведени на техния, и думите от техния, преведени на нашия. Вижте тук — той разгърна на първата страница на книгата, където трийсет и двата символа бяха подредени в колони, а срещу тях имаше буква или съчетание от монсийски букви.

— Тази страница, предполагам, показва на хората, владеещи нашия език, как да произнасят буквите на новия език — продължи Дийт. — Разбирате ли?

Цял непознат език. Идеята се стори съвсем непонятна на Битърблу. Прииска ѝ се да повярва, че това е собствен език на Лек, съчинен специално за шифъра му. Предишния път обаче, когато реши, че нещо е плод на въображението на Лек, Катса се втурна в кабинета ѝ с кожа от плъх, обагрена като очите на По.

— Ако на изток има друго кралство — прошепна Битърблу, — хората там сигурно говорят друг език и пишат с различни букви.

— Да — Дийт отново заподскача развълнувано.

— Чакай! — Тя осъзна още нещо. — Книгата не е написана на ръка. Напечатана е!

— Да! — извика Дийт.

— Но къде има печатарска преса с шаблони на тези символи?

— Не знам! — извика отново Дийт. — Не е ли чудесно? Влязох в старата дворцова печатница, кралице, и я претърсих, но не открих нищо!

Битърблу дори не знаеше, че в замъка има затворена печатница.

— Е, поне си обяснявам паяжините в косата ти — констатира тя.

— Мога да ви кажа как е „паяжина“ на новия език, кралице! — въодушеви се Дийт и изрече нещо, което прозвуча като наименование

на вкусна екзотична торта: — Хопкуепайн.

— Какво? Научи ли го вече? Небеса! Прочел си книгата и си научил цял език! — Коленете ѝ се подкосиха, заобиколи писалището и рухна върху стола на Дийт. — Къде намери книгата?

— Ето там! — Дийт посочи рафта на пет-шест стъпки точно срещу писалището му.

— Там не е ли математическият раздел?

— Именно, кралице. Пълен е с тъмни, тънки книги. Червената подвързия веднага улови погледа ми.

— Но... кога...

— Появи се през нощта, кралице!

— Странно. Трябва да разберем кой я е оставил там. Ще говоря с Хелда. Твърдиш обаче, че с тази книга не може да се дешифрира смисъла на дневниците?

— Ако я използваме като ключ, кралице, ще получим безсмислица.

— Опитал ли се да използваш правилата за произношението? Произнесени, навярно символите звучат като думи от нашия език.

— Пробвах, кралице. — Дийт коленичи до нея зад писалището и отключи чекмеджето под плота с ключа, които висеше на връв около врата му. Избра напосоки един от дневниците на Лек, отвори го по средата и зачете на глас: — Ваинг ез угхе мзхср айф ипайзх — тире — кхф...

— Да. Разбрах, Дийт — прекъсна го Битърблу. — А ако транскрибираш звуковете с наши букви? Получава ли се разгадаем шифър?

— Не е толкова сложно, кралице. Според мен крал Лек е писал в шифър на този език.

Битърблу примигна.

— Както ние — на нашия? Само че на неговия?

— Точно така, кралице. Мисля, че усилията ни да открием шестбуквения ключ не са напразни.

— И това ти се струва по-лесно? — Битърблу простена и отпусна глава върху писалището. — За да разчетем шифъра, трябва не само да научим новия език, ами и да анализираме особеностите му. Кои букви се използват най-често и в какво съотношение спрямо другите. Кои думи обикновено се групират заедно. А ако не е азбучен

шифър с шестбуквен ключ? Или има повече от един шестбуквен ключ? Как ще налучкаме ключ на чужд език? А успеем ли изобщо да дешифрираме нещо, текстът пак ще е на неразбираем език!

— Кралице, не съм се изправял пред по-трудно и по-важно интелектуално предизвикателство — призна Дийт със сериозен тон.

Битърблу го погледна в очите. Цялото му същество сияеше и тя внезапно го разбра; разбра колко всеотдайно ще се залови с тежката, но важна задача.

— Наистина ли си научил езика? — попита го.

— Не. В самото начало съм. Ще бъде бавен и труден процес.

— Не е по силите ми, Дийт. Възможно е да науча няколко думи, но не мисля, че умът ми е способен да следва твоя при дешифрирането. Няма как да ти помагам. И се ужасявам, че поемаш сам такава отговорност. Нещо толкова съществено не бива да зависи изцяло от един-единствен човек. Грози те опасност, ако някой узнае какво правиш. Има ли начин някак да те улесня?

— Дадохте ми всичко, Ваше Величество. Вие сте кралица мечта за всеки библиотекар.

Как копнееше да се научи да бъде кралица мечта и за хората с по-практична нагласа!

Най-сетне получи шифровано писмо от вуйчо си. С известно недоволство Рор съобщаваше, че ще пристигне в Монсий с внушителен контингент от лиенидската флота.

„Не се съгласявам охотно, Битърблу“, пишеше ѝ той. „Знаеш, че отбягвам да се меся във въпросите на петте вътрешни кралства. Препоръчвам ти горещо да следваш примера ми и съм недоволен, че не ми оставяш друг избор, освен да те защитя с флотата си от прищевките им. Ще поговорим сериозно, когато дойда.“

Имаше писмо и от братовчед ѝ Скай. Както винаги осемнайсетите букви от всяко изречение в шифрованото му послание образуваха ключа за следващото писмо на Рор.

„Татко е готов на почти всичко за теб, братовчедке, но този път определено му настръхнаха космите. Заминах на дълга ваканция на север, за да не слушам кръсъците му. Продължавай в същия дух. Не бива да му позволяваме да се отпуска на стари години. Как е малкият ми брат?“

Положението едва ли бе трагично, щом Скай се шегуваше. Битърблу изпита огромно облекчение, както защото е в положение да влияе на Рор, така и защото Рор е достатъчно своенравен да негодува. Съзираше възможност някой ден помежду им да настъпи баланс на силите — ако успее да го убеди, че вече е пораснала, и понякога има право.

Смяташе, че Рор допуска грешки. Лиенид се намираше на остров, наистина откъснат от петте вътрешни кралства, ала Битърблу намираше политиката на изолация на Рор за малко недалновидна. Племенницата му бе кралица на Монсий, а синът му — водач на Съвета. Кралството на Рор бе най-богатото от седемте и с най-справедлив порядък, а във времена, когато детронират владетели и се раждат нови, тепърва проходящи кралства, Рор можеше да се превърне в могъщ пример за останалия свят.

Битърблу мечтаеше да бъде могъщ пример заедно с него. Търсеше начин да създаде владение, служещо за образец на другите нации.

Колко странно, че Рор не споменаваше нищо за обезщетенията, понеже писмото с молба за съвет бе изпратено преди второто, в което му обясняваше необходимостта да доведе флотата си. Дали е забравил въпроса ѝ, обсебен и разстроен от темата за флотата? Дали изобщо е необходимо да изчаква? Защо с помощта на малцината, на които се доверява, да не реши как да постъпи? Представи си колко различно щеше да бъде, ако имаше съветници, чиновници и министри, склонни да се вслушват в мнението ѝ. Съветници, които не се страхуват от болката си и от незаздравелите рани в кралството. Ако не се бори непрестанно с хората, чиято задача е да ѝ помагат.

Колко е странно да си кралица, мислеше си понякога, особено през минутите, когато Мадлен ѝ позволяваше да меси тесто за хляб. Ако Лек е роден в неznайна земя на изток, а мама е лиенид, как съм

станала владетел на Монсий? Как е възможно, щом в жилите ми не тече нито капка монсийска кръв? И все пак не можеше да си представи това да е мястото на друг; изглеждаше ѝ немислимо да се раздели с царствената си роля. Толкова бързо се случи — с едно хвърляне на кама. Видя баща си да се свлича мъртъв в отсрещния край на стаята и разбра с всяка фибра на тялото си. Произнесе го гласно: „Аз съм кралицата на Монсий“.

Обградеше ли се с подходящи хора, благонадеждни и способни да ѝ помогнат, щеше ли да осъществи истинската си мисия на кралица?

Ала нали монархията е тирания? Лек го бе доказал. Ако намереше достойни помощници, щеше ли да успее да промени и това? Възможно ли е властна кралица да преустрои администрацията си така, че поданиците ѝ също да притежават власт и да отстояват нуждите си?

Нещо в месенето на хляб приземяваше Битърблу. Както скиталчествата из града и проучването на двореца. Веднъж ѝ потрябваха свещи за нощната масичка и тя отиде лично при свещаря. Забелязала бързо разрастващия се асортимент от поли-панталони в дрешника си и възстановената мода на ръкавите без копчета, тя помоли Хелда да я запознае с шивачите. Водена от любопитство, една вечер заговори момчето, което разтребваше масата, а после ѝ се прииска да бе обмислила по-мъдро постъпката си. Момчето се оказа стъписващо красив млад мъж със смугло лице, изящни рамене и деликатни ръце, а тя носеше яркочервен халат с възголеми розови чехли, косата ѝ беше чорлава, а на върха на носа ѝ чернееше мастилено петно.

Усърдната деятелност в двореца я изпълваше със задоволство. Когато прекосяваше големия двор в режещия студ, виждаше Саф върху платформата и работниците, почистващи леда от водосточните тръби. Виждаше как снегът пада върху стъклата и се стича разтопен във фонтана. Посред нощ в коридорите мъже и жени търкаха подовете с меки кърпи, а снегът се трупаше върху прозрачните тавани над тях. Битърблу започна да разпознава хората, които минаваха край нея. Нямахме напредък в издирването на човека, донесъл червения речник, но когато посещаваше Дийт в библиотеката, тя учеше азбуката на новия език, гледаше го как чертае диаграми с букви и му помагаше да изчислява колко често се срещат.

— Наричат езика си делийски, кралице. А Лек нарича нашия грейслингски.

— Делийски като мнимото име на реката? Река Дел?

— Да, кралице.

Успокояваше я дори работата на Мадлен, която сглобяваше скелети, завзела всички лаборатории в лечебницата и едно отделение за пациенти. Костите бяха истина за нещо, направено от Лек, и Мадлен се опитваше да възстанови целостта им. Битърблу го тълкуваше като начин да им засвидетелстват уважение.

— Как е ръката ви, кралице? — попита я Мадлен, която стискаше наръч ребра и ги гледаше, все едно очаква да ѝ проговорят.

— По-добре. Месенето ме сваля на земята.

— В докосването има сила, кралице. — Думите на Мадлен подеха като ехо мислите на Битърблу. Тя ѝ подаде ребрата. Битърблу ги взе. Усети странната им гладкост. Прокара показалец по тънка издатина върху едното.

— Костта е била счупена, кралице, и е заздравяла — обясни ѝ Мадлен. — Както ръката ви.

Битърблу знаеше, че Мадлен е права — в докосването наистина имаше сила. Държейки зарасналата кост, тя почувства болката на човека, когато е била счупена. Долови тъгата на живота, приключил твърде рано, и на тялото, захвърлено като ненужна вещ. Почувства и смъртта, която някой ден ще отнесе и нея. И пак я прониза тъга. Битърблу не бе успяла да се помири с идеята за смъртта.

В пекарната, надвесена над тестото, тя го мачкаше и овалваше, за да го превърне в еластична топка. Мислите ѝ постепенно се избистряха. Разбра, че досуц като Дийт има слабост към трудната, невъзможната, бавната и хаотична работа. Зарече се да промени кралската роля, а променяйки я, да преобрази кралството си.

После, един ден в началото на декември, докато изцеждаше последните капчици сила от отмалелите си ръце над плота за месене, Дийт застана пред нея. Не се наложи да го пита. Прочете отговора по светналото му лице.

35.

В библиотеката Дийт ѝ подаде лист.

— Ключът е *озхалигх* — Битърблу произнесе колебливо думата, сякаш вкува непознатото произношение.

— Да, кралице.

— Какво означава думата?

— Чудовище, кралице, или звяр. Отклонение, мутант.

— Като него — прошепна Битърблу.

— Да, кралице, като него.

— Горният ред е азбуката — продължи Битърблу. — Шестте следващи азбуки започват с шестте букви, изписващи думата *озхалигх*.

— Да.

— Първата буква от първата дума в пасаж се дешифрира с първата азбука. Втората — с втората азбука и така нататък. За седмата буква се връщаме на първата азбука.

— Да, кралице. Точно така.

— Не е ли прекалено сложно за дневник, Дийт? Използвам подобен метод в писмата си до крал Рор, но те са кратки и пиша по едно-две месечно.

— Едва ли се е затруднявал да пише, кралице, но препрочитането наистина е сложно. Предпазливостта му изглежда твърде крайна, след като вероятно никой друг не е говорел делийски.

— Той прекаляваше във всичко — отбеляза Битърблу.

— Да прочетем първото изречение от дневника — предложи Дийт, дръпна най-близката книга и преписа първите два реда.

— Дешифрират се така...

Дийт и Битърблу „преведоха“ изречението. После сравниха резултата.

— Получиха ли се истински думи? — попита Битърблу.

— *Ях винсах кахла ахфрохсахшин онг кхох найз ях хантайла ин дахс кхох нийтаят хохт* — прочете гласно Дийт. — Да, кралице. Означава... — Присви замислено устни. — „Зимният бал приближава, а не сме набавили свещите“. Наложиха се да налучкват глаголните

окончания, кралице, а и словоредът се различава от нашия, но смятам, че превеждам точно.

Прокарвайки пръст по символите, които бе написала, Битърблу произнесе шепнешком странните делийски думи. На места звучаха като нейния език, ала не съвсем. *Ях винсах кахла*. Зимният бал. Бълбукаха като мехурчета в устата ѝ — красиви, ефирни мехурчета.

— След като разгада шифъра, ще се опиташ ли да запомниш трийсет и петте дневника, преди да започнеш да ги превеждаш? — попита тя.

— За да запомня толкова дълги текстове, кралице, ще се наложи да ги дешифрирам, докато чета. В такъв случай е по-добре да ги превеждам, та и вие да знаете за какво става дума.

— Надявам се трийсет и петте книги да не съдържат списъци с провизии за балове.

— Ще работя цял следобед, кралице, и ще ви донеса резултата.

Влезе в дневната и късно вечерта. Битърблу вечеряше с Хелда, Гидън и Бан.

— Добре ли си, Дийт? — попита го тя, защото той отново изглеждаше стар и окаян, а очите му не искряха победоносно както сутринта.

Подаде ѝ тънък свитък, увит в кожа.

— Оставям ви да го прочетете сама, кралице — каза мрачно.

— О... — Битърблу разбра веднага. — Значи все пак не са списъци с провизии за бала?

— Не, кралице.

— Съжалявам, Дийт. Знаеш, че не си длъжен да го правиш.

— Напротив, кралице. — Обърна се и тръгна към вратата. — И вие сте длъжна.

След миг вратата се захлопна зад гърба му. Битърблу се втренчи в свитъка, обзета от съжаление, че си е отишъл толкова бързо.

Е, нищо не свършва, само ако се страхуваш да започне. Развърза връвта, разви кожата и прочете първия ред.

„Момиченцата са още по-свършени, когато кървят.“

Битърблу сви припряно листа на руло. Помълча. Вдигна поглед, обходи с очи приятелите си и помоли:

— Ще останете ли при мен, докато чета?

— Разбира се — увериха я те.

Тя седна на дивана и разгърна свитъка.

„Малките момиченца са още по-съвършени, когато кървят. Успокояват ме, когато другите ми експерименти се провалят.

Опитвам се да определя дали Дарбата се крие в очите. Имам борци и четци на мисли и е лесно да им разменя очите, за да видя дали Дарбата им се е променила. Те обаче умират. А четците на мисли ми създават проблеми. Разбират какво става и се налага да им запушвам устата и да ги връзвам, за да не обяснят на другите. Жените с Дарба да се бият не са много и се вбесявам да ги прахосвам така. Лечителите ми твърдят, че умират от кръвозагуба. Съветват ме да не провеждам по няколко експеримента с един човек. Но как да се въздържа, когато пред мен лежи жена в цялото ѝ съвършенство?

Понякога имам чувството, че греша. Не съм преобразил кралството така, както знам, че е възможно.

Ако изкуството ме удовлетворяваше, главата нямаше да ме боли, все едно черепът ми се разтваря. Искам единствено да се обградя с красотата, която изгубих, но творците ми не се поддават на влияние като другите. Казвам им какво искам да направят и половината изгубват напълно таланта си, показват ми нескопосани творения и ме гледат празно и гордо, сигурни, че са създали шедьовър. Някои са неспособни да работят, полудяват и са безполезни. Малцина, един-двама, изпълняват изискванията ми, но за да ме саботират, вплитат в творенията си някаква гениална, ужасна истина и те изглеждат по-красиви, отколкото съм желал и съм си представял. Готов съм да се закълна, че в гоблена на Гад чудовищата убиват мен. Гад ме уверява, че не съм аз, но

усещам истината, когато погледна мъжа. Как го е направил? Беламю също ми създава десетки главоболия. Изобщо не се подчинява на нарежданията ми. Казах ѝ да изработи статуя на огненокосата ми красавица и отначало изглеждаше така, но накрая се превърна в скулптура на Ашен, изпълнена със сила и чувства. Беламю извая скулптура на детето ми и съм убеден, че очите му ме гледат съжалително. Не спира да изработва вбесяващи преображения. Творбите им ме омаловажават присмехулно. Ала не съм в състояние да отлепя очи от тях, понеже са толкова красиви.

Настъпи Новата година. Обмислям да убия Гад. Новата година е време за равносметка, а аз искам съвсем малко. Засега обаче не бива да убивам Беламю. В ума ѝ има нещо, което желая, а експериментите ми показват, че умът не може да живее без тялото. Тя ме лъже. Знам го. Намерила е някак си сили да ме лъже и докато не разбуля естеството на измамата, няма да я отстраня.

Творците ми не заслужават да се тревожа за тях.

Научих тежък урок — че величието поражда страдание.

Прислужниците окачват лампи по рамките на стъкления покрив над големия двор. Подготвят го за зимния бал. Глупостта им понякога е непоносима. Трима паднаха, защото не бяха завързали добре краищата на въжената стълба. Двама умряха. Единият е в болницата и ще живее известно време. Ако е подвижен, ще го включа в експериментите с другите.“

Това ѝ бе донесъл Дийт. Страниците бяха оформени прегледно: делийски ред, а под него — превод, та тя да вижда и двата текста и да научава делийските думи.

До масата Бан и Хелда обсъждаха тихо проблемите с естилските фракции — благородници срещу обикновени граждани. Гидън ги прекъсваше понякога, зает да сипва капка след капка в пълна до ръба чаша, явно заинтригуван кога водата ще прелее. Бан подхвърли бобено

зърно от другия край на масата. То цопна в чашата на Гидън и причини потоп.

— Не е за вярване колко си противен! — възмути се Гидън.

— Вие двамата сте най-големите деца, които познавам — отбеляза Хелда.

— Провеждах научен експеримент. Той хвърли боба! — оправда се Гидън.

— Проверях въздействието на зърното върху водата! — защити се Бан.

— Как не!

— Да пробвам ли въздействието на боба върху красивата ти бяла риза? — Бан размаха заплашително оръжието си.

После и двамата забелязаха, че Битърблу ги наблюдава. Усмивнаха ѝ се и чистосърдечие то им ѝ се стори като душ, отмиващ омерзението и паниката, предизвикани от думите на Лек.

— Много ли е зле? — попита Гидън.

— Не искам да ви развалям доброто настроение — отвърна тя.

Гидън я погледна с лек укор. И тя изпълни желанието му — подаде му листовете. Той седна на дивана до нея и ги прочете. Бан и Хелда се настаниха на фотьойлите и също ги прочетоха. Никой не изглеждаше склонен да заговори.

Най-сетне Битърблу наруши мълчанието:

— Е, във всеки случай не се изяснява защо някой избива търсачите на истината в града ми.

— Да — кимна мрачно Хелда.

— Дневникът започва от началото на годината, което потвърждава предположението на Саф, че книгите описват всяка година от царстването на Лек.

— По ред ли ги превежда Дийт, кралице? — попита Бан. — Щом Беламя изработва скулптури на вас и на кралица Ашен, Лек е женен, вие сте родена, а дневникът осветлява по-късен етап от управлението му.

— Не знам дали са озаглавени по начин, улесняващ датирането им — поклати глава Битърблу.

— Навярно ще ти е по-лесно да ги четеш, без да следиш как се е ожесточавал с течение на времето — прошепна Гидън. — Каква ли е била тайната на Беламя?

— Не знам. Къде е скрита Хава, предполагам. Явно са го привличали Даровитите и по-специално момичетата.

— Страхувам се, че дневниците ще ви ужасят повече от бродерията, кралице — обади се Хелда.

Битърблу не знаеше как да отговори и на това. До нея Гидън седеше с отметната назад глава и затворени очи.

— Кога за последно си излизала от двореца? — попита я, без да помръдне.

Битърблу се опита да си спомни.

— През нощта, когато ужасната жена ми счупи ръката.

— Нападнаха те преди два месеца, нали?

Да. От два месеца не бе напускала двореца. Битърблу посърна при тази мисъл.

— На възвишението под западната крепостна стена има пързалка. Знаеш ли? — попита Гидън.

— Пързалка ли? Какви ги говориш?

— Снегът е сух и хубав, кралице. — Гидън се изправи. — Хората се возят с шейни. Сега обаче няма никого там. Достатъчно е осветено, предполагам. Страхът ти от височини включва ли пързалките?

— Откъде да знам? Никога не съм се пързала!

— Ставай, Бан! — Гидън го перна по ръката.

— Няма да се пързаям в единайсет през нощта — заяви категорично Бан.

— Напротив — намеси се многозначително Хелда.

— Хелда, не искам да увещавам Бан насила, но ако намекваш, че е неприлично кралицата да се пързала с ерген посред нощ, порядъчно ли е да се вози на шейна с двамина? — поинтересува се Гидън.

— Порядъчно е, защото и аз идвам — отсече Хелда. — А щом ме принуждавате да мръзна на леда по тъмна доба, Бан ще страда с мен!

Така Битърблу откри, че пързаянето в нощния сняг под погледите на обърканите стражи по бойниците и в най-дълбоката тишина на земята, е магическо, оставя те без дъх и те кара да се заливаш от смях.

Следващата нощ, когато Битърблу отново вечеряше с приятелите си, в стаята влезе Хава.

— Извинете, кралице — подхвана запъхтяна. — Преди малко Фокс влезе в галерията през тайния тунел зад гоблена. Скрих се и я проследих до залата със скулптурите. Опита се да повдигне една от статуите на мама с голи ръце, кралице. Не успя, разбира се, и излезе от галерията. Тръгнах след нея. Наближи покоите ви, кралице, и слезе по стълбите към лабиринта. Аз дотичах тук.

Битърблу скочи на крака.

— Значи сега е в лабиринта?

— Да, кралице.

Битърблу отърча да вземе ключовете. Върна се и застана до тайната врата.

— Хава, вмъкни се тук. Бързо. Скрий се. Виж дали ще дойде. Не се показвай, просто я наблюдавай. Постарай се да разбереш какво е намислила. А ние ще продължим да вечеряме — инструктира приятелите си тя — и да обсъждаме маловажни теми. Времето и как сме със здравето, да речем.

— Най-лошото е, че сега не е безопасно Съветът да се доверява на Орник — отбеляза мрачно Бан, след като Хава излезе. — Орник се е сблизил с нея.

— За теб това е най-зле — уточни Битърблу. — За мен е най-зле, че от самото начало знае за Саф и за короната. Възможно е дори да е разбрала за шифъра на Ашен и на Лек.

— Добре ще е да опънем препъваща тел по всички тайни стълбища, включително там, където слезе Хава, та да се защитим от шпиони — замисли се Бан.

— Продължава да вали — прекъсна го Гидън, вслушвайки се в заръката на Битърблу да обсъждат незначителни въпроси. — Напредваш ли с настойката против повръщане, Бан?

— По-гнусна е от всякога — отвърна Бан.

След известно време Хава почука по вътрешната врата. Битърблу ѝ отвори и тя докладва, че Фокс наистина е влязла в покоите на Лек.

— Има нови шперцове, кралице — обясни тя. — Отиде до скулптурата на детето, най-малката в стаята, и се помъчи да я вдигне. Успя да я помести, но, разбира се, не я вдигна. Остави я и се втренчи в нея. Изглеждаше замислена, кралице. Сетне надникна в банята и в килера, втурна се по стълбите и долепи ухо до вратата към дневната ви. После си тръгна.

— Краде ли, или е шпионка? Или и двете? — почуди се Битърблу. — За кого шпионира? Следим ли я, Хелда?

— Да, кралице. Но всяка нощ успява да заблуди опашката си. Прекосява тичешком търговските докове и се насочва към Зимния мост. Минава под доковете, кралице, и преследвачите ѝ изпускат дирите, защото се страхуват да я последват.

— Аз ще я проследя, кралице — предложи Хава. — Ще мина под тях, без да ме забележи.

— Опасно е, Хава — предупреди я Битърблу. — Студено е, а под доковете е мокро. Декември е!

— Ще се справя, кралице! — настоя Хава. — Никой не умее да се крие по-добре от мен. Моля ви! Тя опипа всички статуи на мама!

— Добре — кимна Битърблу, спомнила си същите ръце върху бродерията на нейната майка. — Ала внимавай, Хава.

„Искам само спокойно средище на изкуство, архитектура и медицина, но вече не владее положението. Хората са прекалено много, а аз съм изтощен. Съпротивата в града не секва. Заловя ли четец на мисли, появява се друг. Твърде много трябва да изтрия и твърде много да създам. Стъклените покриви ми харесват що-годе, но мостовете не са достатъчно големи. Сигурен съм, че над Крилатата река в Делс бяха по-високи. Крилатата река е по-величествена от моята. Ненавиждам моята.

Наложил се да убия градинаря. Изработваше чудовища в градините, винаги ги оформяше както пожелае, но все пак не са живи, нали? Не са истински. Убих и Гад. Прибързах ли? Гоблените му ме изпълват с тъга и също не са истински; дори не са изработени от вълна на чудовища. Нищо не ме задоволява. Не е свършено и намразвам усилията си. Мразя този шифър. Необходим е и уж е гениален, но от него почва да ме боли главата. Болницата също ми създава главоболия. Хората са твърде много. Изморявам се да преценявам какво трябва да мислят, да чувстват и да правят.

По-добре щеше да е да се занимавам само с животните в клетките. Те не говорят и това ги защитава. Когато ги режа, пицят, защото няма как да им обясня, че не боли. Винаги, винаги знаят какво правя. Олеква ми от чистотата в страха им. Приятно ми е да съм с тях.

Усещам чистотата и когато броя ножовете си. И в болницата понякога има чистота, когато оставя пациентите да почувстват болката. Някои крещят толкова изтънчено. Сякаш самата кръв крещи. Сводестият таван и влагата осигуряват отлична акустика. Стените излъчват черен блясък. После обаче виковете разтревожават другите. Мъглата в съзнанието им започва да се разнася, проумяват какво чуват, а мъжете разбират какво правят. Принуден съм да ги наказвам, да ги плаша, да ги посрамвам, да ги ужасявам и да ги заблуждавам, че съм им нужен, докато забравят, всички до един, а това ме затруднява повече, отколкото да ги заслепявам през цялото време.

Някои пазя за себе си и не ги пращам в болницата. Беламяу например. И Ашен. Не позволявам на никого да гледа, освен ако не го използвам като наказание. Наказвам Тиел да ме гледа какво правя с Ашен. Не му позволявам да я докосва и понякога го порязвам. В такива моменти, когато съм в покоите си и държа ножовете, за миг съвършенството се връща. Изпитвам мимолетно умиротворение. Уроците ми с детето също ще протичат така. С нея ще е съвършено.

Възможно ли е Беламяу да ме е лъгала осем години?“

Битърблу започна да дава преводите първо на приятелите си, за да я предупреждават, когато Лек споменава майка ѝ или нея. Всяка нощ Дийт ѝ носеше нови страници. Понякога Битърблу не съумяваше да събере сили да ги прочете. Молеше Гидън да ѝ предаде съдържанието накратко. Тогава той сядаше на дивана до нея и ѝ разказваше с тих глас. Избра Гидън, защото Хелда и Бан отказаха да обещаят да не пропускат най-ужасните моменти, а Гидън се съгласи. Говореше съвсем тихо, сякаш да обезсили думите. Не сполучваше —

не съвсем — ала ако ги произнасяше на по-висок глас, наистина щеше да е по-зле. Битърблу слушаше, свита и разтреперана.

Безпокоеше се за Дийт, който виждаше думите пръв и без буфер. Трудеше се над тях часове наред.

— Разбрахме колко жесток човек е бил и какви лудости е вършил. Вероятно приближава моментът да спрем. Подробностите нямат значение — каза му тя веднъж, удивена, че думите излизат от нейната уста.

— Но това е история, кралице — възрази Дийт.

— Не е! Още не! След сто години ще бъде история. Сега е преживяното от нас.

— Преживяното е дори по-важно от историята, кралице. Нали се опитвахте да откриете в дневниците отговори на днешни въпроси?

— Да — въздъхна тя. — Да. Не ти ли е непоносимо да ги четеш?

— Кралице, трийсет и пет години живях извън света — Дийт остави перодръжката и се вторачи в лицето ѝ. — От трийсет и пет години се питам какво е правил и защо. За мен дневниците запълват празнотата.

У Битърблу те създаваха празнота и безчувственост. Големи, празни места, където съществува нещо немислимо, защото осмислеше ли го, щеше да разбере твърде много или да полудее. Слезеше ли сега в долните канцеларии, където чиновниците и стражите се суетяха с празни погледи, видеше ли Дарби, Тиел и Руд, осъзнаваше думите на Ранмуд. Струва ли си заради истината да изгубиш разсъдъка си?

— Достатъчно, Гидън — спря го една вечер Битърблу, отново разтреперана. — Имаш красив глас, знаеш ли? Ако продължим така, гласът ти ще изгуби прелестта си за мен. Предпочитам да чета думите му сама, вместо да ги чувам от приятел.

Гидън се поколеба.

— Правя го, защото съм ти приятел, кралице.

— Знам. Но го ненавиждам, а и на теб ти е противно. Не ми харесва всяка нощ да правим нещо омразно заедно.

— Не съм съгласен да четеш дневниците му сама — Гидън поклати упорито глава.

— Тогава е добре, че не ми е нужно разрешението ти.

— Почини си, кралице — намеси се Бан и седна от другата ѝ страна. — Моля те. Чети по-дълги откъси веднъж седмично, вместо

къси, мъчителни пасажи всеки ден. Ще продължим да четем с теб.

Идеята ѝ прозвуча утешително — докато измина седмица и настъпи часът да прочете преводите, трупали се седем дни. След две страници силите на Битърблу се изчерпаха.

— Спри — каза Гидън. — Просто спри да четеш. Призлява ти.

— Предпочитал е жертвите му да са жени — отрони Битърблу. — Защото освен всички безумия, на които ги е подлагал, е експериментирал с бременността и бебетата.

— Не бива да четеш повече — отсече Гидън. — Ще те замести някой, който не е участвал в играта, а после ще ти съобщава само необходимото. Дийт ще резюмира, да речем, докато превежда.

— Той ги е изнасилвал — прошепна Битърблу, самотна, вледенена, оглушала. — В болницата. Изнасилвал е и майка ми.

Гидън изтръгна листовете от ръцете ѝ и ги запрати в отсрещния край на стаята. Битърблу подскочи, сепната от неочакваната му постъпка, и го видя по-ясно отпреди — надвесен над нея, стиснал устни, с разискрени очи. Разбра колко е разярен. Зрението ѝ се проясни и стаята около нея се върна на фокус. Чу пращенето на огън в камината, мълчанието на Хелда и Бан до масата — бдително, напрегнато, безрадостно. Въздухът миришеше на лагерен огън. Битърблу се уви по-плътно в одеялото. Не беше сама.

— Наричай ме по име — каза тя тихо на Гидън.

— Битърблу — продължи той също тъй тихо, — умолявам те. Спри да четеш безумствата на баща си. Вредят ти.

Тя погледна пак към масата, където Хелда и Бан ги наблюдаваха смълчани.

— Не се храните достатъчно, кралице — обади се Хелда. — И вие, и лорд Гидън си изгубихте апетита.

— Какво? — извика Битърблу. — Гидън, защо не си ми казал?

— И ми поиска лекарства против главоболие — додаде Бан.

— Престанете и двамата — прекъсна го раздражено Гидън. — Битърблу, в очите ти се чете ужас. Разтреперваш се от дреболии.

— Сега разбирам — прошепна тя. — Сега разбирам всички тях. А аз не ги оставях на мира. Принуждавах ги да си спомнят.

— Не си виновна. Кралицата се нуждае от хора, които не се страхуват от неудобни въпроси.

— Не знам какво да правя — призна задавено тя. — Не знам какво да правя.

— Обясни на Дийт какви факти са ти необходими, за да се справиш с неотложните проблеми в кралството — посъветва я Бан. — Запознавай се с тях и само с тях.

— Ще ми помогнете ли? — попита тя.

— Разбира се — отвърна Бан.

— Вече съм подготвила критериите — кимна решително Хелда, а Гидън се свлече на дивана с облекчена въздишка.

Последва разгорещен спор, който успокои Битърблу, защото в него имаше логика и светът около нея отново се уравни. Накрая отидоха в библиотеката да потърсят Дийт. От зимното небе продължаваше да се сипе безкраен, бавен, тих сняг. В големия двор Битърблу вдигна глава към стъкления покрив. Снежинките се носеха плавно надолу. Облъхна я тъга. По-скоро предвестник на тъга, защото скръбта бе твърде дълбока, за да я приеме отведнъж.

Представи си, че е на небето, над снежните облаци, и се вижда в Монсий като луната или като звездите. Представи си, че гледа как снегът покрива Монсий като превръзка, раздиплена от нежните ръце на Мадлен, и как под топлата, мека покривка Монсий започва да оздравява.

36.

На другата сутрин Тиел, изпънал рамене и с делово изражение, разлистваше документи върху писалището си.

— Вече няма да ти задавам въпроси за времето на Лек — каза му Битърблу.

Тиел се обърна и се втренчи объркано в нея.

— Така ли... кралице?

— Съжалявам, задето те принуждавах да си спомняш неща, които искаш да забравиш. От сега нататък ще се стремя да те щадя — обеща Битърблу.

— Благодаря, кралице — по лицето му пак се четеше недоумение. — Но защо? Случило ли се е нещо?

— Други ще ме съветват, Тиел, и ще ми помагат по въпроси, твърде болезнени за работилите с Лек — обясни тя. — Ще ме осведомяват за положението в града и ще ми съдействат да разбуля загадките.

Тиел се втренчи в нея, стиснал перодръжката с две ръце. Изглеждаше някак самотен и нещастен.

— Тиел! — добави бързо тя. — Ти оставаш най-довереният ми съветник. Искам обаче да изслушам идеите на повече хора, разбираш ли?

— Разбирам, кралице.

— Сега ще се срещна с някои от тях в библиотеката. Помолих ги да дойдат. — Изправи се. — О, Тиел, не ме гледай така, моля те — прииска ѝ се да го докосне. — Необходим си ми. Не ме натъжавай!

В нишата ѝ в библиотеката я чакаха Тилда и Теди. Братът и сестрата обхождаха с грейнали очи безкрайните редици с книги.

— Брен в печатницата ли е? — попита Битърблу.

— Не искахме да я оставяме без надзор, кралице — отговори Тилда.

— А лиенидската ми стража?

— Единият пази Брен, кралице, а другият ни придружи.

— Притеснявам се, когато се разделят. Ще отделя още един-двама да ви охраняват. Какви новини ми носите?

— Лоши, кралице — отвърна мрачно Теди. — Рано сутринта са опожарили стая за истории. Била е празна и никой не е пострадал, но и никой не е видял подпалвача.

— Вероятно са искали да помислим пожара за случайност — разтревожи се Битърблу. — И, естествено, никой не ме уведоми. Не знам какво да правя — добави безнадеждно тя, — освен да изпратя още стражи да патрулират по улиците. Само дето след изчезването на капитан Смит не се доверявам на монсийската стража. Смит го няма от месец и половина. Получавам доклади за работата му в сребърните рафинерии, но и те ми се струват подозрителни. Дарби твърди, че почеркът е на Смит. Напоследък обаче и Дарби не ми вдъхва доверие. О, сигурно полудявам — въздъхна тя.

— Има начин да разберем дали капитан Смит е в рафинериите, кралице. Нали, Теди? — Тилда сръга с лакът брат си. — Чрез познатите ни?

Очите на Теди светнаха.

— Ще отнеме две-три седмици, кралице, но ще успеем.

— Благодаря. И още един въпрос. Някой от вас умее ли да изработва шаблони на букви?

— Брен, кралице. Доставя й удоволствие.

Битърблу подаде на Тилда лист хартия, върху който бяха написани трийсет и двете букви от делийската азбука.

— Помолете я да изработи шаблони на тези символи.

Дийт напредваше бавно с превода на първия дневник, а новините за пожари я изпълваха с тревога да не изгубят останалите трийсет четири, преди библиотекарят да ги е прочел.

— Ще отпечатаме дневниците на Лек. Не казвайте на никого — предупреди ги тя.

На другата сутрин Битърблу излезе от спалнята си, триейки сънливо очи.

В дневната Хелда подреждаше масата за закуска.

— Хава тъкмо си тръгна, кралице — съобщи ѝ тя, трополейки с чиниите. — Справила се е по-добре от другите преследвачи. Открила е нощното леговище на Фокс.

— Леговище... — Битърблу коленичи пред огъня, намести сабята си и вдъхна светлината. Трудно се разбуждаше, защото снегът не спираше, а слънцето никога не достигаше прозорците ѝ. — Недружелюбна дума, Хелда. Размишлявах по въпроса, знаеш ли? Да не би случайно леговището на Фокс да е пещера?

— Пещера е, кралице — кимна мрачно Хелда. — Фокс живее в пещера на другия бряг на реката.

— А Спук и Грей също живеят в пещера?

— Да. Интересно съвпадение, нали? Пещерата на Фокс е от другата страна на Зимния мост. Основите на колоните му са под доковете. Тя се изкатерва на моста по тях, представете си!

— Проклятие! Защо не се качва по нормалния начин? Защо не прекосява реката с лодка?

— Вероятно подозира, че я следят, кралице. Трудно е да забележиш човек в тъмни дрехи да се катери в мрака по колоните на мост, па макар и да е изработен от огледално стъкло. Хава разбрала какво прави Фокс и притичала по моста, но Фокс я изпреварила. Спуснала се по колоните от отсрещната страна и изчезнала сред дърветата на брега.

— Как тогава е открила леговището?

— Проследила следващия човек, който прекосил моста, кралице. Нещо в тона на Хелда я изпълни с мрачно предчувствие.

— И той е?

— Сапфайър, кралице. Шмугнал се сред дърветата и стигнал до скала, охранявана от мъже със саби. Хава не е сигурна, разбира се, но смята, че Фокс се е насочила натам.

— Каж ми, че той не е влязъл в пещерата. Каж ми, че не работи с тях — примоли се Битърблу.

— Не, кралице. Сапфайър не е влизал вътре. Кралице! — Хелда коленичи до Битърблу и стисна крепко ръцете ѝ. — Криел се е от стражите. Явно е проучвал мястото тайно.

За миг Битърблу отпусна глава върху рамото на Хелда. Пое си облекчено дъх.

— Доведи го на дискретно място, където да поговоря насаме с него, Хелда — помоли тя.

Шифрована бележка от Хелда по обед ѝ съобщи, че Саф я чака в покоите ѝ.

— Що за дискретно място? — влетя Битърблу в дневната. Хелда седеше до масата и обядваше спокойно. Саф стоеше пред дивана с палто, шапка, ръкавици и колан с куки, тропаше с крака и излъчваше студ. — Колцина го видяха?

— Влезе през прозореца, кралице — посочи Хелда. — Гледа към градината и реката, където в момента няма никого.

Битърблу забеляза въжетата и отиде до прозореца да погледне платформата. Едва сега осъзна колко е тясна. Люлееше се и трополеше по стената на замъка.

Тя сви ръце в юмруци и попита:

— Къде е Фокс?

— Изчезва по обед, кралице — отговори Саф.

— Откъде знаеш, че не изчезва някъде, откъдето се виждат прозорците ми?

— Не знам — сви рамене Саф. — Следващите събития ще покажат.

— Какво очакваш да се случи?

— Надявах се да ме помолите да я блъсна от платформата, кралице.

Изпита облекчение, че той си е възвърнал дързостта, макар да продължаваше да използва титлата ѝ. Усети, че стъпва по позната почва.

— Фокс е Грей — съобрази тя. — Нали? Моята сивоока Даровита прислужница и шпионка е внучка на Спук.

— Така изглежда, кралице — кимна Саф. — А въпреки невероятните си способности страховитото ви момиче, превръщащо се в разни неща, не разбра, че снощи намерих място, откъдето се чува какво си говорят Фокс и Спук, като долепиш ухо до земята. Короната е в пещерата. Сигурен съм. Има и друга плячка от двореца.

— Как разбра, че Хава те следи?

Саф изсумтя.

— На Зимния мост имаше огромен водоливник. Зимният мост е огледален и изчезва в небето. По него няма водоливници. А и знаех, че

следите Фокс. Проследих я, като вървах по дирите на вашите хора. Фокс винаги изчезваше под доковете. Шпионите ви се отказваха, но аз бях по-упорит. Преди две нощи ме осени идея и я видях върху моста.

— Забелязаха ли те, Саф? Май не си внимавал много.

— Не знам — призна той. — Няма значение. Тя не ми вярва и не е толкова глупава, та да се заблуждава, че аз ѝ вярвам. Така няма да спечелим играта.

Битърблу огледа мълчаливо Саф — кадифените му, пурпурни очи, неподходящи на дръзкото му поведение. Опитваше се да го разбере. Усети смутено, че го разбира само когато го докосва.

— За игра ли го смяташ, Саф? — попита тя. — Да висиш от стените на замъка всеки ден с човек, който е в състояние да съсипе живота ти? Да следиш Фокс през нощта? Кога всъщност възнамеряваше да ми кажеш?

— Понякога ми се приисква да спреш да се правиш на кралица — призна той със странна, внезапна свенливост, изникнала от нищото, — и да дойдеш с мен, когато замина. Знаеш, че имаш инстинкт за моята работа.

Битърблу онемя. Хелда обаче не страдаше от липса на красноречие.

— Мери си думите! — Пристъпи към Саф с лице като буреносен облак. — Внимавай какво говориш на кралицата, младежо, та да не си тръгнеш твърде бързо през прозореца. Навличаш ѝ само неприятности!

— Е, тази нощ ще открадна короната — каза Саф, поглеждайки предпазливо към Хелда.

— Какво? Как? — светкавично възвърна дар словото си Битърблу.

— Трима мъже пазят главния вход на пещерата. Смятам обаче, че има втори вход, защото четвърти винаги седи в камениста падина на известно разстояние от главния вход.

— Но, Саф, как планираш нападението, съдейки единствено по местоположението на един страж? Не си видял входа!

— Намислили са да ви шантажират — обясни Саф. — Ще поискат правото да изберат нов главен тъмничар, трима нови съдии в Дворцовия съд и монсийската стража, която патрулира в Източния

град. Иначе ще огласят, че кралицата има афера с лиенидски крадец, отмъкнал короната ѝ след любовна нощ.

Битърблу пак занемя. Успя някак да си поеме дъх и отрони:

— Аз съм виновна. Допуснах да види твърде много.

— Аз го позволих, кралице — намеси се тихо Хелда. — Аз я доведох тук. Хареса ми Дарбата ѝ да е безстрашна, без да е безразсъдна. Възлагах ѝ сложни задачи. Да се катери по прозорците например. От нея би излязла и добра шпионка.

— И двете забравяте, че тя е професионалист — прекъсна ги Саф. — От доста време се домогва до теб, нали? От памтивека семейството ѝ краде от двореца. Те са я пратили да души наоколо. А аз им улесних работата, като откраднах короната и услужливо им я предадох. Ясно е като бял ден. Поднесох ѝ на тепсия трофей, какъвто дори не е мечтала да открадне. Обзалагам се, че познава всяко ъгълче от замъка. Всеки таен вход. Сигурно е знаела от самото начало как да прекоси лабиринта на Лек. Ключовете, които задигнах от джоба ѝ, несъмнено са семейна ценност, откакто Лек е умрял и са разчиствали вещите му. Тя е наследила занаята на семейството си, но е по-коварна, защото е безстрашна. Не смятам, че има съвест.

— Интересно. Мислиш, че съвестта изисква страх? — попита Битърблу.

— Мисля, че без короната няма как да те изнудват. Затова ще я открадна тази нощ.

— С помощта на лиенидската ми стража.

— Не — възрази Саф. — Ако имаш излишни стражи, изпрати ги в печатницата. Аз ще действам тихо. Сам.

— Колко мъже охраняват пещерата, Саф? — тросна се Битърблу.

— Добре, добре. Ще взема Теди, Брен и Тилда. Знаем как да работим и си имаме доверие. Не ни се пречкай.

— Теди, Брен и Тилда — прошепна Битърблу. — Сплотено семейство. Завиждам ви.

— Ти и вуйчо ти владееете половин свят — изсумтя Саф и се шмугна зад фотьойла, защото външната врата се отвори с проскърцване.

— Гидън е — обяви Битърблу.

Саф се появи иззад фотьойла и лицето на Гидън окаменя.

— Ще го почакам да си тръгне, кралице — каза той.

— Ясно — проточи саркастично Саф. — Напускам сцената. Ще ми дадете ли някаква плячка, в случай че Фокс ме види да прескачам прозореца и ми потрябва извинение?

Хелда отиде с отсечена стъпка до масата, грабна сребърна вилица и я бутна в ръцете на Саф.

— Знам, че не съответства на обичайния ти размах — отбеляза мрачно тя.

— Да. Благодаря, Хелда — кимна Саф.

— Внимавай, Саф — обади се Битърблу.

— Не бой се, кралице. — Улови погледа ѝ и го задържа за миг. — Утре сутринта ще донеса короната, обещавам.

Излезе и студеният въздух нахлу в стаята. Когато затвори прозореца отвън, Битърблу отиде до камината да се сгрее.

— Как си, Гидън?

— Снощи Тиел ходеше по Крилатия мост, кралице — докладва Гидън без предисловия. — Стори ми се странно, та реших да те уведомя.

— Тиел на Крилатия мост, Фокс, Хава и Саф — на Зимния. Татко би се зарадвал колко популярни са мостовете му. А ти какво търсеше на Крилатия мост, Гидън?

— С Бан усъвършенствахме скривалището на Саф, кралице. Тиел мина точно преди да излезем.

— Видя ли ви?

— Не мисля, че виждаше каквото и да било. Витаеше в друг свят. Дойде от далечния край на моста. Не носеше лампа. Забелязахме го едва когато мина край прозореца. Вървеше като призрак. И двамата подскочихме. Проследихме го, кралице. Слезе по стъпалата и тръгна към Източния град, но там го изгубихме.

Битърблу разтърка очи, скрила лице в закрилническата тъмнина.

— Имате ли представа дали Тиел знае за Дарбата на Хава да се прикрива?

— Едва ли знае, кралице — отговори Хелда.

— Сигурна съм, че просто се е разхождал — подхвърли Битърблу. — Все пак няма да е зле да я помолим да го проследи.

— Да, кралице — съгласи се Хелда. — Предполагат, че Ранмуд е скочил от мост, а напоследък Тиел е потиснат.

— О, Хелда — въздъхна Битърблу, — няма да понеса истината, ако не е просто разходка.

Същата нощ изтощението и тревогите не позволиха на Битърблу да заспи. Лежеше по гръб и се взираше в чернотата. Потри ръка. Все още ѝ се удивляваше — отмаляла, но освободена от ужасния гипс, и най-сетне отново снаряжена с камата.

Накрая запали свещ, за да съзерцава златните и алените звезди, сияещи по тавана на спалнята ѝ. Хрумна ѝ, че среднощната безсъница е нещо като бдение за Саф. За Теди, Тилда и Брен, които крадяха корона. За Тиел, който се скиташе самотен в мрака и рухваше духом толкова лесно. За приятелите и, По, Рафин и Катса, които сигурно зъзнеха в тунелите.

Дрямката започна да смекчава острите ръбове на умората и тя разбра, че сънят приближава. Разреши си да се отпусне в обятията на непозволен спомен — как е дете в майчините обятия. Напоследък видението я изпълваше с тъга, помрачено от дневниците на Лек. Сега обаче посегна към него заради Саф понеже през онази нощ, когато спа върху твърдия под в печатницата, Саф ѝ бе пожелал да сънува нещо хубаво като бебета и бе прогонил кошмарите.

37.

Тя се събуди и я обля странната сиво-зеленикава светлина на утрото, огласяно от пискливия вятър, който обикаляше в кръг около замъка.

В дневната Хава изглеждаше залепена до огъня, толкова близо се бе свила до камината, увита в одеяла и стиснала чаша, над която се вдигаше пара.

— Страхувам се, че Хава носи лоши новини, кралице. По-добре седнете — предложи Хелда.

— За Тиел ли?

— Да. От Сапфайър още нямаме вест — уточни Хелда, отговаряйки на въпроса, който всъщност задаваше Битърблу.

— Кога...

— Лорд Гидън прекара нощта навън по друга работа и обеща да не се връща без сведения.

— Добре. — Битърблу прекоси стаята и седна пред камината до Хава. Намести се, та сабята да не ѝ убива, и се подготви да чуе думите, които някак предчувстваше, че ще сломят сърцето ѝ. Трудно събра сили. Изнемогваше под бремето на грижите. — Слушам те, Хава.

Хава се втренчи в чашата си.

— От другата страна на Крилатия мост и на запад по брега на реката, кралице, има черна пещера под земята. Мирише на... на нещо гъсто и разложено, а в дъното има купища кости.

— Кости — отрони Битърблу. — Още кости.

Болницата му е под реката.

— Снощи, много късно, Тиел излезе от двореца през тунела от източния коридор — продължи Хава. — Прекоси моста, влезе в пещерата и напълни кутия с кости. Качи се пак на моста, отиде до средата и изсипа костите в реката. После се върна още два пъти...

— Тиел е хвърлял кости в реката — повтори вцепенено Битърблу.

— Да. По-късно дойдоха Дарби, Руд, двама чиновници, съдия Куол и вуйчо ми.

— Вуйчо ти! — извика Битърблу. — Холт!

— Да, кралице. — Странните очи на Хава блеснаха тъжно. — Всички пълнеха кутии с кости и ги хвърляха в реката.

— Там е била болницата на Лек. Опитват се да я скрият — прецени Битърблу.

— Болницата на Лек? — Хелда застана до Битърблу и й пъкна чаша с горещо питие в ръцете.

— Да. „Влагата и сводестият таван осигуряват добра акустика...“.

— Аха... — Хелда сведе глава за миг. — В последния превод се споменава нещо за миризмата в болницата. Държал е телата там, вместо да ги изгори или погребее. Харесвал е вонята на разложена плът, но тя е поболявала другите, разбира се.

— Тиел е виждал какво става и иска да изтрие спомена. Както всички останали. О, колко глупава съм била!

— Има още, кралице. Проследих Тиел, Дарби и Руд. Отидоха в Източния град. Срецнаха се с неколцина мъже в срутена къща. Съветниците ви има дадоха пари, а мъжете дадоха на съветниците ви документи и вързопче. Не размениха нито дума, кралице, но нещо падна от вързопчето. Потърсих го, след като си тръгнаха.

Външната врата се отвори. Битърблу подскочи и се поля с горещото питие, ала въобще не забеляза. Внушителната фигура на Гидън запълни рамката на вратата. Очите му се насочиха право към нейните.

— Сапфайър е жив и свободен — съобщи мрачно той.

Битърблу седна отново до камината с омекнали колене.

— Каза ми само добрата новина, нали? — попита тя, разтълкувала думите му. — Свободен е, но се крие. Жив е, но е ранен. И короната не е у него. Тежко ли е пострадал, Гидън?

— Не повече от обикновено, кралице. Призори го видях на търговските докове. Слезе от Зимния мост и пое невъзмутимо към двореца. Мина покрай мен, видя ме и кимна едва забележимо. Заряха своята задача, за да го наглеждам. Доковете бяха оживени — на реката работата започва отрано. Той мина край малобройна група мъже, които товареха бриг. Ненадейно трима от тях го последваха. Той ускори крачка. Единият хукна, затичах и аз и гонитбата започна. Не успях обаче да ги изпреваря. Саф и мъжете се счепкаха. Той видя, че ще

изгуби схватката, измъкна короната изпод палтото си и я вдигна с две ръце пред очите на всички. Бях на две крачки от тях, когато я хвърли.

— Хвърли я? На теб? — попита обнадеждено Битърблу.

— В реката — отвърна Гидън, отпусна се до масата и разтърка лице с длани.

— В реката! — Битърблу проумя думите му след миг. — Защо всички хвърлят проблемите си в реката?

— Надвиха го. Щяха да му вземат короната — обясни Гидън. — За да отнеме на Спук и Фокс средството да те изнудват, го хвърли в реката и побягна.

— Изобличавайки себе си! — извика Битърблу. — Какво престъпление е да хвърлиш корона в реката?

— По-голямото престъпление е, че е била у него, преди да я хвърли в реката — уточни Гидън. — Монсийски страж, да не говорим за мнозината други свидетели, го видя. Стражът разпита тримата главорези на Спук и те съчини история как преследвали Саф и го нападнали, защото им откраднал нещо, което им дал преди месеци.

— Историята не е съчинена — поправи го мрачно Битърблу.

— Да. Предполагам — кимна Гидън.

— Признали са обаче, че короната е била у тях и са се опитвали да си я върнат?

— Да. Поели са вината. За да защитят Спук и Фокс, кралице, и да преиначат информацията. Главорезите на Спук са в затвора, но монсийските стражи няма да се задоволят, докато не заловят и Саф.

— Ще ги обесят ли?

— Вероятно. Зависи какво ще успее да направи Спук. Обесят ли ги, Фокс ще се погрижи семействата им да живеят охолно. Сигурно сделката е такава.

— Няма да позволя да обесят Саф — заяви Битърблу. — Къде е отишъл? В кулата на моста ли е?

— Не знам — поклати глава Гидън. — Останах да видя какво ще стане. Ще проверим, щом се стъмни.

— Ще чакаме цял ден? — смая се Битърблу. — Ще разберем едва през нощта?

— После отидох в печатницата, кралице — продължи Гидън. — Той не беше там, разбира се. Другите трима обаче бяха. Нямаха представа, че е възнамерявал да краде короната.

— Ще го убия.

— Те си имат свои проблеми. Снощи в печатницата лумнал пожар, кралице. Преди Саф да тръгне. Брен и двама лиенидски стражи пострадали от пушека, защото останали вътре да гасят огъня.

— Какво? Добре ли са? — извика Битърблу.

— Ще се оправят, кралице. Саф е извадил сестра си от къщата.

— Ще изпратя Мадлен. Хелда, ще се погрижиш ли? Ами печатницата, Гидън?

— И нея ще възстановят. Тилда обаче ми каза да ти предам, че ръкописните книги са изгорели, а за буквените шаблони ще се наложи да почакате. Вчера Брен работила цял ден и смятала да ви донесе няколко за одобрение, но не ги намират в бъркотията.

— О! — Хава остави чашата върху плочника пред камината, бръкна в джоба си и подаде нещо на Битърблу. — Това падна от вързопа.

Битърблу се вгледа в дребния предмет в средата на дланта ѝ — дървен шаблон на първата буква от делийската азбука. Сви пръсти, изправи се и тръгна вцепенена към вратата.

В кабинета в кулата небето сияеше странно отвъд прозореца. Снегът се блъскаше в стъклата.

Тиел се обърна да я поздрави.

Спомни си думите му. *Ранмуд се е замесил в нещо ужасно. Мислех, че ще го вразумя, ако се опитам да разбера защо го е направил. Единственото ми обяснение е, че е полудял, кралице.*

— Добро утро, кралице — поздрави Тиел.

Битърблу нямаше сили да се преструва. Безчувственото ѝ тяло бе неспособно да поеме онова, което съзнанието ѝ започваше да разбира.

— Само Ранмуд ли участваше, Тиел? — попита тихо тя.

— Какво, кралице? — Тиел замръзна на място и впи в нея стоманеносивите си очи.

Битърблу не искаше да се бори повече, не искаше да я гледат в лицето и да я лъжат.

— Помниш ли писмото, в което исках съвет от Рор как да обезщетя поданиците си? Поверих го на теб, Тиел. Изпрати ли го, или го изгори?

— Изпратих го, разбира се, кралице!

— Не го е получил.

— Понякога писмата се губят в морето, кралице.

— Да. А сградите пламват случайно и престъпниците се избиват безпричинно по улиците.

Освен объркване, по лицето на Тиел започваше да се изписва отчаяна безпомощност. В очите му се четеше ужас.

— Какво се е случило, кралице? — попита предпазливо той.

В същия момент Дарби влетя през вратата и му подаде бележка. Тиел я погледна разсеяно. Застина и я прочете по-внимателно.

— Кралице, тази сутрин призори — подхвана той все по-объркано — младият Даровит с лиенидските украшения — Сапфайър Бърч — е забелязан да бяга по търговските докове с короната ви. После я хвърлил в реката.

— Невъзможно — възрази с равен тон Битърблу. — Короната е в дневната ми.

Тиел склочи подозрително вежди.

— Сигурна ли сте, кралице?

— Разбира се. Бях там преди малко. Претърсват ли реката?

— Да, кралице...

— Но не са я намерили.

— Не, кралице.

— Няма и да я намерят, защото е в дневната ми. Сигурно е хвърлил нещо друго в реката. Знаеш отлично, че той ми е приятел. Приятел е и на принц По. Никога не би хвърлил короната ми в реката.

Тиел никога не бе изглеждал толкова смаян. Дарби я наблюдаваше с присвити и пресметливи очи — жълто и зелено.

— Ако е откраднал короната ви, кралице, наказанието е смърт чрез обесване — отбеляза той.

— Ще ти се понрави ли това, Дарби? Ще разреши ли проблемите ти? — попита Битърблу.

— Не ви разбирам, кралице — тросна се Дарби.

— Сигурен съм, че кралицата е права — намеси се Тиел. — Приятелят ѝ не би направил такова нещо. Явно някой е сгрешил.

— Някой е допуснал много сериозни грешки — констатира Битърблу. — Връщам се в покоите си.

Спря в чиновническите кабинети и се взря в лицата на приближените си. Руд, писарите, стражите. Холт. Спомни си Теди с нож, забит в корема; Теди, който искаше просто да учи хората да четат. Представи си как Саф бяга от убийците, как го набеждават за убийство, как се гмурка в мразовитата вода, за да вади кости, а на брега го напада мъж с нож; как Брен се бори да спаси печатницата от огъня.

Помисли за администрацията си, устремила поглед към бъдещето.

Но Тиел ми спаси живота. Холт ми спаси живота. Нещо не съм доразбрала. Хава ме лъже.

Седнал зад бюрото си, Руд впи очи в нейните. Битърблу си спомни шаблона на буквата, който стискаше в шепата си. Хвана го с два пръста и го показа на Руд.

Той присви учудено очи. После разбра и сведе глава. Заплака. Битърблу се обърна и побягна.

Искаше да поговори с Хелда, с Гидън и Бан, но когато влезе в дневната, тях ги нямаше. Върху масата лежаха нови преводи и доклад, написан със спретнатия почерк на Дийт. В момента това бе последното, което искаше да види.

Изтича в преддверието, прекоси коридора и влетя в покоите на Хелда. Хелда обаче не беше и там. На връщане спря за миг, втурна се в своята спалня и коленичи пред сандъка на майка си. Вкопчи се в ръбовете на капака и насили сърцето си да побере думата за постъпката на Тиел. *Предателство.*

Мамо, помисли си тя, не разбирам. Как е възможно Тиел да е лъжец, щом си го обичала и си му вярвала? Помогнал ни е да избягаме, нали? Беше толкова мил и грижовен към мен и ми обеща повече да не ме лъже. Не разбирам какво става. Как е възможно?

Външната врата се отвори с проскърцване.

— Хелда? — прошепна тя. — Хелда? — повтори по-силно.

Отговор не последва. Тя стана и тръгна към вратата на спалнята. Долови странен звук откъм дневната. Нещо метално тупна върху килима. Битърблу се втурна в преддверието и се закова на място. Тиел

излезе тичешком от дневната. Той също я забеляза и спря. Държеше листове, очите му блестяха диво и засрамено. Впери ги в нейните.

— Откога ме лъжеш? — попита Битърблу.

— Откакто станахте кралица — прошепна той.

— И ти си като татко! — извика Битърблу. — Мразя те. Разби сърцето ми!

— Битърблу, прости ми за стореното и за това, което трябва да направя — отрони той.

И излезе.

38.

Тя влезе бързо в дневната. Короната лежеше върху килима, а листовете от Дийт ги нямаше.

Върна се пак в преддверието и излезе в коридора. Прекоси го почти до края и се върна. Претича край стъписаните си лиенидски стражи и задумка по вратата на Гидън. Не спря да блъска с юмруци, докато Гидън не отвори вратата, чорлав и бос, очевидно полузаспал.

— Отиди в библиотеката да провериш дали Дийт е в безопасност — разпореди тя.

— Добре — примигна объркано той.

— Видиш ли Тиел, спри го и не го пускай да ходи никъде. Разбра за дневниците и мисля, че се кани да направи нещо ужасно, Гидън, но не знам какво.

Тя хукна отново.

Влетя в чиновническите кабинети.

— Къде е Тиел? — попита.

Всички лица се обърнаха към нея. Руд се изправи и отговори тихо:

— Мислехме, че е при вас, кралице. Каза ни, че отива да ви намери и да говори с вас.

— Дойде и си тръгна. Не знам къде отиде и какви са намеренията му. Дойде ли тук, не го пускайте да си върви. — Битърблу се обърна към Холт, който седеше на стол до вратата, втренчен замаяно в нея. Сграбчи го за ръката. — Моля те, Холт, не го пускай никъде.

— Няма, кралице — обеща Холт.

Битърблу излезе от кабинетите, изпълнена със съмнение. Потърси Тиел в покоите му, ала не го откри и там.

Въздухът в големия двор я смрази. Стражи от пожарната команда влизаха и излизаха тичешком от библиотеката.

Битърблу се втурна след тях през димната завеса и видя Гидън, коленичил на пода над тялото на Дийт.

— Дийт! — извика тя и се хвърли до него; сабята ѝ се блъсна в пода и изтрака шумно. — Дийт!

— Жив е — успокой я Гидън.

Разтреперана от облекчение Битърблу прегърна изпадналия в несвят библиотекар и го целуна по бузата.

— Ще оцелее ли?

— Ударили са го по главата и ръцете му са ожулени, но това е всичко. Ти добре ли си? Изгасиха пожара, но пушекът не се е разнесъл.

— Къде е Тиел?

— Беше избягал, когато дойдох, кралице. Писалището гореше, а Дийт лежеше на пода зад него. Измъкнах го оттам. После изтичах в големия двор, извиках пожарната команда и откраднах палтото на някакъв клетник, за да гася пламъците с него. Съжалявам, кралице, но повечето дневници изгоряха.

— Няма значение. Спасил си Дийт — при тези думи тя за пръв път погледна Гидън и извика — дълбока рана зееше в скулата му.

— Котката ме нападна, кралице — обясни той. — Глупаво същество. Криеше се под горящото писалище.

Битърблу прегърна Гидън.

— Спасил си и Обичливко.

Покрит със сажди и кръв, обгърнал с ръце разплаканата кралица, Гидън кимна утешително.

— Да, всички са в безопасност.

— Ще останеш ли да наглеждаш Дийт?

— Къде отиваш?

— Да намеря Тиел.

— Кралице, Тиел е опасен. Изпрати монсийската стража.

— Не се доверявам на монсийските стражи. Вярвам само на приятелите си, Гидън. Той няма да ме нарани.

— Не си сигурна.

— Сигурна съм.

— Вземи лиенидската стража — Гидън се взря сериозно в лицето ѝ. — Обещай ми да вземеш лиенидската стража.

— Няма. Обещавам ти обаче да остана невредима.

Придърпа лицето му надолу и го целуна по челото, както бе целунала Дийт. После се втурна навън.

Не знаеше как е разбрала, но беше сигурна. Нещо в сърцето ѝ, стаено под болката от предателството и по-силно от нея ѝ говореше. Страхът ѝ нашепваше къде е Тиел.

Все пак прояви предвидливост и преди да прекоси подвижния мост пред дворецовата порта, спря пред един удивен лиенидски страж, който не се извисяваше като исполин над нея, и поиска палтото му.

— Размислете, кралице — настоя той, докато ѝ помагаше да го облече. — Задава се снежна фъртуна.

— Тогава ми дай шапката и ръкавиците си — отсече тя — и влизай вътре да се стоплиш. Оттук ли мина Тиел?

— Не, кралице — поклати глава стражът.

Значи бе излязъл през тунела. Битърблу надяна шапката и ръкавиците и хукна на изток.

Стълбите за пешеходци на Крилатия мост започваха от солидната му каменна основа. Нямаха парапет, а под тъмните сенки на гъстите облаци вятърът не успяваше да реши от коя посока да задуха.

Големи стъпки се бяха отпечатали върху пресния сняг по стъпалата.

Битърблу бръкна под палтото, извади сабята от ножницата, стисна я и се почувства по-силна. Вдигна крак и стъпи в първата диря от Тиел. После във втората и третата.

На върха на стълбите мостът сияеше в бяло и синкаво, а вятърът виеше.

— Не се страхувам от височини! — извика тя на вятъра.

Лъжата, изкрещяна с пълно гърло, раздвижи спотаената ѝ някъде надълбоко смелост и тя извика отново. Вятърът изпищя, за да заглуши гласа ѝ.

През снежната пелена различи човек на моста, далеч пред нея. Мостът представляваше тясно, хлъзгаво възвишение от мрамор, което трябваше да изкатери, за да стигне до Тиел.

Застанал на ръба на моста, Тиел сграбчи парапета с две ръце и Битърблу се втурна напред, стиснала сабята. Крещеше думи, ала Тиел нямаше как да ги чуе. Под трополящите ѝ крака внезапно се появиха дъски — стъпките ѝ тътнеха по-глухо върху лепкавия сняг по тях. Тиел облегна коляно върху парапета и тя се спусна още по-бързо към него,

доближи го, стисна ръката му и го дръпна назад. Той извика от изненада, изгуби равновесие и олюлявайки се, отстъпи от перилата. Застанала пред него, опря върха на сабята си в гърлото му, независимо колко безсмислено бе да заплашваш да нараниш човек, решил да се самоубие.

— Не! Недей, Тиел!

— Защо си тук? — По лицето му се стичаха сълзи. Не носеше палто и се тресеше от студ. Влажният сняг сплъстяваше косата му и чертите му изпъкваха по-остро като на жив скелет. — Защо не успявам да ти спестя нищо? Не биваше да ме виждаш!

— Спри, Тиел! Какво правиш? Тиел! Прощавам ти!

Той отстъпи назад, а тя го последва със сабята, докато гърба му опря в отсрещния парапет.

— Не можеш да ми простиш. Престъпленията ми са непростими. Прочете думите му, нали? Знаеш какво ни караше да правим.

— Принуждавал ви е да ги лекувате, за да продължава да ги измъчва — отвърна тя. — Карал ви е да гледате как ги реже и изнасилва. Не си виновен, Тиел!

— Не — очите му се разшириха. — Не, той ни гледаше. Ние ги порязвахме и ги изнасилвахме. Деца! — изкрещя той. — Момиченца! Виждам лицата им!

Битърблу окаменя.

— Какво? — възкликна, разбрала най-сетне истината. — Тиел! Лек ви е принуждавал да измъчвате жертвите му?

— Аз му бях любимец — обезумял, Тиел разкриви лице. — Той ми внушаваше да изпитвам удоволствие. Още го усещам, когато виждам лицата им!

— Тиел, той те е принуждавал! Бил си оръдие в ръцете му!

— Бях страхливец — извика отчаяно той. — Страхливец!

— Не си виновен, Тиел! Той е откраднал истинската ти същност!

— Аз убих Ранмуд. Аз го блъснах от този мост, за да не те нарани. Убих мнозина. Опитвах се да залича спомена, да го прогоня, но той расте и се изплъзва от ръцете ми. Не исках да изрека толкова лъжи! Исках всичко да приключи. Но няма край!

— Тиел, няма непростими неща — каза тя.

— Има — той поклати глава. — Опитах, кралице. Опитах, но раната не заздравява.

— Тиел — разплака се и тя. — Моля те, позволи ми да ти помогна. Нека слезем от моста.

— Ти си силна. Ще поправиш грешките. Ти си истинска кралица като майка си. Бях тук, когато тялото ѝ изгаряше. Той я запали на Крилатия мост. Бях тук и гледах. Дойдох да я почета. Правилно е, че мен никой няма да изпрати с почит.

Той се обърна към парапета.

— Не! Недей, Тиел! — извика тя, захвърли безполезната сабя и го сграбчи. Прииска ѝ се нещо от нея — продължение на духа или на душата ѝ — да се протегне навън и да го обвие, да го спре, да го задържи върху моста. Да го задържи тук с любовта си. *Недей да се противиш, Тиел. Не се бори с мен. Остани тук, остани тук! Не бива да умираш!*

Той се откопчи от пръстите ѝ, блъсна я и я запрати на земята.

— Пази се, Битърблу. Освободи се от миналото — заръча ѝ за последно.

Хвана се за парапета, повдигна се, прекрачи го и полетя към реката.

39.

Тя лежеше високо над бурната вода.

Може би я бе заблудил. Избягал е, докато очите ѝ са били затворени. Размислил е и се е прибрал в двореца.

Не. Не се бе разколебал. Тя не бе затваряла очи. Видя го да полита надолу.

Непременно трябваше да слезе от моста. В това бе сигурна. Нямаше как обаче да го прекоси, защото се издигаше твърде високо във въздуха. Тук ли да остане? Да се вкопчи в спомена за студената планина и за тялото на Катса, излъчващо топлина, за ръцете на Катса, придържащи я крепко към земята?

Да пълзи, щеше да намери сили да пълзи. Не е срамно да пълзиш, ако си неспособен да вървиш. Някой ѝ го беше казал някога. Някой...

— Хей...

Гласът отгоре прозвуча познато.

— Какво правиш? Ранена ли си?

Собственикът на гласа я докосна, почисти я от снега.

— Ще успееш ли да станеш?

Тя поклати глава.

— Височината ли те смущава, Искрице?

Да. Не. Тя поклати глава.

— Плашиш ме — каза той. — От кога си тук? Ще те вдигна.

— Не — възпротиви се тя, защото щеше да се озове прекалено нависоко.

— Ще ми кажеш ли колко е четиристотин седемдесет и шест по четиристотин седемдесет и седем?

Саф я взе на ръце, вдигна и сабята ѝ и я занесе в кулата на моста. Тя се притискаше в обятията му и се опитваше да проумее какво се случва.

* * *

Вътре беше топло. Гореше огън. Той я сложи върху стол, но тя го улови за ръката и не я пусна.

— Искрице, не си измръзнала — той коленичи до нея, свали ѝ шапката и ръкавиците и опипа ръцете и лицето ѝ. — Май има нещо по-сериозно и от страха ти от височини. Миналия път се уплаши от високото, но все пак успя да ме скастриш.

Битърблу се побоя да не би пръстите ѝ да се счупят, толкова силно стискаше ръката му. Той я обгърна със свободната си длан. Тя се вкопчи в него. Трепереше.

— Кажи ми какво има — помоли я той.

Тя се опита. Наистина се опита. Не успя.

— Прошепни ми.

Носът ѝ докосна топлото му ухо. Устните ѝ усетиха успокоителната твърдост на златната му обеща. Две думи. Произнесеше ли две думи, той щеше да разбере.

— Тиел скочи — отрони тя.

Той застина, после си пое дъх, сетне я прегърна по-крепко. Раздвижи се, вдигна я, седна на стола, взе я в скута си и прегръща, докато спря да трепери.

Тя се разбуди, усетила как я слага да легне върху одеяла на пода.

— Ела при мен, не си отивай — прошепна тя.

Той пак я прегърна. Битърблу заспа.

Събуди се пак. Чу шепот. Усети нежни ръце. Хора с побелели от сняг палта се надвесваха над нея.

— Ще се съвземе — прецени Рафин.

Саф спомена нещо за снега.

— По-добре останете тук — предложи той.

По заговори за коне и колко е опасно да привличат внимание. Гласът на По! По я прегръщаше, целуваше я по лицето.

— Пази я — заръча той. — Ще я чакам под стълбите, когато бурята стихне.

После тя отново остана сама със Саф.

— По? — възкликна объркано.

— Беше тук — отвърна Саф.

— Саф... — Тя откри лицето му в сумрака. — Прощаваш ли ми?

— Шшт — Саф погали косите ѝ, разхлабените ѝ плитки. — Да, кралице. Простих ти отдавна.

— Защо плачеш?

— По много причини.

Тя избърса сълзите му. И заспа.

Събуди я кошмар. Пропадаше. Ашен, тя, костите, всички, всичко пропадаше. Извика, замята се и се смая, а после сърцето ѝ се сви, защото Саф я прегръщаше, утешаваше и този път бе наистина будна, със Саф, и истините от действителния свят се върнаха. Притисна се към него да ги отблъсне, прегърна го трескаво. Усети тялото му до своето, усети ръцете му. Чу шепота му, попи го с кожата си. Целуна го. Той отвърна на целувката ѝ и тя го целуна още по-пламенно.

— Сигурна ли си, че го искаш? — прошепна той, когато стана ясно какво се случва. — Сигурна ли си, че си сигурна?

— Да — прошепна тя. — А ти?

Така се върна при себе си. Саф ѝ припомни желанието да се доверява, да я обичат. После, когато болката се завърна — остра и неумолима — имаше сили да я понесе и приятел да я прегръща, докато плаче.

Плачеше за частицата от душата си, вкопчена в Тиел и пропаднала с него в реката, за частицата, която той бе откъснал. Плачеше, задето не е успяла да го спаси. И най-вече оплакваше живота на Тиел.

— Край на кошмарите — прошепна Саф. — Сънувай спокойни сънища.

— Искам да мисля, че понякога той е бил щастлив.

— Сигурен съм, че е бил, Искрице.

Тя си представи стаята на Тиел, гола и неуютна.

— Не съм го виждала щастлив. Не знам какво му е доставяло радост.

— Кого обичаше?

Тя затаи дъх.

— Мама — прошепна. — И мен.

— Сънувай тази обич.

Тя сънува сватбата си. Не виждаше за кого се омъжва, младоженецът не се появи във видението ѝ, а и нямаше значение. Имаше обаче музика, музиката изпълваше всички с щастие и тя танцуваше с майка си и Тиел.

Рано сутринта я събуди стържещият стомах. Отвори очи в светлината и в странното спокойствие на съня. После се върнаха спомените. Болката — от борбата с Тиел, от падането върху моста, от сълзите, от загубата, от Саф. Снегът бе спрял и небето искреше синьо през трите кръгли прозорчета. Саф спеше до нея.

Не беше справедливо колко невинен изглежда, потънал в съня. Синината около окото му и поморавялата кожа под лиенидските рисунки върху ръката му също не бяха справедливи. Не беше ги забелязала в сумрака на предишния ден, а и той не ѝ ги бе показал.

Колко предан и нежен бе Саф с нея, без дори да го моли. Склонен бързо да заобичва и бързо да се гневи, склонен към топлота и към глупост, той притежаваше неочаквана нежност. Запита се дали е възможно да обичаш някого, без да го разбираш.

Клепките му трепнаха. Озариха я меките му пурпурни очи. Той я видя и се усмихна.

Сънувай нещо хубаво, пожела ѝ през онази нощ в печатницата. Бебета например. И тя бе сънувала бебета. Сънувай тази любов.

— Саф?

— Да?

— Мисля, че знам каква е Дарбата ти.

Сънищата бяха толкова странни и облъхнати от такова чувство за недействителност, че не бе забелязала как тя самата се преобразява в тях.

Саф — толкова противоречив и толкова желан — притежаваше красива Дарба: да подарява сънища. Докато си закопчаваше ножовете на китките, тя сподели откритието си, а той се опита да я убеди да остане още малко.

— Ще експериментираме, за да проверим дали е вярно — предложи ѝ той. — Дали ще успея да ти подаря сън, като ти го пожелаая

мислено? Дали ще успея да ти дам сън с всякакви подробности — например Теди в розови чорапи, стиснал патица? Тук имам храна. Сигурно умираш от глад. Остани и хапни нещо.

— Няма да ям от храната ти. Необходима ти е — поклати глава Битърблу, обличайки роклята си. — А и ще се тревожат за мен, Саф.

— Дали е възможно да ти изпращам лоши сънища?

— Не се съмнявам. Ще останеш тук, нали? Няма да излизаш по светло.

— Сестра ми е болна.

— Знам. Казаха ми, че ще се възстанови. Изпратих й Мадлен. Ще ти пратят вест по някого, обещавам. Нали разбираш, че трябва да останеш тук? Не бива да рискуваш да те видят.

— Ще умра от скука в тази стая — въздъхна Саф, отметна завивките и се пресегна към дрехите си.

— Чакай — възпря го Битърблу.

— Какво — втренчи се той в нея. — Какво...

Битърблу никога не бе виждала гол мъж и беше любопитна. Реши, че светът ѝ дължи няколко минути, само няколко, да задоволи любопитството си. Коленичи пред него и той замлъкна.

— Ще ти подаря сън — прошепна ѝ. — Красив сън. Тайна е.

— Експеримент? — подсмихна се Битърблу.

— Експеримент, Искрице.

Знаеше, че на моста ще е ужасно. Застана бързо по средата, възможно най-далеч от края. Вятърът бе стихнал през нощта и дъските бяха застлани с удобна снежна покривка. Да си проправя път през белия килим отвличаше вниманието ѝ.

Помагаше ѝ и че Саф я наблюдава от кулата и ще излезе да я спаси, ако спре или се паникьоса видимо, или падне. Реши да скрие страха си и да продължава напред; да, паникьосана или не, щеше да напредва крачка по крачка.

След цяла вечност стигна до стъпалата и тук вече ѝ стана все едно какво вижда Саф. На ръце и колене наближи ръба и погледна надолу. Снегът се димпеше върху тях. Долу стоеше човек, закрил лице и коса с качулка. Отметна качулката. По.

Битърблу седна на най-високото стъпало и заплака.

Той се изкачи при нея и я прегърна през рамо. Толкова ѝ олекна, че не е нужно да говори и да обяснява, а само да си спомни и той да разбере.

— Не си виновна, скъпа.

Недей, По. Няма смисъл.

— Добре — съгласи се той. — Съжалявам.

Свали шапката ѝ, събра разпиляната ѝ коса и я прибра под нея. Вдигна яката ѝ и нахлупи още по-ниско шапката, та да не я познаят. Спуснаха се заедно по стълбите — той от външната страна, прегърнал я през рамо. После я поведе по безлюдните улички. Стигнаха до тясна врата в стена.

От нея започваше много дълъг, много тъмен и влажен тунел.

Най-сетне го прекосиха и през прага на друга врата зърнаха да се процежда светлина.

— Почакай малко. Сега има много хора — предупреди я По.

— В източния коридор ли ще влезем? — попита Битърблу.

— Да. И ще тръгнем по тайния проход, който води до покоите на баща ти.

— Защо се прокрадваме тайно?

— Защото всички мислят, че си се върнала в двореца вчера, разказала си ни за Тиел и оттогава си в спалнята си — обясни По.

— За да не привлечем нечие внимание към кулата на моста.

— Да.

— И никой да не се почуди откъде знаете за Тиел.

— Да.

— Вече си казал на всички?

— Да.

О, благодаря ти. Благодаря ти, че си ме отменил.

— Добре. Да вървим. По-бързо! — подтикна я По.

Светлината в коридора ги заслепи. Застанаха пред гоблен със зелена дива котка, зад който минаха през още една врата и пак потънаха в мрак. Нямаха лампа и докато се изкачваха по виещия се проход, По я предупреждаваше кога има стъпала.

Най-сетне се провряха под друг тежък гоблен и се озоваха в покоите на Лек. Битърблу изкачи запъхтяна стълбите. По почука на вратата. Чува как в ключалката се превърта ключ. Вратата се отвори и Битърблу се притисна в обятията на Хелда.

40.

Пакетите с морска билка бяха в шкафчето в банята ѝ. Не си бе представяла, че ще се чувства толкова объркана първия път, когато се наложи да ги изпие.

Тя се върна в коридора и влезе в дневната.

— Баня и закуска, преди да се срещнете със служителите си, ще ви се отразят добре, кралице — посъветва я с благ глас Хелда. — Чисти дрехи, за да започнете на чисто.

— Невъзможно е — промърмори Битърблу.

— Необходима ли ви е Мадлен, кралице?

Искаше да види Мадлен, но нямаше основателна причина.

— Не, предполагам.

— Дали да не я извикам за всеки случай, кралице?

Хелда и Мадлен ѝ помогнаха да отмие във ваната потта и мръсотията, да си измие косата, да съблече старите дрехи и да облече чистите. Мадлен говореше тихо и познатият ѝ, странен акцент връщаше Битърблу към действителността. Запита се дали по тялото ѝ има следи от нощта със Саф и дали Мадлен и Хелда ще разберат. Или следи от борбата с Тиел? Беше ѝ все едно, стига да не ѝ задават въпроси. Усещаше смътно, че въпросите ще раздробят защитната ѝ черупка.

— Как са Брен и стражите? — осведоми се тя.

— Още са на легло, но ще се оправят — отвърна Мадлен. — Днес пак ще намина при Брен.

— Обещах новини на Саф — каза Битърблу.

— През нощта Лорд Гидън ще нагледа Сапфайър, кралице. Той ще му предаде новините.

— Добре ли е Дийт?

— Посърнал е, но иначе се възстановява — отговори Мадлен.

Битърблу не очакваше закуската да ѝ се отрази благотворно. Ала не излезе права и изпита ново чувство за вина. Не биваше толкова лесно да изпитва удоволствие от храната. Струваше ѝ се нередно да иска да живее, щом Тиел е искал да умре.

В лечебницата двамата ѝ лиенидски стражи приеха с признателност посещението и благодарностите ѝ.

Дийт седеше, подпрян на възглавници и с превързана глава.

— Изгубихме много незаменими книги, кралице. Мадлен ми забранява да работя, докато главата не спре да ме боли, но според мен ме боли от бездействие.

— Едва ли, Дийт. Ударили са те по главата — напомни му нежно Битърблу. — Разбирам те обаче. Каква работа би предпочел?

— Останалите дневници, кралице — оживи се той. — Онзи, който превеждах, не изгоря, а лорд Гидън ми каза, че има още няколко оцелели. У него са. Искам да ги видя, кралице. Бях на крачка от истината. Според мен част от странните му постройки и подобрения в двореца и в града са опит да съживи друг свят тук. Вероятно света, откъдето произхожда. Опитвал се е да преобрази нашата земя като другата, откъдето е шареният плъх. Възможно е там медицината да е напреднала много и затова да е създал безумната си болница.

— Дийт, докато си четял за болницата, хрумвало ли ти е някога, че не той, а приближените му са наранявали жертвите, а Лек ги е наблюдавал? — попита тихо Битърблу.

Дийт присви очи.

— Това би обяснило някои неща, кралице. Лек споменава за жертви, които „пази за себе си“. Възможно е да е делил останалите с други насилници.

— Насилниците също са негови жертви.

— Да, разбира се, кралице. Всъщност той говори за „моменти, когато хората му осъзнават какво правят“. Досега не ми беше хрумвало — добави мрачно, — кои са те и какво точно са правели.

Думите му ѝ припомниха какво предстои. Тя стана с изопнато лице, окуражавайки се мислено.

— Ще тръгвам.

— Кралице, може ли да ви помоля за още нещо? — попита Дийт.

— Да?

— Ще ви се стори дреболия на фона на другите ви грижи... — той замълча.

— Дийт, ти си ми библиотекар. Ако съм в състояние да те успокоя някак, кажи ми какво искаш.

— Под писалището държа купичка с вода за Обичливко. Сигурно е празна, ако изобщо е там. Отсъствието ми сигурно го е смутило. Помислил е, че съм го изоставил. Изхранва се сам с мишките в библиотеката, но не смее да излиза навън и не знае къде да намери вода. Той много обича вода, кралице.

Обичливко, любителят на водата.

Писалището приличаше на почерняла, напукана черупка. Подът под него бе съсипан. Купичката, позеленяла като монсийска долина, лежеше прекатурена на няколко крачки от писалището. Битърблу я взе и излезе в големия двор. Зъзнейки, отиде до фонтана, напълни купичката и мразовитата вода обжари пръстите ѝ.

Върна се в библиотеката, огледа се и коленичи зад изтърбушеното писалище. Остави купичката под единия му ъгъл. Не изглеждаше редно да подмамва Обичливко в смрадливата отломка, но щом бе свикнал да намира водата тук, вероятно пак щеше да я потърси на същото място.

Чу съскане и позна злостния котешки глас. Надникна под писалището, съзря тъмен силует и опасно потрепване на опашка.

Пъхна предпазливо ръка под писалището. Дланта ѝ остана на педя от него, та той да реши дали да приближи или да я пренебрегне. Обичливко избра да нападне. Измяука пискливо, издраска я мълниеносно и се оттегли.

Битърблу притисна окървавената си ръка до гърдите и преглътна вика, надигнал се в гърлото ѝ, защото не го обвиняваше. Знаеше как се чувства.

На стълбището към кабинета ѝ я пресрещна По.

— Трябвам ли ти? Искаш ли аз или някой друг да те придружи?
— попита я той.

Застанала пред причудливото сияние на очите му, Битърблу се замисли.

— Ще се наложи да ми помагаш през следващите дни — отвърна тя — за администрацията и за кралството ми. Не искам обаче да се разкъсваш между Монсий и естилската революция. Щом положението

в Естил се уталожил, ще се съгласиш ли да се върнеш тук за известно време?

— Да. Обещавам — кимна той.

— Сега обаче е редно да действам сама. Макар да нямам представа какво да им кажа. И не знам какво да правя — призна тя.

По наклони замислено глава.

— Тиел и Ранмуд са мъртви, братовчедке, а те дърпаха юздите. На хората ти им е нужен нов водач.

Тя влезе при чиновниците и кабинетът стихна. Всички лица се обърнаха към нея. Битърблу се опита да мисли за тях като за хора, на които им е необходим нов водач.

Изненада се, че не ѝ е трудно. Стъписа я нуждата, изписана по лицата им. Гледаха я като изгубени души, онемели от объркване и срам.

— Господа — подхвана тихо тя, — колко от вас са прикривали истината за времето на Лек? Колко са замесени в убийствата на търсачите на истината?

Никой не отговори. Мнозина сведоха очи.

— Има ли някой, незамесен по един или друг начин? — попита тя.

Пак не ѝ отговориха.

— Добре — затаи дъх тя. — Следващ въпрос. Кой са били принудени от Лек да измъчват жертвите му?

Всички я погледнаха отново и тя замръзна. Страхуваше се, че въпросът ще ги парализира. Те обаче се втренчиха в лицето ѝ почти обнадеждени и тя най-сетне съзря истината, скрита зад вцепенението, зад мъртвилото в очите им.

— Не сте виновни — продължи. — Не сте виновни и всичко е приключило. Край на мъченията! Разбирате ли? Повече няма да наранявате никого.

По лицето на Руд се стичаха сълзи. Холт падна на колене пред нея. Улови ръката ѝ и зариде.

— Холт, прощавам ти — приведе се тя над него.

Хората в стаята въздъхнаха; тишината сякаш питаше дали и те заслужават прошка. Битърблу почувства безмълвния въпрос и потърси

отговор. Нямахме как да изпрати всички виновници в затвора, защото присъдата не би променила истинската беда в сърцата им. Нямахме как да ги уволни и да ги отпрати, защото оставени на произвола на съдбата, вероятно щяха да продължат да нараняват другите или себе си. Никой не бива да се самоизмъчва, помисли си тя. Не бива обаче и да продължат да работят безнаказано. Не им вярвам.

Смяташе, че като кралица ще разрешава големи проблеми. Ще ограмоти града и двореца. Ще получава в Дворцовия съд молби за обезщетения от цялото кралство. Ще приюти Съвета, докато помогне на естилците да детронират несправедливия си крал, и ще се занимае с онова, което Катса ще открие в другия край на тунела. Когато Рор пристигне, ще реши от каква флота се нуждае Монсий и колко кораба е в състояние да си позволи.

Не по-маловажно е обаче, помисли си тя, да стопля сърцата на хората, смразени от баща ми, и да споделя болката на изцелението им.

Как ще се погрижа за всички?

— Предстои ни много работа — подхвана тя. — Да градим и да разрушаваме. Ще ви разделя на екипи и на всеки ще възложа задача. В екипите ще има нови хора. Монсийци извън администрацията. Ще им докладвате и ще си сътрудничите. Ще включа външни лица, защото не ви вярвам. — Тя спря, позволявайки на острата, необходима стреличка да жегне всекиго. *За да възвърнат силите си, трябва да спечелят отново доверието ми.* — Всички обаче имате възможност да извоювате отново доверието ми. Няма да ви принуждавам да си спомняте зверствата от времето на Лек. Други, които не е наранявал пряко, ще ми помогнат. Няма да позволя на никого да ви търси сметка или да ви тормози заради нещата, извършени по принуда. Лично аз ви прощавам и за престъпленията, които сте извършили по-късно. Другите обаче вероятно няма да ви простят и те също имат право да получат справедливост. Предстоят ни трудни и объркани дни. Разбирате ли го?

В нея отново се втренчиха поразени лица. Някои кимнаха.

— Доколкото е възможно, ще ви помагам. Ако има съдебни процеси, ще свидетелствам във ваша полза, защото знам, че малцина са упражнявали истинска власт, а дълги години Лек ви е принуждавал да му се подчинявате безпрекословно. Вероятно в момента умеете

единствено да се подчинявате. Не сте виновни. И още нещо — добави тя. — Казах, че няма да настоявам да си спомняте времето на крал Лек. Има обаче хора, които виждат смисъл в това. Истината им е необходима, за да се въземат. Не ви отнемам правото да се излекувате по свой начин, но няма да се месите и в оздравяването на другите. Наясно съм колко се разминават средствата за изцеление. Схващам противоречието. Но няма да ви позволя да прикривате с нови престъпления престъпленията на Лек. Ще се обърна срещу всеки, продължил репресиите. Разбирате ли?

Битърблу погледна всекиго, търсейки отклик. Недоумяваше и се срамуваше как толкова години е работила с тези мъже, без да проумее колко красноречиви са лицата им. Сега те зависеха от нея — четеше го в очите им. Не съзнаваха, че чуват просто празни думи и екипите съществуват само във въображението ѝ. Все едно им нареждаше да построят замък от въздух.

Е, все отнякъде трябваше да започне. Да покажеш доверие навярно бе по-важно, отколкото да го чувстваш.

— Холт?

— Да, кралице — отвърна пресекиливо той.

— Погледни ме, Холт. Ще ти възложи задача — на теб и на войници от кралската стража по твой избор.

Холт впери очи в нейните.

— Готов съм на всичко, кралице.

Битърблу кимна.

— От другата страна на Крилатия мост има пещера. Племенницата ти знае как да я намери. Там е леговището на Спук и на внучката ѝ Грей, позната ти под името Фокс. Късно през нощта, когато и двете са в пещерата, искам да арестувате и тях, и стражите им. Ще конфискувате всичко вътре. Говори с Гидън. Той също има сведения за пещерата. Ще ти обясни как я охраняват и къде са входовете.

— Благодаря, кралице — разплака се отново Холт. — Благодаря ви, че ми поверявате задачата.

После Битърблу погледна към двамата си съветници — Руд и Дарби — и осъзна, че ѝ предстои още по-тежък разговор.

— Елате горе с мен — нареди им тя.

— Седнете — подкани ги.

Дарби и Руд се отпуснаха съкрушени на столовете. Руд хлипаше. Дарби се потеше и трепереше. И те скърбяха като нея. Ала колкото и неприятно да ѝ беше, нямаше връщане назад.

— Долу споменах, че според мен малцина са упражнявали истинска власт. Но вие двамата сте били сред тях, нали?

Не ѝ отговориха. Започваше да ѝ омръзва да посрещат въпросите ѝ с мълчание.

— От самото начало вие измислихте стратегията да се гледа към бъдещето. За вас тя е означавала прикриване на миналото. Преди да го убия, Данзол намекна, че хартите от градовете всъщност са начин да ме лишите от възможността да потърся истината за случилото се в кралството ми. Аз му се изсмях, но точно това сте целели, права ли съм? Да погребем миналото и да се престорим, че поемаме по нов път. Същият интерес обслужва и амнистията за всички престъпления, извършени по времето на Лек. Саботирали сте училищата, защото е по-лесно да контролираш информацията, ако хората не умеят да четат. И най-лошото — взели сте на мушка всички, работещи срещу вас. Така ли е? Изчерпателно ли изредих машинациите ви? Отговорете ми — заповяда остро тя.

— Да, кралице — прошепна Руд. — Освен това ви засипвахме с документи, та да стоите в кулата и да не ви остава време за излишно любопитство.

Битърблу го погледна смаяна.

— Ще ми кажете как сте действали и кой още е замесен, освен мъжете долу. И кой е ръководел заговора.

— Ние го ръководехме, кралице — призна с немощен глас Руд. — Ние, четиримата ви съветници. Ние заповядвахме. И други обаче са замесени.

— Тиел и Ранмуд са главните виновници — обади се Дарби. — Те дадоха идеята. Кралице, уверихте ни, че ни прощавате. Обещахте да свидетелствате в наша полза, а сега ни се гневите.

— Дарби! — извика раздразнено тя. — Гневя се, разбира се! Лъжехте и ме манипулирахте. Набеждавахте за убийци приятелите ми! Една от тях пострада, защото се опитахте да изгорите печатницата ѝ!

— Не искахме да я нараним, кралице — оправда се отчаяно Руд. — Тя печаташе книги и учеше хората да четат. Имаше ръкописи и

шаблони на странни букви, които ни уплашиха и объркаха.

— И решихте да ги изгорите? И това ли е част от тактиката ви? Да унищожавате всичко, което не разбирате?

Съветниците ѝ не проговориха. И двамата сякаш не присъстваха съвсем в кабинета ѝ.

— Ще видя ли отново капитан Смит? — попита рязко тя.

— Искаше да ви разкрие истината, кралице — прошепна Руд. — Трудно му беше да ви лъже в очите. Тиел сметна, че капитанът вече е твърде слабо звено.

— Как е възможно да отнемате с толкова лека ръка човешки живот? — разяри се тя.

— По-лесно е, отколкото изглежда, кралице — призна Руд. — Изисква просто да не мислиш, да не чувстваш и да съзнаваш, че да нехаеш за хората, е единственото ти умение.

Трийсет и пет години. Битърблу не беше сигурна дали някога ще проумее какво са преживели. Не беше справедливо десет години след смъртта си Лек да продължава да убива. Лек измъчваше същите жертви, които бе тормозил някога; те извършваха ужасни злодеяния, за да заличат ужасни дела, останали в миналото.

— Какво се случи с лудия инженер? С Айвън? — попита тя.

— Ранмуд реши, че той привлича твърде много внимание към себе си и към състоянието на града, кралице — отвърна задавено Руд. — Вие също се оплакахте от некомпетентността му.

— А Данзол?

— О... — въздъхна Руд, — не знаем какво го прихвана, кралице. Лек имаше неколцина приближени, които канеше в болницата си. Данзол бе сред тях. Ние знаехме, разбира се, но не предполагахме, че е полудял и възнамерява да ви похити, за да поиска откуп. После Тиел се срамуваше, защото Данзол го разпитвал колко високо ви оценява администрацията, кралице. Хвърляйки поглед назад, Тиел се укоряваше, че не е схванал защо опипва почвата.

— Данзол е възнамерявал да поиска откуп от вас?

— Така мислим, кралице. Никой друг на света не би платил повече, за да ви освободи.

— Но как е възможно, след като целенасочено сте се опитвали да ме превърнете в безполезен фигурант?

— Нямахте да сте безполезна, кралице, след като заличим миналото. Вие бяхте нашата надежда! Вероятно трябваше да държим Данзол под око и да го въвлечем в заговора. Да го направим съдия или министър. Тогава сигурно нямахте да си изгуби ума.

— Какви ги приказваш? — смая се Битърблу. — Бях права, че Ранмуд е най-разсъдливият от вас. Той поне е разбирал, че планът ви няма да проработи, докато съм жива. Ще свидетелствам във ваша полза — продължи тя. — Ще свидетелствам колко неизлично ви е повлиял Лек и как Тиел и Ранмуд вероятно са ви заставили да им станете съучастници. Ще се погрижа да се отнасят справедливо с вас. Но и двамата знаете, че във вашия случай съдебният процес е неизбежен. Убивали сте хора. Едва не удушиха и мен.

— Ранмуд е виновен! — възкликна трескаво Дарби. — Той прекрачи границата!

— Всички прекрачихте границата — възрази Битърблу. — Вразуми се, Дарби. Знаете, че нямам право да ви освободя. Как си представяте кралицата да потули престъпленията на съветници, заговорничили да убиват невинни монсийци и използвали администрацията ѝ, за да осъществяват кроежите си? Невъзможно! И двамата отивате в затвора, както и всички сериозно замесени. Ще останете там, докато избира благонадеждни хора да разследват престъпленията ви, и безпристрастни съдии, които да вземат под внимание колко сте страдали. Ако ви оневинят и ви върнат на работа, ще уважа присъдата им. Но сега няма да ви помилвам.

Руд, закрил лице в шепи, дишаше тежко.

— Нямам представа как попаднахме в такъв капан — промълви той. — Не разбирам. Не проумявам какво се случи.

Битърблу имаше чувството, че думите ѝ излизат от дълбока, празна, безмилостна и глупава дълбина, но все пак ги изрече.

— Искам и двамата да напишете как сте действали, какво сте направили и кой друг е бил замесен. Руд, ти седни зад моето писалище — посочи му листове и перодръжка. — Дарби, ти ще използваш писалището на Тиел. Не обменяйте информация. За ваше добро е обаче показанията ви да съвпадат.

Терзаеше се, че е принудена толкова очевидно да изрази недоверието си. Не се радваше, че ще се лиши от двамина, чиито тела и умове са ѝ нужни, за да задвижват администрацията ѝ. И колко се

ужасяваше, че ги изпраща в затвора! Единият имаше семейство и — някъде дълбоко в себе си — нежна душа, а другият не намираще спасение дори в съня.

Когато приключиха, тя нареди на войниците от кралската стража да ги отведат в затвора.

После изпрати да извикат Гидън.

— Кралице, не изглеждаш добре — констатира той. — Битърблу... — поправи се.

Прекоси стаята с две крачки, коленичи пред нея и улови ръцете ѝ.

— Ако ме докоснеш, ще изгубя самообладание, а не бива да проявявам слабост пред тях — процеди през зъби тя, затворила очи.

— Дишай дълбоко. Поставена си под огромно напрежение, но няма да изгубиш самообладание — успокой я той. — Разкажи ми какво става.

— Заплашва ме — подхвана тя, но млъкна. Вкопчи се в китките му и си пое бавно дъх. — Заплашва ме катастрофален недостиг на кадри. Изпратих Дарби и Руд в затвора, а погледни колко документи са натрупани върху бюрото ми.

Посочи купищата листове, изписани с почерка на Дарби и Руд. Четирима от осмината съдии в Дворцовия съд бяха замесени в заговора за прикриване на истината и бяха произнасяли присъди над невинни хора, за да ги накарат да замълчат.

Смит също бе сред съучастниците, както и главният тъмничар, министърът на пътищата и картографията, данъчният министър, неколцина лордове и капитанът на монсийската стража в Монпорт. Толкова много войници от монсийската стража се бяха научили да си затварят очите, че Руд и Дарби се затрудняваха да посочат имената на всички. Имаше и хора от най-нисшите прослойки — престъпници и изгубени души, изпълнявали срещу заплащане или по принуда убийства и погроми.

— Ясно — кимна Гидън. — Положението не е лесно наистина. Но ти имаш достатъчно поданици. Сега се чувстваш изоставена, ала рано или късно ще събереш работоспособен екип. Знаеш ли, че Хелда цял ден днес съставя списъци?

— Гидън, чувствам се изоставена, защото съм сама. Непрекъснато ме предават — отвърна задавено Битърблу, потискайки напушилия я истеричен смях.

Внезапно самообладанието я напусна и безсилна, тя оброни глава върху рамото му. Стори ѝ се оправдано да се предаде за две минути, защото той ѝ вдъхваше усещане за безопасност, нямаше да каже на никого и силните му ръце я прегръщаха крепко.

Най-сетне задиша по-спокойно, успя да си избърше очите и носа в кърпичката, която той ѝ подаде, а не в ризата му, и му благодари.

— Няма защо. Кажи ми как да ти помогна — подтикна я той.

— Ще ми отделиш ли два часа, Гидън? Сега?

Гидън погледна към часовника.

— Имам три часа. До два часа.

— Рафин, Бан и По заети ли са?

— Да, кралице, но ще отложат работата си, ако са ти необходими.

— Не, няма нужда. Ще ми доведеш ли Теди, Мадлен, Хава и Хелда?

— Разбира се.

— Помоли Хелда да донесе списъците. Ти също обмисли положението.

— Познавам добри монсийци, които ще ти бъдат полезни.

— Затова те извиках. Докато през последните месеци аз се щурах напред-назад и създавах бъркотия, ти се срещаше с хората ми и научаваше много за тях.

— Кралице, несправедлива си към себе си. Аз участвах в заговор, а ти бе мишена на друг. По-лесно е да кроиш планове, отколкото да кроят планове срещу теб, повярвай ми. Отсега нататък ще правиш първото.

Думите му я успокоиха. Трудно ѝ беше обаче да запази упованието, след като той си тръгна.

Върна се с Теди, Мадлен, Хава и Хелда по-скоро, отколкото го очакваше. Теди изглеждаше поизмъчен и си разтриваше бедрата.

— Бързи сте — Битърблу им посочи столовете. — Добре ли си, Теди?

— Лорд Гидън ме качи на кон, кралице. Не се случва често да яздя — обясни Теди.

— Теди, казах ти, че вече не съм лорд — вметна Гидън. — Всички сякаш сте решили да го забравяте.

— Задникът ми ще посинее — оплака се Теди.

Битърблу не знаеше защо, ала сега, когато край нея отново бе пълно с хора, положението не ѝ се струваше толкова безнадеждно. Навярно те ѝ напомняха света извън двореца, където животът продължаваше, а задните части измъчваха Теди, независимо дали Тиел е скочил от моста, или не.

— Кралице, след като поговорим, от грижите ви няма да остане и помен — увери я Хелда.

Прозвуча ѝ направо невероятно и всичките ѝ тревоги я налегнаха отново.

— Има хиляди неща, които разговорът ни няма да промени — възрази тя.

— Искан да кажа, кралице — уточни с по-благ тон Хелда, — че не се съмняваме в способностите ви да създадете добра администрация.

— Добре. Хрумнаха ми идеи. Да започваме — поощри ги Битърблу, опитвайки се да ѝ повярва. — Мадлен и Хава, не очаквам да направите конкретни предложения как да заработи администрацията ми. Ще ви изслушам обаче, ако искате да споделите мнението си. Поканих ви, защото сте сред малцината ми довереници, а и двете познавате, наблюдавали сте и сте работили с мнозина. Необходими са ми хора. Това е най-насъщната ми нужда. Всяка препоръка е добре дошла. Възнамерявам да сформирам нови министерства — продължи тя, — за да се заловим с пренебрегваните досега въпроси. Ще създадем от нулата Министерство на образованието и Министерство на историческите архиви, ала ще търсим истината на случилото се внимателно и ще използваме разумно познанието. Ще обсъдим по-подробно как точно да го направим. А какво мислите за Министерство на душевното благоденствие? — попита тя. — Съществувало ли е някога такова нещо? А Министерство на репарациите?

Приятелите ѝ я изслушаха и започнаха да правят предложения. Битърблу чертаеше схеми и писането я успокояваше — думите, стрелките, таблиците придаваха осезаемост на идеите. Бях си съставила кратък списък, помисли си тя. Всичко, което не знаех, се побираше на лист хартия. Изглежда смешно, защото цялото

кралство се оказва карта в реален мащаб, която тепърва ще опознавам.

— Да поговорим ли с всички долу, за да разберем какви са интересите и уменията им? — попита тя.

— Да, кралице — съгласи се Хелда. — Сега ли?

— Да, защо не?

— Съжалявам, кралице, но се налага да тръгвам — обади се Гидън.

Битърблу погледна изумено часовника, неспособна да повярва, че трите часа на Гидън са изтекли.

— Къде отиваш?

Гидън се втренчи смутено в Хелда.

— Гидън? — повдигна вежди Битърблу, изведнъж обзета от съмнения.

— Заминава по работа на Съвета — увери я Хелда. — Не е свързана с никого в Монсий, кралице.

— Гидън, аз винаги ти казвам истината — укори го Битърблу.

— Не съм излъгал! — възмути се той. — Не съм продумал! — Гневните искри в очите на Битърблу не угаснаха и той добави: — По-късно ще ти кажа. Вероятно.

— Ммм... дали е възможно да включите и други в споразумението с лорд Гидън? — осведоми се Хелда.

— Не съм лорд! — поправи я Гидън.

— Моля ви... — Битърблу усети, че я разсейват. — Гидън, изпрати горе някой чиновник или страж. Гледай да изглежда годен да участва разискване.

Така започнаха разговорите със стражите и чиновниците. Идеите се натрупваха по-бързо от купчините листове върху писалището. Разрастваха се във всички посоки и измерения — превръщаха се в скулптура, в замък.

После всички си тръгнаха, за да се заловят със задачите си, а тя остана сама, объркана и отново изгубила вяра.

Рафин, Бан и По дойдоха късно да вечерят с нея. Битърблу седеше мълчалива между тях и гласовете им отмиваха тревогите ѝ.

Хелда е в стихията си, когато се заяжда с млади хора, помисли си тя. Особено с красиви младежи.

После се появи Гидън с новини от Саф.

— Отегчен е до смърт и е загрижен за сестра си. Но ми разказа подробно за пещерата на Спук, а аз предадох сведенията на Холт.

— След като арестуват Спук и Фокс — обади се тихо Битърблу, включвайки се за пръв път в разговора, — ще пуснем ли Саф да излезе от кулата? Навярно зависи от това, колко охотно ще проговорят Спук и Фокс. Продължавам да се съмнявам в монсийската стража. — *Щях да се чувствам по-добре, ако короната беше у мен.* — Изпълни ли задачата на Съвета, Гидън?

— Убедих шпионин на крал Тигпен да не се връща в Естил — отговори Гидън.

— Как успя? — учуди се Битърблу.

— Уредих му ваканция в Лиенид — обясни Гидън.

Посрещнаха думите му с одобрителни възгласи.

— Браво! — Бан го потупа по рамото.

— По своя воля ли ще отиде в Лиенид? — попита Битърблу, учудена защо изобщо се интересува.

— Всички харесват Лиенид! — възкликна По.

— Отварата за повръщане ли използва? — Рафин тупна развълнувано с юмрук по масата и сребърните прибори издрънчаха. Гидън кимна и сътрапезниците го възнаградиха с овации.

Битърблу седна мълчаливо на дивана. Време беше за лягане, ала как да остане сама в тъмната спалня? Как да се изправи срещу самотната си, изтерзана душа?

Нямаше кой да я прегръща, докато заспи, но имаше гласовете на приятелите си. Те щяха да я обгърнат като дланите на Саф или като ръцете на Катса, когато спяха в замръзналата планина. Катса. Колко болезнено усещаше липсата ѝ! Колко остро въздейства понякога нечие присъствие или отсъствие. Тази нощ би се борила с По за прегръдката на Катса.

Бе забравила, разбира се, сънищата.

Сънува, че ходи от покрив на покрив в града си. Разхождаше се по покрива на двореца. Стъпваше по края на стъкления покрив на кулата, където се намираще кабинетът ѝ, и виждаше всичко наведнъж — сградите, мостовете, хората, които се опитваха да бъдат силни.

Слънцето я стопляше, ветрецът я разхлаждаше, нямаше болка и не се страхуваше да се изправи на покрива на света.

41.

На сутринта я събудиха с новината, че Дарби се е обесил в затворническата килия.

На прага на спалнята, по нощница, Битърблу отблъсна Хелда, която се опитваше да я прегърне. Дива и необузdana в скръбта си, крещеше, ругаеше Дарби, хулеше монсийската стража, задето не го е възпряла. Хелда явно се уплаши, спря да протяга ръце към нея и със свити устни зачака бурята да отmine. Дойде По и Битърблу се разкрещя на него. Той обаче я задържа в обятията си, колкото и да го риташе и удряше. Улови я крепко, когато посегна да извади камата си. Притисна я още по-здраво и се изтърколи на пода с нея, принуждавайки я да не мърда.

— Мразя го! Мразя ги всички! — крещеше тя и най-сетне, прегракнала от изтощение, се отказа от битката и зариди. — Аз съм виновна. Аз съм виновна — хлипаше в ръцете на По.

— Не — отвърна просълзен По. — Той е взел решението.

— Защото аз го изпратих в затвора.

— Не — повтори По. — Битърблу, помисли! Дарби не се е самоубил, защото ти го изпрати в затвора!

— Толкова са крехки. Нетърпимо е! Няма начин да ги спра! Няма с какво да ги заплаша. Трябваше да постъпя по-благородно. Да му позволя да остане при мен.

— Битърблу, не си виновна — повтори По.

— Лек е виновен — Хелда коленичи до тях.

— Съжалявам, че ти се разкрещях — прошепна й Битърблу.

— Няма нищо, скъпа — Хелда приглади косата й.

Сърцето на Битърблу се сви от болка при мисълта колко самотен е бил Дарби, без приятели, от чиито прегръдки да извлича сила.

— Доведете ми Руд — каза тя.

* * *

Въведоха прегърбения съветник в покоите ѝ и тя подхвана без предисловия.

— Мислиш ли да се самоубиваш, Руд?

— Винаги сте пряма, кралице — отвърна тъжно той. — Това ми харесва. От време на време ми се въртят такива мисли. Но ме възпира представата колко ще нараня и ще объркам внуците си.

— Разбирам. Би ли предпочел да си под домашен арест?

— Кралице, ще ми позволите ли? — Взря се в лицето ѝ, примигвайки да отпъди сълзите.

— От сега нататък си под домашен арест — обяви Битърблу. — Не напускай семейния дом, Руд. Ако ти потрябва нещо, прати ми известие и ще дойда.

Тази сутрин Битърблу видя още един затворник, защото Холт се бе справил добре, Фокс и Спук бяха зад решетките и доста вещи, чиято липса дори не бе осъзнала, ѝ бяха върнати. Накити от сандъка на майка ѝ. Илюстрираната книга, сложена отдавна върху рафта в дневната — „Книгата с истински неща“ на Лек с рисунки на ножове, скулптури и мъртъв Даровит; едва сега Битърблу проумя смисъла ѝ. Много изящни саби и ками, изчезнали през последните месеци от ковачницата. Горкият Орник. Сигурно бяха разбили сърцето му с новината каква се е оказала Фокс.

Не прие Фокс в покоите си, разбира се. Тя вече не бе добре дошла там. Двама войници от монсийската стража я доведоха в кабинета ѝ.

Фокс не изглеждаше променена — косата и лицето ѝ бяха ослепително красиви както преди, сивите ѝ очи в различни нюанси — забележителни както винаги. Озъби се обаче на Битърблу и просъска:

— Няма начин да свържеш мен и баба ми с короната. Не разполагаш с доказателства. Изключено е да увиснем на бесилката.

Изрече думите като предизвикателство. Битърблу я наблюдаваше мълчаливо, стъписана от коренната промяна, на която ставаше свидетел. За пръв път ли виждаше истинското лице на Фокс?

— Мислиш ли, че искам да те обеса? — попита тя. — За най-обикновена кражба? Не забравяй, че сами ти връчихме трофея. Не си достатъчно ловка.

— Семейният ни занаят е по-древен от династията ти — процеди през зъби Фокс. — Не сме обикновени.

— По бащина линия не сме царували дълго — обясни спокойно Битърблу. — Но забравяш рода на майка ми. Което ми напомня... Стражи, проверете дали затворничката носи пръстен!

След по-малко от минута и кратка, неприятна схватка, Фокс се раздели с пръстена, закачен на връв около китката ѝ. Разтривайки пиццата си, пострадал от ритниците ѝ, единият страж го подаде на Битърблу — дубликат на пръстена, който Ашен носеше за дъщеря си, отличителният знак на кралските шпиони: златен със сиви камъни.

Битърблу го стисна и почувства, че е възстановила донякъде реда. Фокс нямаше право да носи до кожата си нещо от Ашен.

— Отведете я — нареди Битърблу на войниците. — Това е всичко.

Чиновници, не стъпвали никога в кабинета ѝ, днес се качваха в кулата да ѝ докладват. След като си тръгнаха, тя скриваше лице в шепи или се опитваше да разхлаби плитките си. Сломяваше я чувството, че се е заела с непосилна задача. Откъде да започне? Монсийската стража я притесняваше, понеже бе многобройна и навсякъде — опасала цялото кралство мрежа, от която зависеше защитата на поданиците ѝ.

— Фрогат, как да науча всички да мислят. Да вземат самостоятелни решения и пак да станат истински хора? — попита тя, когато чиновникът дойде в кабинета ѝ за пореден път.

Фрогат се взря през прозореца, прехапал устни. Беше по-млад от другите и тя си спомни, че е женен отскоро. Веднъж го бе видяла да се усмихва.

— Откровено ли да ви отговоря, кралице?

— Да, непременно.

— Засега няма начин, кралице, но позволете да продължим да се подчиняваме. Възлагайте ни обаче почтени задачи. — Погледна я с поруменяло лице. — Така ще ви се подчиняваме, без да накърняваме достойнството си.

Значи По имаше право. Хората ѝ се нуждаеха от нов водач.

Тя отиде в художествената галерия. Търсеше Хава, но не знаеше защо. Нещо в страха на момичето я привличаше, защото го разбираше.

Привличаше я и умението ѝ да се крие, да се преобразява до неузнаваемост.

Не беше прашно както преди и в камините гореше огън. Хава явно се опитваше да превърне галерията в обитаемо място. С крайчеца на окото си обикновено долавяше трептене. Случваше се, когато Хава се криеше на една ръка разстояние от нея. Ала днес в галерията не мъждукаше нищо. Битърблу седна на пода до статуите в залата със скулптурите и се загледа в преобразяващите се фигури.

След малко Хава дойде.

— Какво има, кралице?

Битърблу се вгледа в обикновеното лице на момичето и в странните ѝ очи с цвят на мед.

— Искам да се превърна в нещо друго, Хава — призна тя. — Както правиш ти или както става в скулптурите на майка ти.

Хава застана пред прозореца зад статуите, откъдето се откриваше изглед към големия двор.

— Аз не се превръщам, кралице. Оставам си същата. Само другите мислят, че се променям. И това е свидетелство за същността ми. Аз съм измамница.

— И аз съм измамница — прошепна Битърблу. — Преструвам се, че съм водач на Монсий.

— Хм... — Хава сви устни и се втренчи през прозореца. — Скулптурите на мама също не изобразяват хората каквито не са, кралице. Тя умееше да съзира истината за тях и да я изтъква в творенията си. Хрумвало ли ви е някога?

— Искаш да кажеш, че наистина съм замък? — попита сухо Битърблу. — А ти си птица?

— Знаех как да отлитам, когато ме доближат — кимна Хава. — Единствено пред мама показвах истинското си лице. Доскоро вуйчо ми не знаеше, че съм жива. Така мама ме пазеше от Лек, кралице. Лъжеше го, че съм мъртва, а използвах Дарбата си да се крия от него и от всички в двореца. Отлигах и Лек никога не разбра, че Дарбата ми вдъхновява скулптурите ѝ.

Битърблу погледна Хава в очите, обзета от внезапно подозрение. Взря се неспокойно в лицето ѝ.

— Хава, кой е баща ти?

Хава сякаш не я чу.

— Кралице, коя е онази жена в двора? — попита със странен глас тя.

— Какво?

— Онази жена — посочи Хава, притиснала нос в стъклото.

Битърблу най-сетне разпозна тона ѝ — със същото удивление Теди говореше за книги. Застана предпазливо до Хава и видя най-утешителната гледка: Катса и По се целуваха в двора.

— Катса! — възкликна възторжено тя.

— Зад лейди Катса — уточни нетърпеливо Хава.

Зад Катса се бяха скупчили няколко души, които Битърблу определено не бе виждала преди. Сред тях имаше жена — възрастна жена. Облягаше се на по-млад мъж, застанал до нея. Носеше палто и шапка от бледокафява кожа. Внезапно очите ѝ се вдигнаха към високия прозорец на галерията и срещнаха погледа на Битърблу.

На Битърблу ѝ се прииска да зърне косата ѝ.

Като по чудо жената си свали шапката и косата ѝ се разпиля по раменете — алена, златиста и розова със сребристи нишки.

Беше жената от гоблена в библиотеката и Битърблу не разбра защо се разплака.

42.

Идваха от земята на изток от Източните планини, наречена Делс. Идваха с мир. Неколцина бяха от земя северно от Делс, наречена Пикия. Понякога пикийците воювали с делсийците, ала сега били помирени. Или не? Губеше нишката, защото Катса обясняваше несвързано, а никой от тях не говореше монсийски добре. Битърблу се досети на какъв език говорят, но помнеше само думите „паяжина“ и „чудовище“. А от очите ѝ още капеха сълзи.

— Дийт... Някой да доведе Дийт — разпореди тя. — Катса, замълчи — помоли.

Нуждаеше се от тишина, защото тук, в големия двор на замъка ѝ, се случваше нещо особено. Напрягаше се да се съсредоточи върху обърканите, непознати думи и гласовете ѝ пречеха да си събере мислите.

Всички замълчаха в очакване.

Битърблу не успяваше да отлепи очи от жената от гоблена. Причудливостта произтичаше от нея — сега го осъзна. Тя променяше някак въздуха и усещанията ѝ. Битърблу се опита да диша дълбоко, да не се поддава на чувствата. Постара се да вижда жената част по част, вместо да се огъва пред... необикновената ѝ цялост. Имаше кафеникава кожа и зелени очи, а косата ѝ — разбираше защо е такава, защото бе виждала мишата кожа, ала кожата не бе жива, дишаща жена и не я караше да се чувства, сякаш в главата ѝ звучи музика.

От силата на жената въздухът се нагнетяваше.

— Какво ни причиняваш? — прошепна Битърблу.

— Тя те разбира, Битърблу, макар да не говори езика ни — намеси се Катса. — Може да ти отговори, но само с твое разрешение, защото го прави мислено. Все едно е в ума ти.

— О... Не. В никакъв случай — отстъпи назад Битърблу.

— Тя просто разговаря, Битърблу — обясни ѝ нежно Катса. — Не краде мислите ти и не ги променя.

— Ала при желание би могла — възрази Битърблу, защото бе чела историите на баща си за жена като нея с отровно съзнание.

В двора зад нея прииждаха прислужници, чиновници, стражи, Гидън, Бан, Рафин, Хелда, Хава, пекарката Анна, ковачът Орник, Даян градинарката, Фрогат, Холт. Всички се взираха с удивление в жената, която сякаш излъчваше сияние.

— Тя не иска да променя мислите ти, Битърблу — настоя Катса.
— Не иска да променя ничии мисли. А и казва, че не би успяла да промени твоите, защото имаш добър, силен ум, затворен за нея.

— Упражнявала съм се — отвърна Битърблу с тих, твърд глас. — Как действа силата ѝ? Искам да знам точно как действа.

— Битърблу, разбирам те, но не е ли редно първо да ги поздравяш и да ги поканиш вътре, за да се стоплят — намеси се По с тон, който ѝ подсказваше, че навярно е твърде неучтива. — Извървели са дълъг път, за да дойдат при теб. Сигурно се нуждаят от почивка.

Битърблу наруга мислено сълзите, стичащи се упорито по страните ѝ.

— Забрави ли какво се случи през последните няколко дни, По? — попита с равен глас тя. — Извинявам се за нелюбезността, но Катса е довела жена, въздействаща върху съзнанието, в дворец, чиито обитатели са твърде уязвими и податливи на влияние. Огледай се — ръката ѝ описа дъга, за да посочи оживения двор. — Мислиш ли, че за тях е добре да стоят тук, втречени празно в нея? Всъщност нищо чудно да предотврати самоубийствата — додаде горчиво, — ако наистина идва с мир.

— Самоубийства ли? — удиви се Катса.

— Отговорна съм за тези хора — продължи Битърблу. — Няма да я поканя в замъка си, докато не разбере коя е и как действа силата ѝ.

Решиха да го обсъдят в библиотеката: Битърблу, приятелите ѝ от Съвета, делсийците и пикийците, далеч от любопитни погледи и празни, запленени умове. Заобикаляйки унищоженото му писалище, Битърблу си спомни, че Дийт е в лечебницата.

Страниците не изглеждаха нито изненадани, нито обидени от негостоприемството на Битърблу. Ала когато ги въведе в нишата си, те се втречиха, ококорени, в гоблена и си зашепнаха с думи, чийто смисъл убягваше на Битърблу, макар да познаваше звученето им. Жената със силата се развълнува, сграбчи ръката на един от

придружителите си и му даде знак да каже нещо на Битърблу. Мъжът пристъпи напред, поклони се и проговори с тежък, но някак приятен акцент.

— Кралице Битърблу, простете... че не владее езика ви добре, но лейди Биер си спомня това — посочи гоблена. — Трогната е от...

Той замълча безпомощно.

Катса продължи с тих глас:

— Казва, че преди много години Лек я похитил, Битърблу, и убил неин приятел. Смята, че гобленът изобразява сцена от отвличането, защото ѝ дал да облече бяло палто и прекосили гора с бели дървета. После тя избягала, борила се с него. Той пропаднал през процеп в земята и вероятно е прекосил тунела към Монсий. Тя иска да ти каже колко съжالياва, че той се е върнал тук и е навредил на кралството ти. Делс открил седемте кралства преди петнайсет години и единственият известен им проход ги отвел в далечините източни предели на Естил. Не знаели какво се случва в Монсий. Съжالياва, че е позволила на Лек да се появи тук и не е помогнала за отстраняването му.

Странно ѝ беше да слуша как Катса превежда. Замълчаваше за дълго и през затишията Битърблу обмисляше смайващата история. После Катса я изумяваше с още по-удивителни думи.

— Как така се е върнал? — попита Битърблу.

Катса присви очи.

— Лейди Файър не разбира въпроса ти.

— Спомена, че през тунела се е върнал в Монсий — поясни Битърблу. — Позволила му да се върне. Значи Лек не е бил делсиец? Тя знае ли дали е монсиец?

— Аха... — Катса замълча да чуе отговора. — Лек не е делсиец. Не знае дали е монсиец. Дошъл обаче от някое от седемте кралства. В Делс няма Даровити — добави Катса от свое име. — Пристигането ми предизвика истински смут.

Аз съм от седемте кралства, помисли си Битърблу. Несъмнено. Има ли надежда да съм монсийка? А тази странна, красива жена... Баща ми е убил приятеля ѝ. Открили седемте кралства едва преди петнайсет години.

— Мъжът я нарече лейди Биер. Защо ти я наричаш лейди Файър, Катса?

— Биер е делсийската дума за огън — обясни дрезгав и познат глас зад гърба на Битърблу.

Битърблу се обърна и застана срещу библиотекаря си, който накуцваше, наклонен на една страна като поразен от стихия кораб. Носеше останките от делсийско-монсийския речник. Последните листове бяха унищожени, а запазените — омачкани. Червената корица чернееше.

— Дийт! Радвам се, че дойде! Чудя се... — Обърка се безнадеждно. — Най-добре да се запознаем и да седнем — предложи.

Последва ръкостискане, разчистиха ръкописите от писалището, донесоха столове и ги наредиха един до друг. Имената бяха забравени тутакси, защото се случваха твърде много неща. Те бяха деветима — трима изследователи, четирима войници, един лечител и жената, която изпълняваше ролята на посланик и на мълчалив преводач. Тя подкани Битърблу да я нарича Файър. Повечето пътници бяха по-тъмнокожи от загорелите от слънцето лиениди; само двама бяха по-светли, а един — мъжът, проговорил по-рано — беше с бяла кожа като Мадлен. Косите и очите им също бяха в различни, обикновени оттенъци. Все пак нещо във външността им — формата на лицата им? Израженията им? — ги открояваше. Битърблу се почуди дали и те намират някаква прилика между нея и приятелите ѝ.

— Не разбирам... почти нищо — призна тя.

Лейди Файър проговори, а бледият мъж се опита да преведе думите ѝ с приятния си, странен акцент.

— Планините са много високи — подхвана той. — Имахме... истории, но нямахме проход нито през тях, нито...

Той махна с ръка.

— Нито под тях — помогна му По.

— Да — кимна мъжът. — Преди петнайсет години...

Отново замлъкна объркано.

— Свлачище — обади се По — разкрило тунел. И сега историите вече не са истории.

— По... — Битърблу се разтревожи как той разкрива пред всички способностите си, макар да се преструва, че лейди Файър му говори безмълвно. А дали всъщност се преструва? Или тя наистина му говори мислено. Знае ли тогава лейди Файър каква Дарба притежава По? Не става ли така хиляди пъти по-опасна? Или... Битърблу

разтърка чело. Дали тя самата, размишлявайки за По, не разкрива тайната му на лейди Файър?

По избута Катса и застана до Битърблу.

— Не се безпокой, братовчедке — успокой я той. — Преживя ужасни дни. Смятам, че след като осмислиш случилото се, ще разбереш колко е благотворно.

Помня как преди време всички седяхме в кръг тук, на пода в библиотеката, каза му наум тя. Тогаваш светът бе далеч по-малък и пак ми изглеждаше прекалено голям. Всеки ден е от тежък, по-тежък.

Бледият мъж заговори отново. Обясни колко съжаляват, че са пристигнали в трудни времена. Битърблу вдигна очи и се вгледа въпросително в него.

— Гласът ти ми звучи някак познато — отбеляза тя.

— Да, кралице — съгласи се сухо Дийт, — защото напомня акцента на лечителката ви Мадлен.

Мадлен, помисли си Битърблу. Да, колко странно е, че говори като Мадлен. Белокож е като нея и кехлибарените му очи напомнят нейните. И...

Моята Даровита лечителка Мадлен.

В Делс няма Даровити.

Но Мадлен има само едно око.

Ето как една от опорите на Битърблу в този свят се разклати и Мадлен внезапно се превърна в странник.

— О... — отрони тя. — О, велики небеса... — Сети се за книгите в стаята на Мадлен и намери отговора на друг въпрос. — Дийт, Мадлен видя дневниците на Лек в спалнята ми, а после на рафта в библиотеката се появи речникът. На Мадлен е.

— Да, кралице — кимна Дийт.

— Каза ми, че идва от далечните източни предели на Естил — продължи Битърблу. — Доведете я. Кой ще я доведе?

— Позволете, кралице — обади се Хелда с мрачен глас и Битърблу се зарадва, че не е Мадлен.

Хелда се изправи и излезе с решителна крачка от стаята. Битърблу впи очи в гостите си. По лицата на всички се четеше смущение.

— Лейди Файър се извинява, Битърблу — каза Катса. — Неловко е да те хванат да шпионираш, но за съжаление е невъзможно да не шпионираш, както несъмнено разбираш.

— Разбирам, че имат интересно схващане за мирно посещение. Те ли са накарали Мадлен да си извади окото? — попита Битърблу.

— Не! — възрази пламенно лейди Файър.

— Мадлен изгубила окото си като дете. Експериментирала с течности и прах, който експлодирал. Така обаче се преструвала по-лесно.

— Но как лекува толкова добре? Всички лечители в Делс ли са талантиливи като нея?

— Там медицинската наука е много напреднала, Битърблу — преведе Катса. — В Делс растат билки, непознати тук. Особено на запад, откъдето е Мадлен. В нейния край медицината е най-развита. По време на престоя ѝ тук са я снабдявали с най-добрите делсийски лекарства, за да поддържа заблудата.

Наука, помисли си Битърблу. Истинска наука. Искан и моето кралство да напредва така, благоразумно, без химери. Ненадейно си спомни с умиление за хартиената птица на По, защото тя беше реална.

После Мадлен влезе в нишата. Първо отиде до лейди Файър и целуна ръката ѝ, шепнейки на техния език. Сетне заобиколи масата и падна на колене пред Битърблу.

— Кралице — заговори задавено, свела глава, — надявам се да ми простите, че ви заблуждавах. Не ми беше приятно да ви подвеждам. Всеки миг, в който го правех, ми беше неприятен, но се надявам да ми позволите да остана ваша лечителка.

Тогава Битърблу разбра, че е възможно човек да лъже и същевременно да казва истината. Мамейки я, Мадлен бе лекувала чистосърдечно тялото и душата ѝ.

— Мадлен. Изпитвам облекчение — призна тя. — Страхувах се да не те изгубя.

Разговориха продължиха. Представата на Битърблу за света никога не се бе разпростирала толкова нашироко и тя се чувстваше зашеметена.

Делсийците ѝ описаха какво вълнение предизвикало откриването на света на запад от тях. Те познавали войната и кралят им не искал историята да се повтаря. Установили, че мнозина от владетелите на седемте кралства са войнолюбци и предпочели да събират сведения тайно, вместо да издават веднага съществуването си.

Опознавали и земите на изток.

— Пикийците имат могъща флота — обясни Катса. — Делсийците увеличават постепенно флотата си и проучват бреговете и водите си, Битърблу.

Бяха донесли географски карти. Набита, мускулеста жена на име Мидия им показва просторни равнини, морска шир и непроходими ледници на север.

— Мидия е известна мореплавателка, Битърблу — представи я Катса.

— Пикийка ли е, или делсийка?

— Майка ѝ е делсийка, а баща ѝ — пикиец — отговори Катса. — Родена е в Делс. Казват, че през последните десетилетия нациите им се сродяват.

Сродени нации. Битърблу обходи с поглед хората край масата, събрали се в библиотеката ѝ — мидлънсци, лиениди, делсийци, пикийци, монсийци... и лейди Файър, откъдето и да произхождаше.

— Лейди Файър е „чудовище“ — прошепна Катса.

— Чудовище. *Озхалигх* — повтори Битърблу.

Всички делсийци около масата впиха очи в нея.

— Извинете. — Битърблу се изправи и се отдалечи от масата. Откри тъмен ъгъл зад рафтовете и седна на килима.

Знаеше какво ще се случи. По щеше да дойде при нея или да ѝ изпрати най-подходящия според него човек. Нямахше обаче да ѝ помогне, понеже никой не бе подходящ. Не и сред живите. Не искаше да плаче на ничие рамо и да ѝ нашепват окуражителни думи. Искаше да напусне този свят, да тръгне по поляна с диви цветя или сред гора с бели дървета, да не знае какъв ужас вилнее около нея, да бъде пекарка, а майка ѝ да бродира. Възможно ли е да върне тази илюзия? Да я превърне в реалност?

Лейди Файър дойде при нея. Битърблу се изненада, че По е избрал нея. После погледна жената и се запита дали сама не я бе повикала.

Файър коленичи до Битърблу. Тя се уплаши внезапно, ужаси се от красивата, възрастна жена с пропукващи колене, облечена в кафяви кожи; ужаси се от мисълта как копнее да се взре в лицето ѝ и да зърне майка си. Осъзна причината Файър да я заплени от пръв поглед — погледнеше ли лицето ѝ, изпитваше обич, каквато бе изпитвала към майка си. А това не бе правилно. Майка ѝ заслужаваше тази обич. Тя бе страдала, беше се борила и бе умряла заради нея. Тази жена не бе направила нищо. Просто бе влязла в двора на двореца ѝ.

— Опияняваш ме с мними чувства към теб — прошепна Битърблу. — Разбрах силата ти.

В главата ѝ прозвуча глас — не произнасяше думи, но ѝ говореше ясно.

Чувствата ти са истински. Но не ги изпитваш към мен.

— Напротив!

Помисли, Битърблу. Ти обичаш пламенно и таиш тъгата на владетеля. Наблизо ли съм, присъствието ми изостря усещанията ти. Аз обаче съм само мелодията, Битърблу. Или гоблена на стената. Съживявам чувствата ти, ала не ги изпитваш към мен.

Битърблу се разплака отново, Файър ѝ протегна кожата си кафяв ръкав да избърше сълзите си. Битърблу зарови лице в мекотата му, потъна в нея и за миг си позволи да попие близостта на това неповторимо същество, отзовало се на повика ѝ и отвърнало с доброта на хапливите ѝ думи.

— Ако поискаш, ще влезеш в съзнанието ми и ще видиш всичко, стаено там — прошепна Битърблу. — Ще го откраднеш или ще го промениш. Нали?

Да, отвърна Файър. Няма да ми е лесно обаче, защото си силна. Не го съзнаваш, но недружелюбното ти посрещане всъщност стопли сърцата ни, Битърблу. Надявахме се да си силна.

— Казваш, че не искаш да отнемеш съзнанието ни. Моето и на поданиците ми.

Не затова съм дошла.

— Ще изпълниш ли една моя молба?

Зависи каква е.

— Веднъж мама ми каза, че съм силна. — Битърблу затрепери. — Бях на десет години. Лек ни преследваше. Тя коленичи пред мен в заснежено поле, даде ми нож и ме увери, че имам сили да надмогна

всичко, което ще се случи. Твърдеше, че имам сърце и разум на кралица. — Битърблу извърна лице за миг, защото нямаше да е лесно да изрече тази истина на глас. — Искам да имам сърце и разум на кралица — прошепна тя. — Искам го повече от всичко. Но всъщност се преструвам. Не намирам чувството у мен.

Файър я погледна безмълвно.

Искаш да го потърся у теб.

— Искам просто да знам. Ако го има, ще изпитам дълбоко облекчение.

Още сега ще те успокоя, че е там, отвърна Файър.

— Наистина ли? — отрони Битърблу.

Кралице Битърблу, да споделя ли с теб моето усещане за силата ти? — попита Файър.

Файър отведе съзнанието ѝ в спалнята си. Лежеше в леглото, разплакана и потънала в скръб.

— Не изглеждам силна — констатира Битърблу.

Почакай, бъди търпелива, посъветва я Файър, все още коленичила до нея в библиотеката.

Битърблу се намираше в спалнята си, разплакана и потънала в скръб. Беше уплашена и сигурна, че е неспособна да оправдае очакванията на поданиците си. Срамуваше се от грешките си. Беше малка и покрусена, че всички я изоставят. Ядосваше се на хората, които си отиват, отиват, отиват. Сърцето я болеше заради мъжа на моста, който я предаде и напусна, и заради момчето, което знаеше, че скоро ще го последва.

После нещо в стаята се промени. Чувствата не се промениха, но Битърблу ги прие някак. Стана по-силна от тях, прегърна ги, зашепна им утешително и ги успокои. Тя беше плътта на стаята. Стаята дишаше, златните стени сияеха, изпълнени с живот, алените и златните звезди по тавана бяха истински. Тя бе по-голяма от стаята; обхващаше коридора, дневната и покоите на Хелда. Хелда бе там, уморена и угрижена, а артритът измъчваше пръстите ѝ, стиснала куките за плетене. Битърблу прегърна и нея, успокои я и облекчи болката ѝ. Растеше ли, растеше. Обзе външните коридори и взе в обятията си лиенидските стражи. После обви с длани кулата и уплашените,

самотни и съсипани мъже в кабинетите. Обхвана долните етажи на замъка и малките дворове, Дворцовия съд, библиотеката, където бяха приятелите ѝ и чуждоземците. Най-удивителното нещо — да откриеш нов свят! Хората от този свят сега седяха в библиотеката ѝ, а Битърблу бе способна да побере чудото. Да прегърне приятелите си и сложните им чувства един към друг: Катса и По, Катса и Гидън, Рафин и Бан, Гидън и По. Да приюти и своите сложни чувства. Тя бе големият двор, където струеше вода, а по стъкления покрив падаше сняг. Беше художествената галерия, където се криеше Хава, а творенията на Беламю се изправяха като свидетелство колко преходна е жестокостта на Лек. В нея се побираха и кухните, където винаги царуваше шумна и трескава деятелност, и конюшните, където зимното слънце озаряваше гредите, а конете цвилеха и тръскаха гриви; оживотворяваше и залите за тренировка, където се потяха войниците, и оръжейницата, ковачницата, занаятчийския двор. Обгръщаше всички хора там. Тя беше земята, стените, мостовете, кулата, където се криеше Сапфайър, а Тиел бе сломил сърцето ѝ.

Видя се — крехка, сразена духом, разплакана и отчаяна на моста. Усети всички хора в замъка и в града. Усети, че е способна да задържи всички в обятията си, да ги утеши. Беше огромна, съчувстваща, мъдра. Посегна към дребното момиче на моста и погали съкрушеното му сърце.

ПЕТА ЧАСТ
МИНИСТЕРСТВОТО НА ИСТОРИИТЕ И
ИСТИНАТА

43.

Краят на декември и януари

Успокояваше я, когато толкова малка част от света изглеждаше ясна, да съставя списъци с неотложни задачи, а после да избира на кого да ги възложи. Успокояваха я срещите с помощниците ѝ и разбираше — най-сетне — защо Хелда, Теди или Гидън са ги препоръчали. Разговорите с тях я успокояваха и я окуражаваха, че задачата навярно не е сред най-безнадеждните пет на земята. Нямаше и как да бъде, защото задачите бяха много повече от пет.

Хава изненада Битърблу с няколко наистина уместни препоръки. С новата главна тъмничарка например Хава се бе запознала на сребърните докове — монсийска Даровита на име Голди, отраснала на лиенидски кораб и станала командир на военноморския затвор в столицата на Рор. Върнала се в Монсий след смъртта на Лек, ала разбрала, че монсийската стража не наема жени за никаква работа, камо ли да ръководи затворите ѝ. Голди притежаваше Дарба да пее.

— Новата ми главна тъмничарка е пойна птица — прошепна си Битърблу, седнала зад писалището. — Какъв абсурд!

По-абсурдно обаче изглеждаше в монсийската стража да не постъпват жени. Прие едното, за да промени другото. Промяната се оказа вълнуваща. Делсийците я съветваха по въпроса, защото в армията им от десетилетия служеха жени.

— Откакто си съюзник на Делс, Битърблу, естилската революция не ме тревожи толкова — призна По, изпънат по гръб на дивана в дневната ѝ. — Избухне ли война, те са сериозна сила. Ще те подкрепят, ако възникнат проблеми.

— Значи вече не се страхуваш, че ще ме нападнат всеки момент?

— Продължавам да се боя. Грози те опасност заради Съвета.

— Аз съм кралица, По. Никога няма да съм в безопасност. Колкото до войната, делсийците не бих се намесили.

— Делсийците са се престрували, че не съществуват. Сега се държат като съседи. Ти очарова техния четец на мисли, което не става лесно.

— Едва ли е толкова трудно, щом Катса е очаровала теб.

— Не ме намираш за чаровна? — попита я Катса, която седеше на пода, облегнала гръб на дивана. — Дай място! — тя избута краката на По.

— Толкова ли е трудно да помолиш вежливо?

— Моля те вежливо поне от десет секунди, но ти си правиш оглушки. Хайде! Искам да седна — отсече тя.

По се престори, че се премества, но се претърколи от дивана и се просна върху нея.

— Колко предсказуемо — измънка Битърблу, когато двамата се сборичкаха върху килима.

— Файър е снаха на краля и мащеха на жената, която командва делсийската армия, Битърблу — извика По с лице, притиснато в килима. — Безценна приятелка е!

— Тук съм. Не е нужно да крещиш — отбеляза Битърблу.

— Крещя от болка! — извика той.

— Това писмо ме затруднява — промърмори Битърблу. — Какво да напиша на стар чуждоземен крал, за чието съществуване доскоро не съм подозирала, а моето кралство едва се крепи?

— Напиши му, че се надяваш да го посетиш! — извика По, който някак бе надделял в схватката и, възседнал Катса, притискаше раменете ѝ в пода.

Битърблу въздъхна.

— Да му поискам ли съвет, Катса? Познаваш го. Как ти се стори? Сега Катса седеше спокойно върху корема на По.

— Красавец е — каза тя.

Сломеният ѝ съперник простена.

— Как го разкраси? Насини го с юмруци или го блъсна надолу по стълбите?

— Не бих блъснала седемдесет и шест годишен мъж по стълбите — вирна брадичка Катса.

— Е, тогава ще чакам с нетърпение да стана на толкова — примири се По.

— Не съм те блъскала по стълби — подсмихна се Катса.

— Ще ми се да видя как го правиш.

— Не се шегувай. Не е смешно.

— О, Катса...

Те се прегърнаха, а Битърблу подбели очи и продължи да се бори сама с писмото до крал Наш от Делс.

— Срещата съм много крале, Битърблу — погледна я Катса. — Наш е порядъчен мъж, заобиколен от почтени съветници. Петнайсет години са ни наблюдавали дискретно и са чакали да установим по-справедлив ред, вместо да ни завоюват. По има право. Помоли го да го посетиш. И е съвсем уместно да му поискаш съвет. Не съм се чувствала по-щастлива — добави с въздишка тя.

— Щастлива?

— Зарадвах се, че съм намерила земя, където не подпалват прибързано войни, с крал, който не е задник, а съседната Пикия също е миролюбиво кралство. Това променя съотношението на силите в света!

Предимството да пътуваш през тунел е, че не зависиш от времето. Делсийците имаха избор — да се върнат през зимата или да дочакат пролетта. Един ден обаче Файър призна на Битърблу, че съпругът ѝ липсва.

Битърблу се опита да си представи що за мъж е той.

— Като теб ли е?

— Стар е като мен — усмихна се Файър.

— Как се казва?

Бриган.

— Откога сте женени?

Четирийсет и осем години.

Бяха в задната градина, защото Битърблу искаше да покаже на Файър как Беламю е изваяла майка ѝ — неудържима и силна, превръщаща се в планински лъв. Битърблу спря, скръсти ръце и усети как ботушите ѝ подгизват от снега.

Какво има скъпа?, попита я Файър.

— За пръв път чувам за двама души, живели толкова дълго заедно в хармония, без смъртта да ги раздели. Мисълта ме прави щастлива.

На Файър х липсваха два пръста. Когато го забеляза за пръв път, Битърблу се уплаши.

Не ги е отрязал баща ти, успокои я Файър, а после я попита слуша ли ѝ се тъжна история.

Така Битърблу научи, че преди четирийсет и девет години Делс бил кралство без облик, възстановяващо се от голямо зло. Като Монсий.

Татко също беше чудовище, сподели Файър.

— Чудовище като теб ли? — учуди се Битърблу.

Чудовище като мен, кимна Файър. В делсийския смисъл на думата. Беше красив мъж със сребърна коса и могъщ ум. Ала беше и чудовище в смисъла, който тук влагате в думата. Жесток човек като баща ти. Използваше силата си, за да унищожавя другите. Унищожил краля и кралството ни. Затова дойдох при теб, Битърблу.

— Защото баща ти е унищожил кралството ви? — обърка се Битърблу.

Защото, когато чух за теб, сърцето ми се отвори, обясни търпеливо Файър. Почувствах, че знам срещу какво си била изправена и срещу какво се изправяш.

Битърблу разбра.

— Дойде да ме успокоиш ли? — отрони тя.

Не съм млада, Битърблу, усмихна се Файър. Не дойдох да се поразтърча. Слушай, ще ти разкажа историята.

Битърблу скръсти отново ръце и сведе глава, защото историята на Делс наистина се оказа тъжна, ала и я обнадежди в какво е възможно да се превърне Монсий след четирийсет и девет години и какво е способна да направи тя.

Файър изрече още нещо, което ѝ вдъхна надежда. *Имкер* — първото, истинското име на Лек.

Битърблу веднага отиде в библиотеката.

— Дийт? Пазим ли списъците с новородените в седемте кралства през годината, когато Лек се е появил на бял свят? Ще потърсиш ли дете, чието име звучи като Имкер?

— Име, което звучи като Имкер — повтори Дийт, втрещен в нея иззад новото си писалище, покрито с миризливи, прогорели свитъци.

— Лек казал на лейди Файър, че първото му име било Имкер.

— Чула е името преди петдесет години, не го е виждала написано, почти сигурно не е на нейния език и ви го е предала мислено петдесет години по-късно — изброи саркастично Дийт. — А аз трябва

да си спомня всички подобни имена от списъците с новородени от всичките седем кралства, защото съществува минимална вероятност лейди Файър да е запомнила правилно името и то да е вписано в архивите ни?

— Знам, че си развълнуван колкото мен — отсече Битърблу.

Устните на Дийт трепнаха.

— Дайте ми време да си припомня, кралице.

Когато ни посетиш, каза ѝ лейди Файър, ще видиш как Лек се е опитал да пресъздаде Делс тук. Няма да се натъжиш, надявам се. Кралството ни е красиво и не искам да ти причини болка.

Бяха в кабинета на Битърблу и гледаха към мостовете.

— Надявам се домът ти да ми хареса, щом напомня моя — отвърна Битърблу след известен размисъл. — Лек беше... какъвто беше. Успял е някак да придаде красота и причудливост на замъка. Не бих искала да го променям. В крайна сметка творците на Лек са създали изкуство, което разкрива истината. Започнах дори да оценявам безползните мостове. Те съществуват сякаш безпричинно, единствено като паметник на истината за случилото се и защото са красиви.

Битърблу впери поглед в Крилатия мост, политнал в небето като синьо-бяла птица. После погледна към Чудовищния мост, където бяха изгорили тялото на майка ѝ, и към огледалния Зимен мост, който отразяваше мразовитото сиво небе.

— Достатъчно основателни причини, предполагам — добави тя.

Скоро ще заминем, каза Файър. Наистина ли ще изпратиш някого с нас?

— Да — кимна Битърблу. — Хелда ми помага да реша кого. Не познавам повечето, Файър. Съжалявам, че не изпращам по-близки приятели. Те са заети с естилската революция и с моите проблеми тук. Боя се също, че чиновниците и войниците ми все още са твърде нестабилни да те придружат.

Трудно се описваше въздействието на Файър върху чиновниците и стражите ѝ, а и върху поданиците ѝ с по-податливи умове. Някои тя изпълваше с дълбоко умиротворение, други не се свъртаха на едно

място. Битърблу се чудеше кое е по-добре. Хората й тепърва щяха да се учат да се чувстват удобно в съзнанието с.

Един човек, когото познаваш, ни помоли да тръгне с нас, каза Файър.

— Така ли?

Моряк. Искан да участва в експедициите ни из източните морета. Разбрах, че имал неприятности със закона, Битърблу.

А! Битърблу си пое дълбоко дъх, за да потисне тъгата и да приеме неизбежното. Имаш предвид Сапфайър. Да, той открадна короната ми.

Файър изгледа мълчаливо дребничката Битърблу, притихнала пред прозореца.

Защо ти открадна короната?

Защото ме обичаше, а аз го нараних, прошепна безгласно Битърблу.

Ще го посрещнем с отворени обятия, увери я нежно Файър след миг.

Грижете се за него.

Разбира се.

Той умее да подарява красиви сънища, добави Битърблу.

Красиви сънища?

Да. Такава Дарба притежава. Ако пожелаеш, ще ти подари най-прекрасните, най-утешителни сънища.

Е, вероятно цял живот съм чакала да срещна твоя крадец, каза Файър.

44.

През едно януарско утро, ден преди отпътуването на делсийците, Битърблу прочете поредния доклад на Дийт за превода на дневниците.

„Кралице, по моя преценка този дневник е от последната година на царуването на Лек. Споменава, че изпълнил заплахата си и убил Беламю“.

Фрогат доведе някого в кабинета ѝ и тя дори не вдигна глава, защото периферното ѝ зрение оприличи посетителя на По. После той се разсмя.

Очите ѝ се стрелнаха към него.

— Скай!

— Помисли ме за По — ухили се сивоокият му брат.

Битърблу скочи на крака и го прегърна.

— Толкова се радвам да те видя! Защо никой не ми каза, че сте акостирали? Къде е баща ти?

— Реших аз да те известя — обясни той. — Изглеждаш чудесно, братовчедке. Татко е в Монпорт с половината лиенидска флота.

— О, да... Бях забравила — призна Битърблу.

Скай повдигна вежди и се усмихна още по-широко.

— Забравила си, че помоли татко да доведе флотата си?

— Не, не... Просто се случват много неща. Пристигна навреме да се запознаеш с делсийците, преди да заминат.

— С кого?

— С Делсийците. Живеят в кралство на изток под планините.

— Битърблу, какви ги приказваш? — попита колебливо Скай.

Тя го улови за ръката.

— Да отидем да намерим По. Ще ти разкажа всичко.

Срещата между По и Скай и достави ненадминато удоволствие. Не разбра защо сърцето ѝ се изпълни с такава радост, когато двамата братя се целунаха и прегърнаха, ала почувства, че светът не е безнадежден. Бяха в покоите на Катса, където Катса, По и Гидън разискваха положението в Естил. След размяната на поздравления и обяснения По прегърна Скай през рамо и го отведе в съседната стая. Затвори вратата.

Катса ги проследи с поглед. После скръсти ръце и ритна фотьойла.

Гидън я остави да порита мебелите, стените и пода и накрая отбеляза:

— Скай обича По. Няма да спре да го обича.

Катса се обърна към Гидън с просълзени очи.

— Ще се ядоса.

— Ще му мине.

— Така ли? На някои хора не им минава — заяви тя.

— Искат ми се да вярвам, че разумните не се гневят вечно.

Катса го изгледа странно, но не отговори. Скръсти отново ръце и заподритва каквото ѝ попадне.

Макар и неохотно, Битърблу пое към кулата си. Имаше среща с Теди. Искаше да го попита дали ще пожелае да работи в новото ѝ Министерство на образованието като официален представител на града. На свободна практика, разбира се. Не би го лишила от любимото му занятие.

Хаосът в монтийската стража отклоняваше временно Битърблу от тревогите ѝ за короната. Макар и със свито сърце, тя позволи на Саф да се прибере у дома. Короната обаче наистина липсваше. Лежеше на дъното на реката, а имаше и свидетели. Точно сега, когато Дворцовият съд се стремеше да възстанови почтеността си, не изглеждаше редно Битърблу да лъже или да фалшифицира улики за изгубената вещ.

Не беше виждала Саф от нощта на моста. Сутринта той щеше да замине с делсийците. Затова след залез-слънце Битърблу се втурна през заснежения град към печатницата.

Теди отвори вратата, усмихна се, поклони се и отиде да извика Саф. Тя чакаше в печатницата. Зъзнеше. Предната стена и част от тавана бяха покрити с грубо одялани дъски, между които проникваше мразовит въздух. Студената стая миришеше на изгоряло; повечето мебели липсваха.

Саф влезе тихо и застана пред нея с ръце в джобовете. Гледаше я някак срамежливо и не продумваше.

— Утре заминаваш — наруши мълчанието тя.

— Да — кимна той.

— Саф, искам да ти задам един въпрос.

— Да?

Тя вдигна поглед и се взря в меките му очи.

— Ако нямаше неприятности с короната, пак ли щеше да тръгнеш?

Очите му заблестяха още по-меко.

— Да.

Знаеше отговора, преди да го попита. Ала все пак я заболя да го чуе, изречен гласно.

— Мой ред е. Би ли се отказала от трона заради мен?

— Не, разбира се.

— Ето, зададохме си един и същи въпрос.

— Не сме.

— Напротив — възрази той. — Ти ме помоли да остана, а аз — да дойдеш с мен.

Тя пристъпи замислено към него и улови ръката му. За миг си поигра с пръстените му и в студената стая попи топлината на кожата му. После, подчинявайки се на тялото си, го целуна, любопитна какво ще се случи. Той отвърна на целувката. Сълзи рукнаха по лицето ѝ.

— Това е едно от първите неща, които ми каза — прошепна тя. — Че ще заминеш.

— Смятах да тръгна по-скоро — отговори тихо той. — Обмислях да се спася с бягство, когато положението с короната се затегна. Ала сърце не ми даде да се разделим като врагове.

— Радвам се, че остана.

— Получи ли съня си?

— Ходя по върха на света и не се страхувам. Красив сън, Саф.

— Каж ми какъв друг сън искаш.

Искаше хиляди сънища.

— Нека сънувам, че се разделяме като приятели.

— Това не е сън, истина е.

* * *

Битърблу се върна в замъка късно вечерта. Влезе в покоите си и взе замислено фалшивата корона. Разгледа я и отиде да намери Катса.

— Ще ми помогнете ли с По? Имам особена молба.

Още по-късно Гидън дойде да я повика.

— Получи ли се? — попита го Битърблу, докато вървяха заедно към покоите на Катса.

— Да.

— Всичко наред ли е?

— Не се притеснявай, когато видиш По. Насиненото му око е от Скай.

— О, не! Къде е Скай? Да говоря ли с него?

Гидън потърка брадичка.

— Скай реши да се присъедини към групата, която заминава за Делс. Като посланик на Лиенид — обясни Гидън.

— Какво? Тръгва ли? Та той тъкмо дойде!

— Сърцето му страда. В синхрон с насиненото око на По.

— Ще ми се да спрат да удрят По — прошепна Битърблу.

— Хмм... Надявам се Скай да върви по моите стъпки. Удряш По, заминаваш задълго, олеква ти, връщаш се и се сдобрявате.

— Е, поне намерихме короната — въздъхна Битърблу.

В покоите на Катса По седеше на леглото, мокър до кости, увит в одеяла. Приличаше на най-нещастната купчина водорасли на света. Катса стоеше в средата на стаята, изтръскваше върху изящния килим водата от косата си и изцеждаше дрехите си с вид на човек, спечелил плувно състезание. Гласът на Бан долетя от банята. Киснеше се във ваната. Рафин седеше до масата и почистваше короната ѝ от тинята. Обливаше я с мистериозна течност от стъкленница, а после я търкаше с нещо, което много напомняше чорапите на Катса.

— Къде оставихте фалшивата корона? — попита Битърблу.

— По-близо до брега. Утре сутринта ще я извадим показно и шумно от водата.

Така Саф щеше да напусне Монсий с чисто име. Битърблу не бе сигурна дали да дадеш фалшива корона на лордовете на черния пазар, да я откраднеш от тях и да я хвърлиш в реката се смята за престъпление, ала не ѝ изглеждаше сериозна простъпка. Поне не беше предателство. Някой ден Саф щеше да се върне в Монсий, спокоен, че няма да го обесят.

Струваше ѝ се, че са изминали векове от днешната сутрин, когато Скай влезе в кабинета ѝ. Всичките ѝ дни протичаха така, докато накрая се строполеше в леглото.

Същата нощ тя дочете в спалнята си доклада на Дийт, който бе подхванала преди появата на Скай.

„Изпълнява заплахата си и убива Беламю. Убива я, защото я вижда с дете, уж мъртво от години. Детето изчезва тутакси от стаята и сякаш потъва вдън земя — нищо чудно, кралице, понеже вероятно става дума за Хава. Беламю отказва да издаде укритието на момичето. Лек отвежда майката в болницата, разгневен, задето го е лъгала, убива я по-бързо от обикновено, прибира се в покоите си и се опитва да унищожи скулптурите ѝ, като ги нацапва с боя. Дни и седмици той търси дъщерята, ала не я намира. Същевременно желанието му да се усамотява с вас нараства. Пише как копнее да ви превърне в истинска кралица, а вие с Ашен ставате все по-неотзивчиви. Описва в каква степен сладостното предвкушване предизвиква търпеливото изчакване.

Обикновено пропускам подобна лична и болезнена информация, кралице, но този път заключенията от прочетените подробности ми изглеждат важни. Реших, че е редно да ви ги съобщя. Беламю и кралица Ашен са двете жертви, които Лек е пазел за себе си. А манията му по въпросното момиченце е поразителна“.

Поразителна, да. Но не изненадваща. Битърблу отдавна таеше подозрения. Веднъж дори бе попитала Хава, ала ги бяха прекъснали. Тя стана от леглото и надяна халат.

В художествената галерия тя седна на пода до Хава, стараяйки се да не я уплаши.

— Не исках да разбирате, кралице — прошепна Хава. — Не съм казвала на никого. Не смятах да разкривам тайната.

— Не ме наричай повече „кралице“.

— Моля ви, позволете ми да продължа да се обръщам така към вас. Ужасявам се другите да не научат. Не искам да ме смятат за ваша наследница. Предпочитам по-скоро да умра, отколкото да стана кралица!

— Хава, обещавам да узаконим волята ти с изричен указ!

— Кълна се, кралице, немислимо е да ви наследя! — паникьоса се още повече Хава.

— Хава, давам ти дума, че няма да се наложи. — Битърблу улови крепко ръцете ѝ.

— Не искам да съм принцеса, кралице. Не бих понесла да се суетят край мен. Искам да живея в художествената галерия, където никой не ме вижда. Аз... — По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Кралице, бих направила почти всичко за вас. Но...

— Промените настъпват твърде бързо и не успяваме да ги проумеем — кимна Битърблу.

— Да, кралице — изхлипа Хава, превърна се мигом в статуя и после пак се преобрази в разплакано момиче. — Разбере ли някой, ще трябва да избягам и да се крия цял живот!

— Тогава няма да казваме на никого. Ще предупредим Дийт да пази тайната. Ще осмислим положението внимателно. Няма да те пришпорвам. Сама ще решиш какво искаш. Ако пожелаеш, никога няма да разгласяваме истината. Всъщност не е необходимо нищо да се променя. Ще знаем само ние двете. Хава? — Битърблу си пое дълбоко дъх да възпре порива си да прегърне момичето. — Хава, моля те, не си отивай.

— Не искам да ви напускам, кралице. Ще остана.

Отново в леглото Битърблу се опитваше да потъне в обятията на съня. Утре щеше да става рано, за да се сбогува с делсийците и пикийците, да поговори със Скай и да се постарее да го вразуми. Предстоеше поредният дълъг ден, изпълнен със срещи и решения. Не успяваше обаче да заспи. В ума ѝ кръжеше дума, която се смущаваше да изрече гласно.

Най-сетне дръзна да я прошепне.

Сестра.

— Дали посочва делсийското време? — поинтересува се По два дни по-късно, отпуснат удобно във фотьойла в покоите на Битърблу. Въртеше между пръстите си часовника на Саф с петнайсетчасов циферблат и се опитваше да го задържи върху носа си. — Харесва ми. Движението на стрелката ме успокоява.

Саф бе дал на По часовника като прощален подарък и в знак на благодарност, че му е спасил живота.

— Странен начин да отмерваш времето — кимна Битърблу. — Петнайсет минути ще значат дванайсет и половина минути след кръглият час. И между другото е крадена вещ.

— Но нали такава е била целта на Лек? Да подражава на Делс.

— Поредната му нескопосана имитация — обади се Гидън.

— Гидън, какво ще правиш след Естил? — осведоми се Битърблу.

— Е... — замисли се той с помрачняло лице.

Тя знаеше къде иска да отиде Гидън след Естил. Питаше се дали това ще е следващата кауза на Съвета, а също и дали да посетиш нещо несъществуващо е добра идея. И дали разумните доводи имат значение за човешкото сърце.

— Зависи къде ще имат нужда от мен — отвърна той.

— Ако никъде не се нуждаят спешно от теб или ако искаш да отпътуваш за Делс, би ли се върнал после тук за известно време?

— Да — съгласи се без колебание той. — Ако никъде не се нуждаят от мен, ще се върна тук.

— Успокой ме. Благодаря ти — прошепна Битърблу.

След няколко дни приятелите ѝ най-сетне щяха да заминат за Естил — главната им задача сега. Революционерите и неколцина

естилски благородници се бяха съюзили, за да детронират краля и да променят живота на сънародниците си. Битърблу се радваше, че на юг е флотата на вуйчо й, а на изток са новите й странни приятели. Разбираше колко наложително е да прояви търпение, да чака и да види как ще се развият събитията. Знаеше и колко е важно да вярва на приятелите си и да не се бои как ще оцелеят в битките. Бан, старият й спаринг-партньор; По, който изцеждаше силите си до краен предел, а сега страдаше от разрива с брат си; Катса, чието сърце щеше да се пръсне, ако беда сполетеше По; Гидън. Стъписваше се колко бързо се пълнеха очите й със сълзи, когато си представи раздялата с него.

Рафин щеше да остане в Монсий като свръзка — мехлем за сърцето на Битърблу, макар че напоследък той мълчеше дълго и се взираше унило в стайните растения. Тази сутрин го свари в задната градина, клекнал сред снега да кастри изсъхнал храст.

— Знаеш ли, че в Нандер са решили да нямат крал? — погледна я той.

— Какво? Никакъв крал ли? — учуди се тя.

— Комитетът от благородници ще продължи да управлява с гласуване. Ще сформират и още един комитет със същата власт, съставен от представители, избрани от населението.

— Нещо като... аристократична и демократична република? — Битърблу използва термините от книгата за монархията и тиранията.

— Нещо такова, да.

— Удивително! Знаеш ли, че в Делс мъж може да стане съпруг на мъж, а жена — съпруга на жена? Файър ми каза.

— Хмм... — той се взря кротко в очите й. — Наистина ли?

— Да. А съпругата на краля е жена без капчица благородна кръв в жилите си.

Рафин помълча малко, ровейки с клонка снега. Битърблу се вгледа в живите очи на майка си, изваяна от Беламю. Докосна шала, увит около врата й, за да се зареди със сили.

— Не е така в Мидлънс — отрони най-сетне Рафин.

— Не е. Но в Мидлънс кралят има право да постъпва, както пожелае.

Рафин се изправи и приближи до нея.

— Татко е здрав мъж.

— О, Рафин... Може ли да те прегърна?

Сбогуването бе трудно.

— Да ти пиша ли с бродерия, та да четеш писмата ми с пръсти, По? — попита Битърблу.

Той се усмихна широко.

— Отчаяна ли е, Катса ми изпраща послания, изписани с букви, издълбани в дърво. Но ти не умееш да бродираш, нали? Май първо трябва да се научиш.

— Така си е — усмихна му се в отговор Битърблу и го прегърна.

— Ще се върна. Обещах ти — напомни й По.

— И аз ще се върна — обади се Катса. — Време е пак да давам уроци тук, Битърблу.

Катса я задържа дълго в прегръдката си и Битърблу разбра, че винаги ще бъде така. Катса ще си отива и ще се връща. Прегръдката обаче бе истинска и дълга, макар да имаше край. Завръщането бе истинско като отпътуването и винаги таеше обещание. Не биваше да иска повече.

През нощта, когато всички си тръгнаха, тя отиде в галерията, защото се чувстваше самотна.

Хава я поведе надолу, към място в замъка, където още не бе ходила. Седнаха заедно на стълбите към тъмницата и се вслушаха в приспивната песен, която Голди пееше на затворниците.

45.

Вуйчо ѝ, кралят, чакаше Битърблу в Монпорт, изложил флотата си на показ, за да я зарадва. Скоро щяха да се срещнат.

В деня преди заминаването Битърблу седеше в кабинета си и размишляваше. Пожарът, подпален от Тиел, бе унищожил трийсет от трийсет и петте дневника на Лек. От страх произшествието да не се повтори, Дийт се опитваше трескаво да прочете, да дешифрира и да запомни петте запазени ръкописа. Битърблу съзнаваше колко катастрофална е загубата на информация. Ала не скърбеше. Изпитваше твърде дълбоко облекчение. Някой ден сигурно щеше да прочете останалите дневници на баща си. Бяха само пет — не толкова непоносимо бремене. След години навярно щеше да успее да ги прочете пред камината, увита в одеяла и сгушена в нечия прегръдка. Някой ден, но не сега.

Бе помолила Хелда да прибере бродериите на майка ѝ също за някой друг ден и друго време, когато няма да ѝ причиняват толкова остра болка, а ще бъдат по-скоро спомен за болка. А и не ѝ бяха необходими, за да помни. Имаше сандъка на Ашен, шаловете ѝ и скулптурите на Беламю. Имаше и своята скръб.

Новите ѝ завивки бяха гладки и меки. Докоснеха ли меко кожата ѝ, без грубите ръбове на бродерията, тя се стъписваше и я заливаше облекчение, сякаш душевните и сърдечните ѝ рани започваха да заздравяват.

Предизвикателството на моето царуване е, помисли си тя, да съчетая познанието с изцелението.

Чиновниците и стражите ѝ идваха при нея да ѝ разказват историите си. Пръв дойде Холт. Появи се в кабинета ѝ един ден и подхвана:

— Извинете, кралице, но бих искал да знаете за какво ми прощавате.

Не му беше лесно. Бе убивал затворници по заповед на Тиел и Ранмуд, и не му стигаха силите да опише с думи какво е вършил,

принуден от Лек. Обърка се и онемя, коленичил пред Битърблу със сплетени ръце и сведена глава.

— Искам да ви разкажа, кралице — отрони задавено, — но не мога.

Битърблу не знаеше как да помогне на поданиците си, които искаха, ала не успяваха да споделят тайните си. Реши да попита Файър или По, който усещаше от какво се нуждаят хората.

— Ще ти помогна, Холт. Обещавам да не те оставям сам — зарече се тя. — Ще се отнасяме търпеливо един към друг, нали?

Оставаше ѝ да създаде още едно министерство. С него щеше да действа най-предпазливо. Нямахше да го налага с принуда, но щеше да оповести широко съществуването му. То щеше да служи на всички, пожелали да споделят болката си и навярно дори да я облекчат, като разкажат и запишат преживелиците си. Щеше да му отдели място в замъка — библиотека, където историите ще се пазят — а приятелите ѝ щяха да ѝ помогнат да избере министъра и служителите. Някои от тях щяха да пътуват, за да посещават хората, възпрепятствани да дойдат в града. Чрез министерството хората щяха да разтоварят бремето си, а тя — да предотврати заличаването на спомени. Щеше да го нарече Министерство на историите и истината. То щеше да помогне на кралството ѝ да оздравее.

— Кралице.

Слънцето залязваше. Валеше лек снежец. Битърблу вдигна глава и видя познатото, изпито и изморено лице на Дийт.

— Дийт. Как си? — попита го тя.

— Кралице, преди петдесет и девет години в крайречно имение в Северен Монсий се е родило момче на име Имикър. Баща му бил лесничей, казвал се Ларч, а майка му Микра починала при раждането.

— Петдесет и девет години — повтори Битърблу. — На толкова ли щеше да е сега Лек? Дали е той?

— Не знам, кралице — поклати глава Дийт. — Вероятно. Има свидетелства за раждане и на други хора с подобни имена.

— Значи ли това, че съм монсийка?

— Възможно е, кралице. Ако пожелаете, ще потърсим и други свидетелства. Но най-вероятно е никога да не го установим със

сигурност. От друга страна — добави с отчетлив глас Дийт, — според мен въпросът дали сте монсийка или не, изобщо не е под въпрос. Вие сте ни кралица, нали?

Дийт пусна тънък свитък върху писалището ѝ, извърна се рязко и излезе от кабинета ѝ.

Битърблу разтърка врат с въздишка. Придърпа листовете на Дийт.

„Преведох първия дневник докрай, кралице. Както предположих, той е последният, написан от него. Завършва със смъртта на майка ви и с последвалото претърсване на гората, за да ви открият. Описва се и как е бил наказан Тиел, защото в деня, когато сте избягали с кралица Ашен, един от ножовете на Лек изчезнал. Лек решил, че Тиел го е откраднал и го е дал на майка ви. Ще ви спестя подробностите“.

Зад бюрото Битърблу скръсти ръце с чувството, че е много високо в небето и много самотна. Озари я спомен — като открената врата, пропускаща сноп светлина. Тиел се втурва в покоите на майка ѝ, където Ашен трескаво завързва чаршафи един за друг и ги спуска през прозореца. Битърблу се тресе от страх, защото знае какво ще направят.

По лицето на Тиел се стичат сълзи и кръв. Подава на Ашен ножа, по-дълъг от ръката на Битърблу.

— Бягайте! Бързо!

Прегръща Ашен и повтаря настойчиво:

— Бягайте!

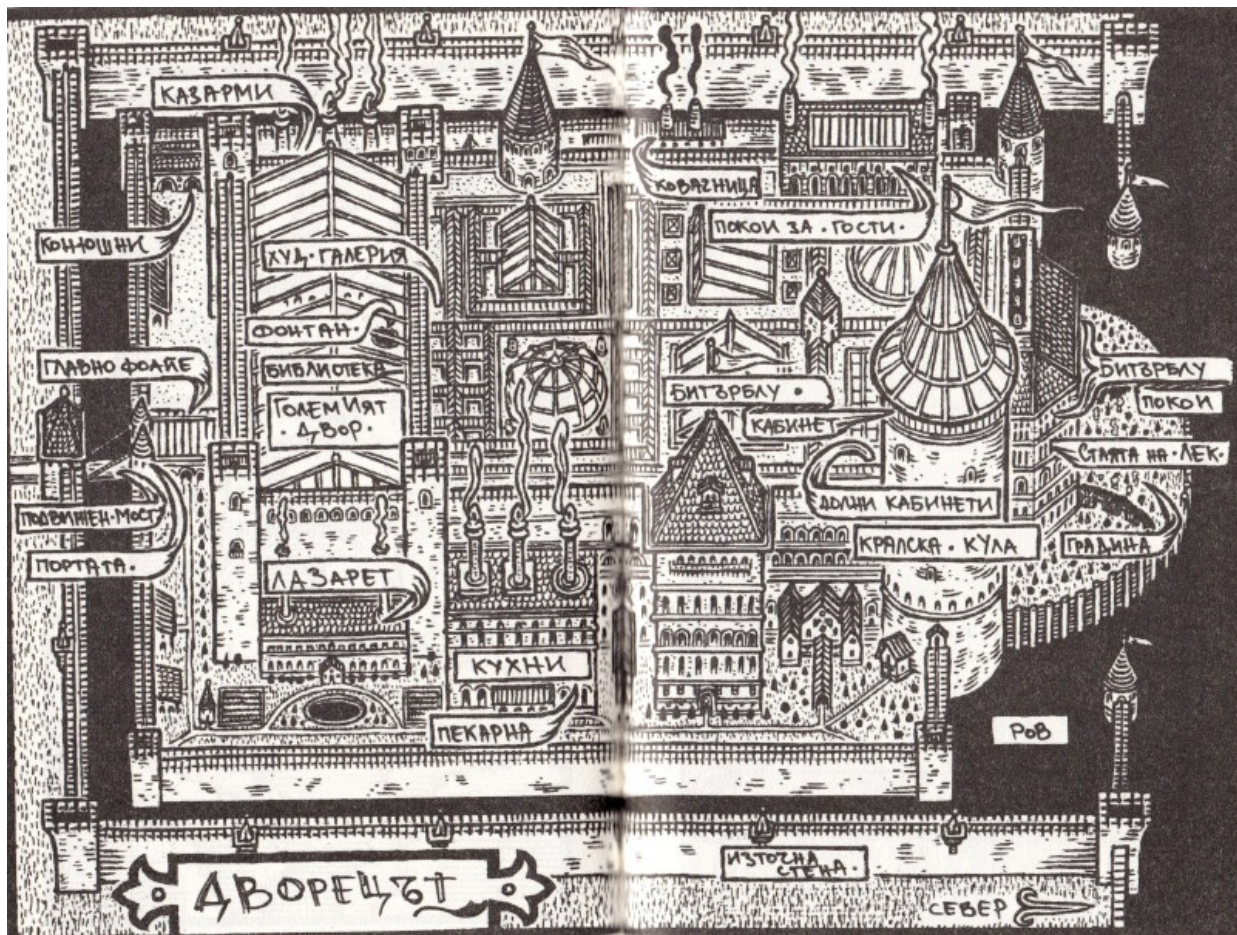
После пада на колене пред Битърблу. Обгръща я с длани и тя спира да трепери в крепката му прегръдка.

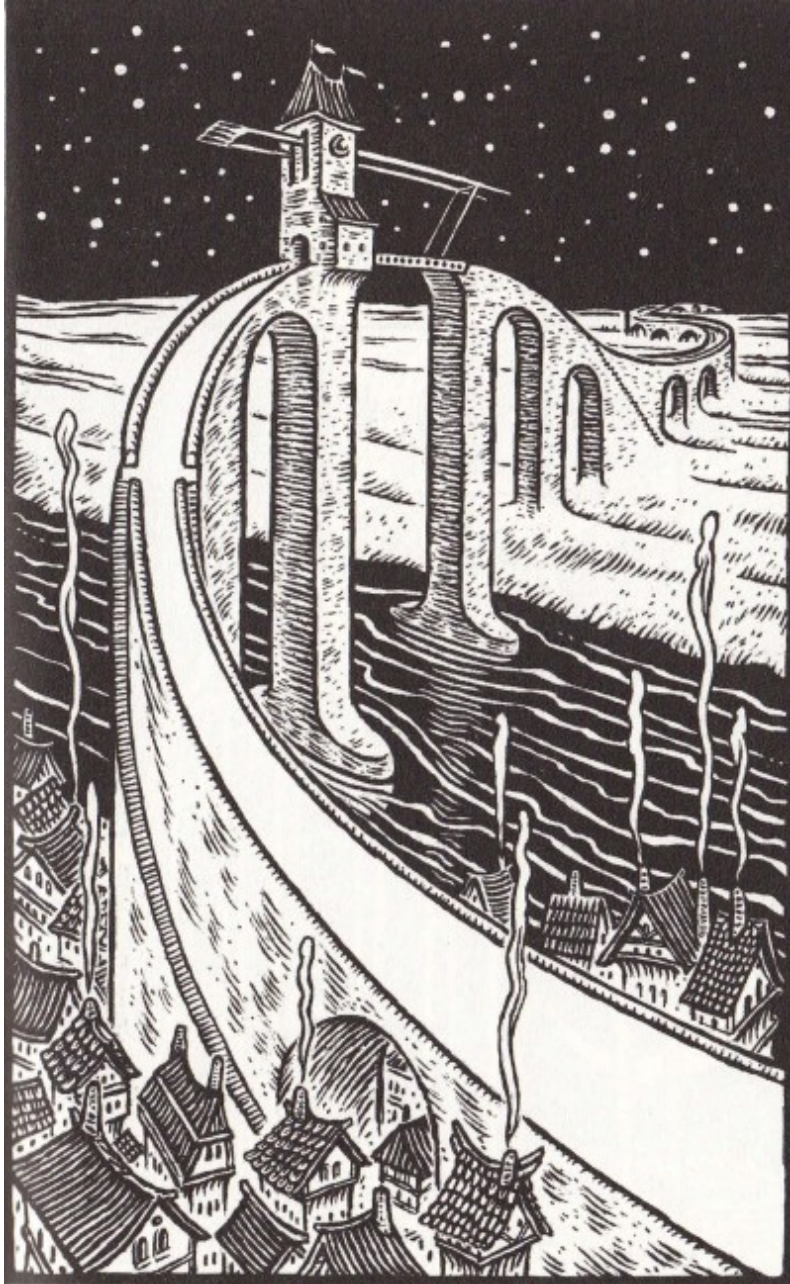
— Не бой се — успокоява я. — Майка ти ще те пази, Битърблу. Вярвай ѝ! Вярвай на всяка нейна дума. Върви и остани невредима!

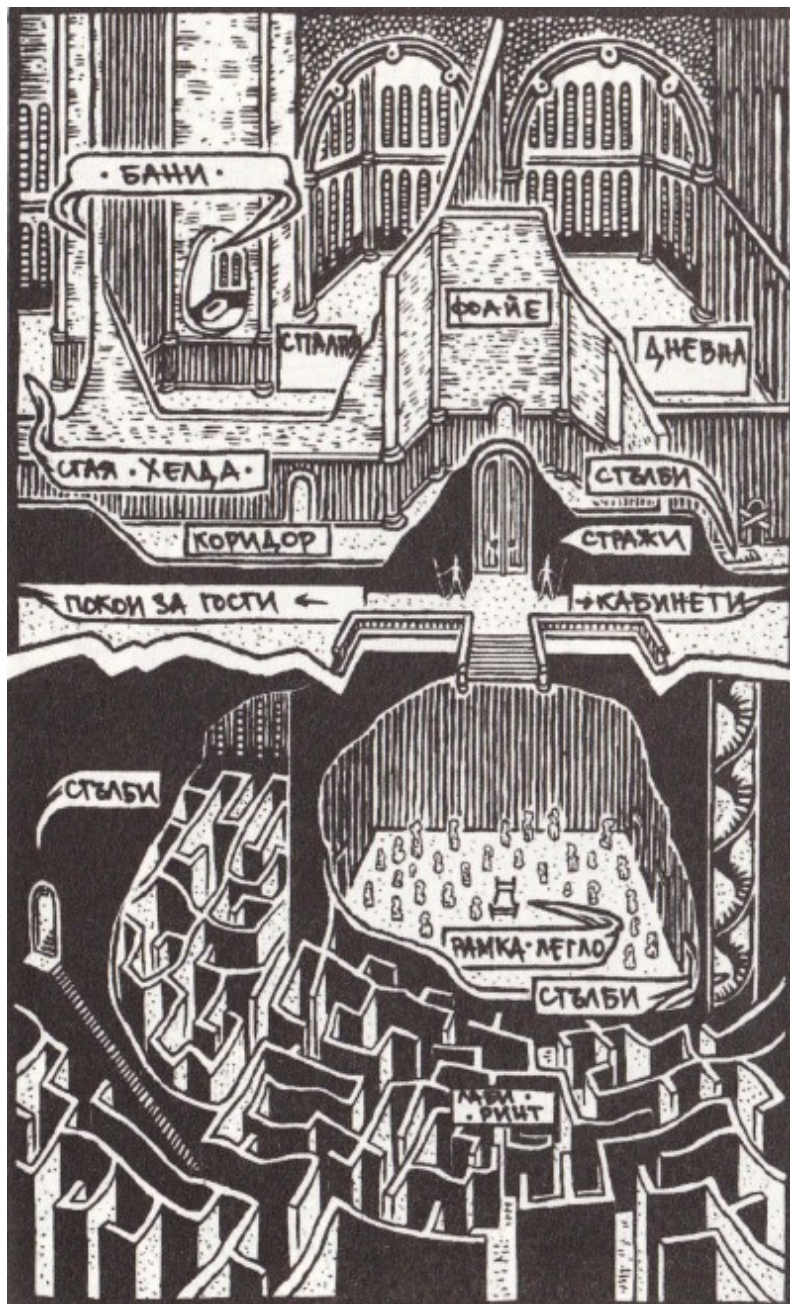
Целува я по челото и излиза тичешком от стаята.

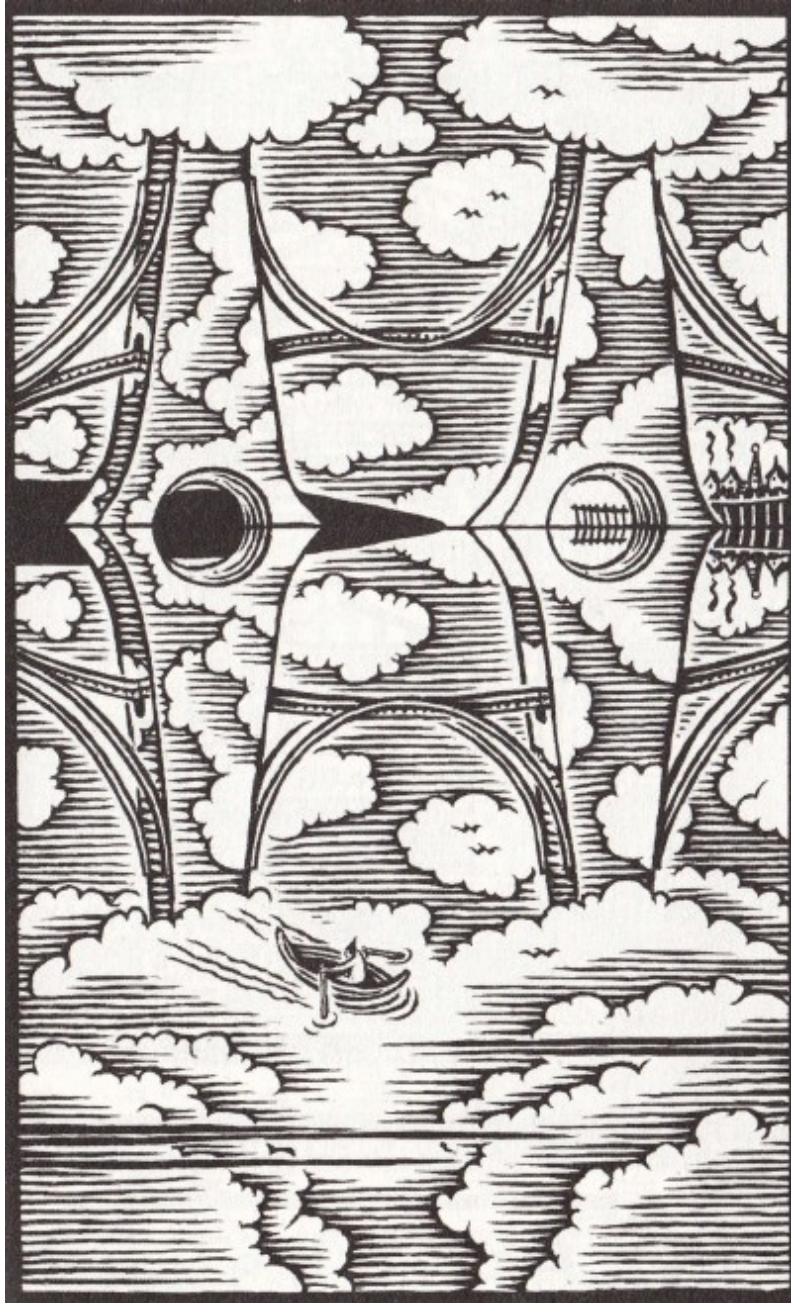
Битърблу взе празен лист и написа спомена си, за да не изчезне, защото бе част от историята ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.